

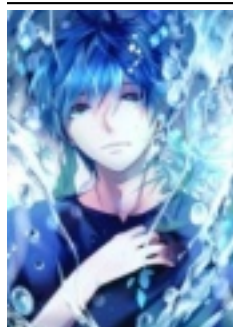
Trở Về Tuổi Mười Bảy

Contents

Trở Về Tuổi Mười Bảy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	75
20. Chương 20	80
21. Chương 21	87
22. Chương 22	94
23. Chương 23	100
24. Chương 24	104
25. Chương 25	111
26. Chương 26	117
27. Chương 27	124
28. Chương 28	130
29. Chương 29	138
30. Chương 30	145
31. Chương 31	152
32. Chương 32	159
33. Chương 33	166
34. Chương 34	172
35. Chương 35	179
36. Chương 36	185
37. Chương 37	192
38. Chương 38	199
39. Chương 39	206
40. Chương 40	212
41. Chương 41	219

42. Chương 42	227
43. Chương 43	234
44. Chương 44	242
45. Chương 45	250
46. Chương 46	258
47. Chương 47	265
48. Chương 48	272
49. Chương 49	279
50. Chương 50	287
51. Chương 51	296
52. Chương 52: Kết Cục	304

Trở Về Tuổi Mười Bảy



Giới thiệu

Thể loại: Đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, song trọng sinh, song hướng ám luyện, chủ công, đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-ve-tuoi-muoi-bay>

1. Chương 1

Anh Lâm em sai rồi, cầu xin anh cho em một cơ hội.”

“Lâm tổng, bây giờ chỉ có một phương án, tuyên bố phá sản.”

“Thiên Sính huy động vốn thất bại, nợ mười sáu triệu. Kỳ tích thương mại Thiên Sính sụp đổ, đây phải chăng là kết thúc của một thời đại?”

Năm ấy Lâm Hành mười bảy tuổi, mất đi cha mẹ, chỉ còn dư lại một chiếc xe tải và đồng nợ chồng chất. Anh dùng chiếc xe tải này tự thân kiếm lời về hơn một tỉ, Thiên Sính đổi vận nhanh chóng, tay trắng khởi nghiệp, Lâm Hành là trụ cột.

Huy động vốn bằng cách niêm yết là chuyện phải làm, phụ tá đắc lực mà anh tín nhiệm nhất, anh em đối tác mà anh tin tưởng nhất, lại giáng một đòn trí mạng cho anh. Nguy hiểm cận kề đè lên vai Lâm Hành.

“Chủ tịch của Khoa học Kỹ thuật Cố thị tuyên bố về hưu, con trai thứ ba Cố Cảnh Ngôn tiếp nhận chức CEO. Hôm qua Cố Cảnh Ngôn và thiên kim nhà họ Tô đính hôn, có thông gia vững chắc, Cố thị chắc chắn sẽ lên tới đỉnh cao...”

Đèn xe chói mắt, Lâm Hành nghiêng đầu, chất cồn khiến hành động của anh rất chậm chạp. Tàn thuốc trên ngón tay còn đang cháy, một chiếc xe chở hàng lao như bay tới, Lâm Hành hí mắt, tiếng vang ầm ầm lập tức bao phủ cả không gian.

Lâm Hành đột nhiên bật dậy, viên phấn chuẩn xác rơi lên đầu anh, “Lâm Hành, có phải cậu còn muốn đem giường đến đây luôn không hả?”

Tầm mắt dần dần rõ ràng, phòng học ngày xưa, còn cả cuốn sách thoang thoảng mùi mực in. Từng gương mặt non nớt, mùi vị thanh xuân tràn trề. Trên bục giảng là giáo viên chủ nhiệm lớp 11 đang nổi giận, giáo viên chủ nhiệm họ Lưu, mới vừa tốt nghiệp. Trên mặt còn bị rỗ, một giọng nói đầy lý tưởng hào hùng đã bị đám học sinh rác rưởi lớp 11/8 làm cho tàn rụi.

Lâm Hành xoa xoa mặt rất hăng, cánh tay vừa ngấn vừa ú của Lưu Vũ chống lên bàn, giận dữ, “Làm sao? Còn chưa tỉnh ngủ à?”

Đây là đâu? Mình đang ở đâu? Không phải bị xe đụng chết rồi à? Xe của anh đứng ở đầu cầu, đỗ xe trái quy định, tài xế xe tải đã đâm trực tiếp rồi, anh không có hi vọng sống sót.

“Nếu như cậu còn chưa tỉnh táo, bây giờ tôi cho phép cậu đến nhà vệ sinh rửa mặt.”

“Anh đại?” Người ngồi bên cạnh cổ dè thấp giọng, “Tiết Ngữ văn đó.”

Lâm Hành quay đầu nhìn thấy một gương mặt non nớt quen thuộc, đột nhiên bóp cổ Trần Phi Vũ dè lên tường, Trần Phi Vũ sợ hết hồn, trợn to mắt, “Anh Lâm?”

Lưu Vũ ở trên bục giảng quát, “Lâm Hành? Cậu làm cái gì vậy?”

Không phải nằm mơ, Trần Phi Vũ vẫn là một thằng mập, rất khác với Trần Phi Vũ ba mươi tuổi. Lúc này bị anh bóp cổ, đôi mắt đỏ chót muốn khóc lên, Lâm Hành buông Trần Phi Vũ ra đứng dậy định đi.

Lưu Vũ: “...”

Lâm Hành vào phòng vệ sinh rửa mặt, chống lên bồn rửa tay nhìn mình trong gương. Gương mặt mười bảy tuổi, một gương mặt phản nghịch, tóc cắt rất ngắn, còn nhuộm thành màu đỏ.

Cái đầu ngu si như vậy, cũng chỉ có bản thân mười bảy tuổi mới có thể làm được.

Hít sâu một hơi, mẹ nó, ông thần nào làm đây?

Không gian song song? Trọng sinh? Xuyên không?

Trò chơi gì vậy ba!

Sau năm phút, Lâm Hành ở trong văn phòng giáo viên chủ nhiệm ăn chửi. Ngón tay mập mập của Lưu Vũ chỉ chỉ vào không khí, giận không nhịn nổi, “Cậu là học sinh, cậu xem trường học là gì? Khách sạn? Trường là chỗ cho cậu ngủ à? Còn đánh bạn học? Tưởng mình là ông giời à?”

“Thầy có điện thoại di động không ạ?” Lâm Hành đột nhiên đặt câu hỏi.

Lưu Vũ sững sờ, lập tức nổi giận, “Điện thoại cái đầu cậu! Mau biến khỏi đây nhanh!”

Tháng Tư năm 2000, đầu mùa xuân. Nokia 7110 mới vừa đưa ra thị trường, đối với người bình thường thì vẫn là giá trên trời. Lâm Hành sau nửa giờ chấp nhận chuyện mình trọng sinh, về lại tuổi mười bảy.

Mẹ kiếp! Vận mệnh trêu ngươi.

Lâm Hành trở lại chỗ ngồi, Trần Phi Vũ lại gần, “Anh Lâm, anh gặp ác mộng hả? Ông thầy gọi anh làm gì vậy?”

Lâm Hành quay đầu nhìn kỹ Trần Phi Vũ, tướng mạo Lâm Hành thiên về lạnh lùng nghiêm nghị. Ngũ quan sắc sảo, mái tóc ngắn càng tôn thêm nét anh tuấn, dù anh không làm gì cũng đủ để làm người khác sợ.

Trần Phi Vũ chột dạ, thử thăm dò, “Anh Lâm?”

Lâm Hành mở miệng, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt, “Bây giờ mày cút khỏi mắt tao ngay.”

“Hả?”

Trần Phi Vũ ở bên cạnh Lâm Hành rất lâu, đều cùng bỏ học cấp ba, cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Sau khi Lâm Hành bắt tay vào xây dựng công ty, cấp quyền cho Trần Phi Vũ, anh tin nhiệm Trần Phi Vũ, nhưng

Trần Phi Vũ lại gán món nợ mười sáu triệu cho anh. Lâm Hành không đem Trần Phi Vũ đi lấp biển, đã là lòng nhân từ to lớn nhất rồi.

Mẹ kiếp!

“Anh Lâm?”

“Cút.” Lâm Hành lời ít ý nhiều.

Anh không nhìn nổi Trần Phi Vũ nữa, Trần Phi Vũ hoảng loạn. Lâm Hành không nói một lời, từ trong ra ngoài đều thấy lạnh lùng, lời nói của “trùm trường” Lâm Hành không nghe không được.

Trần Phi Vũ thấy không có khả năng cứu vãn, bắt đầu dịch ghế lên bàn trước. echkidieu2029.wordpress.com

Lâm Hành một mình chiếm hết hàng ghế sau, ngả người ra sau tựa lên tường, ánh mắt lạnh nhạt nhìn phòng học.

Nếu như nhớ không lầm, khoảng thời gian này ba mẹ anh hình như đã đến Nội Mông rồi. Ba mẹ gặp chuyện vào mùa thu, chỉ còn mấy tháng nữa. Trở về có ý nghĩa gì không? Anh có thể thay đổi điều gì?

Tiếng chuông vào học vang lên, Lâm Hành ngồi thẳng. Tiếng huyên náo trong lớp bỗng nhiên yên tĩnh lại, Lâm Hành ngẩng đầu nhìn thấy Lưu Vũ bước vào phòng học, tiết này không phải của ông, ông tới làm gì? Không phải lại tới dạy bảo mình nữa chứ?

Tình cảnh hiện tại của Lâm Hành cũng rất uất ức, điều vô dương oai mười mấy năm, làm Lâm tổng lâu như vậy. Bây giờ lại bị một tên hai mươi tuổi răn dạy, linh hồn ba mươi tuổi bên trong cơ thể này đang rất bức mình.

Lâm Hành vừa định cúi đầu, tầm mắt lóe sáng, anh đột nhiên ngẩng đầu.

Một thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng đi theo sau Lưu Vũ, ngón tay Lâm Hành đang gõ bàn bỗng nhiên dừng lại. Thiếu niên kia cực kỳ thanh tú, da dẻ trắng như ngọc, sống mũi thẳng tắp khí chất lãnh đạm. Đôi mắt tối tăm bị mái tóc hơi dài che chắn, ngón tay thon dài cầm theo cặp sách.

Hồ hấp Lâm Hành như ngừng lại.

“Đây là Cố Cảnh Ngôn, sau này sẽ học chung lớp với các em.” Lưu Vũ ngậy ngô giới thiệu, “Đến từ cấp hai, đứng đầu kì thi tốt nghiệp trung học cơ sở toàn thành phố, top 3 dẫn đầu cuộc thi Vật lý toàn quốc.”

Cấp hai, trường học tinh anh của thành phố C, đang kéo thù hận cho Cố Cảnh Ngôn hả trời.

Lâm Hành thật sự quý lạy EQ của Lưu Vũ, giới thiệu như vậy Cố Cảnh Ngôn sau này sống sao đây? Trước mặt một đám học ngu đi khen một học sinh giỏi đúng là hâm dở.

Không thể kích thích được khát vọng học tập của học sinh, mà chỉ có thể kích thích đám cặn bã muốn ngược chết trái tim Cố Cảnh Ngôn.

“Các em phải quan tâm đến bạn, cũng phải học tập theo bạn, cùng nhau giúp đỡ nhé.”

“Dạ được, chúng em nhất định sẽ ‘chăm sóc’ cậu ấy đàng hoàng.”

Mấy tên côn đồ trong lớp đã bắt đầu ồn ào, Lâm Hành nghe thấy Đồng Hải ngồi trước xem thường thấp giọng cười nhạo, “Chăm sóc tới chết luôn, học giỏi à? Một sách thôi mà, bày đặt mẹ gì.”

“Em Cố Cảnh Ngôn.”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, đầu ngón tay cầm cặp sách trắng bệch, cậu ngẩng đầu lên lướt qua mọi người nhìn về phía cái người đang ngồi ở hàng cuối cùng, Cố Cảnh Ngôn mím chặt môi.

“Chào cả lớp, mình tên Cố Cảnh Ngôn.” Cậu mở miệng, tim đập không bình thường. Ánh mắt Lâm Hành rất sắc sảo, dường như có thể nhìn thấu tất cả. Mái tóc ngắn khiến Lâm Hành trông như kẻ vô lại, hoàn toàn khác với một Lâm Hành mặc âu phục mang giày da, bây giờ nhìn Lâm Hành cực kỳ côn đồ, “Mình đến từ cấp hai, mong mọi người chỉ bảo nhiều hơn.”

“Cố Cảnh Ngôn, em ngồi hàng đầu đi.” Lưu Vũ chỉ chỉ Bạch Manh Manh ngồi hàng đầu, “Em ——” nhìn xung quanh lớp, chỉ có bên cạnh Lâm Hành không có ai, nhưng Lâm Hành lại đang gác chéo chân dựa vào tường, làm tư thế “mẹ mày dám đến đây tao giết hết”.

Bạch Manh Manh rất cao nhưng lại sợ con trai, sợ nhất là giao tiếp với bọn Lâm Hành, sắp khóc luôn rồi, “Thầy ơi?”

“Em muốn ngồi ở đó.” Cố Cảnh Ngôn chỉ ngón tay vào chỗ ngồi bên cạnh Lâm Hành, “Được không ạ? Thầy Lưu.”

Lưu Vũ hít một hơi, thằng nhóc này điên à?

Tác giả có lời muốn nói:

Chuyện hằng ngày của tên lưu manh và cậu vợ nhỏ

2. Chương 2

Lâm Hành hạ chân xuống, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn.

Lưu Vũ: “...”

“Ngồi hàng cuối sợ em không nhìn thấy bảng.”

“Thị lực của em là 1.5.”

Lưu Vũ: “...”

Thầy không thể nói Lâm Hành cái thằng rác rưởi vô dụng đó sẽ kéo chết học sinh xuất sắc như em đó, im lặng nửa ngày, Lưu Vũ đẩy đẩy kính mắt trên mũi, “Được rồi, nếu như em gặp bất cứ chuyện gì thì nhớ tới tìm thầy.” Quay đầu liếc quát lớn Lâm Hành, “Không được bắt nạt bạn học mới, phải bảo vệ bạn, có nghe rõ chưa hả?”

Ồ!

Tất cả chỗ ngồi trong phòng học đều xếp theo quy tắc hai-ba-hai, nhưng chỉ có hàng cuối cùng là xếp ghế đơn, hai chỗ ngồi riêng biệt dường như chiếm cứ hết cả hàng.

Cố Cảnh Ngôn gánh áp lực cực lớn đi tới bên cạnh Lâm Hành, kéo ghế ra ngồi vào, đặt cặp sách xuống. Thầy chủ nhiệm trên bục giảng còn đang cần nắn, cậu chẳng nghe thấy gì cả, nhưng cảm nhận được người ngồi bên cạnh đang nhìn chằm chằm.

Chờ một lúc lâu, thầy chủ nhiệm đi ra ngoài, thầy Tiếng Anh bước vào. Cố Cảnh Ngôn lấy sách tiếng Anh ra, nghe thấy Lâm Hành dùng giọng trầm thấp lạnh lùng nói, “Tôi tên Lâm Hành.”

Cố Cảnh Ngôn cố giữ cho bàn tay không run rẩy, cân bằng hô hấp, duy trì nét mặt bình tĩnh, quay đầu rất nhanh nhìn Lâm Hành một cái, nhẹ nhàng gật đầu, “Xin chào, tôi tên Cố Cảnh Ngôn.”

Ánh mắt nhìn xuống ngón tay Lâm Hành, tham lam nhìn.

“Viết như thế nào?” Giọng Lâm Hành rất bình thản.

Cố Cảnh Ngôn cầm bút lên, bàn tay Lâm Hành lại đặt trước mặt cậu, Lâm Hành cao một mét tám lăm, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, lớn hơn tay Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành nói, “Viết vào đây.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt Lâm Hành chẳng hề bất ngờ, nặng nề nhìn kỹ Cố Cảnh Ngôn, “Không biết viết?”

“Không phải.” Tay cầm bút của Cố Cảnh Ngôn hơi run, không dám nhìn Lâm Hành.

“Vậy thì làm sao?”

Cố Cảnh Ngôn gỡ nắp bút, nắm chặt đầu ngón tay Lâm Hành, cảm giác rất ấm áp.

Lâm Hành đột nhiên thu tay về, lạnh lùng liếc Cố Cảnh Ngôn, “Bảo cậu viết thì viết thật à? Bị đàn à?”

Sắc mặt Cố Cảnh Ngôn đột biến, trắng bệch chẳng còn chút sắc máu.

Trong lòng Lâm Hành vẫn còn khó chịu.

Mới vừa rồi Cố Cảnh Ngôn dựa vào rất gần, hàng lông mi dày run run gần trong gang tấc, da thịt trắng nõn không nhìn ra lỗ chân lông. Lâm Hành chẳng còn tâm tư nào đùa giỡn với cậu nữa, trai thẳng đùa mẹ gì chứ.

Lần trước anh nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn là ở hội nghị thương mại thành phố S, Cố Cảnh Ngôn mặc âu phục màu đen, cậu bước vào hội trường trong bao ánh mắt nhìn ngấm của mọi người. Đàn ông trẻ tuổi, Lâm Hành như một tên biến thái cứ nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn đến khi cuộc hội thảo kết thúc, sau đó người vợ chưa cưới xinh đẹp của cậu xuất hiện, Lâm Hành mới hoàn toàn hết hy vọng.

Lâm Hành nghiêng răng nghiêng lợi, tên lừa gạt tình cảm, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, vừa quay đầu là phải mông đi ngay. Đính hôn với phụ nữ, tính hướng là thích nữ giới. Nghĩ đến lúc cậu nắm tay một người phụ nữ bước vào lễ đường kết hôn, Lâm Hành liền muốn phạm tội ngay lập tức.

Tôi không chết được đâu.

Lâm Hành mở sách vở ra, thành tích cấp ba của anh rất ổn định, cái danh đội sổ không bao giờ lay chuyển. Dẫn đến sau này Lâm Hành tham gia một cuộc thi diễn thuyết quốc tế, bị bạn bè toàn quốc trên mạng cười nhạo phát âm tiếng Anh quê mùa theo phong cách riêng, làm mất mặt Trung Quốc. Lâm Hành sau đó khổ luyện tiếng Anh một trận, tuy rằng phát âm vẫn rất quê, nhưng cuối cùng cũng không mù chữ.

Thầy tiếng Anh phát bài thi xuống, kiểm tra cuối kì. Lớp 11 chỉ còn hai tháng, ngày nào cũng kiểm tra. Lâm Hành cầm bút lên viết tên mình xuống, nội dung bài thi cũng không khó. Lâm Hành bây giờ giống như chơi trò chơi mà đã lên được cấp bảy mươi vậy, tài khoản bị đóng băng nhưng lại luyện được một tài khoản bậc nhất khác, xứng đáng trở thành người đứng đầu.

Lúc anh đang làm bài thi, nhin không được phải nhìn sang Cố Cảnh Ngôn mười bảy tuổi. Chữ Cố Cảnh Ngôn rất đẹp, không giống như nét chữ cứng cáp bá đạo của Lâm Hành, chữ của cậu vừa đoan chính vừa thanh thoát.

Một người như vậy, ngoại trừ không yêu anh, tất cả đều rất hoàn mỹ.

Đang nhìn mãi mê thì trên bàn có một cục giấy ném tới, Lâm Hành ngẩng đầu nhìn Đồng Hải đang nháy mắt. Lâm Hành ném giấy vào thùng rác, cúi đầu tiếp tục làm bài thi. Đồng Hải trợn mắt ngoác mồm, “trùm trường” Lâm Hành ngông cuồng tự đại có lần nào không nộp giấy trắng đâu chứ? Thằng này điên rồi sao?

Sau đó cả lớp đều nhìn lại, âm thanh hỗn loạn của lớp 11/8 dần dần nhỏ xuống, anh đại của bọn họ thật sự đang nghiêm túc làm bài thi. Không lao xao với bất kì ai, nhúm lông đỏ trên đầu thoát nhìn cũng rất ngoan hiền.

Gặp ma rồi.

Lâm Hành khổ luyện tiếng Anh rất có hiệu quả, lần đầu tiên cảm thấy vừa đặt bút như có thần tiên trợ giúp, nộp bài thi trước, chỉ chờ tan học.

Cuối cùng anh cũng gọi điện thoại cho ba mẹ, anh không muốn khổ công tới đây lại phải nhìn thấy tro tàn của họ. Trở về rồi, chung quy cũng phải làm chút gì đó.

Lâm Hành vào siêu thị nhỏ ở cửa trường học mua một tấm thẻ IC (*), thời đại này vẫn còn dùng điện thoại công cộng. Lúc gọi điện thoại, cách đó không xa đang mở nhạc phim Hoàn Châu cách cách. Đâu đâu cũng có học sinh mặc quần ống loe, Lâm Hành cúi đầu nhìn quần ống loe trên người mình, mắt tối sầm lại.

(*) Thẻ IC: Integrated Circuit Card, thẻ vi mạch tích hợp

Ba anh vẫn chưa dùng điện thoại di động, vẫn còn là máy nhắn tin.

Gọi tới lần thứ hai bên kia mới được chuyển máy, giọng mẹ anh vang lên: “Alo?”

Cổ họng Lâm Hành nghẹn lại, mười ba năm qua, anh chưa từng được nghe giọng mẹ.

“Alo? Ai vậy? Nói chuyện đi chứ.”

Lâm Hành nắm chặt điện thoại, đợi một lúc, ép bản thân phải tỉnh táo lại: “Mẹ —— ”

“Hành Hành, con gọi điện thoại làm gì? Không có tiền à?”

“Có tiền.” Lâm Hành nói, “Khi nào ba mẹ về?”

“Khoảng một tuần nữa.” Từ Viện nói, “Không có tiền đúng không, giờ mẹ đi chuyển tiền cho con nhé.”

“Có tiền mà.” Mũi Lâm Hành cay cay, anh xoa xoa một hồi, “Mẹ nhớ để ý ba, đừng để ba lái mệt quá, lái từ từ thôi.”

Từ Viện ở bên kia điện thoại bất ngờ một lúc, mới lên tiếng, “À, được rồi, mẹ biết rồi.”

Lâm Hành qua mười ba tuổi đã bước vào thời kì phản nghịch, ai nói cũng không nghe, đối nghịch với tất cả mọi người. Hiếm thấy lại quan tâm ba mẹ, trong lòng Từ Viện ấm áp hơn, nói: “Hay mẹ gửi con thêm ít tiền nhé, đừng bạc đãi bản thân.”

“Không cần thật mà.”

“Lát nữa vào núi không có tín hiệu, con mua thêm quần áo đi nhé, mùa hè rồi.”

“Dạ.”

“Không cần tiết kiệm quá, ba mẹ có tiền.”

Có tiền cái rắm, nợ ở ngoài tận bảy, tám vạn.

Lâm Hành gật đầu, “Con biết rồi.”

Điện thoại im bật, không có tín hiệu. Khóe miệng Lâm Hành xụ xuống, ba mẹ sau khi vay tiền thì mua chiếc xe tải này. Đi sớm về khuya làm việc, hồi nhỏ ông bà vẫn còn, có thể giúp đỡ trông Lâm Hành. Sau này ông bà qua đời, bọn họ ở bên ngoài chạy đường dài, nhận được tiền là cho Lâm Hành, Lâm Hành tự sống một mình.

Học tập cũng vì thế mà chệnh mảng, không ai quản, làm xằng làm bậy.

Trước đây Lâm Hành không hiểu, chờ đến khi anh ba mươi rồi, có thể hiểu được hoàn cảnh của cha mẹ. Cuộc sống có rất nhiều thứ bất đắc dĩ, không có lựa chọn nào khác.

Cúp điện thoại, Lâm Hành lấy ra hộp thuốc lá cầm một điếu ngậm lên, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Cổ Cảnh Ngôn đứng đối diện. Lâm Hành dựa vào buồng điện thoại, hơi nghiêng đầu, giả tạo thành sở trường bật lửa đốt thuốc, anh híp mắt.

Trường học có căng tin, nhưng mùi vị một lời khó nói hết, phần lớn học sinh buổi trưa không thể về nhà học sinh nên đều ăn ở các quán cơm nhỏ. Cổ Cảnh Ngôn ngây ngốc đứng ở cửa trường học, chắc là không tìm được chỗ ăn cơm.

Lâm Hành nhả khói thuốc, xoay người rời đi, không có hứng thú dính tới cái người phiền toái này.

Kiếp trước —— đối với Lâm Hành hiện tại mà nói, đúng là kiếp trước, chỉ như mới ngày hôm qua. Khi đó anh ham muốn vẻ đẹp của Cổ Cảnh Ngôn, cưng chiều người ta thành đại gia, sau này lúc Cổ Cảnh Ngôn đá anh đường như chẳng có chút lưu tình.

Cái tên bội bạc này.

Lâm Hành đi tới một quán ăn gần đó, quán này hai ngày sau sẽ bị dỡ bỏ, Lâm Hành kéo ghế ra ngồi xuống gọi một tô mì. Ba mẹ là bởi vì thiếu tiền mới liều mạng làm việc như thế, lái xe mệt nhọc nên dẫn đến tai nạn, nếu như bây giờ anh có thể kiếm được nhiều tiền thì tốt rồi.

Ghế bên cạnh có tiếng động, giọng nói véo von vang lên, “Giống như cậu ấy.”

Lâm Hành quay đầu nhìn thấy Cổ Cảnh Ngôn ngồi ngay bên cạnh, Lâm Hành nhú mày. Quán ăn nhỏ hỗn loạn, một thiếu gia vừa tự phụ vừa sạch sẽ ngồi ở chỗ này không hợp, dường như chẳng có bất kì liên quan gì đến cậu.

Lâm Hành dập tắt thuốc, tiếp tục suy nghĩ chuyện đời. Tô mì đỏ lôm cay nồng đặt ở trước mặt, Lâm Hành vùi đầu ăn, nghe thấy bên cạnh có tiếng ho khan.

Lâm Hành kiềm chế kích động muốn giành lấy tô mì trước mặt Cổ Cảnh Ngôn, ăn xong hết mì. Lúc trả tiền, khéo mắt liếc thấy cổ của Cổ Cảnh Ngôn đỏ lên, trên da thịt trắng nõn toàn là mồ hôi.

Đứa nhóc này không ăn cay được.

Nhưng người ta có ăn cay hay không, thì liên quan gì đến Lâm Hành chứ?

Lâm Hành về lớp, Đồng Hải chạy tới, “Anh đại, thằng nhóc mới chuyển tới nhìn rất hung hăng, lại còn không có mắt dòm ngồi bên cạnh anh nữa chứ, hay là chúng ta cho nó một bài học đi?”

Lâm Hành mở mắt ra, lạnh nhạt nói, “Mày đừng tới cậu ta thử xem?”

Đồng Hải kinh sợ, Lâm Hành cũng tỉnh táo lại, bây giờ anh và Cổ Cảnh Ngôn vẫn chưa có quan hệ gì.

“Mày thích bị ông chủ nhiệm chửi lắm à.” Lâm Hành liền bồi thêm một câu, để làm câu nói vừa rồi không quá bất ngờ.

“Ông chủ nhiệm chửi thì sao chứ? Chửi cứ chửi.”

“Lăn đi.”

Đồng Hải ngượng ngùng, nhưng cũng không chịu đi, dừng lại chốc lát lại nói, “Thằng Ngụy bên Tam trung tuyên bố muốn đánh chết anh, chúng ta có cần đi tấn nó không?”

“Tấn cái đầu mày.” Lâm Hành mở sách ngữ văn ra, “Còn có một năm rưỡi là thi tốt nghiệp trung học, mày định tốt nghiệp xong là chấm hết à?”

Hai mắt Đồng Hải sắp rơi ra ngoài: “Đệt mợ, anh đại, chẳng lẽ anh còn muốn thi đại học sao?”

Kiếp trước Lâm Hành đã lãnh đủ cái khổ khi không có bằng cấp, cấp ba không tốt nghiệp đã bắt đầu cuộc sống hỗn loạn, đi đâu cũng bị người ta xem thường. Anh rất ngóng trông tới đại học, bây giờ có cơ hội, tại sao anh lại không thử chứ? echkidieu2029.wordpress.com

“Thi đại học là chuyện rất mất mặt à?” Lâm Hành nói, “So với việc tự tay phá huỷ cuộc đời mình, tương lai bị người ta xem thường, thì cái nào mất mặt hơn?”

Lời này nói ra từ trong miệng người khác thì Đồng Hải tin, nhưng từ miệng Lâm Hành nói ra, thì mẹ nó chẳng khác gì chuyện cười.

Một thằng học ngu ăn no chờ chết giờ muốn thi đại học?

Đồng Hải há hốc mồm, rồi phá lên cười, ôm bụng muốn ngã xuống: “Ôi đệt, anh đại ơi anh đang hoành hành trịnh trọng nói câu này mắc cười lắm đó.”

Lâm Hành: “...”

“Không phải, em —— ”

“Cút.” Lâm Hành đập một cái lên ghế Đồng Hải: “Đừng có làm phiền tao học.”

Đồng Hải lăn lên đất cười càng điên hơn, tổng điểm thi thặng của Lâm Hành chỉ vừa đủ đạt yêu cầu.

Vậy mà còn muốn thi vào trường đại học? Trường đời à?

Vào trưa lên lớp, tất cả mọi người đều biết Lâm Hành muốn thi đại học, cùng nhau cười éc éc như heo.

Lâm Hành: “...”

3. Chương 3

Buổi tối tan học, Lâm Hành đạp chiếc xe Phượng Hoàng mới vừa tung ra thị trường ra khỏi trường học, Trần Phi Vũ ba chân bốn cẳng lao tới chặn đường: “Anh đại, anh thật sự muốn thi đại học à? Anh bị cái gì kích thích vậy?”

“Cút.”

Lâm Hành cũng không nghĩ tới thân là một Hồn Thể Ma Vương, vậy mà có thể trong một ngày ngắn ngủi bị biến thành trò cười.

“Mẹ em bảo anh buổi tối đến nhà em ăn cơm.”

“Không đến.”

Lâm Hành có thể mắng Trần Phi Vũ cút, nhưng không thể mắng ba mẹ cậu ta. Năm đó khi ba mẹ anh đột nhiên qua đời, bọn họ đã giúp đỡ anh quá nhiều.

Một chiếc Audi màu đen lướt qua trước mặt anh, Lâm Hành nhìn biến số xe, nhếch môi cười tự giễu. Tiểu thiếu gia nhà họ Cố không cùng một tầng lớp với bọn họ.

“Là xe Audi đó.” Trần Phi Vũ mất công chặn đường Lâm Hành, nói: “Nhà ai khủng thế? Còn lái xe tới trường.”

Trung học phổ thông Anh Tài ở thành phố C thậm chí chẳng còn được xếp hạng, ở đây đều là giai cấp trung bình tới thấp, không ai có xe hơi chở đến trường học.

Trần Phi Vũ bây giờ cũng không biết chuyện sau này, Lâm Hành tha mạng chó của cậu ta, không có nghĩa là anh sẽ có quan hệ tốt với Trần Phi Vũ. Tên rác rưởi này, Lâm Hành chuyển tay lái, quẹo vào một cái ngõ đi rất nhanh.

Hai ngày cuối tuần, Lâm Hành làm ỏ ở nhà, hoàn toàn tiếp thu chuyện trọng sinh này. Mười bảy tuổi, một lần nữa đứng ở ngã rẽ cuộc đời.

Tình yêu, sự nghiệp, gia đình, bạn bè, đều có cơ hội lựa chọn.

Thứ Hai, Lâm Hành ngậm miếng bánh rán trứng gà vọt vào phòng học, giây phút vừa nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn anh liền tỉnh táo lại, nuốt bánh xuống họng. Gia thế Cố Cảnh Ngôn rất khủng, Lâm Hành quả thật không cần phải đắc tội với cậu. Không nói chuyện tình cảm, nếu như chỉ làm bạn thì hoàn toàn có thể chọn Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành ném cặp sách lên bàn, liếc mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn một cái, chân dài choàng qua ghế ngồi xuống. Bạch Kỳ Kỳ ở hàng trước quay đầu lại, đặt một hộp sữa chua lên bàn Lâm Hành, “Anh Lâm, cho anh uống này.”

Bạch Kỳ Kỳ rất xinh, học tập cũng tốt, sau này còn làm phát thanh viên, cũng trở thành một MC rất nổi tiếng.

“Cảm ơn.” Lâm Hành lấy tập vở ra, không nhìn Cố Cảnh Ngôn, mở sữa chua ra uống một hớp.

Bạch Kỳ Kỳ vui mừng vì nhận được câu cảm ơn, kích động hai má đỏ chót. Lâm Hành rất anh tuấn, lại còn là “trùm trường”, các nữ sinh mười sáu, mười bảy tuổi không có sức đề kháng với kiểu con trai này.

“Nếu như anh thích uống vậy mỗi ngày em mang cho anh nhé?”

Lâm Hành không ngẩng đầu, ánh mắt Cố Cảnh Ngôn nhìn tới, vừa lạnh lẽo vừa nham hiểm. Bạch Kỳ Kỳ sợ hết hồn, lời nói kẹt ở trong cổ họng, Cố Cảnh Ngôn là loại hình đẹp mắt, nhưng Bạch Kỳ Kỳ chẳng có hứng thú gì với cậu, chỉ cảm thấy khủng bố. echkidieu2029.wordpress.com

“Không cần.” Lâm Hành cắt cặp: “Tôi không thích uống.”

Cổ Cảnh Ngôn thu tầm mắt lại như không có chuyện gì xảy ra, lật tập vở.

Bạch Kỳ Kỳ lú lười, ánh mắt vừa rời của Cổ Cảnh Ngôn giống như một con dao cứa vào da thịt nhỏ, nhỏ rứt cổ một cái. Xoay người lại, thấp giọng nói, “Thôi vậy.”

Lâm Hành ném hộp sữa chua vào thùng rác, lật xem sách Toán. Bạch Manh Manh chạy chậm vào phòng học, đứng cách Lâm Hành tám trăm mét, ló đầu yếu ớt nói, “Bạn Lâm... Lâm Hành, thầy chủ nhiệm gọi cậu.”

Ông chủ nhiệm gọi mình làm gì?

Lâm Hành đứng lên, Bạch Manh Manh sợ đến nỗi ôm đầu trốn, chạy va vào bàn. sách trên bàn đổ xuống ầm ầm, cả lớp phá lên cười.

Lâm Hành: “...”

Mình đáng sợ vậy sao?

Lâm Hành nhú mày, mình có bắt nạt cậu ta không? Không mà. Từ bàn cuối cùng đi tới bàn đầu, khom lưng nhặt sách trên đất đặt lên bàn Bạch Manh Manh, Bạch Manh Manh sắp bị dọa khóc, sợ đến nỗi run cả giọng, “Anh Lâm —— xin lỗi —— ”

“Cậu xin lỗi mẹ gì, im miệng.” Lâm Hành cau mày, xếp lại sách xong, quay người nhanh chân đi ra cửa.

Lâm Hành đứng ở cửa phòng làm việc của giáo viên nghe thấy bên trong có tiếng cãi vã rất dữ dội.

Lưu Vũ nói: “Tuy rằng nó học tập kém, nhưng cũng không phải là không có kỳ tích.”

“Kỳ tích từ 0 điểm lên 100 điểm?” Thầy Tiếng Anh cười nhạo, “Vừa đối bạn cùng bàn, điểm cũng sánh đôi nhĩ. Cậu xem cái chữ này là nó viết à? Nếu mà nó có thể viết ra được nét chữ đẹp như vậy, tôi chống ngược đầu đi ị cho cậu xem!”

Tay Lâm Hành định gõ cửa, bỗng nhiên rất chờ mong thầy Tiếng Anh sẽ chống ngược đầu đi ị.

“Không thể nói như thế được —— ”

“Vậy phải nói thế nào? Một bài kiểm tra nhỏ mà cũng gian lận, tôi có thể nói tốt cái gì cho nó?”

Lâm Hành gõ cửa, thầy Tiếng Anh ném bài thi lên bàn Lưu Vũ, ngồi vào ghế salông uống trà.

“Chào thầy.”

Lưu Vũ ho khan, lập tức ghen hợm, chỉ vào bài thi, “Chuyện gì đây?”

“Chuyện gì?”

“Điểm tối đa môn tiếng Anh?” Lưu Vũ nhìn thầy Tiếng Anh, nghiêm mặt nhìn lại Lâm Hành, cảm thấy Lâm Hành đúng là khờ khạo, ai lại chép bài bạn y đúc thế này, đối một hai câu thì cũng không đến nỗi không chấp nhận được. Lâm Hành và Cổ Cảnh Ngôn, điểm hai người giống nhau y chang, không hoài nghi hai người cũng khó, “Thành tích môn tiếng Anh của em đột phá à?”

“Gần đây đang luyện thêm tiếng Anh.” Lâm Hành nói.

“Luyện ra được 100 điểm à?”

Đầu năm 2000, vẫn là thang điểm một trăm.

“Vậy có nghĩa là em thông minh, tốc độ học tập nhanh.” Trong cơ thể Lâm Hành là linh hồn ba mươi tuổi, mà giá trị bản thân linh hồn này cũng đã từng lên đến cả trăm triệu, lãnh đạo cả một tập đoàn.

“Là tốc độ chép bài nhanh?” Thầy Tiếng Anh vỗ bàn đứng dậy, ném một cây bút máy lên bàn, “Lại đây, viết tên cậu một lần nữa xem nào.”

Lâm Hành bây giờ có được ký ức của mười ba năm sau, chữ viết sẽ có thay đổi. Lúc anh làm bài thi quên mất vấn đề này nên không giả bộ được.

Lâm Hành cầm giấy bút lên, viết tên mình xuống, nói: “Nếu như thầy không tin em vậy thì cho em làm bài lại đi? Sai một câu, em chống ngược đầu đi ị.”

Thầy Tiếng Anh: “...”

“Còn nếu như làm đúng hết, vậy thì ngại quá, em cũng muốn xem thầy chống ngược đầu đi ị.”

Lưu Vũ cười ra tiếng, Lý Hồng (thầy Tiếng Anh) trợn mắt nhìn, “Ôi trời ạ? Làm phản rồi, còn dám nói như vậy với giáo viên à?”

Lưu Vũ nhin cười, “Vậy thì làm bài thi đi, em cần bao lâu?”

“Chắc là mười phút.” Lâm Hành nói.

“Tôi nhìn cậu làm, hôm nay cậu làm không được, tôi báo hiệu trưởng đuổi học cậu.” Thầy Tiếng Anh đã sớm không vừa mắt Lâm Hành, ngày nào cũng đánh nhau, kiểm tra thì nộp giấy trắng.

“Được.”

Cửa phòng làm việc lại vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Hành quay đầu lại thấy Cố Cảnh Ngôn đứng ngay ở đó, đôi mắt cậu đen láy, đứng thẳng lưng, “Lâm Hành không chép bài của em.”

Mẹ nó cậu đến đây hóng hớt cái gì? Lâm Hành nhú mày.

“Em không cần phải nói đỡ cho nó.” Thầy Tiếng Anh nói, “Em không cần phải sợ nó, chính nó làm sai không liên quan gì đến em. Cái thằng lưu manh này chẳng lẽ thầy còn không trị được sao?”

Cố Cảnh Ngôn nắm chặt ngón tay, cất cao giọng, “Thầy Lý, bạn ấy không chép bài của em, em cũng không nói đỡ, em không có sợ bạn, bạn thật sự không có chép —— ”

“Cần cậu nói nhiều thế à? Đi ra ngoài.” Lâm Hành đột nhiên mở miệng.

Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành, sắc mặt trắng bệch.

“Lâm Hành cậu đang làm gì vậy hả? Trước mắt giáo viên mà dám bắt nạt bạn học mới à?”

“Làm bài kiểm tra đi nào, đừng lãng phí thời gian nữa.” Lâm Hành cà lơ phát phờ chân dài câu qua một cái ghế rồi ngồi xuống, cầm bút lên, “Cho mấy thầy xem em có xứng với điểm tối đa hay không.”

Lúc này mà Cố Cảnh Ngôn còn đến hóng chuyện à? Lâm Hành không hiểu nổi, anh trọng sinh trở về, Cố Cảnh Ngôn thì không. Kiếp trước quan hệ của bọn họ tốt là bởi vì Lâm Hành đã cứu cậu, thằng nhóc này tính dễ phòng rất mạnh, bây giờ còn chưa thân quen đã nói đỡ cho mình?

Văn phòng yên tĩnh, Lâm Hành cầm bút làm bài kiểm tra, máy ghi âm đặt bên cạnh, còn anh cứ nghĩ về Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành làm xong, bỏ bút xuống đứng lên, “Em đi được chưa?”

Thành tích lớp 10 của Lâm Hành nhìn còn được, đến lớp 11 thì thành lưu manh thật rồi. Không đi học đàng hoàng, ngày nào cũng đánh nhau, Lưu Vũ chẳng hề ôm hi vọng gì với anh. Nhưng dù Lâm Hành là đồ vô dụng đi nữa, nhưng đổ oan việc gian lận thì Lưu Vũ không làm được. Lưu Vũ vội vàng cầm lấy bài thi lật xem, ánh mắt dần dần nghiêm nghị, lập tức đưa cho thầy Tiếng Anh.

Thầy Tiếng Anh mặt càng ngày càng khó coi, đặc biệt là phần viết đoạn văn, Lâm Hành còn thay đổi từ vựng, nhưng ý đại khái vẫn giống nhau, ngữ pháp cũng không sai.

Lâm Hành làm bài ngay trước mắt bọn họ, không có cách nào gian lận được.

Lưu Vũ nhìn Lâm Hành, bỗng nhiên thấy nhúm lông đỏ trên đầu anh cũng thuận mắt hơn nhiều, mỉm cười, dạy Lâm Hành một năm, lần đầu tiên tự hào vì thằng cún con này: “Thầy Lý, anh thấy thế nào?”

Lý Hồng hừ lạnh, “Cậu cứ ở đó mà bao che cho học sinh của mình đi!”

Lý Hồng đẩy cửa đi.

Lâm Hành nói, “Em đi được chưa?”

“Về học đi.” Lưu Vũ hài lòng nói: “Học hành cho giỏi, ngày ngày tiến lên, cố lên!”

Lâm Hành: “...”

Ông Lưu này bị bệnh hả?

Lâm Hành đi về phía cửa, lúc đi ngang qua Cổ Cảnh Ngôn thì cau mày nói, “Đi đi? Còn muốn mọc nấm ở đây à?” Cổ Cảnh Ngôn gật đầu chào Lưu Vũ, quay người bước nhanh đuổi theo Lâm Hành.

Chuông vào học đã vang lên, sân trường yên tĩnh, từ sân luyện tập cho đến lớp học. Bước chân phía sau không nhanh không chậm, vẫn đi theo anh, Lâm Hành bực bội, nhưng không nổi cáu.

Đến khúc ngoặt cầu thang, Lâm Hành bỗng nhiên xoay người lại, nắm cổ tay Cổ Cảnh Ngôn ấn lên tường. Anh cao hơn Cổ Cảnh Ngôn, nhìn từ trên cao xuống, ngón tay cái đè lên cổ Cổ Cảnh Ngôn, bắt cậu ngừng đầu.

“Cổ Cảnh Ngôn đúng không? Đi theo tôi làm gì? Tôi với cậu thân lắm sao?”

Cổ Cảnh Ngôn trời sinh đã đẹp, đôi mắt long lanh nhìn chăm chú vào Lâm Hành, thấu triệt mọi thứ. Cậu không nói một lời, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, màu môi quyến rũ. Lâm Hành ma xui quỷ khiến dời ngón tay, sờ cằm Cổ Cảnh Ngôn, da thịt ấm áp như ngọc, non mềm bóng loáng. Cổ họng Lâm Hành khô khốc, nhìn chăm chăm vào đôi môi Cổ Cảnh Ngôn.

Kiếp trước nhờ uống rượu say mà hôn được Cổ Cảnh Ngôn, mùi vị đó, làm anh nhớ tới mười mấy năm.

“Các bạn trong lớp nói chắc chắn thầy sẽ mắng cậu.” Cổ Cảnh Ngôn mở miệng.

Lâm Hành hoàn hồn, buông tay ra xoa xoa trên người. “Ồ” một tiếng, quay người bước đi mà còn run run: “Cần cậu bận tâm à? Cậu là ai?”

“Tôi —— ”

Lâm Hành dừng bước, anh đứng ở lầu trên, từ trên cao bềnh bệ nhìn xuống Cổ Cảnh Ngôn. “Cậu cái gì? Hả? Hay là cậu cũng muốn cười nhạo tôi?”

Cổ Cảnh Ngôn đón lấy ánh mắt anh, bàn tay đang nắm chặt chốt buông lỏng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Bước chân đang định bước lên lại lùi về, tay cũng đặt sát bên người, “Là cậu tự làm bài, bọn họ không thể đổ oan cho cậu, vì cậu xem thường gian lận.”

“Vậy sao?” Lâm Hành nghiêng dựa vào lan can, lớp học yên tĩnh nghe được cả tiếng kim rơi. Anh nghiêng đầu, hờ hững nhìn Cổ Cảnh Ngôn, “Hiểu rõ tôi thế à?”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Hành: Vợ che chở cho tui đó, đặc ý.

4. Chương 4

Lúc Cổ Cảnh Ngôn cho là anh đã nhìn ra điều gì, anh đã quay người nhanh chân rời đi.

Tiết sáng sớm rất yên tĩnh, chuyện Lâm Hành đạt điểm tối đa môn tiếng Anh tất cả mọi người đều muốn thảo luận, nhưng cũng không dám lớn tiếng. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Học sinh dorm cạnh một học sinh giỏi, trong một đêm thành học sinh xuất sắc luôn à? Không khoa học.

Mà nắm đấm Lâm Hành rất dữ dội, không ai dám nói anh gian lận.

Lâm Hành dù sao cũng có linh hồn ba mươi tuổi, chẳng thềm để ý mấy chuyện này. Chuyện anh cần làm bây giờ rất nhiều, năm 2000, kinh tế Trung Quốc có biến chuyển, anh phải đi tìm cơ hội kiếm tiền.

Anh có tiền, ba mẹ mới không thể chết vì tiền nữa.

Nhưng Lâm Hành không có vốn, anh lấy cái gì lập nghiệp đây?

Cách kiếm tiền nhanh nhất là gì? Chơi cổ phiếu? Từ trước đến giờ đều là cổ phiếu chơi người, rất ít người có thể chơi cổ phiếu. Nhưng bên cạnh anh có một người tài, Lâm Hành quay đầu nhìn Cổ Cảnh Ngôn, Cổ Cảnh Ngôn một trận thành danh chính là bắt đầu từ cổ phiếu.

Sinh viên ưu tú của Cambridge, chuyên gia kinh tế học, nhà đầu tư thiên tài. Vị thiếu gia này mới đúng là kỳ tích của thương mại.

“Cậu ở cùng với gia đình à?”

Cổ Cảnh Ngôn đang gọt bút chì, lưỡi dao bị trượt liền quẹt qua ngón trỏ, máu chảy ồ ạt. Lâm Hành bắt lấy tay Cổ Cảnh Ngôn, nhú mảy, “Não cậu thối à? Cái này mà cũng gọt vào tay được?”

Cổ Cảnh Ngôn ngơ ngác nhìn Lâm Hành, Lâm Hành đập lên ghế Bạch Kỳ Kỳ trước mặt, “Có bằng cá nhân không?”

Bạch Kỳ Kỳ giật mình, quay đầu lại, “Hả?”

“Có bằng cá nhân không?” Về mặt Lâm Hành như hung thần ác sát —— nắm tay Cổ Cảnh Ngôn.

Tình huống gì đây? Bạch Kỳ Kỳ vội vã lấy bằng cá nhân từ trong cặp ra đưa cho Lâm Hành, Lâm Hành cẩn thận buông tay cậu ra. Lớp da thịt lại tách làm đôi, máu chảy ra. Lâm Hành cẩn mở lớp bao bằng cá nhân, quán chặt lên vết thương, ngẩng đầu nhìn Cổ Cảnh Ngôn. Não lại “ong” một tiếng, Bây giờ Cổ Cảnh Ngôn có liên quan mẹ gì với mình đâu chứ? Điên thật.

“Làm sao vậy?” Bạch Kỳ Kỳ hỏi.

“Không có gì.” Lâm Hành mặt không hề cảm xúc lấy giấy lau tay, nghi ngờ mình bị điên rồi.

Cổ Cảnh Ngôn cúi thấp đầu không nói lời nào, tóc mái hơi dài hạ xuống, che nửa bên mặt. Lâm Hành rói rầm, cả người đều khó chịu, chỉ có thể không nhìn Cổ Cảnh Ngôn. Chờ phòng học yên tĩnh lại, Lâm Hành lại không nhận được nhìn tay Cổ Cảnh Ngôn.

“Không sao đâu, không chảy máu.” Cổ Cảnh Ngôn mở miệng, nói rất nhẹ, “Cảm ơn.”

Ha ha, ai cần cậu cảm ơn.

Lâm Hành đang định bảo cậu xuống phòng y tế thì lại không nói nữa, Cổ Cảnh Ngôn cho dù có chết thì cũng có liên quan gì đến mình đâu?

Từ lúc đó, cả ngày Lâm Hành cũng không nói chuyện với Cổ Cảnh Ngôn. Tiết tự học buổi tối, Lâm Hành vừa đạp xe đạp ra khỏi cổng trường thì bị đám Tam trung chặn lại. Lâm Hành một tay chống xe đạp, chân dài hạ xuống giẫm trên đất, liếc mắt nhìn mấy thằng choai choai trước mặt, “Tìm bố làm gì?”

Thằng Ngụy và Lâm Hành vài ngày lại kiếm ra được thù hận mới, mới nhất là em gái kết nghĩa của hắn đi tỏ tình với Lâm Hành bị từ chối, hắn muốn thay em gái kết nghĩa đòi lại công bằng.

“Mày muốn ăn đòn đúng không?” Thằng Ngụy chỉ vào Lâm Hành, “Nói chuyện cho đảng hoàng đi.”

Lâm Hành liếm khóe miệng, híp mắt tỏ vẻ nguy hiểm, “Cái gì? Gió lớn quá, tao không nghe rõ.”

“Đánh mày một trận là rõ ngay.”

Lâm Hành đẩy xe đạp ra, né được một đấm của thằng Ngụy, xoay người lại khuỷu tay đâm thẳng vào cổ thằng Ngụy, đá văng thằng Ngụy ra sau. Những đứa khác cùng lúc xông tới, bỗng nhiên bên cạnh có một thiếu niên gây gò lao ra.

Động tác Lâm Hành ngừng lại, bị một thằng ma cà bông tóc vàng đá vào chân, anh nhấc chân đạp nó ra ngoài. Sắc mặt chìm xuống, không có tâm trạng vui đùa nữa, Lâm Hành lập nghiệp thế nào chứ? Là dùng nắm đấm đó. Từ nhỏ đã chạy xe tải rồi, dưới xe đạp lúc nào cũng kẹp một con dao, Lâm Hành dựa vào tâm lý không muốn sống để kiếm đường sống.

Lâm Hành ra tay vô cùng ác độc, tẩn hất mấy đứa xung quanh, nhanh chân đi tới đỡ Cổ Cảnh Ngôn đang đánh hăng say ra chỗ an toàn, ném cặp sách cho cậu, “Cầm giúp anh trai đi.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành thành thạo giải quyết hết đám thằng Ngụy, đá thằng Ngụy ngã lặn, nhấc chân đạp lên cổ nó. Cúi người, từ trên cao nhìn xuống hắn, “Đánh nhau không có tiền đồ đâu người anh em, mau quay về chính đạo đi.”

“Phì!” Lúc này nói chuyện có thể bỏ chân ra không hả, đôi mắt thằng Ngụy đỏ lên.

Lâm Hành nhượng mày, thu chân, đi tới trước mặt Cố Cảnh Ngôn giơ tay ra.

Cố Cảnh Ngôn ngăn ra, vội vã đưa cặp cho Lâm Hành.

Lâm Hành nhìn kỹ Cố Cảnh Ngôn, trầm thấp nói, “Đừng bắt chước người ta ra tay, tay cậu không phải để đánh nhau.”

Cố Cảnh Ngôn đứng cứng ngắt.

“Đi đây.”

Lâm Hành trèo lên xe, chạy như bay ra ngoài.

Cố Cảnh Ngôn mím môi, nắm chặt tay, ánh mắt lập tức hung dữ hơn.

Buổi tối Lâm Hành nằm mơ, là cảnh tượng kiếp trước. Nhà nghỉ cũ nát, ván giường kêu kẽo kẹt, anh đè Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành đột nhiên mở mắt ra, đèn trong phòng sáng rực, trong tay còn đang cầm bài tập chưa làm xong. Anh ngủ quên trên bàn học, Lâm Hành bỏ tập ra, ngả người ra sau dựa vào ghế, thở ra một hơi. Nhà nghỉ thì từng tồn tại, nhưng anh không đè Cố Cảnh Ngôn. Lớp 12 anh bỏ học đi chạy xe tải, Cố Cảnh Ngôn từng đến tìm anh một lần.

Ở một thị trấn ở Cát Lâm, bọn họ gặp nhau.

Lâm Hành đốt một điếu thuốc mạnh mẽ hút một hơi, lúc đó anh vẫn còn rất nghèo. Không ở nổi khách sạn xa hoa, trong căn phòng nhỏ hẹp còn có mùi mốc, hô hấp ở phòng bên cạnh cũng nghe được rất rõ ràng.

Chiếc giường một mét rưỡi, hai thằng con trai cao to chen chúc với nhau, da thịt tiếp xúc với nhau. Lâm Hành lúc đó rất muốn đè Cố Cảnh Ngôn, ông tài xế đi cùng nghĩ đối tượng của anh là con gái, dùng kinh nghiệm nông cạn của mình giáo dục Lâm Hành: “Kéo lên giường, làm cho cô ấy thoải mái, cô ấy nhất định sẽ hết lòng với cậu thôi.”

Lâm Hành cắn điếu thuốc, giơ tay che lên mắt.

May mà buổi tối đó nhận được không làm gì cậu, nếu không có khi lúc đó cậu đã trở mặt rồi. Cố Cảnh Ngôn thích phụ nữ, đừng đùa.

Lâm Hành một đêm không ngủ, hôm sau mang theo đôi mắt gấu trúc như u linh bay vào phòng học. Tay dài vung lên, anh liền nằm sấp xuống, anh lại bị kêu dậy lần nữa, mở đôi mắt âm u.

“Uống sữa chua ——?”

Cố Cảnh Ngôn nhìn anh với đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng, cầm trong tay một hộp sữa chua nhấp khẩu.

Mí mắt Lâm Hành sụp xuống, tiếp tục ngủ.

Anh ngủ một giấc đến giờ ăn trưa, có thể nói là cực kỳ hư hỏng. Lâm Hành kéo hai cái chân dài to đến căng tin, Đồng Hải theo ở phía sau, “Anh đại, hôm qua thằng Ngụy đến tìm anh à?”

“Ừm.”

Lâm Hành buồn ngủ hai mắt choáng váng, sau này làm cái gì chứ đừng mộng xuân nữa, còn mệt hơn là làm bài tập suốt đêm.

“Anh không có bị thương chứ?”

“Ồ.” Lâm Hành cười lạnh, thằng Ngự mà có thể gây tổn thương cho nửa nhúm tóc gáy của anh thì coi như nó trâu bò. echkidieu2029.wordpress.com

“Hôm qua anh ngủ không ngon à?”

Lâm Hành một tay dứt túi, ngẩng đầu nhìn mặt trời giữa trưa, thật chói mắt.

“Cuối tuần đi trượt patin đi?”

Thằng điên.

“Có mấy em gái nữa, ngực rất bự.” Nói xong Đồng Hải hèn mọn cười ra tiếng, “Em từng kể anh nghe rồi á, cái cơn sóng dập dìu nhấp nhô —— ”

Ánh mắt thâm trầm Lâm Hành nhìn lướt qua: “Cút.”

“Đừng thẹn thùng chi, đàn ông thích phụ nữ không phải chuyện dĩ nhiên à? Chúng ta đã đến tuổi động dục rồi.”

Ngủ ngốc!

“Nói thật đó, nhỏ em kết nghĩa của thằng Ngự nhìn cũng xinh lắm, sao anh không chớp lấy nó?”

Lâm Hành: “?”

“Là nhỏ mấy ngày trước tỏ tình với anh đó, thằng Ngự thích nhỏ, nhưng con gái nhà người ta chỉ thích anh. Chà chà, hoa rơi cái gì tình tới?”

“Mù chữ, cút.” Mặt Lâm Hành không hề cảm xúc. “Hoa rơi hữu tình, nước chảy vô ý, môn Ngữ văn của mày học từ trong lỗ mũi à? Mày bỏ học về nhà kế thừa thảo nguyên của ba mày rồi chần dề đi là vừa.”

Giọng anh chợt dừng lại, anh đối với Cố Cảnh Ngôn chẳng lẽ không phải là hoa rơi hữu tình nước chảy vô ý sao? Đệt!

Vô dụng.

“Hôm qua anh đánh nhau cũng có thằng gà ốm kia tới à?”

Lâm Hành hết cách, cực kỳ tức giận, Cố Cảnh Ngôn là để Đồng Hải mắng à? “Cút, không muốn chết thì cút cho xa.”

Mày mới là gà ốm, cả nhà mày đều là gà ốm.

Đồng Hải “hầy” một tiếng, nói: “Chắc cậu ta bị dọa tè ra quần luôn ha?”

Lâm Hành đá một cái vào kê chân Đồng Hải, Đồng Hải không kịp đề phòng, quỳ hẳn lên bậc thang.

Đồng Hải: “...”

Lâm Hành rút tay ra khỏi túi, ngẩng đầu nhìn trời, “Mùa hè đến rồi, còn có hai tháng là thi, vậy mà con mẹ mày còn có thời gian đi hóng chuyện người khác, sao không đi làm bài tập đi?”

Thi xong là nghỉ hè, qua nghỉ hè, lại khai giảng, thời gian đến lúc ba mẹ gặp chuyện ngày càng gần.

“Thi thì thi thôi, chúng ta học dốt mà cứ nằm đó thôi, cá khô mà còn muốn lật mặt à?” (*) Trần Phi Vũ chen lời, kéo Đồng Hải lên, “Em đã tính xong rồi, lớp 12 em bỏ, anh họ em đang làm công ở xưởng điện tử phía nam, còn kiếm được rất nhiều tiền, em sẽ đi tìm ông.”

(*) cá khô lật mặt: cá còn sống thì còn tự giãy dụa được, cá khô thì không.

Lâm Hành liếc Trần Phi Vũ một cái, không nói gì, đi thẳng.

Trần Phi Vũ sờ sờ đầu, nhìn về phía Đồng Hải, “Mày có cảm thấy dạo này anh Lâm cứ quái quái không?”

“Tiếng Anh mà thi điểm tối đa còn không quái à?” Đồng Hải xoa xoa đầu gối bị đau, cau mày, “Chẳng lẽ ông muốn học hành đàng hoàng, ngày ngày tiến lên?”

Trần Phi Vũ nhát thời nở nụ cười, “Những đứa như chúng ta à?”

Nụ cười dần dần nhạt xuống, hần nhìn Đồng Hải, “Còn kịp không? Bây giờ lớp 11 rồi, sắp phải kết thúc rồi.”

Chỉ có một năm lớp 12, có thể cứu vãn cái gì?

“Chúng ta là đồ vô dụng, đám rác rưởi như chúng ta chẳng thể ôm hi vọng gì đâu, không biết anh đại nghĩ cái gì nữa!” Đồng Hải cảm thán giang sơn sắp diệt vong, thở dài một tiếng, nói: “Chắc là có liên quan đến thằng một sách kia rồi, mẹ nó, bây giờ rất muốn xử nó.”

“Vốn là tao với anh đại cùng bàn, nó vừa đến, tao liền bị đuổi đi.” Trần Phi Vũ tìm thấy đồng bọn, hoàn toàn quên lúc chưa có Cố Cảnh Ngôn, hần đã bị Lâm Hành đuổi đi rồi, hần chưa xót nói, “Nó chiếm vị trí của tao.”

“Tấn nó một trận thì sao?”

Hai người nhìn nhau, cười lộ ra răng nanh.

Lâm Hành ăn cơm được một nửa, Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống đối diện, Lâm Hành nhìn bằng cá nhân trên tay cậu, vẫn là cái băng hôm qua. Vết máu cũng đen lại rồi, nhà họ Cố phá sản rồi à? Một miếng băng cá nhân cũng không mua nổi?

Cố Cảnh Ngôn là một người tự phụ và sạch sẽ, vậy mà có thể chịu đựng được đồ bẩn như thế kia ở trên tay mình.

“Cậu không đi bệnh viện à?”

“Cái gì?”

“Tay cậu đó.” Ánh mắt Lâm Hành đảo qua tay cậu, lạnh nhạt nói, “Không bôi thuốc?”

“Không sao cả.”

“Cậu tự cho là không sao à? Cậu là bác sĩ sao? Băng cá nhân dán hai ngày sinh ra bao nhiêu vi khuẩn có biết không?” Sắc mặt Lâm Hành vẫn lạnh nhạt, “Cậu có thường thức không vậy?”

Cố Cảnh Ngôn im lặng không nói.

Lâm Hành để đũa xuống, con ngươi đen hung dữ nhìn chăm chú vào Cố Cảnh Ngôn, một lát sau nói, “Câu hỏi hôm qua tôi hỏi cậu vẫn chưa trả lời, cậu ở một mình à?”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Hành: Hôm nay lại động lòng rồi.

5. Chương 5

Cố Cảnh Ngôn bị sặc, vội vã húp một hớp canh, gật đầu.

Cố Cảnh Ngôn ở một mình tại thành phố C, trước đây Lâm Hành từng đến nhà cậu.

“Nhà ở đâu?”

“Thiên Thịnh.”

Lâm Hành suy tư, “Nhà cậu có máy vi tính không?”

“Có.”

Lâm Hành cầm lấy bộ đồ ăn đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Cố Cảnh Ngôn, “Ăn cơm xong thì đến phòng y tế thay băng đi.”

Cố Cảnh Ngôn mím chặt môi, rồi gật đầu.

Lâm Hành nhìn gương mặt lạnh lùng của cậu, cảm thấy nói cái gì cũng dư thừa, dừng lại một chốc lát rồi xoay người rời đi. Vẫn là làm bạn bè vậy, cậu ba nhà họ Cố, làm bạn với người như thế này cực kỳ có lỗi.

Lâm Hành ở trong phòng vệ sinh hút một điếu thuốc rồi mới về lớp. Chỗ ngồi của Cố Cảnh Ngôn để trống, Lâm Hành lấy cuốn sách Toán từ trong cặp ra, Lưu Vũ tuy rằng EQ không cao, nhưng nói rất đúng. Trong thời đại tương lai, không có tri thức, không có học lực, nửa bước cũng khó đi, Lâm Hành không muốn lại bị người ta xem thường.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành ngẩng đầu nhìn Bạch Kỳ Kỳ cầm trong tay một cây kem, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu công thức, “Có chuyện gì?”

“Cho anh nè.”

Lâm Hành liền nhìn nhỏ, lạnh nhạt nói: “Tôi không ăn đồ ngọt.”

Bạch Kỳ Kỳ hơi thất vọng, nhưng cũng không lùi bước, “Cuối tuần anh có rảnh không?”

“Không rảnh.”

Bạch Kỳ Kỳ: “...”

“Vậy cuối tuần anh làm gì?” Bạch Kỳ Kỳ vẫn chưa từ bỏ ý định, truy hỏi, “Có hẹn với nữ sinh khác à?”

Lâm Hành nghe hiểu, ngược mắt nhìn, “Liên quan gì đến cậu?”

Bạch Kỳ Kỳ: “...”

“Đừng làm phiền tôi nữa.” Lâm Hành chẳng hề khách khí, “Tôi có người mình thích rồi.”

Sắc mặt Bạch Kỳ Kỳ trắng bệch, cực kỳ giận dữ và xấu hổ, vội quay đầu liền nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đứng trước mặt. Cố Cảnh Ngôn toát ra vẻ lạnh lùng âm trầm, bốn mắt nhìn nhau một lúc, Bạch Kỳ Kỳ lập tức dời mắt đi.

Cố Cảnh Ngôn ngay lập tức thu hồi lại nét lạnh lùng đó, dường như vẽ nham hiểm vừa rồi chỉ là ảo giác của Bạch Kỳ Kỳ, cậu đi lướt qua Bạch Kỳ Kỳ, ngồi bên cạnh Lâm Hành. Lâm Hành đang rối tinh rối mù với môn Toán, quay đầu nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn, ném bài tập sang: “Viết cách giải ra đi.”
echkidieu2029.wordpress.com

Cố Cảnh Ngôn nhìn bài tập hơi ngớ ngẩn kia, im lặng nửa ngày, mở miệng: “Cậu có muốn tôi giảng bài cho cậu không?”

“Cậu nghĩ là tôi không biết làm à?” Lâm Hành cứng đầu, đến chết cũng không thừa nhận mình ngu ngốc, “Là tôi lười làm thôi.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành khịt mũi coi thường, “Bài đơn giản như vậy ai mà không biết làm?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Xin anh đừng có giải thích nữa được không? Hối ông thần Toán học 0 điểm!

Lâm Hành nhìn vết thương trên tay Cố Cảnh Ngôn bị phơi bày trong không khí, bị băng cá nhân che cả một ngày, vết thương trở nên trắng bệch. Trong lòng anh như bị đâm một phát, Cố Cảnh Ngôn không biết đau à? “Không dán băng lại à?”

Cố Cảnh Ngôn nhìn ánh mắt Lâm Hành mới phản ứng được, “Ừm.”

Lâm Hành nhìn đã thấy đau, nhúu mày, “Có ảnh hưởng đến việc cầm bút không? Mấy ngày nữa kiểm tra rồi đây.”

“Không sao.”

Cái gì cũng không sao, Lâm Hành chưa bao giờ nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn có sao.

Cố Cảnh Ngôn rất nhanh đã đưa bài tập sang, nói rất nhỏ: “Cuối tuần này cậu có rảnh không?”

Lâm Hành nhận lấy vở, ngẩng đầu, “Gì cơ?”

Cố Cảnh Ngôn cấp tốc dời mắt, dọn dẹp lại bàn của mình, tốc độ nói tăng nhanh, “Không rảnh thì thôi.”

“Không phải.” Lâm Hành hơi buồn bực, “Câu trước cậu nói là gì? Tôi không nghe rõ.”

Ngón tay thon dài của Cố Cảnh Ngôn đột nhiên nắm chặt lại, đôi mắt đen láy nhìn Lâm Hành, “Cuối tuần này cậu có rảnh không?”

“Có.” Miệng còn nhanh hơn tim.

Cố Cảnh Ngôn dừng lại, “Hả?”

“Hả cái gì?” Lâm Hành cũng cảm thấy mình ngu ngốc, mình thân với Cố Cảnh Ngôn lắm à? Cuối tuần này rảnh mẹ gì chứ, mình rất bận. Chưa nghĩ ra cũng đừng mở con mẹ nó miệng chứ.

Lâm Hành cầm bút lên nhìn bài tập.

Im lặng một lúc lâu, Lâm Hành lần đầu tiên cảm thấy thời gian trôi lâu như vậy, từng con chữ trên vở như từng con quái thú, gặm nhấm lòng anh. Bạn học lục tục đi vào lớp, âm thanh dần náo nhiệt hơn.

Lại là một bài không giải được, Lâm Hành ném bút lấy hộp thuốc lá ra cất vào túi, dự định đi ra ngoài hút một điếu.

“Cậu có trượt patin không?”

Cái gì?

Lâm Hành nheo mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn, ném hộp thuốc lá về chỗ cũ.

Gương mặt trắng nõn của Cố Cảnh Ngôn nổi lên một lớp hồng hồng, “Hay là chơi bóng?”

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn có vẻ rất khó khăn: “Chúng ta... là bạn phải không?”

Ồ, bạn.

“Bóng gì?” Lâm Hành hồ hững, cầm bút lên tiếp tục làm bài.

“Cậu chọn đi.”

“Nhà cậu có máy vi tính không?” Bài tập này hình như cũng không khó như vậy, cùng dạng với bài tập vừa giải xong kia.

“Có.”

“Đến nhà cậu.” Lâm Hành nói.”Dùng máy vi tính của cậu làm chút chuyện.”

Không nghe thấy Cố Cảnh Ngôn đáp lại, Lâm Hành nhìn sang, “Có được không?”

Cố Cảnh Ngôn lập tức gật đầu, “Được.”

Thời đại này quán net tuy ít, nhưng muốn tìm vẫn có thể tìm được, Lâm Hành lại cứ muốn dùng máy vi tính của Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành liên tục mấy ngày chẳng để tâm đến ai, dường như biến thành một người khác, lên lớp nghiêm túc nghe giảng, tan học ôn lại bài học. Tiếng cười nhạo trong lớp dần dần lắng xuống, Lâm Hành đùa thành thật rồi.

Giờ cơm chiều thứ Sáu, Lâm Hành đang dùng cơm, Đồng Hải lén lén lút lút mò tới bên cạnh Lâm Hành, “Buổi tối cúp học không?”

“Làm gì?”

“Bọn anh Uy khai trương ở đường số 3.” Đồng Hải nói.”Có gái đẹp nữa.”

Lâm Hành ăn xong miếng cuối cùng, để đũa xuống, “Cút.”

Đồng Hải: “...”

Đồng Hải cảm thấy rất uất ức, gần đây anh đại không đánh nhau không cúp học, nghiêm nhiên trở thành học sinh ngoan. Hắn gãi đầu một cái, một lúc sau mới mở miệng, “Gần đây anh sao vậy?”

“Đột nhiên tỉnh ngộ, cuộc sống cấp ba của chúng ta chỉ còn lại một năm hai tháng.”

“Vậy thì sao?”

“Qua một năm hai tháng này, nên làm nghề gì đây?” Lâm Hành cầm một chai nước ngọt, mở ra uống một hớp. Nước lạnh sáng khoái làm anh tỉnh táo, “Nên lựa chọn cuộc sống như thế nào đây?”

Đồng Hải nhìn Lâm Hành, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Những vấn đề này quá phức tạp, hắn chưa từng nghĩ tới. Tốt nghiệp, đi theo Đại Lưu, làm công kiếm tiền, cũng không đến nỗi chết đói nhỉ?

“Có thể chơi cả đời không? Sau khi mày tốt nghiệp, mày đã là một người trưởng thành rồi. Mày phải gánh vác trách nhiệm của một người trưởng thành, làm việc kiếm tiền nuôi gia đình sống qua ngày. Chỉ tốt nghiệp trung học, mày có thể kiếm được công việc gì? Mày có kĩ năng sinh tồn gì không?”

Chai nước ngọt đã thấy đáy, Lâm Hành bỏ chai xuống, lấy tiền ra trả.

“Mỗi một phút mày bỏ ra đều phải kiếm lời lại được, giờ bắt đầu hoài niệm kì niệm thời học sinh tươi đẹp này đi. Nếu mày muốn trốn học thì cứ đi đi, mày thấy đáng là được.”

Đồng Hải nhìn Lâm Hành đi khỏi quán cơm, đi vào cổng trường.

Ánh hoàng hôn bao trùm không gian, cả thế giới như được nhuộm một lớp sơn vàng.

Một lúc lâu sau Đồng Hải sờ đầu, đứng dậy đi về trường học.

Không cúp nữa.

Giờ tự học buổi tối kết thúc, Lâm Hành cố ý kéo dài tới phút cuối cùng, Cố Cảnh Ngôn cũng ở lại. Lâm Hành nhét sách vào cặp, liếc mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn một cái, nếu như anh nhớ không lầm, tối nay sẽ có người chặn đường Cố Cảnh Ngôn.

Bọn chặn đường là lũ cấp hai, ân oán hai bên cũng rất đơn giản. Thằng kia quấy rầy Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn liền đánh nó vào bệnh viện. Nhà họ Cố có tiền, nhưng không chịu nổi đối phương có thế. Cố Cảnh Ngôn cũng là bởi vì chuyện này mà không trường nào nhận, nên mới lựa chọn Anh Tài rác rưởi này.

Lúc đó Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn không hề quen thân, hai người chính thức thân nhau cũng là nhờ lần đánh nhau này. Lâm Hành không chịu nổi những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, ra cổng trường liền thấy nhóc gà ốm chuyển trường đang bị đánh, cầm gậy xông lên.

Đánh xong anh và Cố Cảnh Ngôn trở thành bạn bè.

Phòng học dần dần vắng người, Lâm Hành cầm cặp lên quàng qua vai, ra khỏi lớp trước. Cố Cảnh Ngôn đi theo anh cách đó không xa, bọn họ là người trước người sau đi đến nhà xe, lấy xe đạp ra khỏi trường.

Tiếng xe máy nổ cách đó xa xa, Lâm Hành siết chặt phanh xe, xe đạp dừng lại chân dài của anh ghì trên đất, híp mắt nhìn đèn xe phía trước.

Cố Cảnh Ngôn ra cổng trường liền thấy tình cảnh này, ánh mắt chìm xuống, siết chặt tay lái.

Xe gần máy dẫn đầu dừng lại, một nam sinh cao lớn bước xuống xe, xách gậy chỉ chỉ Cố Cảnh Ngôn, lớn lối nói, “Lại đây.”

Lâm Hành “hừ” một tiếng, thả xe đạp xuống, bỏ cặp sách và áo khoác đồng phục ném cho Cố Cảnh Ngôn, “Đứng yên đừng nhúc nhích.”

“Mày là ai? Đừng có quản việc không đâu, tao chỉ tìm Cố Cảnh Ngôn!” Người này tên Thẩm Quân, “trùm trường” cấp hai.

“Tao là bố mày.” Lâm Hành rất lâu sau này mới biết được chuyện Thẩm Quân bắt nạt Cố Cảnh Ngôn là như thế nào, lúc đó Thẩm Quân đã bị ba cậu ta đưa ra nước ngoài, không có cơ hội đánh cậu ta nữa.

“Đệt! Cho thể diện mà không cần à, xử nó!”

Lâm Hành nhặt lên một cây gậy gỗ, quay đầu lại ra lệnh cho Cố Cảnh Ngôn, “Đứng xa một chút.”

Lúc anh hẹn hò với Cố Cảnh Ngôn —— bấy, không có hẹn hò, là lúc anh và cậu chơi với nhau rất thân thiết. Lúc anh đi đánh nhau, chỉ cho phép Cố Cảnh Ngôn ở bên cạnh ôm cặp sách, không được tham gia, tay của thiếu gia không phải để đem ra đánh nhau.

Lâm Hành né một gậy tới trước mặt, đá một phát vào xương sườn đối phương ra xa nửa mét. Chỉ nghe tiếng gió bên tai, một gậy giáng xuống, chúng nó dùng gậy gỗ, Lâm Hành không sợ chịu đựng một gậy này. Nhưng thằng này, liền bị Lâm Hành đánh chết, Lâm Hành chẳng xem thằng phía sau ra gì, chỉ đánh tên trước mặt.

Đột nhiên ở phía sau nghe có tiếng la, cổ tay Lâm Hành bị tóm lấy, hơi thở quen thuộc. Lâm Hành đột nhiên quay đầu lại, kéo Cố Cảnh Ngôn qua ôm trước người, nắm gậy đánh vào gáy tên kia. Lâm Hành ra tay cực kỳ độc, tên kia choáng váng liền bị Lâm Hành lật ngã. Lâm Hành cấp tốc giải quyết mấy đứa khác, mặt lạnh lùng, xách gậy đánh vào lưng thằng đánh lén. Kiếp trước Lâm Hành bị người ta đặt biệt danh là Chó Hoang, đúng vậy, anh chính là một con chó hoang điên cuồng. Không cha không mẹ, một thằng lưu manh chính hiệu.

Cánh tay bị tóm, Lâm Hành quay đầu nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của Cố Cảnh Ngôn, ánh mắt chìm xuống, “Cút hết đi.”

Cố Cảnh Ngôn không để ý ánh mắt dữ tợn của Lâm Hành, tay rời xuống, cậu vẫn nhìn anh.

Lâm Hành cau mày, không cần biết sống bao lâu, có thể lấy đồ từ trong tay anh chỉ có một mình Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành buông tay.

Cố Cảnh Ngôn cầm gậy đi, quay người nhanh chân chạy về phía Thẩm Quân. Thẩm Quân kinh sợ lùi một bước, lúc đánh nhau thì không dám lên, bây giờ nhìn thấy ánh mắt Cố Cảnh Ngôn đã muốn quay đầu chạy. Cố Cảnh Ngôn đánh một gậy vào kẻ chân hấn, Thẩm Quân đột nhiên không kịp phòng bị quỳ trên mặt đất, còn rống lên rất phẫn nộ, “Con mẹ mày muốn chết hả? Mày dám đánh tao?”

Cố Cảnh Ngôn lại đánh một cái lên lưng Thẩm Quân, Thẩm Quân kêu thảm ôm đầu, “Cố Cảnh Ngôn, mày giỏi lắm! Tao tìm người giết chết mày.”

Cố Cảnh Ngôn đạp lên Thẩm Quân, lạnh lùng nói từng câu từng chữ: “Mày không đánh chết tao thì người chết sẽ là mày.”

“Cố Cảnh Ngôn.”

Cả người Cố Cảnh Ngôn cứng đờ, lập tức lấy lại tinh thần, đầu óc trống rỗng.

Ngũ quan lạnh lùng của Lâm Hành không có bất kỳ biểu lộ gì, anh nhặt cặp và áo trên đất lên, hất cảm: “Áo tôi rớt vào phân chó rồi.”

6. Chương 6

“Cầm áo giúp cho tôi là thế này à?”

“Tôi đền cho cậu cái mới.”

“Có tiền là có thể tùy tiện vứt đồ của tôi à?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành đưa áo cho Cố Cảnh Ngôn, “Cậu mang về giặt, sáng sớm mai tôi đến nhà cậu lấy.”

Cố Cảnh Ngôn ôm quần áo: “...”

Lâm Hành liếc Thẩm Quân đang nằm trên đất, ánh mắt hờ hững trèo lên xe đạp, neho mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Còn không đi?”

Tóc Lâm Hành rất ngắn, dưới ánh đèn đường còn hiện ra chút ánh đỏ. Đường nét khuôn mặt anh lạnh lẽo cứng rắn, cởi đồng phục học sinh, bên trong là áo thun đen, phác họa cơ bắp rất rõ ràng.

“Cám ơn cậu đã giúp tôi.” Cố Cảnh Ngôn dời tầm mắt.

“Đừng suy nghĩ nhiều, Anh Tài chính là địa bàn của tôi, dám đến địa bàn của tôi kiếm chuyện, gặp tôi là cho chết.”

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu yên lặng nhét áo vào cặp, lúc lên xe phần lưng hơi cứng lại.

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Lâm Hành nhìn qua: “Bị thương à?”

“Không có.”

Ồ, vậy cậu cứ không có đi.

Lâm Hành trèo lên xe đạp chạy như bay, buổi tối lúc tắm anh không tự chủ được nhớ đến cái lưng cứng ngắc của Cố Cảnh Ngôn. Anh da dày thịt béo không sợ đau, tiểu thiếu gia cũng không sợ à? Lâm Hành mặc áo may ô và quần cộc vào ngồi vào trước bàn học đốt một điếu thuốc. Khói lượn lơ dười đèn, ngả người ra sau dựa vào ghế.

Cố Cảnh Ngôn là trai thẳng, mày đừng đùa nữa, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Dập tắt khói, Lâm Hành lấy bài tập vừa làm ban ngày ra. Nhìn thấy bài Cố Cảnh Ngôn, một hồi lâu sau, thở dài. Đổi bài, đổi vở khác luôn.

Lâm Hành làm đến ba giờ sáng mới lên giường ngủ, hôm sau bị ánh nắng chiếu vào mắt đánh thức. Anh ở khu Thành Trung, dưới lầu là tiếng rao hàng náo nhiệt, hương bánh tiêu từ cửa sổ bay thẳng vào phòng. Lâm Hành duỗi cánh tay dài, đá phải lan can sắt, giường phát ra một tiếng cọt két. Căn phòng cũ kỹ, vách tường cách đó không xa còn dán mấy tấm áp phích đã nhạt màu.

Dòng chữ “Năm 2000” cực lớn.

Đồng hồ báo thức đầu giường vang lên tích tắc, Lâm Hành đứng dậy đi rửa mặt. Chín giờ xuống lầu đạp xe đạp ra ngoài, lúc đi ngang qua cửa hàng bánh bao, anh thắng gấp, mua sáu cái bánh bao thịt.

Bánh bao ở đây da mỏng thịt nhiều mọng nước, về sau chỗ này bị dỡ, Lâm Hành cũng chưa được ăn lại.

Cố Cảnh Ngôn rất thích ăn bánh bao của cửa hàng này.

Thiên Thịnh nằm trên con phố phồn hoa nhất thành phố C, thành phố này kinh tế vẫn chưa vực dậy, vẫn còn trạng thái trì trệ. Các tòa nhà cũng không quá cao, xe cũng không quá nhiều, nhìn đâu cũng thấy được mấy cái xe đạp cũ cộc cạch.

Lâm Hành đi đến nhà Cố Cảnh Ngôn, vì không để bị lộ tẩy, anh làm bộ không tìm được cổng ở bên ngoài hô một tiếng. Ở thời đại không có điện thoại di động, trò chuyện đều dựa cả vào tiếng la.

Rất nhanh trên lầu hai thò ra một cái đầu bù xù, Cố Cảnh Ngôn hình như mới vừa tỉnh ngủ, mặc một cái áo ngủ vàng nhạt. Tóc tai mềm mại hơi xoăn, tay Lâm Hành khoác lên tay lái, chân dài đạp đá cuội trên mặt đất, híp mắt nhìn.

Sao anh lại có thể đồ được nhóc cún con này chứ? Một người xinh đẹp như vậy, sao không đồ cho được?

“Lâm —— Lâm ca, tôi xuống đây.”

(*) Từ lúc này, Cố Cảnh Ngôn đã gọi Lâm Hành là Anh Lâm (Lâm ca) giống như những người khác rồi, từ sau khi anh đánh nhau giùm ẻm, gọi theo kiểu sùng bái í, những người khác gọi là Anh Lâm (Lâm ca) cũng

do sùng bái Lâm Hành. Nhưng mà để xưng anh-em bây giờ thì hơi thân mật quá, tình cảm vẫn chưa đi tới đâu nên riêng với Cố Cảnh Ngôn mình để nguyên cụm “Lâm ca” và vẫn xưng hô tôi-cậu cho đến lúc xác lập quan hệ nhé!

Lâm Hành đợi không tới một phút, Cố Cảnh Ngôn mở cửa, cậu vẫn mặc cái áo ngủ đó. Người cao mét tám, gầy gò lạnh lẽo, cổ áo hơi thấp, phần da thịt trắng nõn rơi vào tầm mắt.

Cố Cảnh Ngôn mười bảy tuổi, đẹp đến kinh người.

Cố Cảnh Ngôn sa vào đôi mắt lạnh đậm của Lâm Hành, đứng lúc ngưng lại, “Lâm ca?”

Lâm Hành đậu xe xong, suy tư: “Cậu ở nhà một mình?”

“Ừm.”

Hai người một trước một sau lên lầu, đi qua vườn hoa lớn, bên trong là phòng khách. Phòng này Lâm Hành quá quen thuộc, anh bước vào cửa, Cố Cảnh Ngôn vội vã đi mở tủ lạnh, “Uống gì không?”

“Vai bị sao vậy?” Lúc Lâm Hành nhìn cậu bước đi hơi lắc lắc một bên vai, biết rõ còn hỏi.

“Không sao.” Cố Cảnh Ngôn lấy ra một bình đồ uống, đặt trước mặt Lâm Hành, “Cậu ngồi đi, tôi đi lấy máy vi tính.”

Lâm Hành túm cổ tay Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên sửng sốt, nhìn thẳng Lâm Hành.

Cố Cảnh Ngôn hơi gầy, xương cổ tay rất rõ ràng. Lâm Hành hơi dùng sức, Cố Cảnh Ngôn cũng không giãy dụa, chỉ khá căng thẳng, giọng cũng run rẩy, “Lâm —— ”

Lâm Hành vươn tay chụp cổ tay áo Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn kinh sợ, giọng kẹt trong cổ họng, ánh mắt kinh ngạc. Lâm Hành cũng không tiếp tục, buông tay cười nhạt, “Cậu là con gái à? Đều là đàn ông mà căng thẳng cái gì?”

“Hả?” Đầu óc Cố Cảnh Ngôn trống rỗng.

“Vai bị sao vậy?”

“Không... Không sao.”

Lâm Hành nhìn cực kỳ lưu manh, anh ngả lên ghế salon mở rộng chân, ngược mắt. Anh ngồi, nhưng là thái độ là từ trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn, “Cởi áo ra.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Đổi mắt một lúc, Cố Cảnh Ngôn mở dây buộc áo ngủ ra, ý đùa giỡn trong mắt Lâm Hành dần dần tiêu tan, chỉ còn lại âm trầm. Thu chân lại, khuỷu tay đặt ở trên đầu gối.

“Lâm ca?” Cố Cảnh Ngôn không định cởi nữa, hơi lúng túng.

Lâm Hành đột nhiên đứng lên, Cố Cảnh Ngôn lui nửa bước liền bị Lâm Hành đè lên ngồi trên ghế salon.

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành thấy trên bả vai cậu có một mảng máu bầm, trong mắt bốc hỏa, giết người cũng được nữa.

“Hôm qua bị đánh à?”

Cố Cảnh Ngôn vừa định nói chuyện, bả vai lại tê rần, cậu ngậm miệng.

“Trong nhà có thuốc không?”

“Không sao —— ”

“Im miệng.” Lâm Hành buông Cố Cảnh Ngôn ra, đứng dậy nhanh chân đi ra ngoài. Ra tới cửa, Lâm Hành nhớ tới một chuyện, “Bánh bao tôi mang cho cậu, ăn đi cho nóng.”

Đi thẳng ra ngoài.

Tiệm thuốc gần nhất cũng phải chạy năm phút đồng hồ, Lâm Hành mua dầu hoa hồng quay lại, tới cửa liền cảm thấy mình chả khác gì mấy thằng ngu. Móc tìm móc phở cho một trai thẳng, rõ ràng biết sẽ không có kết quả.

Gõ cửa, Cố Cảnh Ngôn mở cửa rất nhanh, cậu thay một cái áo sơ mi trắng, mặc với quần dài màu đen. Khôi phục lại dáng vẻ lạnh băng, tóc dài rũ xuống che qua mắt.

“Tôi dùng máy vi tính của cậu, giúp cậu mua thuốc, thanh toán xong.” Lâm Hành nói.

“Cảm ơn.”

Lâm Hành thấy Cố Cảnh Ngôn đã đặt máy vi tính lên bàn ăn, anh bỏ túi thuốc xuống, “Cậu bôi thuốc đi, tôi dùng máy của cậu một chút.”

Tiếng loạt xoạt phía sau lưng phát ra, Lâm Hành mở máy vi tính, từ màn hình máy vi tính phản chiếu trông thấy Cố Cảnh Ngôn đang cởi áo sơmi, cậu không về phòng ngủ.

“Cậu có thể giúp tôi không?” Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở miệng.

Lâm Hành nghĩ là mình nghe nhầm, quay đầu, “Cái gì?”

Hàng lông mi đen dày của Cố Cảnh Ngôn hơi rung động, nhỏ giọng hơn, “Tôi với không tới, ở trên lưng lận.”

Lâm Hành cười ra tiếng, Cố Cảnh Ngôn là đang câu dẫn anh à?

Sơmi của Cố Cảnh Ngôn đã cởi đến vai, màu da trắng bóc vóc người gầy gò, nhưng chẳng hề yếu ớt. Eo rất gầy, sơmi rơi xuống, che qua dây nịt.

Lâm Hành thiếu chút nữa chảy máu mũi, dinh dưỡng lên không kịp.

“Có được không?” Cố Cảnh Ngôn nhìn chăm chú vào anh.

“Cậu xoay qua chỗ khác.” Lâm Hành tiện tay chỉ.

Cố Cảnh Ngôn kéo ghế tựa xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía Lâm Hành, “Cảm ơn.”

Vết thương trên lưng đã chuyển màu xanh tím, hầu hết Lâm Hành trượt một cái. Cầm thuốc lên, ngón tay đặt trên lưng Cố Cảnh Ngôn, bọn họ cũng cùng lúc run lên, da thịt ảm áp. Lâm Hành như ngừng thở, xương vai Cố Cảnh Ngôn gần trong gang tấc, đường nét trên lưng trơn mịn kéo dài đến áo.

Đẹp như một tác phẩm nghệ thuật, Lâm Hành rất muốn biết phong cảnh dưới quần cậu. Dầu thuốc đổ trong lòng bàn tay, mùi vị gay mũi làm anh tỉnh táo. Đây là Cố Cảnh Ngôn, trai thẳng.

“Hơi đau đấy, nhịn một chút.”

“Ừm.”

Âm thanh từ ổ bụng phát ra, gài vào tim Lâm Hành, anh thoa thuốc trong lòng bàn tay mình lên lưng Cố Cảnh Ngôn. Da thịt non mềm ảm áp, Lâm Hành nhú mũi, sợ chảy máu mũi.

Mùi vị của cậu chàng rất sạch sẽ, chẳng giống như Cố Cảnh Ngôn quyết đoán mãnh liệt trên thương trường, tóc của cậu rất mềm mại. Lâm Hành nhìn chăm chăm lưng Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn nếu như cứ ngoan như vậy thì tốt rồi.

Lâm Hành ở trong lòng niệm vài câu “sắc tức là không, không tức là sắc” (*). Không cẩn thận làm đổ lọ thuốc, nửa bình thuốc đổ xuống dưới quần, lúc này đúng thật là “tứ đại giai không” (**).

(*) Sắc tức là không, không tức là sắc: một câu nói trong Phật giáo, người ta hay niệm câu này để kiềm chế dục vọng:))))))

(**) tứ đại giai không: một cụm từ trong Phật giáo, có nghĩa là “bốn chất lớn đều không”. Bốn chất lớn ấy là gì? Đó là đất, nước, gió, lửa. Bốn cái này ở đâu ra, sinh ra cái gì, chưa ai giải thích được cả. Có lẽ vì khó như vậy đức Phật chẳng muốn giải thích làm gì cho rắc rối thêm nữa. Mà nếu có giải thích đi chẳng nữa loài người có chịu hiểu cho chẳng? Hay lại cứ thắc mắc hoài. Do vậy mà Phật đã nói rằng: Tứ đại giai

không là đúng nhất. Nghĩa là không từ đâu đến và chẳng đi về đâu. Nghĩa là ở đâu đó khi cần là nó xuất hiện. Vì trong cái này nó có cái kia, trong cái kia nó có cái nọ. (Nguồn: Google)

Lâm Hành nhảy dựng lên chạy như bay vào phòng vệ sinh, thân dưới nóng rát.

Cố Cảnh Ngôn bị Lâm Hành làm cho có phản ứng luôn, cứ mãi không dám động, Lâm Hành tay dài chân dài, nhảy một cái vào phòng vệ sinh. Cố Cảnh Ngôn trợn mắt ngoác mồm, chờ cửa phòng vệ sinh đóng lại cậu mới hoàn hồn, vội vã kéo sơmi lên thuận tiện che phần nhô ra phía trước quần.

Cố Cảnh Ngôn kẹp chân vội vã chạy vào phòng ngủ, Lâm Hành chính là xuân được chế biến riêng cho cậu.

Lâm Hành rửa sạch quần mới ra khỏi cửa, nhìn gương mặt Cố Cảnh Ngôn ửng hồng. Cố Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm quần anh, Lâm Hành run lên, cảm thấy ánh mắt của Cố Cảnh Ngôn thật kỳ cục, giải thích, “Thuốc đổ lên quần.” echkidieu2029.wordpress.com

Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn rất mơ hồ, gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Cậu biết cái đéch gì! Ánh mắt đó là gì hả?

“Cậu muốn thay quần áo không?”

“Đồ của cậu để bi của tôi.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn càng nóng hơn, đôi mắt không biết nên nhìn về đâu.

Lâm Hành nói xong phát hiện câu này phạm lỗi rồi, bây giờ anh cũng không mặc được đồ của Cố Cảnh Ngôn, “Chiều cao của hai chúng ta có thể nhìn ra không phải mặc cùng một size, không cần thử, chắc chắn quần mặc không vừa.”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn cúi đầu.

Lâm Hành buồn bực, “Không phải tôi nói cậu thấp, thôi, coi như tôi chưa nói gì.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành thật muốn nhảy lầu, liền ngồi trở lại trước máy vi tính, tiếp tục khởi động máy.

Máy vi tính nhìn rất mới, không có mặt mã. Màn hình chính để hình nguyên bản, một loạt phần mềm bên tay trái không có cái nào đặt mã, Cố Cảnh Ngôn cũng không để phòng anh. Lâm Hành kiểm tra phần mềm sử dụng gần đây, quả nhiên có phần mềm cổ phiếu, kiểm chế dao động trong lòng.

“Cậu không chơi trò chơi à?” Lâm Hành mở trang web ra nhập một cái địa chỉ mạng.

“Không chơi.”

Lâm Hành vẫn muốn điều tra tư liệu của cậu, anh không ăn được Cố Cảnh Ngôn, kiếp trước không ăn được, kiếp này cũng không ăn được, chỉ có thể chiếm chút hơi ngoài miệng thôi: “VẬY CẬU DỪNG MÁY VI TÍNH LÀM GÌ? Xem phim à?”

“Tôi không cần máy vi tính để xem phim, cậu muốn xem phim à?” Cố Cảnh Ngôn nói, “Nhà tôi có phòng chiếu phim đó.”

“Phim hành động tình cảm.” Lâm Hành nói.

Cố Cảnh Ngôn vừa định nói, lời nghẹn lại, hiểu ra vấn đề.

Lâm Hành ngẩng đầu, cân nhắc: “Chưa từng xem à?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Cố Cảnh Ngôn bắt đầu đổ từ cổ, cả người nóng rực. Cậu đứng dậy đi đến chỗ tủ lạnh, nói: “Cậu uống Coca không?”

“Nước lọc, cảm ơn.”

Cố Cảnh Ngôn lấy ra một bình nước đặt trước mặt Lâm Hành, ngồi xuống đối diện, đổ một chai Sprite ra để lại cảm xúc bất an, “Tôi không thích xem cái kia.”

Cố Cảnh Ngôn xem rồi à? Lâm Hành nhất thời bực mình, ai cho cậu ta xem? Mẹ nó!

Lâm Hành xem xong thông tin cần xem, trong lòng rối bời, mở trang thị trường chứng khoán, “Cậu biết chơi cổ phiếu à?”

“Có biết một chút.”

Tiểu thiếu gia khiêm tốn thế!

Cậu mà nói chỉ biết một chút thì những chuyên gia kia đều chết hết trên sàn giao dịch chứng khoán rồi.

“Có thể kiếm được tiền từ bên nào?”

“Hiện tại thị trường bất ổn, không có cổ phiếu nào có thể kiếm tiền trăm phần trăm.” Cố Cảnh Ngôn theo thói quen đẩy kính mắt trên mũi, phát hiện mình còn chưa tới lúc đeo kính, thị lực vẫn là 1.5.

“Bất ổn mới có thể kiếm tiền, nếu không thì đều là rau hẹ cả rồi.” (*) Ngón tay thon dài của Lâm Hành gõ gõ bàn phím, đôi mắt thâm sâu nhìn màn hình, nói lạnh nhạt.

(*) rau hẹ là một loại cây sinh trưởng nhanh, thu hoạch một đợt là đợt mới sẽ lên ngay. Giống như thị trường chứng khoán, có người bước vào đó rồi lỗ vốn, rồi lại có người mới bước vào rồi lại lỗ vốn, cứ theo tuần hoàn như vậy.

Có một giây phút như vậy, Cố Cảnh Ngôn nhìn thấy được một Lâm Hành đã trưởng thành, Lâm tổng của Thiên Sính.

Cố Cảnh Ngôn nắm chặt đấm tay, nhìn chằm chằm Lâm Hành, “Cậu hiểu rất rõ thị trường chứng khoán à?”

Lâm Hành cười nhạo, giương mày lên. Ngũ quan cứng rắn sâu sắc ương ngạnh đều được bộc lộ, là khí chất chỉ riêng của Lâm Hành, “Tôi không hiểu thị trường chứng khoán, nhưng tôi hiểu rõ nhà tư bản.”

7. Chương 7

Lâm Hành ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen tuyền của Cố Cảnh Ngôn, anh lấy ra một điều thuốc, “Có ngại tôi hút thuốc không?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, Lâm Hành đốt thuốc rồi ngậm lên miệng, ngón tay vẫn gõ bàn phím, “Gần đây tôi có xem một quyển sách, viết như vậy đây, có phải là rất ghê gớm không?”

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu, tóc mái mềm mại rũ xuống dán lên cái trán trắng nõn của cậu, chốc lát sau nhìn về phía Lâm Hành: “Nói đâu trúng đó.”

Cậu thiếu chút nữa cho là Lâm tổng đang ngồi trước mặt.

Lâm Hành đẩy máy vi tính ra, ngã người ra sau. Chân dài vươn ra đến chỗ Cố Cảnh Ngôn, cầm lấy điều thuốc, cánh tay dài khoác lên trên bàn, khói thuốc bay lơ đãng, anh hờ hững nói, “Cậu cũng thấy như vậy?”

“Gần như thế, đứng sau thị trường chứng khoán là con người.”

“Cậu tiếp xúc được bao nhiêu rồi?”

“Biết một chút thôi.” Tư thế ngồi của Lâm Hành phóng đãng, chiều cao một mét tám lăm, rất chiếm diện tích. Cố Cảnh Ngôn cảm thấy bầu không khí hơi ngột ngạt, uống hết đồ uống, “Không nhiều.”

Lâm Hành không tiếp tục đề tài này nữa, anh dập tắt khói tiếp tục xem máy vi tính. Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, tỏa sáng cả bàn, ngón tay khớp xương rõ ràng của Lâm Hành đang gõ phím.

Cảm giác bàn tay kia tiếp xúc với da thịt mình vẫn còn, trai tim Cố Cảnh Ngôn lại run lên một chút. Lâm Hành chăm chú nhìn máy vi tính, cậu trắng trợn không kiêng dè gì nhìn trộm Lâm Hành, nhìn đến nỗi hai mắt nóng lên.

Không có cách nào khắc chế cảm xúc sôi trào, dục vọng ở đáy lòng lan tràn, vừa tham lam vừa điên cuồng.

Lâm Hành hình như gặp phải vấn đề khó, ngừng tay, nhú mào nhìn chằm chằm màn hình. Cố Cảnh Ngôn lập tức thu tầm mắt lại, cậu khôi phục về bình tĩnh, kiềm chế cái đuôi hơi run lên.

Chỉ cần có thể nhìn thấy anh là được rồi, chỉ cần nhìn như vậy thôi ——

“Áo của tôi giặt xong chưa?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, “Hả?”

“Hả cái gì? Đừng nói với tôi là cậu chưa giặt nhé.” Lâm Hành giương đôi mắt thâm sâu lên, dường như có thể nhìn xuyên thấu như tia X quang.

“Giặt rồi, chưa khô.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Tôi đi lấy cho cậu nhé?”

“Giặt tay à?”

“Ừm.”

Hây! Tiểu thiếu gia giặt quần áo cho mình, tâm tình Lâm Hành tốt lên khó giải thích được. Anh đã dùng máy vi tính của Cố Cảnh Ngôn xong rồi, liền lấy ra một điều thuốc, “Khi nào khô rồi lấy, tôi không vội.”

Cố Cảnh Ngôn lại ngồi xuống, Lâm Hành chán chường nghịch bàn phím, thời đại này các trò chơi vẫn còn lạc hậu, đối với một Lâm Hành đã trải qua thời đại game online, mấy trò này cực kỳ trẻ con. Cả đầu anh chỉ toàn là tấm lưng trần của Cố Cảnh Ngôn, ma xui quỷ khiến lại nói, “Cậu muốn đi trượt patin không?”
echkidieu2029.wordpress.com

“Tôi không biết trượt.”

“Vậy hôm qua cậu hỏi tôi làm gì?” Lâm Hành kẹp thuốc lá, ung dung nhìn Cố Cảnh Ngôn.

Một lúc lâu sau, Cố Cảnh Ngôn mới lúng túng mở miệng, “Tôi có thể học.”

Học? Tốt lắm.

Lâm Hành đứng dậy, “Vậy được, đi trượt patin.”

Cố Cảnh Ngôn là một người cực kỳ có kế hoạch, thi đậu trường đại học danh giá trên thế giới, quay về nắm giữ mạch máu kinh tế của công ty. Cuộc đời của cậu không có vui đùa, không có tình dục. Lâm Hành là chuyện ngoài ý muốn, thô bạo xông vào cuộc sống của cậu, mạnh mẽ chiếm đoạt tất cả.

Cái từ “đi chơi”, là do Lâm Hành dạy cậu.

Hai người một trước một sau xuống lầu, Cố Cảnh Ngôn định đạp xe đạp, Lâm Hành lắc lắc chìa khóa xe, liếc chéo Cố Cảnh Ngôn, “Làm sao? Ngồi xe tôi thì rất mong à?”

Lâm Hành chân dài trèo lên xe, vồ vào chỗ ngồi phía dưới, “Lại đây.”

Cố Cảnh Ngôn ôm áo đồng phục của Lâm Hành ngồi ở yên sau, cẩn thận chạm vào áo Lâm Hành, nín một góc áo của anh. “Được... rồi.”

Lâm Hành nhìn góc áo của mình sắp bị Cố Cảnh Ngôn vò nát, cười lạnh.

Nắm tay lái đạp đi, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên vươn tay, khuỷu tay nằm ngang eo Lâm Hành. Tiếng gió bên tai gào thét, cơn gió ấm áp đầu hạ lướt qua khuôn mặt, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn mái tóc màu đỏ bay bay của Lâm Hành dưới ánh mặt trời. Cái tay dời đi một chút đến eo anh, nắm chặt, Lâm Hành sẽ không biết đâu.

Sân trượt patin lớn nhất trung tâm thành phố, vào năm 2000 là nơi ăn chơi sốt dẻo nhất thành phố C. Tiếng nhạc vang vọng, toàn là mấy đĩa nhóc loai choai, đĩa nào cũng mặc quần ống loe.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành quay đầu lại thì thấy Trần Phi Vũ và Đồng Hải đang cầm giày trượt patin, Lâm Hành tê cả da đầu, tụi nó giữa trưa đến đây trượt patin? Không phải bị điên à!

Trần Phi Vũ gọi xong, Đồng Hải chạy tới, “Anh Lâm, không phải anh không đến à?”

Sau đó đột nhiên nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đi theo sau Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn mặc áo sơ mi trắng quần dài màu đen, nhìn thanh tú nhưng cũng rất lạnh lùng. Suy nghĩ của Đồng Hải xoay chuyển nhanh chóng, thằng nhóc này thân với Lâm Hành từ khi nào vậy?

“Ai đó, học sinh xuất sắc.” Đồng Hải cười hì hì chào hỏi Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành đá một cái lên đùi Đồng Hải, nắm cổ Đồng Hải đến nơi bán vé, “Mua vé chưa?”

“Còn có mấy bạn nữ ở đây nữa.” Đồng Hải quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Kỳ Kỳ cười xán lạn, “Anh Lâm.”

Lâm Hành nổi da gà, cau mày buông Đồng Hải ra, “Vậy tôi đi trước.”

“Đừng mà, đã tới hết rồi, cùng nhau chơi đi chứ.” Đồng Hải khোক lóc van nài Lâm Hành, “Sao anh mang cái thang mới chuyển trường đến đây chi? Học sinh giỏi cũng chơi với chúng ta à?”

Lâm Hành quay đầu lại làm bộ vô ý nhìn qua Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn đứng ở chỗ bóng mát. Thanh tú, cao gầy, vẫn duy trì một khoảng cách với tất cả mọi thứ, lạnh như một khối băng, còn tỏa ra hàn khí.

“Im miệng.”

“Mua mấy vé đây?”

“Mày mua của mày đi.” Lâm Hành lấy bóp tiền mua hai vé, xoay người đi lấy giày.

Đồng Hải đắc ý theo sau, “Mua cho em à?”

“Cút.” Lâm Hành lấy một đôi số bốn mươi ba, quay đầu nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn, “Cậu tới đây.”

Trên mặt Cố Cảnh Ngôn có sắc hơn một chút, nhanh chóng đi tới, Lâm Hành đặt giày trước mặt cậu, “Biết mang không?”

Không biết có phải là do nóng không, mặt Cố Cảnh Ngôn đỏ ửng.

Tiểu thiếu gia hình như chưa từng tới một nơi như thế này, Lâm Hành khom lưng ngồi xổm cởi dây giày ra đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Dây giày phải thắt chặt một chút, đừng có đứng lên vội.”

Cố Cảnh Ngôn nóng hết cả người, tay chân không biết nên để ở đâu, may mà Lâm Hành không ở lại bao lâu liền vòng sang một bên ngồi xuống. Cố Cảnh Ngôn cúi thấp đầu đi giày, bên tai là giọng của con gái.

“Anh Lâm, anh trượt có giỏi không? Dạy em đi.”

“Tôi dạy là tôi thu học phí đó.” Lâm Hành nói giọng lạnh nhạt. “Một phút một ngàn, muốn học không?”

Bạch Kỳ Kỳ: “...”

Lâm Hành đuổi hết nữ sinh vây quanh anh, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Mang xong chưa?”

Tại sao lại muốn dẫn Cố Cảnh Ngôn đến trượt patin? Chắc là Lâm Hành bị cái chai thuốc kia đổ đến choáng váng rồi, nước chảy vào não luôn. Biết rõ Cố Cảnh Ngôn là một cái hố, nhưng vẫn muốn nhảy vào.

Lâm Hành mới là kẻ ngu ngốc nhất.

Cố Cảnh Ngôn gật đầu, lập tức lấy ví tiền ra đưa cho Lâm Hành, “Trả cậu.”

“Cái gì?” Lâm Hành nhìn ví tiền của Cố Cảnh Ngôn, không hiểu ra sao, “Tôi mời cậu, cậu không cần trả tiền.”

Cố Cảnh Ngôn chống tay lên tường rồi đứng dậy, cổ chấp nhét ví tiền cho Lâm Hành, “Bên trong có ba ngàn, có thể dạy được mấy phút?”

Lâm Hành: “?”

Hàng lông mi dày của Cố Cảnh Ngôn khẽ nhúc nhích, “Nếu lâu hơn thì phải quệt thẻ, trong thẻ của tôi có tiền.”

Lâm Hành: “?????”

Đang nói chuyện, chân Cố Cảnh Ngôn bị trượt đánh bật mông ngồi lên ghế.

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Hành, “Tôi muốn mời cậu dạy cho tôi.”

Hai phút sau, Lâm Hành uất ức kéo Cố Cảnh Ngôn bám vào tường trượt. Cái trò trượt patin sau này sẽ bị thay thế, đến năm 2013 rất ít người chơi. Lâm Hành mượn cơ hội chiếm tiện nghi, nắm tay Cố Cảnh Ngôn.

Lòng bàn tay Cố Cảnh Ngôn toàn là mồ hôi, hơi lạnh bao trùm cả người.

“Đừng bám vào lan can, bám vào tôi này.”

Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành một cái, cắn răng, buông tay. Thân thể mất khống chế nhào về phía trước, cậu xưa nay chưa từng chơi trò này, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời.

Lâm Hành bắt lấy eo cậu, Lâm Hành ôm rất mạnh, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên. Lâm Hành ôm nửa vai cậu, tiêu sái quay người, ngã một cú thật đẹp, kéo theo Cố Cảnh Ngôn ngã vào giữa sân.

“Đẹp trai không?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành không nên cố ra vẻ mười bảy tuổi, vậy mà chẳng thấy mất mặt.

Cố Cảnh Ngôn nắm chặt cổ tay anh, Lâm Hành đi xuyên qua mọi người đến chỗ lan can. Trong tiếng ồn ào xung quanh, quay đầu nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn.

Trán Cố Cảnh Ngôn rịn mồ hôi, tóc tai mềm mại bị thấm ướt, dính vào trán. Lâm Hành cường ép dời mắt, nói: “Cậu tự chơi đi, tôi đi mua nước.”

Xoay người rời đi.

Cố Cảnh Ngôn há miệng nhưng không nói gì, ôm chặt lan can lết vào tường, không có Lâm Hành, cậu nửa bước cũng không đi được.

Nghe tiếng gió vụt qua, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy Đồng Hải.

“Học sinh xuất sắc, cậu ôm cột làm gì? Vào giữa sân chơi đi chứ.”

Tất cả những người xung quanh Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn đều không thích.

Bọn này không ít lần bắt Lâm Hành, Lâm Hành nghĩa khí, không thù dai, không có nghĩa là Cố Cảnh Ngôn cũng không thù dai.

“Cậu không biết trượt patin à?” Đồng Hải cười chói tai, lập tức mấy nữ sinh trong lớp cũng trượt lại đây, đánh giá Cố Cảnh Ngôn. “Cậu không biết trượt patin thì đến đây làm gì?”

“Mày vừa sinh ra đã biết trượt patin à? Mày trượt trong bụng mẹ mày à?” Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lẽo, Đồng Hải quay đầu lại liền thấy Lâm Hành xông tới, cấp tốc né tránh.

Lâm Hành bộp vào đầu Đồng Hải một cái, “Mày trượt giỏi lắm à? Nào, trượt cho anh em coi thử.”

Đồng Hải cảm thấy Lâm Hành rất bất công, đối xử tốt với thằng nhóc chuyển trường đến nỗi khó tin.

“Chỉ đùa một chút thôi mà, cũng đâu có bắt nạt nó đâu.”

Những người khác cũng phụ họa, Bạch Kỳ Kỳ nói, “Không bắt nạt cậu ấy mà, thật đấy, không tin anh hỏi cậu ấy đi.”

Lâm Hành vắn chai nước đưa cho Cố Cảnh Ngôn, rồi mới thả túi nước lên sàn, ngū quan anh tuần dưới ánh mặt trời rất bắt mắt. “Bán linh nhĩ? Còn hỏi cậu ấy? Tôi là người mù à? Hay nghĩ tôi chết rồi?”

Đồng Hải cười gượng, “Anh Lâm?”

“Nước các cậu chia nhau đi.” Lâm Hành nói, “Tôi không chơi nữa, các cậu cứ chơi tiếp đi.”

“Đừng mà, buổi trưa cùng ăn cơm đi.” Đồng Hải nói, “Buổi tối lại đi nhảy disco.”

Trần Phi Vũ gần đây bị Lâm Hành bài xích, đến gần nịnh bợ, “Buổi trưa em bao.”

Lâm Hành liếc Trần Phi Vũ một cái, “Cậu giàu lắm à?”

Trần Phi Vũ sững sốt, Lâm Hành nói, “Lấy tiền ba mẹ cậu làm việc cực khổ ra để bao bạn bè thì hay ho lắm sao?”

Sắc mặt Đồng Hải thay đổi, thúc cùi chõ một cái đụng tới, “Anh Lâm?”

Gia cảnh Trần Phi Vũ không tốt, ba mẹ hắn bán đồ ăn vặt, đây là chỗ ngựa của Trần Phi Vũ.

“Tôi đi trước.” Khóe mắt Lâm Hành nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đã uống xong nước, quay người đi ra cửa. Cố Cảnh Ngôn gian nan đứng thẳng, đỡ tường dịch chuyển về phía trước, Lâm Hành đi tới một nửa liền quay lại, chỉ chỉ Cố Cảnh Ngôn, nói: “Cậu đừng có đi, tôi đi lấy giày.”

Ở đây nhiều người, không nên đỡ cậu trượt ra cửa.

8. Chương 8

Vì vậy Lâm Hành trong con mắt nhìn trừng trừng của bao người cầm giày Cố Cảnh Ngôn tới, để Cố Cảnh Ngôn ngồi tại chỗ thay giày.

Trần Phi Vũ đau hết cả đầu, quay đầu nhìn về phía Đồng Hải, ánh mắt trưng cầu: Anh đại có phải bị bệnh không?

Anh đại đang mang giày cho ai vậy?

Đồng Hải im lặng vài giây, không nói, chỉ hỏi trời xanh, anh đại có bệnh thật phải không!

Cố Cảnh Ngôn đi giày vào, “Cảm ơn.”

Lâm Hành hung dữ nhìn về phía quần chúng đang vây xem, ánh mắt uy hiếp, dám làm càn tao giết chết chúng mày.

Mọi người: “...”

Cố Cảnh Ngôn cầm giày trượt đi sau Lâm Hành về phía lối ra, Lâm Hành vốn rất cao, mang đôi giày trượt. Rất đẹp trai, trượt cũng rất đẹp, mấy cô gái đều nhìn về phía bên này.

Lâm Hành đến lối ra đưa nửa bình nước cho Cố Cảnh Ngôn, “Cầm giùm tôi.”

Cố Cảnh Ngôn ôm áo và giày của Lâm Hành, ngoan ngoãn đứng ở dưới ánh nắng. Lâm Hành thay giày xong thấy mặt của cậu bị phơi nắng đỏ lên, nhất thời cau mày, nhóc này không phải rất thông minh sao? Sao lại khờ như vậy.

Ném ví tiền lại cho Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn bắt lấy, “Lâm ca?”

Trước đây Cố Cảnh Ngôn cũng gọi mình là Lâm ca, gọi từ lúc nào nhỉ? Từ khi bắt đầu trở mặt. Sau khi gặp mặt thì gọi gì nhỉ? Mặc bộ âu phục chỉnh chu của giới kinh doanh, đeo cặp mắt kính lạnh lùng xa cách đuổi tay ra chào, “Lâm tổng.”

Ồ.

Cậu ba nhà họ Cố, không phải nhóc hầu đi sau anh.

“Nói.” Lâm Hành một tay dứt túi, bước chân dài đi về phía trước, nện từng bước lạnh lẽo.

“Cậu muốn ăn cái gì? Tôi mời cậu ăn nhé.”

Xuyên qua ánh nắng gay gắt, đi tới ven đường Lâm Hành trèo lên xe đạp, nói: “Không cần, hôm nay cảm ơn máy vi tính của cậu, tôi đi về trước.”

Lâm Hành đi được nửa mét, ngưng lại, chân dài giẫm trên đất quay đầu lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Bọn họ dám bắt nạt cậu thì nói với tôi.”

“Cảm ơn.”

Lâm Hành xụ miệng không bật cười, sợ lại mất khống chế, đi trước cho lành.

Mặt trời nóng rất chiếu lên người, Lâm Hành đạp xe đạp chạy đến đầu đường. Bỗng nhiên có chút khổ sở, chuyện tình cảm không có cách nào miễn cưỡng, không có là không có.

Tình cảm anh dành cho Cố Cảnh Ngôn, cũng không có cách nào. Yêu chính là yêu, không cần biết đã qua bao nhiêu lâu, Cố Cảnh Ngôn chỉ cần mở miệng, anh vẫn sẽ vô điều kiện thỏa mãn tất cả những gì Cố Cảnh Ngôn muốn, anh không có cách nào khống chế chính mình.

Tình cảm của con người là một chuyện rất phức tạp, không phải ai cũng có thể đúng lúc buông tay, đúng lúc tỉnh táo.

Xe công thức một ngừng lại, Lâm Hành đứng ở đầu cầu lúc trước xảy ra tai nạn nhìn nước sông cuộn cuộn. Gió thổi lạnh lẽo, Lâm Hành đốt một điếu thuốc, tàn thuốc bị thổi thành màu đỏ tươi, anh hít mắt nhìn ra xa.

Nơi này vẫn chưa trở thành CBD (*), bây giờ vẫn còn là vùng hoang vu. Lâm Hành hút một hơi rất mạnh, anh từng tự nhủ, nếu có cơ hội trọng sinh đến thời điểm quen biết Cố Cảnh Ngôn, anh nhất định sẽ cách xa Cố Cảnh Ngôn.

(*) CBD: Central Business District, khu thương mại trung tâm

Nhưng khi thật sự được quay về, anh lại chỉ muốn tới gần. Mỗi một phút muốn rời xa cậu cũng không thể giữ lại được, nghe rất đáng thương.

Cũng đáng thương thật.

Lâm Hành hút thuốc xong, bóp thuốc ném vào thùng rác, rồi mới đi về nhà.

Phòng ở có ba tầng, nhà bọn họ mượn ở tầng ba, không khí quanh năm tràn ngập mùi ẩm mốc. Lâm Hành đạp xe từ đầu ngõ đã nhìn thấy một chiếc xe tải chặn ở giữa đường, cau mày né qua một bên.

Biết dừng xe thật đấy.

Đậu xe xong thì lên lầu, chủ nhà trọ ở lầu hai chào hỏi anh, Lâm Hành gật đầu. Cầm áo hai bước nhanh lên lầu, đến khúc quanh, chủ nhà trọ nói, “Nhóc con, ba mẹ con về rồi đấy.”

Não Lâm Hành như ngừng lại, nhưng chân không dừng bước, chạy tới lầu ba.

Ba mẹ về rồi? Mười ba năm.

Lâm Hành đã sắp quên bọn họ đáng đáp ra sao, anh hoảng hốt ngáng đầu. Đẩy cửa phòng ra, mẹ anh đang đốt bếp than, quay đầu nhìn thấy anh, “Hành Hành về rồi à?”

Lâm Hành thần thờ gật đầu, nhìn chăm chăm mẹ mình. Mẹ còn trẻ, gầy gò, nhưng rất khỏe. Bà đang bưng một thùng than, Lâm Hành bước nhanh đi tới bỏ áo xuống, nhận lấy thùng than: “Mẹ về khi nào?”

“Vừa mới về thôi.” Từ Viện nhìn con trai cao, lòng tràn đầy vui mừng, “Mẹ mang dưa bở Tân Cương về đây, để trên bàn, con ăn thử đi.”

“Vâng.”

Lâm Hành nhớ ra, chiếc xe tải ở cửa kia là của nhà anh, đã qua một thời gian quá lâu rồi.

Lâm Hường Phong ở trong phòng khách sửa máy radio, âm thanh chói tai từ bên trong truyền tới, như móng tay cào lên thủy tinh. Ba anh vẫn là một người dở kỹ thuật, Lâm Hành đi tới cầm lấy thùng dụng cụ, “Để con sửa cho.”

“Ăn cơm trưa chưa?” Lâm Hường Phong tự mình biết mình, ông quả thật không có thiên phú sửa chữa, chủ động rút lui đưa radio cho Lâm Hành.

“Dạ chưa.”

“Con ăn dưa trước đi, ba đi nấu bát mì cho con.” Lâm Hường Phong rất cưng chiều con trai, dù cho con trai là một tên khốn kiếp, ngày nào cũng đánh nhau trốn học dùng tiền lung tung: “Thịt bò bên kia tươi mới, mùi vị rất ngon, nhưng không mang về được, đáng tiếc thật.”

Lâm Hành chăm chú sửa radio, Lâm Hường Phong khẽ hát đắc ý đi nấu mì, “Trong nhà chẳng có gì cả, mấy ngày này con ăn cơm thế nào? Đói bụng làm sao.”

Lâm Hành trước đây sao lại thấy ba lải nhải nhỉ? Lâm Hành lại đánh giá chuyện này lần nữa, cảm thấy được mình năm đó đúng là cố tình gây sự.

“Ăn bên ngoài.”

“Tiền đủ xài không?”

“Đủ.” Lâm Hành mở vỏ máy ra, nhìn thấy mấy cái dây đứt rồi, lấy mấy sợi dây đồng trong thùng dụng cụ ra.”

“Học tập thế nào?”

Lâm Hành cười nhạo: “Rất ổn định.”

Thành tích của Lâm Hành cũng không giảm xuống mà.

“Vậy thì tốt.” Lâm Hường Phong trời sinh cao to, nhưng rất ngốc, cực kỳ dễ tính.”Ba có mua xúc xích, con nếm thử xem.”

Lâm Hành sửa dây xong, cái radio phát ra tiếng nhạc quen thuộc. Lâm Hường Phong cầm cái xẻng nấu ăn trong tay, ló đầu nhìn, “Con trai ba lợi hại thế, cái này mà cũng sửa được.”

Lâm Hành: “...”

Này khó lắm à? Là do ba không sửa được thôi.

“Thêm một trái trứng.”

Sau năm phút, một bát mì trứng bùng tới trước mặt Lâm Hành, Từ Viện đưa đĩa cho Lâm Hành, “Mau ăn đi.”

Lâm Hành vui đầu ăn mì, mũi cay cay.

Ba mẹ vẫn còn ở đây.

“Lần này ba mẹ về bao lâu?”

“Nửa tháng, đi ngang qua Sơn Đông, mua đồ ăn về bán, có thể kiếm thêm một chút.” Từ Viện trong lòng cũng hồ thẹn, ngay lúc con trai cần có người bầu bạn thì bà lại không ở bên: “Xe còn đang nợ, không dùng được.”

“Ba mẹ có từng nghĩ sẽ mở một công ty vận tải chưa?”

Từ Viện kinh ngạc: “Hả? Công ty vận tải?”

“Mẹ biết Kỳ Đạt không?” Trước mắt đây là công ty vận tải duy nhất cả nước.

“Không biết.”

Lâm Hành: “...”

“Họ làm cái gì?”

“Vận tải.” Lâm Hành nói, “Vận tải vật phẩm, nhưng mà bọn họ làm rất độc quyền, chỉ nhận đơn hàng của công ty lớn.”

Nhà bọn họ được đi học nhiều nhất là Lâm Hành, Từ Viện mang qua cái ghế nhỏ ngồi trước mặt Lâm Hành, “Là công ty vận tải lớn đúng không? Hình như ba mẹ đi đường có thấy rồi. Ông Lâm, cái đó tên Kỳ Đạt hả?”

Lâm Hướng Phong suy nghĩ một phút chốc, gật đầu, “Là công ty lớn đó, liên quan gì đến chúng ta đâu?”

“Chúng ta cũng có thể làm như vậy.” Lâm Hành nói, “Cho thuê xe, thuê lộ tuyến, hợp tác với các chủ thương địa phương.”

Lâm Hướng Phong và Từ Viện cùng trợn mắt ngoác mồm, cái này cần bao nhiêu tiền chứ?

Lâm Hành nói, “Lúc ba mẹ chở hàng có phải có người nhờ chở đồ giùm không? Mỗi một lần chở giùm là bao nhiêu tiền? Chúng ta có thể chuẩn bị nhiều xe hơn một chút, cái gì cũng chở, mỗi thành phố đều có tuyến riêng.”

Lâm Hướng Phong hít vào một ngụm khí lạnh, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Con trai, con có nghĩ là chuyện này cần bao nhiêu tiền không?”

“Chúng ta có thể tìm công ty lớn hợp tác.” Lâm Hành húp hết ngụm nước mì cuối cùng, “Kéo đầu tư, liệu mình một phen.”

Từ Viện vẫn nghe không hiểu, còn đang lạc vào sương mù, “Những chữ này tách ra thì mẹ hiểu, nhưng đứng cạnh nhau, thì cả đầu mẹ cứ dính lại ấy.”

Lâm Hành bỏ bát đũa đứng dậy, “Ba mẹ cứ chờ đây.”

Anh bước nhanh trở về phòng lấy sổ tay mình đã viết kế hoạch ra, đặt trước mặt Lâm Hướng Phong, “Ba mẹ đi làm cho người ta mệt muốn chết mà cả đời cũng không phát tài được.”

Lâm Hành không muốn để cho cha mẹ lái xe, anh muốn tránh phát sinh tai nạn.

“Đây là kế hoạch mới, ba mẹ xem thử đi.” Lâm Hành nói.

Lâm Hướng Phong và Từ Viện lật xem kế hoạch mở công ty vận tải Lâm Hành viết, Lâm Hành viết rất tỉ mỉ, những thách thức và khoản thu chi phân tích rất rõ ràng, nhưng ý nghĩ quá khoa trương: “Con xem mấy cái này ở đâu?”

“Sách, máy vi tính.” Lâm Hành nhìn ba, “Internet phát triển rất nhanh, ba mẹ rảnh rỗi thì cũng nghiên cứu thử đi.”

Lâm Hướng Phong im lặng một chút: “Máy vi tính không phải chỉ có thể chơi game thôi à?”

Lâm Hành: “...”

“Ý nghĩ này của con bạo quá.” Từ Viện bây giờ đã hiểu ra, cau mày bỏ bản kế hoạch xuống, nói rằng: “Con vẫn cứ đi học cho giỏi đi, chúng ta bây giờ cũng rất tốt, mẹ và ba con có thể nuôi nổi con. Ba mẹ không hi vọng kiếm lời bao nhiêu tiền, người một nhà ở cùng nhau, bình an là tốt rồi.”

“Ba mẹ lái xe ngày đêm thế này thì bình an à?” Lâm Hành nói, “Chỉ vì kiếm chút tiền mà liều mạng, lỗ như — —— ”

Anh chợt dừng lại, chốc lát mới cắn răng nói: “Lỡ như ba mẹ gặp chuyện gì, con phải làm sao đây?”

“Không đâu.” Từ Viện nói, “Ba mẹ rất cẩn thận.”

Nói vài câu với ba mẹ nhất định không được, Lâm Hành nhất định phải bắt tay vào làm chuyện này, làm thành công rồi mới có thể thuyết phục được họ.

Đầu năm 2000, cũng không phải thời đại tươi đẹp của ngành tài chính, Lâm Hành hiện tại cần phải kiếm được vốn.

Đi kiếm tiền ở đâu đây?

“Trong tay ba mẹ có bao nhiêu tiền?” Lâm Hành nói, “Có hai mươi ngàn tệ không?”

Một thằng nhóc mười bảy tuổi nói câu này, thoát nhìn có chút buồn cười.

Hai mươi ngàn tệ không phải con số nhỏ, không phải ai cũng có.

“Mới vừa trả lại tiền mượn mua xe rồi.” Từ Viện lấy ra một tờ một trăm đưa cho Lâm Hành, “Chuyện tiền nong con đừng suy nghĩ, ba mẹ sẽ kiếm tiền.”

Lâm Hành nhìn tờ một trăm trong tay mình, tiền thuê nhà một năm ở đây chỉ có một ngàn tệ, bây giờ lại nói chuyện làm ăn cả triệu bạc, cũng đúng là làm khó ba mẹ. echkidieu2029.wordpress.com

“Mẹ và ba con cũng không phải người làm ăn, kiếm chút tiền đủ sống là được.”

Lâm Hành đặt tiền lên bàn, cầm sổ ghi chép trở về phòng, “Con về phòng làm bài tập.”

Từ Viện nhìn cửa phòng Lâm Hành đóng lại, nói khẽ với Lâm Hướng Phong nói, “Có làm thằng bé buồn không?”

Lâm Hành trở về phòng làm bài tập đúng là khác thường, trước đây anh có bao giờ làm bài tập đâu?

“Nếu không em đi nhìn nó xem?” Lâm Hướng Phong không đành lòng nhìn Lâm Hành khổ sở, mà chuyện này ông làm không nổi, ông không có năng lực lớn như vậy. Ý nghĩ của Lâm Hành quá bạo gan, Lâm Hướng Phong cả đời cũng không dám tưởng tượng, “Chúng ta không nên nổi, hết cách rồi, ài, là tôi không có tiền đồ.”

9. Chương 9

Lâm Hành ngồi ở trước bàn đọc sách quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mùi khói dầu ở quán cơm nhỏ dưới lầu hòa lẫn với mùi rác thối bồng bềnh trong không khí. Lâm Hành lấy một điều thuốc châm lửa, ngửa ra sau dựa vào ghế, anh không phải là người chịu chấp nhận số phận.

Thuốc hút xong, Lâm Hành dập tắt thuốc cầm áo khoác lên nhanh chân ra cửa.

Cố Cảnh Ngôn đến thứ Hai mới gặp được Lâm Hành, Lâm Hành đã nhuộm tóc lại thành màu đen, cắt ngắn hơn. Lúc cậu bước vào cửa lớp liền thấy một nam sinh cường tráng thể đến nỗi tất cả mọi thứ xung quanh đều vì thế mà trở nên yếu kém hơn, anh mặc một cái áo ngắn tay màu đen, chân dài nằm trong chiếc quần đồng phục dài rộng, chắc là chỉ có anh mới bị chật trong chiếc quần như thế này.

Cố Cảnh Ngôn đi tới đặt cặp sách lên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống, Lâm Hành bỗng nhiên quay đầu nhìn sang. Cố Cảnh Ngôn cứng lại, lập tức ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra.

“Cho tôi mượn xem bài tập Toán.” Giọng nam trầm thấp.

Cố Cảnh Ngôn vội vã mở cặp ra đưa vở cho Lâm Hành, lúc Lâm Hành nhận lấy, cậu đụng phải ngón tay Lâm Hành. Đầu ngón tay hơi nóng, Cố Cảnh Ngôn rút tay về, “Cậu chưa làm xong à?”

“Xong rồi.” Lâm Hành nhanh chóng chộp lấy cuốn vở, nói dối không chớp mắt.

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành chép bài tập mà như múa bút thành văn, Cố Cảnh Ngôn đặt sữa và bánh mì sang chỗ Lâm Hành, như đang bày đồ cúng. Lâm Hành liếc chéo cậu, nói: “Gì đây?”

“Mang bữa sang cho cậu, cậu không thích sao?”

Lâm Hành thu tầm mắt lại, yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần là đồ Cố Cảnh Ngôn cho thì anh đều thích.

“Không thích thì mai tôi đổi cửa hàng khác.”

Lâm Hành không nhịn được nhếch miệng lên, nhếch đến một nửa liền dề xuống, tăng hắng một cái, tỏ vẻ uy nghiêm. Cầm hộp sữa lên cầm ống hút uống một hớp, không nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Cũng được.”

Bạch Kỳ Kỳ ở hàng trước yên lặng đặt hộp sữa chua về chỗ cũ, nhìn Lâm Hành uống sữa dất tiền. Đệt! Cố Cảnh Ngôn cậu không biết xấu hổ thật đấy! Nhà cậu có quặng mỏ à! echkidieu2029.wordpress.com

Từ Viện ở nhà, Lâm Hành sáng sớm đã bị bắt uống một bát sữa đậu nành lớn, thêm ba cái bánh bao thịt.

Lâm Hành viết xong bài tập, trả vở lại cho Cố Cảnh Ngôn, “Buổi chiều tôi có việc không đi học, cậu chép bài giùm tôi nhé.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên quay đầu, nhìn Lâm Hành ung dung thong thả ăn bánh mì, mím môi, “Ồ.”

Bánh mì ăn ngon đấy nhưng mà Lâm Hành muốn ói ra luôn rồi.

Anh viết bản kế hoạch đến bốn giờ sáng, rồi sắp xếp số điện thoại, tối hôm qua gần như không ngủ. Ăn xong, Lâm Hành đẩy bài tập qua một bên nằm sắp xuống, “Tôi ngủ một lúc.”

Giấc ngủ này của Lâm Hành kéo dài ba tiết, anh hoảng hốt mở mắt, ngồi dậy. Như cương thi ngẩng đầu lên, quần áo trên người trượt xuống.

Phòng học xa lạ, phía trước có tiếng đùa giỡn. Đồng Hải đuổi theo giỡn với Bạch Manh Manh, Lâm Hành hoạt động cổ, tiếng nói lanh lảnh êm tai ở bên cạnh phát ra, “Lâm ca?”

Lâm Hành hơi hoang mang, anh vẫn chưa tỉnh hẳn, có cảm giác như vẫn ở trong cơn mơ.

Anh quay đầu nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn, gương mặt quen thuộc kia, đôi mắt lạnh lùng. Lâm Hành mê luyến đôi mắt này, anh vươn tay xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, vẫn mềm như thế.

Lâm Hành phì cười ra tiếng, bóp mặt Cố Cảnh Ngôn, “Gọi ca làm gì?”

Cố Cảnh Ngôn bị vây trong tay Lâm Hành, cả người cứng ngắc. Lâm Hành bỗng nhiên hoàn hồn, anh đang làm gì vậy? Ở phía trước Đồng Hải rút cuộc cũng bắt được Bạch Manh Manh, xoa xoa vò vò đầu nhỏ.

Trong tay là da thịt hơi lạnh của Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành híp mắt, thu tay lại. Ngay lập tức quay lại đáng vẻ lưu manh, buông tay dựa vào ghế, kiên quyết không thừa nhận mình đã ngủ đến mơ hồ.

“Mấy giờ rồi?”

“Còn một tiết nữa là tan học.” Cố Cảnh Ngôn cố dề xuống sự run rẩy trong giọng nói.

Lâm Hành đẩy ghế ra đứng dậy, ghế ma sát với mặt đất phát ra tiếng kêu, đá văng Đồng Hải và Bạch Manh Manh trước mặt mình, đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Điên thật, suýt chút nữa đã dề Cố Cảnh Ngôn ra hôn rồi.

Vậy mà cho là mình đang mơ, Lâm Hành cũng không ít lần nằm mơ thấy mình “làm” Cố Cảnh Ngôn khóc khản tiếng. Đi vào phòng vệ sinh cởi quần ra xả nước, yên lặng nhìn thẳng.

Phía sau có tiếng bước chân, Lâm Hành quay đầu lại nhìn, sợ đến nỗi suýt teo cả chim.

Cố Cảnh Ngôn bị “chim lớn” dọa sợ, quay đầu lại ra ngoài.

Lâm Hành tỉnh hẳn, kéo quần lên rửa tay, ra cửa nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đứng dưới tàng cây cách đó không xa đang hút thuốc. Lâm Hành lần đầu tiên thấy cậu hút thuốc, cậu cúi thấp đầu, ngón tay thon dài kẹp thuốc lá, dường như còn hơi run.

Run cái đếch gì?

Bước chân Lâm Hành dừng lại, cau mày, anh có một suy nghĩ rất to gan.

Cố Cảnh Ngôn có phải là cũng quay về rồi không? Cố Cảnh Ngôn cũng rất e sợ, năm đó cậu đã như vậy. Sau khi hôn, Cố Cảnh Ngôn phản ứng rất lớn. Sau khi Lâm Hành phạm tội vào tù, Cố Cảnh Ngôn bay đến Anh quốc, mỗi người một ngả.

Lâm Hành lập tức lắc đầu, nếu như Cố Cảnh Ngôn cũng trở về, chắc chắn sẽ phân rõ giới hạn với mình ngay từ đầu. Cậu ta làm gì mà ngốc như vậy? Để cho một thằng gay mình ghét sờ soạng nắm tay mình à?

Không logic chút nào.

“Cậu biết hút thuốc?”

Cố Cảnh Ngôn không kịp chuẩn bị, bị sắc khói, che miệng ho khan. Đôi mắt trong trẻo nhìn về phía Lâm Hành, gật đầu.

Lâm Hành một tay dứt túi, nhìn ra phía sau, cái đầu to của lão Lưu đang lắc lắc gần trong gang tấc. Nhanh tay dập tắt thuốc của Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Lâm Hành cậu lại hút thuốc à?” Lưu Vũ nhìn thấy thuốc lá trên tay Lâm Hành, lập tức quát, “Lại muốn bị phạt phải không? Có còn xem mình là học sinh không hả?”

Lâm Hành ném tàn thuốc vào thùng rác, đá khề Cố Cảnh Ngôn, ra hiệu cho cậu đi trước. Cố Cảnh Ngôn da mặt mỏng, bị bắt được đang hút thuốc dạy bảo hai câu chắc chắn cậu không chịu được.

“Là em hút.” Cố Cảnh Ngôn mở miệng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Lưu Vũ, “Em hút thuốc.”

Lưu Vũ há miệng, ngữ điệu xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, “Em không cần bao che cho nó, em về lớp đi.”

“Em —— ”

Lâm Hành đẩy gáy Cố Cảnh Ngôn đi ra ngoài, “Về lớp đi, cần gì cậu bao che cho tôi, từ lớp 10 tôi đã hút thuốc rồi ai mà không biết? Nói nhảm gì nữa?”

“Lớp 10 đã hút thuốc mà cậu còn lý luận?” Đinh đầu Lưu Vũ bốc khói, “Vào văn phòng tôi ngay!”

Lưu Vũ phải giải quyết chuyện đời người trước đã, không thể thao thao bất tuyệt mắng Lâm Hành, bước vào phòng vệ sinh. Lâm Hành nhún vai, một tay dứt túi đi về phía trước.

Cố Cảnh Ngôn nhìn anh, nhúu mày đuổi tới.”Thầy sẽ mắng cậu đấy.”

“Thì sao?”

Cố Cảnh Ngôn tiến lên chặn đường Lâm Hành, trong mắt cậu chột lóe phần nộ, nhưng rất nhanh liền tiêu tan. Cậu siết nắm đấm, nhìn chăm chăm Lâm Hành, “Người hút thuốc là tôi.”

Lâm Hành theo thói quen giơ cổ tay lên nhìn thời gian, phát hiện mình không có đeo đồng hồ, điều kiện kinh tế nhà anh chỉ có thể đeo đồng hồ điện tử bằng nhựa, anh ngại nó xấu quắc.

“Rồi sao?”

Nếu như Lâm Hành không đối xử với cậu tốt như vậy, Cố Cảnh Ngôn cũng sẽ không mất khống chế. Trong kế hoạch cuộc đời của cậu không có tình yêu, không có tình cảm riêng tư, nhưng mỗi một thứ này đều xuất hiện trong cuộc đời cậu.

Ánh mắt quen thuộc, giọng nói quen thuộc, tất cả đều quen thuộc

Rồi sao?

Cố Cảnh Ngôn lui về phía sau nửa bước, cúi đầu, “Tôi đi tìm thầy.”

“Cố Cảnh Ngôn!”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu.

Lâm Hành một tay dứt túi, vẫn là dáng vẻ đứng đưng như không, hất cái cầm lạnh lùng cứng rắn, ánh mắt bề nghe, “Nghe lời tôi, sau này tôi bảo vệ cậu, không nghe thì cậu chơi một mình.”

Anh bước ra chân dài, nện từng bước lạnh lẽo đi khỏi tầm mắt Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn đứng ở cửa phòng giáo viên chủ nhiệm, Lưu Vũ đối xử khá là dịu dàng với Cố Cảnh Ngôn, đây là học trò cưng của trường, “Sao em còn chưa đi? Sắp tới giờ vào lớp rồi.”

“Người hút thuốc là em.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Lâm Hành không hút thuốc ở trường học.”

“Em không cần nói đỡ cho nó.”

“Em không có nói đỡ cho bạn, em nghiện thuốc lá, mới vừa rồi nhịn không được.” Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn rất bình tĩnh, lại có chút thận trọng không đúng tuổi, “Cậu ấy rất chăm sóc —— bạn học mới, sợ em bị thầy mắng.”

Lưu Vũ há miệng không nói được gì, Cố Cảnh Ngôn không giống như đang nói dối.

“Hả?”

“Lâm Hành không phải học sinh hư.”

Lưu Vũ còn có thể nói cái gì, nín nửa ngày, mới nói: “Sau này đừng hút thuốc trong trường.”

“Em biết rồi, em sẽ nhớ kỹ.” Cố Cảnh Ngôn tiến lùi có giới hạn, thái độ rất khiêm nhường, vừa mắt hơn nhiều so với loại người mắt cao hơn đầu như Lâm Hành.

“Về lớp đi.”

“Cám ơn thầy.”

Lưu Vũ bị đám nhóc con làm tức đến nổi tóc bạc hơn một nửa, được Cố Cảnh Ngôn trả lời ngoan hiền như vậy, dắc ý trở về văn phòng, trừng phạt là cái gì? Là cái rắm.

Cố Cảnh Ngôn từ cửa sau đi vào kéo ghế ra ngồi vào, tiết cuối là tiết Ngữ văn, cậu lấy sách giáo khoa ra.

“Cậu đi tìm thầy Lưu?”

Cố Cảnh Ngôn quay đầu, Lâm Hành mặt không hề cảm xúc nhét sách vào bàn học, đứng dậy khiêng bàn sang bên kia, vô cùng phong nhã chiếm góc bên phải phòng học.

(chờ má ảnh ghen thiết:))))))))))

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Thầy Ngữ văn vừa bước vào lớp: “...”

Khoan hãy nói, cái hàng cuối cùng nhìn có vẻ đối xứng đấy nhỉ, đẹp đấy.

Lâm Hành cả ngày học hành cật nhả, thầy Ngữ văn chỉ coi không nhìn thấy, tiếp tục giảng bài.

Đồng Hải vừa nhìn điệu bộ này, liền vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Lâm Hành rút cuộc cũng tách khỏi Cố Cảnh Ngôn rồi. Cấp tốc ôm sách, chạy đến chỗ phía trước Lâm Hành.

Thầy Ngữ văn không thể nhịn được nữa, quay đầu lại, “Đồng Hải em đi ra ngoài!”

Đồng Hải: “...”

Thầy Ngữ văn muốn dựng tóc luôn, nói: “Ai còn đổi chỗ ngồi thì đi ra ngoài ngay cho tôi.”

Lâm Hành lấy một cái máy nhắn tin mới từ trong cặp, điện thoại di động quá mắc, bây giờ anh chưa mua nổi. Lâm Hành nhìn thấy một mã số trên màn hình, ghi vào sổ tay.

Chuông tan học vừa vang lên, Lâm Hành cầm cặp sách quàng lên vai, kéo ghế ra đi từ cửa sau.

Huyết áp thầy Ngữ văn tăng vọt, muốn động thủ đánh người.

Ngay sau đó, Cố Cảnh Ngôn cũng cầm cặp và áo khoác đi theo sau, người thứ hai đi ra khỏi lớp.

Thầy Ngữ văn hít sâu, không thể nổi nóng.

Những người khác như ong vỡ tổ nhả về phía cửa, thầy Ngữ văn không thể nhịn được nữa, đập giáo án lên bàn, “Tôi phải tìm giáo viên chủ nhiệm của các cô các cậu, chịu hết nổi!”

“Lâm ca?”

Lâm Hành trèo lên xe đạp, cặp đeo trên vai, quay đầu lại, “Theo tôi làm gì?”

Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào, vốc người gầy gò của cậu mặc đồng phục học sinh rộng rãi, nhìn rất đơn bạc. Ngón tay tái nhợt siết khóa cặp, mái tóc hơi dài che khuất khuôn mặt, cũng trèo lên xe đạp.

Lâm Hành nhú mày, Cố Cảnh Ngôn tặc xấu gì đây?

Lâm Hành đạp đến cổng trường, Cố Cảnh Ngôn còn đi sau lưng, Lâm Hành phanh xe giẫm lên đất quay đầu lại, “Cậu có chuyện gì không?”

“Cậu đang tức giận à?” Cố Cảnh Ngôn cũng dừng xe, đôi mắt trong trẻo nhìn anh.

Giận bà nội cậu đấy!

10. Chương 10

“Tại sao tôi phải giận?” Lâm Hành giương hàng lông mày thô bạo, “Hửm?”

Cố Cảnh Ngôn siết quai đeo cặp nhìn Lâm Hành.

“Buổi chiều tôi không đi học, cậu viết giấy nghỉ phép giúp tôi.” Lâm Hành nghiêng đầu, mắt cười rất không đứng đắn, nói rất chậm, “Hay là tôi phải báo lịch trình cho cậu?”

Cố Cảnh Ngôn đỏ mặt, không dễ chịu, dời mắt, “VẬY TÔI VỀ LỚP.”

Lâm Hành đánh tay lái, nhìn chăm chú vào Cố Cảnh Ngôn, “Cậu đuổi ra đến đây chỉ để hỏi tôi có tức giận hay không à? Để ý tâm tình của tôi thế sao?”

Cố Cảnh Ngôn vội vàng quay đầu, “Tôi về trước, tôi viết giấy nghỉ phép giúp cậu.”

Lâm Hành suy tư nhìn chăm chăm bóng lưng Cố Cảnh Ngôn, mãi cho đến khi Cố Cảnh Ngôn biến mất không còn tăm hơi, mới thu tầm mắt lại.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành quay đầu nhìn thấy Trần Phi Vũ, Trần Phi Vũ mập lên, gần đây bị Lâm Hành oán giận nên hơi kinh sợ, rụt rè đi tới, “Lần trước anh đánh thằng Ngụy, anh cẩn thận một chút, nó chắc chắn sẽ không buông tha cho anh.”

“Nó còn muốn bị đánh một trận nữa à?” Lâm Hành xem thường.

“Gần đây nó lẩn lộn với anh Uy, anh Uy là xã hội đen thật, anh cẩn thận một chút.”

Xã hội đen gì chứ, cũng toàn là một đám người ô hợp, anh Uy là chủ quán bar to nhất trung tâm thành phố. “Về lớp đi, đừng dính líu đến chuyện của tao, mấy ngày này mày với Đồng Hải phải đàng hoàng chút đi.”

“Anh đi đâu?” Trần Phi Vũ theo sát Lâm Hành, “Em đi chung với anh nhé?”

Lâm Hành không thèm để ý Trần Phi Vũ, đi thẳng. Ai cũng có số mệnh riêng, kiếp trước anh đã rất nghĩa khí với Trần Phi Vũ, giúp Trần Phi Vũ gây dựng sự nghiệp. Sau đó Trần Phi Vũ đâm dao không chút lưu tình, một dao trí mạng.

Con người vẫn phải ích kỉ mới có thể sống lâu.

Lâm Hành đi về ngoại ô phía bắc, cửa sắt nhà xưởng đóng chặt, phía trên có một bảng hiệu.”Công ty vận tải Chu thị.”

Từ trong ra ngoài đều thấy suy yếu.

Lâm Hành đạp hai cái lên cửa sắt mới có người lão đảo tới. “Làm gì?”

“Chu Phi có ở đây không?”

Người kia đánh giá Lâm Hành từ trên xuống dưới, “Cậu là thân thích của anh Chu à?”

“Tìm anh ta nói chuyện làm ăn.” Thân hình Lâm Hành cao lớn, đeo cặp một bên vai, dù có cao, thoát nhìn cũng chỉ là một thằng nhóc.

“Nói chuyện làm ăn? Cậu đang nói đùa à? Nhóc con, qua chỗ khác chơi đi.”

“Thì anh cứ gọi Chu Phi đi.” Lâm Hành thiếu kiên nhẫn, ngữ khí tăng thêm, “Tôi đem tiền tới cho anh ta, bỏ lỡ cơ hội này, chỗ này sẽ thành vô dụng.”

Ánh mắt người đàn ông nghiêm nghị, thu lại nụ cười, “Vậy được, cậu chờ một lát.”

Chu Phi có hậu thuẫn, nhưng không có tầm nhìn, đập phá mấy chục vạn ra cái nhà máy này, mất hết vốn liếng. Bây giờ cũng đến giai đoạn thanh lọc, khổ nỗi không ai tiếp nhận.

Trên thực tế Lâm Hành biết anh ta vào hai năm sau, lúc đó Lâm Hành cực kỳ cảm khái, chỉ hận không thể quen Chu Phi sớm hơn, nếu không thì cái nhà máy này là của anh rồi.

Nơi này, đất cũng đáng tiền.

Lâm Hành đợi hai phút dưới ánh nắng gay gắt, một người đàn ông mặc áo da, tóc tai dựng thẳng rất bừa bộn lê đôi dép đi ra. Chu Phi mặt như trẻ con, mặc bộ này nhìn chẳng hợp.

“Thằng nhóc thò lò mũi xanh đến tìm đâu?” Chu Phi vừa nhìn thấy Lâm Hành, lập tức dừng bước quay đầu lại.

“Nhà máy này của anh tôi trả một trăm vạn, toàn bộ, tôi thanh lọc cho anh.”

Chu Phi nhắc mí mắt nặng trĩu, tối hôm qua hắn uống rượu suốt đêm, “Bao nhiêu?”

“Một trăm vạn.” Lâm Hành chỉ chỉ mặt trời trên đầu, “Trời nóng như vậy, đứng dưới nắng bàn chuyện làm ăn, không thích hợp lắm nhỉ?”

Chu Phi giơ tay ra hiệu Tiểu Mã mở cửa, đi vào bên trong.

Chỗ này của Chu Phi là một công ty vận tải rất đàng hoàng, nhưng đáng tiếc Chu Phi là một tên nào tàn, thời đại này mà có thể kinh doanh công ty vận tải lỗ vốn, Lâm Hành cũng thua luôn.

“Người lớn nhà cậu đâu?” Chu Phi nhắc chân câu qua một cái ghế ngồi xuống, gác một cái, chui vào trong ghế, tiện tay chỉ, “Ngồi đi.”

Hiện tại Lâm Hành và Chu Phi không quen biết, nếu không thì anh đã đá vào mông Chu Phi rồi.

“Tôi chính là người lớn nhà tôi đây.” Lâm Hành ngồi xuống, lấy bản kế hoạch báo cáo trong cặp ra đưa cho Chu Phi, “Bàn chuyện thu mua.”

Chu Phi liếc nhìn trang giấy, liếc xéo Lâm Hành, “Cậu?” Hắn cười nhạo, “Lấy tiền đâu ra?”

“Không có tiền tôi sẽ không đến tìm anh.” Lâm Hành nhìn xung quanh cái xưởng rách nát, “Ngành vận tải hiện nay đang rất kiếm tiền, sao lại tiêu điều như vậy?”

“Kiếm tiền mẹ gì, mua một tuyến bao nhiêu tiền cậu biết không?” Chu Phi tiếp tục nhìn bản kế hoạch, hắn đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, đi tán gẫu với một thằng oắt con, “Không kiếm được tiền còn phải nuôi nhiều xe như vậy, một tai nạn xảy ra thôi cũng đủ táng gia bại sản.”

“Bảo hiểm đâu?”

Chu Phi sững sờ, hình như không ngờ tới còn có chuyện bảo hiểm.

“Không cần thiết phải mua tuyến, vận chuyển hành khách không tính là kiếm tiền.” Lâm Hành nói, “Cửa hàng quá lớn, phí tổn quá cao. Dã tâm quá lớn, đều không làm ăn được.”

“Nói thử xem nào?”

Lâm Hành bày tỏ suy nghĩ của mình, anh biết Chu Phi nghe lọt. Chu Phi người này tương đối nghe lời khuyên, không phải quá bảo thủ. Đối tác đầu tiên của Lâm Hành chính là Chu Phi, lúc trước Lâm Hành chỉ có một chiếc xe và sự tham vọng. Sau khi Chu Phi nghe xong suy nghĩ của anh, liền quyết định đầu tư cho Lâm Hành.

Khi đó vẫn không có khái niệm huy động vốn, Lâm Hành gặp được nhà đầu tư thiên thần (*) trong cuộc đời mình.

(*) nhà đầu tư thiên thần (angel investor): Đây là thuật ngữ dùng để chỉ những cá nhân giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp thành lập, và thông thường để đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty.

“Thời đại đang phát triển, vận chuyển nhanh tất sẽ trở thành xu hướng chính.” Lâm Hành lật xem tư liệu, suy nghĩ về tương lai phát triển của Trung Quốc, năm đó Lâm Hành cũng là phác hoạ bản kế hoạch như vậy với Chu Phi. Năm đó rất nhiều người không tin, chỉ có một mình Chu Phi tin tưởng anh, sau đó thời đại thật sự phát triển đến bước đường đó, “Internet phát triển cực nhanh, nhu cầu về tốc độ của mọi người sẽ càng lúc càng lớn, nắm được điểm này, không lo không kiếm được tiền.”

Ánh mắt Chu Phi dần dần nghiêm nghị, Tiểu Mã đứng xem bên cạnh trợn mắt há mồm nửa ngày, ngẩng đầu lên, “Tên nhóc trâu bò này làm em hoa mắt thật, nhưng nghe có vẻ cũng có đạo lý lắm.”

Chu Phi quay đầu trừng Tiểu Mã, một lúc sau, cắn răng, “Cút ra ngoài.”

Tiểu Mã: “...”

Chu Phi nhìn bản kế hoạch, toàn bộ đều là viết tay. Đánh giá Lâm Hành, Lâm Hành mặc áo thun màu đen, còn là hàng bình ỉn giá. Lâm Hành có thể kiếm được một trăm vạn, hẳn ăn cứt!

Nhưng suy nghĩ này rất hay.

“Chỉ vậy thôi à? Còn gì nữa không?”

Lâm Hành thấy Chu Phi cắn câu, anh đặt cặp sang một bên trên bàn, rót một ly nước tự mình uống hết. Duỗi chân dài, khuỷu tay đặt ở trên đầu gối nhìn về phía Chu Phi, “Anh muốn nghe?”

Cơn buồn ngủ của Chu Phi không còn, đặt bản kế hoạch xuống, “Cậu không có một trăm vạn.”

Lâm Hành nở nụ cười, “Tôi có.”

Ngay lập tức, ngông cuồng trên người Lâm Hành liền được bộc lộ. Nhà máy cũ nát, bối cảnh tối tăm, Lâm Hành ngồi trên chiếc ghế chẳng phải sạch sẽ. Anh còn mặc đồng phục học sinh, ánh mắt kiên định, mỗi một cái phát tay cũng đầy vẻ tự tin.

“Anh muốn một trăm vạn rồi từ bỏ cái công ty này hay là muốn cái công ty này cải tử hoàn sinh, quyền lựa chọn nằm ở trong tay anh.” Lâm Hành nói, “Anh muốn một trăm vạn, cuối tháng tôi đưa tiền cho anh, sau đó chúng ta ký tên chuyển nhượng hợp đồng.”

“Một trăm vạn, không phải mười vạn.”

“Tôi nói tôi có, thì nhất định sẽ kiếm được.” Lâm Hành nói, “Anh không cần phải hoài nghi năng lực kiếm tiền của tôi.”

“Nếu như tôi chọn hợp tác thì sao?”

Ý cười trong mắt Lâm Hành càng sâu hơn, “Chia tôi hai mươi phần trăm cổ phần.”

“Há miệng chờ sung à?”

Lâm Hành nói, “Công ty đóng cửa, một trăm phần trăm cổ phần cũng không đáng giá một đồng. Kiếm tiền rồi, hai mươi phần trăm này mới có giá trị.”

“Tôi phải suy nghĩ lại.”

Lâm Hành tìm một công ty đáng tin, phát triển công ty đó, đem xe của ba mẹ nhập vào đây luôn. Nếu như ba mẹ không lái xe, có phải là có thể tránh bị kịch phát sinh rồi đúng không?

Lâm Hành để bản kế hoạch lại trên bàn, lấy bút ra viết lên giấy số máy nhắn tin của mình, rồi nói: “Tôi đợi tin của anh, tôi đi trước.”

Lâm Hành đi tới cửa, Chu Phi nghiêng đầu nhìn sang, “À đúng rồi, quên hỏi, cậu tên gì?”

“Lâm Hành.”

Lâm Hành đi ra cửa mới phát hiện trời đã tối, anh đã nói chuyện với Chu Phi bao lâu rồi? Hơn nửa ngày. Bỗng nhiên nghĩ tới năm đó, Lâm Hành mười tám mười chín tuổi, cảm xúc mãnh liệt thỏa sức tưởng tượng giấc mộng của mình. Anh giảng giải cho người ta suy nghĩ và lý tưởng của mình.

Thế giới này tốt đẹp như thế, chỉ cần có ước mơ, ai cũng có thể thành công.

Chỉ cần nơi nào có hi vọng hợp tác, anh đều sẽ không ngại phiền phức đưa tư liệu cho người ra, nói cho người ta biết hướng đi của mình. Chạy cả một ngày, chỉ mới uống được một ly nước. Khi đó ngồi xổm ở đầu đường gặm màn thầu nhưng đầy một bụng nhiệt huyết, ăn xong rồi lại tiếp tục chạy. Tuổi trẻ mà, tinh lực vô hạn.

Thiên Sinh bắt đầu hoạt động, Lâm Hành trở thành Lâm tổng. Mỗi ngày phải dự bao nhiêu bữa tiệc rượu, nghe bao lời a dua nịnh hót. Đôi mắt anh bị chất cồn ăn mòn, dần dần vẫn đục, không còn thấy rõ con đường phía trước.

Lâm Hành đốt một điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn trời mặt lặn về hướng tây. Khói hòa vào trong phổi, anh hít thở. Thực ra khi nhắm lại, nếu như lúc trước có thể lắng đọng một chút, có thể bình tĩnh phân tích thế cuộc, anh sẽ không lựa chọn cách niệm yết. Chắc là khi đó điều kiện kinh tế tốt, anh liền bắt đầu nhớ tới người trong lòng. echkidieu2029.wordpress.com

Nếu như anh có thể đứng đối diện Cố Cảnh Ngôn, có phải người bên cạnh cậu sẽ là anh? Có phải là Cố Cảnh Ngôn sẽ không lựa chọn người khác nữa?

Nhưng đó là Cố gia, Cố Cảnh Ngôn là tam thiếu gia cao cao tại thượng nhà họ Cố, đứng trong top năm mươi người giàu nhất trong bảng xếp hạng của Forbes, Lâm Hành lấy cái gì đi so với người ta? Lấy cái gì để mà trèo cao?

Cố Cảnh Ngôn cũng không phải gay, cho dù đến được vị trí đó, Cố Cảnh Ngôn cũng sẽ chọn phụ nữ.

Thất bại là điều hiển nhiên.

Dù là tình cảm hay sự nghiệp, Lâm Hành đều thất bại.

Lâm Hành hút một hơi thuốc thật sâu, bóp tắt tàn thuốc, đạp xe điên cuồng. Sức gió thổi vào trán anh, trong lòng Lâm Hành đắng chát. Trọng sinh là xáo lại bài? Hay là một loại gian lận?

Mặt trời đã núp bóng, bầu trời dần dần âm u, không phải trạng thái hoàn toàn tối đen. Quả nhiên sau đó lập tức vang lên tiếng sấm ầm ầm từ xa đến gần, đến ngay trên đầu Lâm Hành.

Lâm Hành có một giây phút như vậy, hoài nghi trận sấm này sẽ đánh chết anh, nhưng mà nghĩ lại, bản thân cũng chưa từng làm chuyện gì thẹn với lòng, sợ gì chứ.

Cơn mưa mùa hè nói đến là đến, ngoại ô phía bắc cách nhà khá xa, phải đạp hai tiếng đồng hồ. Lâm Hành đạp được nửa tiếng, mưa tầm tã, Lâm Hành lười dừng xe, xông qua màn mưa chạy tiếp.

Mây đen kéo tới càng nhiều, sấm sét ầm ầm. Lâm Hành than thở, mẹ nó xui xẻo thật. Về đến ngõ nhà mình, trời đã tối sầm, cả người ướt đầm. Lâm Hành chạy vào trong ngõ, xóm Thành Trung không có hệ thống thoát nước tiên tiến, trời mưa xuống nước chảy từ trong thành phố vào xóm. Anh đạp trong dòng nước đầy rác, cũng không đoái hoài tới suy nghĩ bây giờ về nhà gặp ba mẹ nên giải thích vấn đề này thế nào, bây giờ còn chưa hết giờ tự học buổi tối.

Xe chuyển hướng, thiếu chút nữa va vào một người, Lâm Hành thắng xe cái kít, chân giẫm phải nước bắn. Dưới chân mềm nhũn, Lâm Hành cúi đầu nhìn, buồn nôn quá chừng. Đạp phải đồng khảm giấy vệ sinh, cũng không biết là đã dùng qua hay là mới, nổi giận đùng đùng ngẩng đầu liền nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn ướt đầm dề.

Cố Cảnh Ngôn mặc đồng phục học sinh rộng rãi, nhưng lúc này bị nước mưa xối ướt dính dáp vào người, vốc người đơn bạc gầy gò. Đôi mắt đen láy mà yên tĩnh, trong tay còn mang cặp sách.

Lâm Hành nhú mày, mắng một câu: Cậu ở đây làm gì? Cậu không đi học à?”

“Trú mưa.” Cố Cảnh Ngôn lau nước mưa trên mặt, rồi dịch qua đứng dưới một mái hiên. Mái hiên kia chắc rộng tới hai mươi centimet, có thể che được mấy người lận! Ồ, đúng là che được tận mấy người luôn!

11. Chương 11

Nước trên mái hiên chảy xuống đầu Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành hít sâu, làm bộ không nhìn thấy, dời tầm mắt đập nhanh về phía trước. Sau một phút thoáng gấp, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Lên xe.”

Cố Cảnh Ngôn lên xe nắm eo Lâm Hành, quần áo đã ướt đầm, cách lớp vải có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương. Lâm Hành đập xe như bay về nhà, đèn sáng, tản ra ánh sáng mờ nhạt. Lâm Hành khóa xe cầm cặp lên lầu, Cố Cảnh Ngôn theo sau lưng, tiếng mưa bên ngoài rơi lộp độp, trong hành lang cũng chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Lên tới lầu ba, cửa phòng đột nhiên mở ra, Từ Viện kéo rèm trúc thì nhìn thấy Lâm Hành, “Tan học rồi à?”

“Vâng, hôm nay mưa to, tan học sớm.” Lâm Hành quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn đứng cách đó không xa, nói: “Đến đây.”

Tóc Cố Cảnh Ngôn ướt hết, lúc này còn hơi ngổn ngang. Cậu trời sinh đã đẹp, mi thanh mục tú, vóc người gầy gò ánh mắt ngoan ngoãn hoàn toàn khác với đám hồ bầy cẩu hữu của Lâm Hành.

“Bạn học của con à?”

“Dạ.” Lâm Hành hàm hồ đáp một tiếng, nói: “Cậu ấy đi ngang đây, mưa lớn quá không về được.”

“Mau vào thay đồ đi.” Từ Viện cuốn rèm trúc lên, nói: “Mưa này chắc còn lâu lắm.”

Lâm Hành vào phòng trước, Cố Cảnh Ngôn chào hỏi Từ Viện xong cũng vào phòng Lâm Hành. Căn phòng quen thuộc, Cố Cảnh Ngôn vào cửa nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Lâm Hành: “Đóng cửa lại.”

Cố Cảnh Ngôn đóng cửa lại, quay đầu nhìn thấy Lâm Hành đã cởi áo, chỉ mặc một cái quần dài ướt mem. Vóc người của anh rất đẹp, da thịt màu vàng nhạt, cơ bụng đầy múi rất khỏe mạnh. Cố Cảnh Ngôn sững sờ vài giây, quay đầu lại thì bị ném tới một bộ quần áo. Trên đó còn có mùi hương của Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn chụp lấy bộ đồ.

Trong tầm mắt là vóc người cao to của Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn siết chặt bộ đồ trong tay. Nhân ngư tuyến kéo dài đến quần cộc màu đen, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên quay đầu, Lâm Hành phải thay quần áo, quần lót cũng phải thay.

“Đều là đàn ông thẹn thùng cái gì?” Lâm Hành tựa như cười mà không phải cười, nói rất thấp.

“Cái gì?” Cố Cảnh Ngôn nắm quần áo đến xem bàn học, căn phòng nhỏ hẹp tràn ngập mùi hương hormone nam tính của Lâm Hành. Thân thể của anh, hô hấp của anh, tất cả của anh. Cố Cảnh Ngôn chỉ cảm thấy nóng rực, không khí chật chội, cậu cảm thấy thở không nổi.

“Quần áo ướt mặc thoải mái lắm à?”

Cố Cảnh Ngôn không nghe rõ, lại quay đầu thấy Lâm Hành đã mặc quần lên rồi, ngón tay thon dài đang đeo dây nịt. Trong mắt ẩn chứa cảm xúc không nói được, thâm trầm mà cũng đầy ý tứ, “Đưa đồ là để cậu thay, chứ không phải để làm khăn mặt.” echkidieu2029.wordpress.com

“Thay ở đây sao?”

“Chứ cậu muốn thay ở đâu?” Lâm Hành thắt dây nịt xong, duỗi dài cánh tay lấy áo thun mặc vào, cuối cùng cũng che được cơ bụng, “Hả?”

Cố Cảnh Ngôn đỏ mặt, “Ừm.”

Lâm Hành mặc quần áo tử tế cũng không đi ngay, anh lấy khăn mặt lau cái đầu dính ướt đầm. Dựa vào trên bàn lấy ra một điều thuốc ngậm lấy, giương mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Tìm tôi làm gì?”

Để chịch à!

Cố Cảnh Ngôn siết góc áo, “Cậu nói gì cơ?”

“Giả bộ không nghe phải không?” Ngọn lửa bén lên điều thuốc lá, bốc cháy, ánh cam lập lòe, “Cố Cảnh Ngôn.”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, Lâm Hành cũng không ép, nói sang chuyện khác, “Dính mưa bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm.”

“Không lâu lắm là bao lâu? Hả?”

Lâm Hành mười bảy tuổi vốn non nớt, nhưng Cố Cảnh Ngôn lại thấy được từ trong mắt anh nguồn sáng quen thuộc, Cố Cảnh Ngôn trượt hầu kết, chốc lát sau mới phát ra âm thanh, “Trước khi trời mưa.”

“Thay đồ đi.” Lâm Hành kẹp thuốc lá trên ngón tay, miễn cưỡng ra lệnh. “Mặc đồ ướt khó coi lắm.”

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu, đôi mắt sáng liền ảm đạm, cởi áo thun lộ ra thân thể trắng nõn, cậu bắt đầu thay quần áo. Ánh mắt Lâm Hành chìm xuống, trực tiếp đi tới đê tay Cố Cảnh Ngôn lại, đẩy cậu lên ghế.

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, trợn to mắt.

Tàn thuốc lá trên tay Lâm Hành rơi xuống sàn nhà. Đầu gối Lâm Hành kẹp giữa hai chân Cố Cảnh Ngôn, ngón tay cái của anh đặt trên cổ Cố Cảnh Ngôn, một hành vi xâm lược rất rõ ràng.

Ngoài cửa, Lâm Hướng Phong vừa vào nhà, “Mưa to thật, Hành Hành còn chưa về sao?”

“Về rồi, còn dẫn theo bạn học, mặc mưa đang thay quần áo.”

“Đúng lúc thật, anh vừa mới mua vịt quay.”

Lâm Hành lập tức tỉnh táo, tay lướt qua Cố Cảnh Ngôn, lấy một cái quần thể thao trên bàn đưa cho Cố Cảnh Ngôn, “Thay đi.”

Anh ngồi dậy, một tay rút túi ngậm thuốc lá đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt dựa vào ghế, đầu ngón tay khẽ run. Cậu khẽ hô hấp, chỉ lo mình đã làm cái gì, im lặng một lúc lâu, Cố Cảnh Ngôn giờ tay che mặt.

Lâm Hành ra khỏi cửa liền dập tắt thuốc, ba mẹ ở trong nhà đang làm cơm, anh mở cửa sổ phòng khách ném tàn thuốc vào trong mưa. Đóng cửa sổ lại, Lâm Hướng Phong bưng đồ ăn vào, “Bạn học con đâu?”

“Đang thay quần áo.” Lâm Hành đi tới bàn trà khom lưng rót một chén trà lạnh uống một hơi cạn sạch, đề xuống ngọn lửa trong lòng.

Lâm Hướng Phong đi ngang qua Lâm Hành, nhìn anh một chút, “Hút thuốc à?”

Lâm Hành mạnh miệng, “Không có.”

Lâm Hướng Phong mở ví tiền lấy hai trăm tệ đưa cho Lâm Hành, “Đừng mua thuốc lá nữa.”

“Không cần, con đủ tiền tiêu rồi.” Lâm Hành không nhận, đi ra ngoài, “Đủ cơm không?”

“Yên tâm, không để con đói đâu.”

“Bạn con tối nay ở đây ăn cơm.” Lâm Hành quyết định thay Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn đi về cũng ăn ở ngoài, “Nhà cậu ấy không có ai cả.”

“Đủ mà.” Từ Viện nói, “Mẹ còn hầm canh cá trong nồi.”

Lâm Hành đi tới giúp Từ Viện thái thức ăn, trong lòng lo lắng. Cố Cảnh Ngôn tới tìm anh làm gì? Thiếu chịch thật à? Hay là có chuyện khác? Đợi trong mưa bao lâu rồi?

Đứa ngốc kia cũng không sợ bị cảm sao, cũng chẳng phải tường đồng vách sắt.

Dao cắt phải tay, máu chảy ra, Lâm Hành yên lặng thả dao xuống. Sợ mẹ chuyện bé xé ra to, nói: “Con thái không đẹp, mẹ thái đi.”

Trời hoàn toàn đen kịt, trong hành lang chỉ có một chiếc đèn mờ nhạt. Từ Viện cũng không thấy rõ tay Lâm Hành, cho là Lâm Hành không muốn thái, nói: “Con về phòng chờ đi, lát nữa ra ăn cơm.”

Lâm Hành bước nhanh trở lại, đẩy cửa phòng ra thiếu chút nữa va vào Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành né qua đi tới bàn học: “Tối nay cậu ở đây ăn cơm, cơm nước xong thì hẵng về.”

Lâm Hành mở ngăn kéo băng gạc ra, anh thường đánh nhau bị thương, trong phòng giấu không ít thuốc mua sẵn.

“Cậu bị sao thế?”

Lâm Hành không muốn nói chuyện mất mặt kia, cắn mở chai bột cầm máu đổ lên ngón tay. Cố Cảnh Ngôn đã nhanh chân chạy tới nâng tay anh lên, ngón tay Cố Cảnh Ngôn hình như đang run, Lâm Hành ngẩng đầu nhìn cậu.

Gần trong gang tấc, hàng lông mi dày của Cố Cảnh Ngôn hơi run, sắc mặt tái nhợt.

“Cậu sợ máu?”

“... Ừm.” Cố Cảnh Ngôn hàm hồ đáp một tiếng, lấy băng gạc quấn lên ngón tay Lâm Hành, “Có cần đi bệnh viện không?”

“Không cần.” Lâm Hành vẫn còn nhìn Cố Cảnh Ngôn, quá gần rồi, hô hấp cũng nghe được.

Cố Cảnh Ngôn nhú mày băng bó cẩn thận tay Lâm Hành, lúc này mới phát hiện hai người dựa vào hơi gần quá, cậu lập tức lui về phía sau, “Cậu cẩn thận một chút.”

Ánh mắt Lâm Hành chìm xuống, không nói tiếng nào.

Cố Cảnh Ngôn cũng cảm thấy đường đột, đứng ngây ra một lát rồi ngẩng đầu, “Vậy tôi đi về trước.”

Cậu lập tức đi lấy cặp, Lâm Hành cau mày, “Ăn cơm xong rồi đi.”

Cố Cảnh Ngôn siết quai đeo, Lâm Hành buồn bực, muốn hút thuốc. Nhưng anh chưa bao giờ hút trước mặt mẹ, vì vậy phải nhịn xuống, “Cơm đã làm xong rồi.”

Cố Cảnh Ngôn cuối cùng vẫn ở lại dùng cơm, Từ Viện nhiệt tình, Lâm Hướng Phong không nhiều lời, nhưng đối xử rất tốt. Cố Cảnh Ngôn ăn hai bát cơm một bát canh, rồi bị ép ăn hết ba miếng dưa bở Tân Cương, Từ Viện cực kỳ nhiệt tình. Cố Cảnh Ngôn rất đẹp trai, còn có tri thức và hiểu lễ nghĩa, chẳng giống như đám hồ bầy cẩu hữu của Lâm Hành.

“Hành Hành nhà cô chỉ có học tập không tốt thôi, còn những cái khác đều rất ưu tú.” Từ Viện cắt gọn miếng dưa bở đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Ngọt lắm, con nếm thử đi.”

Đây đúng là mẹ ruột, Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn Lâm Hành, Lâm Hành còn đang dùng cơm, gò má lạnh lẽo cứng rắn, nhìn rất dữ dằn.

“Cảm ơn cô.”

“Hành Hành cũng không có bạn bè gì, cảm ơn con đã chăm sóc nó.”

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn nói rất nhỏ, “Cô khách sáo quá ạ.”

Lâm Hành để đĩa xuống, đứng dậy lấy áo khoác cùng và chìa khóa xe đạp, “Cố Cảnh Ngôn, tôi đưa cậu về.”

Từ Viện vội vàng đứng lên, nói: “Tối đường trơn, để ba con lái xe chở bạn về.”

Lâm Hành không dám nghĩ thiếu gia ngồi trên xe chở hàng sẽ là hình ảnh gì, Lâm Hành ôm gáy Cố Cảnh Ngôn, “Đi.”

Cố Cảnh Ngôn bị đẩy ra cửa.

Mưa đã tạnh, sau cơn mưa không khí tràn ngập mùi bùn đất và cỏ xanh tươi mới. Ở xa xa có tiếng ếch kêu ộp ộp, Cổ Cảnh Ngôn mặc áo thun của Lâm Hành, quần áo vừa dài vừa rộng, làm cậu càng gầy hơn.

Lâm Hành đứng ở cổng đốt một điếu thuốc, tàn thuốc ánh lên màu đỏ tươi trong gió.

Gió lạnh thổi qua, Cổ Cảnh Ngôn hắt hơi một tiếng. Lâm Hành nhìn sang, tóc Cổ Cảnh Ngôn khô rồi, đứng dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy mặt cậu tái nhợt, Lâm Hành lau yên xe, “Mắc mưa hai tiếng, chỉ để gặp tôi à?”

“Tôi nói trùng hợp đi ngang qua, cậu có tin không?”

Tin bà nội cậu! Lâm Hành dập tắt tàn thuốc, quay người đi vào bên trong, “Cậu bắt xe về đi.”

“Tôi chỉ là không muốn cậu bị oan uổng nên mới đi tìm thầy.”

“Chỉ vì chút chuyện này?”

“Ngày mai cậu có đến trường không?” Cổ Cảnh Ngôn truy hỏi.

Đôi mắt đen láy của Cổ Cảnh Ngôn nhìn anh, Lâm Hành im không nói gì, trong tay anh nắm tàn thuốc, “Buổi chiều tôi có việc mới không đi học, không liên quan gì đến cậu.”

Cổ Cảnh Ngôn từ khi nào lại ngốc như thế này? Lâm Hành không nói ra được cảm xúc của mình, lại tàn nhẫn hút một hơi thuốc, thiếu kiên nhẫn xua tay, “Đi thôi.”

“Lâm ca.” Lâm Hành ngẩng đầu lên nhìn khu nhà cũ nát, hít một hơi thật dài. Nhắc tay Cổ Cảnh Ngôn lên, nhanh chân đi ra ngoài. Anh đi rất nhanh, chân dài giẫm từng bước lớn, Cổ Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn anh.

Một sáng một tối dưới ánh đèn, đôi mắt đen kiên định. Cổ Cảnh Ngôn là cố ý đi tới đây, cố ý để Lâm Hành nhìn thấy, cố ý đến nhà Lâm Hành cọ côm.

Đi ra khỏi ngõ, Lâm Hành vẫy tay bắt một chiếc xe taxi mở cửa xe nhét Cổ Cảnh Ngôn vào, đưa cho tài xế một tờ hai mươi tệ, “Chở cậu ấy đến khu Thiên Thịnh.”

Cổ Cảnh Ngôn chỉ nhìn Lâm Hành, lúc Lâm Hành định đóng cửa xe, đột nhiên nhớ ra, “Có bút không?”

Cổ Cảnh Ngôn vội vã lấy bút từ trong cặp ra, Lâm Hành lập tức cầm lấy tay cậu, Lâm Hành cúi đầu mở nắp bút, ngòi bút sắc bén rong chơi trong lòng bàn tay Cổ Cảnh Ngôn. Bút đâm đâm hơi ngứa, Lâm Hành viết xuống một dãy số.

“Số máy nhắn tin của tôi, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi, không cần phải chạy qua đây.” Anh ném lại bút cho Cổ Cảnh Ngôn, đóng cửa xe, “Đi đi.”

12. Chương 12

Lúc Lâm Hành trở về hưng tận mắng bản thân một câu ngu ngốc, Cổ Cảnh Ngôn đưa tới cửa anh cũng không nhẫn tâm nói một câu nặng lời, cũng không dám chạm vào cậu, hèn hạ thật.

Lâm Hành dập tắt thuốc ném vào thùng rác, đi thẳng vào nhà.

Từ Viện đang dọn bát đĩa, nói: “Người bạn kia của con học giỏi lắm phải không?”

“Mới vừa giành được hạng nhất cuộc thi vật lý toàn quốc.”

“Hạng nhất luôn à lợi hại thế? Em nói mà em không nhìn lầm đâu.” Từ Viện cười đến híp cả mắt, quay đầu nói với Lâm Hướng Phong: “Nhìn là biết ngoan ngoan.”

Lâm Hành: “...”

“Vừa đẹp trai vừa học giỏi.” Từ Viện bổ sung.

Lâm Hành: “...”

Sao lại có cảm giác mình bị nói móc nói xéo thế nhỉ?

Lâm Hành cầm một miếng dưa bước vào phòng, Từ Viện nói: “Nó về nhà bằng cách nào? Có an toàn không?”

Lâm Hành ném vỏ dưa vào thùng rác, lau tay xong thì ngã người lên giường, ván giường không chịu nổi gánh nặng phát ra tiếng kêu kè kẹt, Lâm Hành giờ tay che trán.

Vận đào hoa, không trị nổi.

Hôm sau lúc Lâm Hành rời giường thì ba mẹ đã dậy rồi, hương vị bữa sáng tràn ngập căn phòng, trời chỉ tờ mờ sáng. Lâm Hành mặc áo khoác, đeo ba lô ra phòng khách, đột nhiên không kịp chuẩn bị nhìn thấy hành lý trên sàn.

“Lại đi đâu đấy?”

“Bạn ba con ở Sơn Tây nói có công việc, bảo ba con qua đó, mẹ đi cùng.” Từ Viện đưa bao thư đựng tiền cho Lâm Hành, “Chắc phải một tháng, để lại cho con một ngàn, không đủ thì gọi mẹ.”

“Không đi không được à?” Lâm Hành nhú mày nắm bao thư tuy không dày nhưng lại cảm thấy nặng trĩu.

“Chắc không được, nhà chúng ta còn đeo nợ.” Từ Viện thấp bé, chỉ đủ vỗ vỗ vai Lâm Hành, “Tự chăm sóc cho mình, đừng đi đánh nhau đấy.”

“Vâng.”

“Ăn sáng xong ba mẹ đi.”

Lâm Hành chán nản ăn hết bữa sáng, ba đã mở xe chở hàng chở mẹ đi, Lâm Hành đứng ở trên mái nhà nhìn đường chân trời đã ửng vàng, mặt trời sắp mọc rồi.

Lâm Hành bước vào phòng học đúng lúc chuông reo, một nửa lớp đang vui đùa ăn sáng, còn có một số khác đang nghiêm túc học bài. Cố Cảnh Ngôn nằm trong số đang nghiêm túc học bài, Lâm Hành đi tới trước mặt Cố Cảnh Ngôn, cúi người ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, Lâm Hành hí mắt, lộ ra một chút nguy hiểm, “Chuyện gì thế?”

Vốn hai bàn ở hai góc, bây giờ lại về cùng nhau.

Cố Cảnh Ngôn cầm bút trong tay, đầu ngón tay thon dài trắng nõn dưới ánh sáng gần như trong suốt, đôi mắt của cậu trong trẻo, trắng đen rõ ràng, “Chuyện gì?”

Ánh mắt Lâm Hành càng sâu, thầy Tiếng Anh vào cửa, anh vòng qua Cố Cảnh Ngôn ngồi vào. Ngả người ra sau dựa vào tường, tay dài khoác lên chỗ tựa lưng trên ghế Cố Cảnh Ngôn, hí mắt liếc Cố Cảnh Ngôn.

Lá gan không nhỏ.

“Đây là bài học hôm qua.” Cố Cảnh Ngôn đưa vở tới, nói: “Cậu nhớ xem đấy.”

“Ờ.”

Cố Cảnh Ngôn ngồi ngay ngắn, phía sau là tay Lâm Hành, dường như cậu có thể cảm nhận được hơi thở của Lâm Hành. Nóng rực, mạnh mẽ, là sự ương ngạnh độc nhất ở độ tuổi này.

“Tôi nói thầy chủ nhiệm cậu bị đau bụng.”

“Tôi vẫn chưa tới tháng mà.” Lâm Hành gác chân dài, nghiêng hạ thân, nhìn chăm chăm cái cổ trắng nõn thanh tú của Cố Cảnh Ngôn. Đồng phục mùa hè vẫn chưa phát, bây giờ mặc đồ xuân thu quá nóng, học sinh bèn mặc đại. Cố Cảnh Ngôn mặc một cái áo sơ mi trắng, cổ áo mở hai nút đầu, lộ ra xương quai xanh. Quần bò tối màu, chân thon dài.

Cố Cảnh Ngôn nghe xong liền bị sặc, ho kịch liệt. Lâm Hành liền thuận tay vỗ vỗ lưng cậu, cố gắng chiếm tiện nghi hết cỡ. Cố Cảnh Ngôn ho càng dữ hơn, mặt ngày càng đỏ.

“Cậu chẳng lẽ không biết bọn con gái mỗi lần xin nghỉ đều thích dùng lí do này sao?” Tay Lâm Hành đặt trên vai Cố Cảnh Ngôn, tới gần, nói cực kỳ nhỏ, thì thầm: “Có cần tôi phổ cập khoa học cho cậu không?”

Thầy Tiếng Anh nhìn xuống dưới thì thấy Lâm Hành đang thì thầm, viên phấn ném chuẩn xác ngay đầu Lâm Hành, “Lên lớp không được nói chuyện.”

Lâm Hành ngồi trở lại, lấy ra một bình nước từ trong balo để trước mặt Cố Cảnh Ngôn.

“Cảm ơn.” Tai Cố Cảnh Ngôn đỏ lên.

Lâm Hành bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Cố Cảnh Ngôn muốn kết hôn với phụ nữ, cậu có vợ chưa cưới, những việc này sớm muộn cũng sẽ hiểu được.

Bây giờ nói cái này đúng là tự làm mình ầm ức.

Mở vở ra, vợ chưa cưới, đính hôn, có đối tượng, có phải là chỉ còn một bước nữa không?

Lâm Hành trợn mắt dữ tợn, đây không phải mặt dày sao, vô duyên vô cớ nghĩ cái này làm gì?

Tiết buổi sáng kết thúc, ủy viên thể dục nhào tới bàn Lâm Hành, “Anh Lâm, cuối tháng có một trận bóng rổ với Tam trung, anh là chủ lực, anh chưa quên đúng không?”

“Biến đi chưa?” Lâm Hành đứng dậy định đi đến nhà vệ sinh, ủy viên thể dục lại nhào lên người Lâm Hành, “Anh Lâm, anh quên thật rồi à?”

Dưới chân bị hệt, quỳ thẳng trên đất.

Ủy viên thể dục quay đầu nhìn phía sau, chỉ nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đang nghiêm túc làm bài tập, hoài nghi mình vừa gặp ma. Lại ngẩng đầu, Lâm Hành đã biến mất.

Lâm Hành xả nước xong thì vào phòng riêng hút một điếu thuốc, dè xuống nỗi khó chịu trong lòng, về lớp lại bị ủy viên thể dục ôm đuôi, Lâm Hành không bỏ qua, “Cậu muốn chết à?”

“Còn có hai tuần là thi đấu rồi, anh đại không tham gia huấn luyện, chúng ta thất bại rồi.”

Lâm Hành đá văng cậu ta ra, “Cút.”

“Anh muốn bị bọn Tam trung chỉ mũi chửi là đồ vô dụng à?”

“Có cậu vô dụng thôi.” Lâm Hành nói lạnh nhạt, nhắc nhở cậu ta: “Tôi thì không, cảm ơn.”

Ủy viên thể dục: “...”

Lâm Hành ngồi vào chỗ, lấy bài tập số học ra.

“Cậu không tham gia thi đấu bóng rổ à?”

Lâm Hành quay đầu nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn, đôi môi Cố Cảnh Ngôn hơi khô, cần được làm ướt, Lâm Hành thay lòng đổi dạ. “Cái gì?”

“Cậu không muốn tham gia?”

“Cậu muốn?”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn thử thăm dò nhìn về phía Lâm Hành, “Tôi có thể tham gia đội bóng rổ không? Tôi làm dự bị cũng được.”

Dự bị cái đầu cậu! Lâm Hành từng chơi bóng rổ với Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn thoát nhìn âm thầm vậy thôi chứ khi vào trận cực kỳ hung tàn, cậu đã vào đội thì không ai có tư cách bảo cậu làm dự bị.

Lâm Hành gần đây hơi bận, tập bóng rất lãng phí thời gian, anh cũng không muốn tham gia. Nhìn đôi mắt Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành lại không nhẫn tâm từ chối, “Buổi chiều có tiết thể dục, cậu tới thử xem.”

Ánh mắt Cổ Cảnh Ngôn sáng lên, Lâm Hành liền bổ sung, “Gần đây tôi không có thời gian, không nhất định sẽ tham gia, cậu muốn thì tự chơi, bọn họ không dám bắt nạt cậu đâu.”

Cổ Cảnh Ngôn rũ mắt xuống, ánh mắt ảm đạm, chốc lát mới gật đầu, “Ồ.”

Lâm Hành nhìn chằm chằm gò má Cổ Cảnh Ngôn, Cổ Cảnh Ngôn rõ ràng là không vui, cậu ấy không vui cái gì?

Chu Phi vẫn mãi chưa gọi lại, Lâm Hành lo lắng, kiếp trước anh quen Chu Phi là hai năm sau. Hai năm trước Chu Phi nghĩ như thế nào anh chỉ có thể lấy Chu Phi hai năm sau ra để tham khảo, cũng không thể xác định trăm phần trăm.

Tiết thể dự buổi chiều, Đồng Hải và Trần Phi Vũ cùng nhau tới, “Anh Lâm? Đấu với tụi lớp 11/2.”

Đồng Hải và Trần Phi Vũ đều là người của đội bóng rổ, Lâm Hành nhận bóng, quay đầu nhìn Cổ Cảnh Ngôn, “Cậu tới đây.”

Cổ Cảnh Ngôn dưới ánh mắt của bọn Đồng Hải đi về phía Lâm Hành, Lâm Hành cởi áo khoác ngoài ra, Bạch Kỳ Kỳ lập tức nhặt lên ôm vào trong ngực, “Cố lên anh đại!”

Lâm Hành: “...”

“Trần Phi Vũ cậu ra ngoài đi.”

Trần Phi Vũ sững sờ nhìn về phía Lâm Hành, Lâm Hành ném bóng cho Đồng Hải, “Cổ Cảnh Ngôn thay vị trí của cậu.”

Mặt Đồng Hải cũng đen, bọn họ quen Lâm Hành bao lâu? Cổ Cảnh Ngôn mới chuyển trường bao lâu? Lâm Hành đã thắng thường chuyển vị trí của Trần Phi Vũ cho Cổ Cảnh Ngôn rồi.

“Anh Lâm không phải chứ? Thành nhóc này có được không?”

Hai người khác đều nhìn về phía Đồng Hải, hi vọng Đồng Hải có thể đứng ra nói chuyện. Dù sao năm người bọn họ đã phối hợp từ lâu rồi, từ lớp 10 đã chơi cùng nhau.

“Cậu ta mà không được, mày lấy đầu tao xuống đánh bóng.” Lâm Hành quay đầu nói với Cổ Cảnh Ngôn: “Cậu ở vị trí tiền phong phụ, chú ý phối hợp.”

“Vậy thì Trần —— ”

“Nếu như mày cũng muốn ra với Trần Phi Vũ, tao không ý kiến.”

“Đệt!” Đồng Hải nhặt đồ rơi trên mặt đất.

Ánh mắt Lâm Hành nhìn qua, nói rất bình tĩnh, “Nếu như cậu ta không có thực lực, đây là trận đấu đầu tiên cũng sẽ là trận đấu cuối cùng của cậu ta, cầm áo lên.” echkidieu2029.wordpress.com

Cổ Cảnh Ngôn kéo ống tay áo sơ mi, mở thêm một nút áo nữa rồi lùi lại mấy bước, đứng ở phía sau Lâm Hành. Toàn bộ lực chú ý của cậu đều đặt trên người Lâm Hành, thái độ của những người khác thái độ đối với cậu không có ảnh hưởng chút nào.

Giáo viên thể dục gọi người lớp 11/2 tới, người đứng đầu lớp 11/2 là một học sinh năng khiếu thể dục, được đội tuyển của tỉnh chiêu mộ, vị trí tiền đạo, cao tận hai mét.

Ưu thế lớn nhất của lớp 11/8 là bọn họ có Lâm Hành, Lâm Hành dùng một tay ném cú ba điểm (*) xuất quỷ nhập thần, nhưng đáng tiếc chiều cao chưa đủ, không thể vào đội tuyển của tỉnh.

(*) cú ném 3 điểm: là cú ném ngoài vòng 3 điểm, còn cú ném trong vòng 3 điểm thì chỉ được tính 2 điểm.

Học sinh thể dục đó tên Trương Siêu, nhìn kỹ Cổ Cảnh Ngôn, “Ừ ời, lớp các cậu không phải nhận bọn nắm lùn sao, sao bây giờ lại xuất hiện cái sào tre ở đâu ra đây?”

Lâm Hành nghiêng đầu, xoay cổ tay, cười lạnh, quay đầu nói với đội viên, “Thành quần què nào mới nói bíp bíp gì đấy nhì.”

Không cần biết bọn Đồng Hải nghĩ trong lòng như thế nào, nhưng gặp phải khiêu khích của đối thủ thì nhất định phải về phe Lâm Hành. Đồng Hải giơ ngón giữa lên, lập tức hất cầm lên rồi làm động tác cắt cổ, ngay lập tức bị giáo viên thể dục bóp vào đầu, “Tôi không tồn tại ở đây hả?”

Đồng Hải mạnh miệng, tất cả phần nộ đều giáng xuống bọn 11/2, giơ cao ngón giữa nhanh chóng quát, “11/2 vô dụng!”

Lâm Hành đẹp trai chơi bóng giỏi, tích lũy được một nhóm fan nữ, giọng sắc bén vang dội, cùng hô, “11/2 vô dụng!”

Giáo viên thể dục: “...”

Tiếng còi vang lên từ tổ trọng tài, Lâm Hành vừa định giành bóng, Cố Cảnh Ngôn nghiêng người chen qua giành lấy bóng trong tay Trương Siêu. Toàn trường chỉ có cậu là mặc áo sơ mi trắng chỉnh tề chơi bóng rổ, thân hình Cố Cảnh Ngôn linh hoạt, né được Trương Siêu chạy thẳng đến dưới rổ đối phương. Lúc cậu chạy thân hình rất mạnh mẽ, Lâm Hành mất cả hồn.

Năm đó Cố Cảnh Ngôn không nói tiếng nào nhưng ngang ngược hơn bất cứ ai. Cậu muốn chơi bóng rổ, nhưng đội Lâm Hành đã đủ người rồi, đội viên của bọn họ đã trải qua hai năm rèn luyện. Cố Cảnh Ngôn đấu một một với Lâm Hành, thế mà thắng.

“Lâm ca!”

Giọng nói quen thuộc, góc độ quen thuộc. Bóng rổ bay thẳng đến, Lâm Hành nhảy một cái tiếp được bóng, anh điều chỉnh vị trí, khi tất cả mọi người đều chạy vội tới trước mặt thì nhảy lấy đà chuyền bóng. Bóng trên không trung xẹt qua một đường vòng cung rất đẹp, hoàn mỹ đi vào rổ, cú ném ba điểm.

Tất cả mọi người ở đây đều trợn mắt há mồm, sự phối hợp này quá hoàn hảo. Cố Cảnh Ngôn ở dưới bảng rổ đối phương bị vây, cậu bị ép dời mục tiêu, bên cạnh không có đồng đội, dưới tình huống bốn phía toàn là địch cậu chui xuống dưới nách Trương Siêu rồi vòng qua trực tiếp mạo hiểm ném bóng cho Lâm Hành đang đứng ở trung gian. Vào lúc này bên cạnh Lâm Hành còn có một người của lớp 11/2 canh chừng, khoảng cách xa như vậy, tùy tiện chuyền bóng như thế, Lâm Hành còn nhận bóng được, nhẹ nhàng ném vào một cú ba điểm.

Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành lần đầu tiên phối hợp đúng không? Vậy mà cũng được à? Ăn ý gì ghê gớm vậy.

Lâm Hành hất cầm lên, ánh mắt sắc bén lộ ra, dùng khẩu hình: “Vô dụng.”

13. Chương 13

Cố Cảnh Ngôn giơ tay vuốt mái tóc bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra cái trán, gương mặt tuấn mỹ cùng hàng lông mày xinh đẹp lộ ra. Khóe môi cậu giương lên, nở nụ cười, có chút hung hăng, rất ngầu ngút, cảm giác rất thiếu niên. Lâm Hành chăm chú nhìn thêm một lúc, lần thứ hai lấy được bóng, truyền thẳng cho Cố Cảnh Ngôn, “Tiểu Cảnh.” Đường như lại trở về năm đó, anh dẫn Cố Cảnh Ngôn theo chơi, không có nhiều lo lắng như vậy. Người này không phải lão đại quyết đoán mãnh liệt trên thương trường, chỉ là Tiểu Cảnh đi sau lưng anh.

Giọng của anh không lớn, nhưng đủ để Cố Cảnh Ngôn nghe thấy, Cố Cảnh Ngôn sững sờ quay đầu lại. Mất bóng rồi, Trương Siêu cướp được, nhanh chóng chuyền bóng, lên rổ, được hai điểm.

Một khoảng lặng, Đồng Hải mắng, “Cố Cảnh Ngôn nào úng nước à? Không thấy anh Lâm chuyền bóng cho cậu sao?”

Cố Cảnh Ngôn hoàn hồn, chùi lòng bàn tay đầy mồ hôi lên áo. Lâm Hành gọi cậu là gì? Tiểu Cảnh?

Anh ấy là ai?

Tiếng còi của trọng tài vang lên, Cổ Cảnh Ngôn như chú báo nhỏ xông vào trong sân. Giành bóng xoay người lại né Đồng Hải đang đứng gần, trực tiếp truyền cho Lâm Hành, Đồng Hải đang giang hai tay chờ bóng: “...”

Đột bố mày!

Lâm Hành đang ở ngoài vòng ba điểm, nếu như anh vào rổ sẽ được ba điểm.

Tập thể lớp 11/2: “...”

Đờ mờ mày, này là gian lận hả!

Biết Lâm Hành ném ba điểm lợi hại như thế nào, bọn họ đã đẩy Lâm Hành ra vị trí không cướp được bóng, nhưng quên mất trong sân còn có một thằng nhóc nhảy nhót từng bừng điên cuồng giành bóng. Mỗi lần cướp được thì bắt chấp truyền cho Lâm Hành, truyền tới được sẽ truyền, truyền không tới cũng phải truyền, đúng là một đứa phiền phức.

Những người khác của lớp 11/8 cũng rất phiền muộn, tuy rằng Lâm Hành là chủ lực, nhưng kiểu thi đấu độc quyền như thế này cũng quá vô liêm sỉ, bọn họ hoàn toàn không có cơ hội vớ được bóng, cả buổi cứ chạy suốt.

Trước khi hiệp đầu kết thúc, điểm số đã cách xa, lớp 11/2 muốn thắng trừ phi bọn họ cũng có một người như Cổ Cảnh Ngôn. Nhưng hiện tại bọn họ lại không có người như vậy, Trương Siêu đập mạnh bóng xuống sân, bóng bật lên thẳng vào mặt Cổ Cảnh Ngôn. Lâm Hành nhanh chân chạy tới cản bóng, rất dứt khoát ngăn bóng trước mặt Cổ Cảnh Ngôn mười centimet.

Nữ sinh toàn trường đứng lên phát tay rít gào, ngầu xỉu luôn.

Lâm Hành thả tay xuống, ngón tay đau nhói, vết thương hình như bị bung rời, vết cắt hôm qua cũng khá sâu. echkidieu2029.wordpress.com

Quần áo Cổ Cảnh Ngôn ẩm ướt mồ hôi, quay đầu nhìn về phía Lâm Hành, gương khốc miệng nở nụ cười. Cậu vốn đã rất đẹp, mắt ngọc mày ngài, vừa nở nụ cười, Lâm Hành nghe thấy tiếng nữ sinh la oai oái cách đó không xa.

Mà cũng không khoa trương như vậy, người thưởng thức vẻ đẹp của Cổ Cảnh Ngôn vẫn là số ít, nhiều người vẫn rất kiềm chế.

Lâm Hành và Cổ Cảnh Ngôn cụng nắm đấm vào nhau, Cổ Cảnh Ngôn cụng xong mới sững sờ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Hành. Những lời nói của Lâm Hành trước khi vào trận, còn có hành vi trên sân, không thể không làm Cổ Cảnh Ngôn hoài nghi, có phải anh cũng trở về rồi không?

Đồng Hải ném cho Lâm Hành một chai nước, Lâm Hành vịn ra quay đầu gọi Cổ Cảnh Ngôn, “Lại đây.”

Cổ Cảnh Ngôn lau mồ hôi trên đầu, Lâm Hành đưa nước cho cậu.

Đồng Hải phun thẳng ngụm nước lên đùi Chu Quần, Chu Quần đập một phát lên Đồng Hải, hai người xúm lại đánh nhau.

“Cảm ơn.” Cổ Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên uống nước, hầu kết lặn lên lặn xuống, mồ hôi cũng chảy xuống dưới cổ. Lâm Hành miệng khô lưỡi khô, đi sang một bên tìm nước, Bạch Kỳ Kỳ đưa nước tới cho anh, “Anh Lâm.”

Lâm Hành tiện tay nhận nước của Bạch Kỳ Kỳ, “Cảm ơn.”

Bạch Kỳ Kỳ phờn nể hai má đỏ lên, cũng có chút thẹn thùng. Lâm Hành cao một mét tám lăm, nhìn rất uy mãnh, bởi vì chơi bóng đổ mồ hôi, anh cuốn tay áo thun lên đi lộ ra cánh tay rắn chắc.

Mùi mồ hôi trên người anh hòa lẫn với hơi thở tràn ngập hormone nam tính, Bạch Kỳ Kỳ chỉ cảm thấy choáng váng, khó thở.

Lâm Hành vừa uống nước vừa nhìn Cổ Cảnh Ngôn, đột nhiên hai người bốn mắt nhìn nhau. Lâm Hành hoảng một chút rồi lại quay đi như không có chuyện gì. Uống nước xong, ném chai xuống đất. Hiệp hai bắt đầu, anh chạy vào sân.

Đồng Hải đi phía sau Lâm Hành: “Cậu ta chơi cũng trâu bò phết nhỉ?”

Lâm Hành nhìn về phía cậu trai gầy gò đó, nhếch miệng lên, người anh thích không trâu bò mới lạ?

“Đi thi đấu mà không trâu bò thì khác gì đi tu?” Lâm Hành nói. “Ăn chay niệm phật cầu đổi thủ buông tha.”

Đồng Hải: “...”

Nửa sau trận đấu hoàn toàn không có chỗ trống cho những người khác phát huy, Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành phối hợp quá tốt, liên tiếp tạo ra cú ném ba điểm. Lâm Hành vừa tiến vào vòng ba điểm, Trương Siêu đột nhiên xông lên hất vai Lâm Hành cực mạnh, Lâm Hành mất thăng bằng. Người giữa ra sau ngã trên đất, bọn Đồng Hải dừng động tác, nhưng có người còn nhanh hơn cả họ.

Đồng Hải chỉ cảm thấy hoa mắt, Cố Cảnh Ngôn xông thẳng tới đâm một cú vào mặt Trương Siêu, Trương Siêu chưa kịp lấy lại tinh thần liền bị Cố Cảnh Ngôn quật ngã. Giáo viên thể dục lúc này mới hoàn hồn, lập tức tiến lên, Cố Cảnh Ngôn bị kéo ra, cái chân không chút lưu tình đập thẳng vào xương sườn Trương Siêu.

Cố Cảnh Ngôn ra tay vô cùng ác độc, cả lớp 11/2 đều bị hoảng, chờ đến lúc lấy lại tinh thần, Trương Siêu đã ôm bụng nằm trên sân. Giáo viên thể dục ôm eo Cố Cảnh Ngôn kéo ra. Cố Cảnh Ngôn học sinh ba tốt đánh Trương Siêu lớp 11/2 thành chó chết.

Đôi mắt Cố Cảnh Ngôn đỏ lên, ai dám đụng tới Lâm Hành, cậu sẽ giết chết người đó.

Vai bị nắm chặt lấy, Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Cố Cảnh Ngôn lập tức dừng lại động tác, lẳng lặng nhìn Lâm Hành. Lâm Hành kéo Cố Cảnh Ngôn lại, đẩy Đồng Hải đứng đằng sau lên, chỉ lo người của 11/2 ra tay, hất cằm lên bề nghệ nhìn lớp 11/2, cười nhạt: “Không chịu thua được nữa thì gỡ thủ đoạn à.” Anh giơ tay vạch một cái trên cổ, nói rất hung dữ: “Về rửa cổ chờ chết đi.”

Tập thể 11/2: “...”

Giáo viên thể dục: “...”

Tay Lâm Hành lập tức bị nắm lấy, Lâm Hành quay đầu, Cố Cảnh Ngôn kéo Lâm Hành đi: “Đến phòng y tế.”

Miếng băng gạc bị đụng chạm nhiều đã rơi rồi, miệng vết thương hở ra nhìn rất nghiêm trọng, toàn là máu. Đồng Hải lúc này mới phát hiện tay Lâm Hành bị thương, lập tức cáo trạng: “Thầy ơi, anh Lâm —— Lâm Hành bị đánh thành như vậy, Trương Siêu không chịu thua nên mới cố ý, thầy còn không phạt nó sao?”

Trương Siêu phạm quy, giáo viên thể dục cũng nhìn thấy, nhưng bây giờ cũng không tiện phạt Trương Siêu. Trương Siêu bị Cố Cảnh Ngôn đập mấy đá, mới vừa từ dưới đất bò dậy.

“Các em mau đưa Lâm Hành đến phòng y tế, phạt hay không không phải là chuyện của em.”

“Đệt!” Đồng Hải mắng một câu, một đám người trẻ tuổi ầm ầm đẩy Lâm Hành vào phòng y tế chăm sóc.

Đi tới cầu thang, Cố Cảnh Ngôn buông tay Lâm Hành ra, quay người nhanh chân đi về phía Bạch Kỳ Kỳ. Cố Cảnh Ngôn tuy gầy, nhưng khá cao, ánh mắt rất dữ tợn, nhìn cực kỳ hung hăng.

Bạch Kỳ Kỳ giật mình, lập tức dừng bước.”Cậu... cậu làm gì?”

Mắt Cố Cảnh Ngôn tối sầm từ trên cao nhìn xuống, vươn tay: “Áo.”

“Hả?”

“Áo của anh Lâm.” Cố Cảnh Ngôn nói rất lạnh lùng, như ngậm nước đá, lạnh lùng ghim chuyện này.

Bạch Kỳ Kỳ đưa áo tới, Cố Cảnh Ngôn cầm lấy nhanh chân bước vội lên phòng y tế lần hai, Bạch Kỳ Kỳ mới lấy lại tinh thần, Cố Cảnh Ngôn là ai? Dựa vào cái gì mà muốn cầm áo cho Lâm Hành? Lâm Hành cũng không phải của cậu ta.

Sau lưng Lâm Hành có mảng máu bầm, trên tay cũng không phải chuyện gì lớn. Cố Cảnh Ngôn ôm áo Lâm Hành đứng ở một bên, ánh mắt âm trầm, trên mặt tái nhợt không có một chút tâm tình, môi mỏng hơi dẩu lên, cả người căng cứng.

“Thằng kia cố ý, đánh không lại liền chơi xấu.” Đồng Hải hùng hùng hổ hổ, “Đợi bố quay lại giết chết nó.”

Lâm Hành chẳng có hứng thú nói chuyện với bọn Đồng, khước mắt liếc liếc Cố Cảnh Ngôn. Cô y tế liếc Đồng Hải một cái, cất băng gạc, “Được rồi, nếu em không yên tâm vết thương trên người thì đến bệnh viện chụp phim.”

“Cảm ơn cô.” Lâm Hành đứng dậy, còn nhìn Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn vừa rồi hung mãnh vồ tới đánh nhau với người ta, tên nhóc này chính là như vậy, trước đây cậu cũng như thế này, chỉ cần Lâm Hành chịu một chút thiệt thòi, cậu cũng muốn giết chết người đó.

Lúc đó Lâm Hành mới cho là cậu thích mình.

Lâm Hành cúi đầu nhếch miệng, cười cười tự giễu.

Mấy người cùng đi ra khỏi phòng y tế, Lâm Hành cố ý chần chờ vài bước để đi song song với Cố Cảnh Ngôn. Gió nổi lên rồi, cơn gió thổi qua lớp quần áo ẩm ướt mồ hôi, lạnh thấu xương.

Cố Cảnh Ngôn đưa áo cho anh, Lâm Hành nghiêng người không nhận, giả vờ nói, “Vai tôi đau quá.”

Cố Cảnh Ngôn không hiểu ý của anh.

Lâm Hành ngẩng đầu nhìn trời vài giây, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Tôi không cách nào mặc áo được, hiểu không? Hà?”

Âm cuối anh nhấn mạnh, từ trong lồng ngực phát ra, dường như cọ xát vào trái tim Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn vì căng thẳng nên đầu ngón tay trắng bệch, nửa ngày mới gỡ áo lên khoác lên người Lâm Hành. Cố Cảnh Ngôn thấp hơn Lâm Hành, mặc như thế này giống như cậu đang ôm Lâm Hành vậy, cả người Cố Cảnh Ngôn nóng ran.

Vội vàng thu tay về, Lâm Hành liếc mắt nhìn cậu. Tiếp tục bước chân dài đi về phía trước, đi tới cửa lớp, Lâm Hành dừng bước quay đầu lại, “Đừng đánh nhau trước mặt giáo viên, ảnh hưởng không tốt.”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, nhìn anh chằm chằm.

Lâm Hành một tay dứt túi, đôi mắt trầm tĩnh, “Xử thằng đó cũng không cần tới cậu.”

Lâm Hành đi vào phòng học.

Tiết cuối cùng giáo viên giảng cái gì Lâm Hành cũng không nghe rõ, anh đang ở trong một trạng thái nôn nóng. Anh rất muốn đề Cố Cảnh Ngôn lên tường gặng hỏi, cậu rốt cuộc có ý gì?

Trương Siêu đụng vào anh, Cố Cảnh Ngôn căng thẳng cái gì?

Buổi chiều còn có hai tiết tự học, nhưng anh đang rất phiền muộn, lúc giáo viên đi ra ngoài, Lâm Hành ngả ra sau dựa vào tường nhìn bảng đen phía trước, tâm tư lo lắng.

“Buổi tối cậu có cần bôi thuốc không?”

Lâm Hành tưởng mình nghe lầm, quay đầu nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn.

“Hà?”

“Buổi tối cậu có cần bôi thuốc không?”

“Không cần.” Lâm Hành lấy hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại cất điếu thuốc đi.

“Nếu như cậu sợ người nhà phát hiện, có thể đến nhà tôi —— ”

“Ba mẹ tôi không ở nhà.” Lâm Hành ném bật lửa lên bàn, ngồi thẳng quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Đến nhà cậu làm gì? Nhà cậu có gì chơi không?”

Đến nhà cậu có thể chơi cậu không?

Tính nét lưu manh của Lâm Hành lại nổi lên, anh nhìn mười mấy năm, Cố Cảnh Ngôn lại xuất hiện trước mặt anh lần nữa. Lâm Hành muốn nhìn, nhưng phần lớn thời gian đều không nhìn được, anh chống tay

lên đầu, nhìn cái cổ trắng nõn của Cố Cảnh Ngôn, ngoài miệng chiêm tiện nghi. “Sao thích mời tôi về nhà thế?”

“Tôi không có ——” Cố Cảnh Ngôn ngừng lại, ba mẹ Lâm Hành không ở nhà? Lâm Hành ở một mình sao?

“Cậu không có gì? Người vừa mời tôi đến nhà không phải cậu sao?” Cánh tay dài của Lâm Hành đặt ngang bàn Cố Cảnh Ngôn, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ngạo mạn nói, “Nếu như cậu là con gái thì hành vi này sẽ làm tôi nghĩ rằng có phải cậu đang theo đuổi tôi không đấy.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng thấy Cố Cảnh Ngôn sống lâu, trên tình trường là ngọc bạch ngọc.

Sửa lại tên sách, cảm thấy tên trước chưa đủ sát.

14. Chương 14

Cố Cảnh Ngôn bỗng dừng nghĩ tới nụ hôn kia của Lâm Hành, nóng rực và điên cuồng. Bọn họ đứng trong ngõ tối, chất cồn hòa lẫn với mùi thuốc lá, cánh tay anh rắn chắc mạnh mẽ. Vì vậy mặt Cố Cảnh Ngôn liền nóng lên, về mặt tình cảm, Cố Cảnh Ngôn là người mới.

“Hả?” Đôi mắt đẹp đẽ của Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành, chân chờ chốc lát, “Tôi không phải con gái.”

Lâm Hành thích nam hay nữ? Cậu không biết.

Đã là anh em rồi, cái tay của Lâm Hành nằm ngang ở trên bàn lập tức lại thấy chướng mắt hơn. Tự dừng mặt dày lăm miệng thế? Không hỏi không kết? Cứ toàn thăm dò người ta.

“Này các em!” Tiếng nói vang dội toàn bộ phòng học, miễn cưỡng kéo Lâm Hành về hiện thực, anh giơ tay che miệng ho nhẹ, dời tầm mắt đến Lưu Vũ vừa lùn vừa mập đang nghiêng rằng nghiêng lợi trên bục giảng.

“Ngày một tháng năm nghỉ ba ngày, bắt đầu từ chiều mai.”

Cả lớp hoan hô, tiếng la nhanh chóng dậy sóng, một giây sau, thầy Lưu bổ sung, “Ngày mai thầy có việc xin nghỉ, cho nên thầy giao bài tập cho lớp làm trước.”

Kỳ nghỉ có nghĩa là phải làm bài tập nhiều, cả lớp nhất thời rên lên.

“Lớp trưởng phát bài tập ra đi.” Thầy Lưu cười híp mắt nói.

Lâm Hành lấy một chai nước từ trong cặp ra uống một hớp, không nhìn Cố Cảnh Ngôn nữa. Trước đây Cố Cảnh Ngôn đối xử với anh cũng rất tốt, tốt đến nỗi Lâm Hành xem đây là tình yêu, kết quả hiện thực lại cho anh một cái bạt tai.

Anh em à! Anh em bà nội cậu!

Tiếng chuông tan học reo rất nhanh, Lâm Hành dọn sách vở vào cặp, Chu Phi vẫn chưa liên hệ lại, Lâm Hành phải đi tìm cách khác. Lâm Hành đi ra khỏi lớp trước, Cố Cảnh Ngôn há miệng cuối cùng vẫn không nói gì. Cậu ngồi tại chỗ một lúc, vừa đứng dậy thì bị Đồng Hải và Trần Phi Vũ ngăn chặn, Trần Phi Vũ ném cặp lên bàn trước, nhắc chân đạp cái băng ghế chặn đường đi.

“Nhóc con, tâm sự đi.”

Cố Cảnh Ngôn rũ mắt, hàng lông mi dày phủ xuống đôi mắt đen kịt trầm tĩnh không nhìn ra tâm tình. “Tâm sự cái gì?”

“Đừng giả ngu nữa.” Đồng Hải nhảy một cái ngồi lên bàn Lâm Hành, đạp ghế Lâm Hành, học thói hung hăng của Lâm Hành, nhưng không giống, vụng về như hàng giá rẻ. “Mày đầu độc anh Lâm ly gián tình cảm của bọn tao, trong lòng mày không thấy hổ thẹn à?”

Cố Cảnh Ngôn có năng lực đầu độc Lâm Hành? Ấu trĩ.

“Hả?”

Đồng Hải khó giải thích được cảm giác lạnh cả người ở sau gáy, ánh mắt Cố Cảnh Ngôn rất áp bách. Cậu chỉ ngồi như vậy, thần thái không thay đổi gì, thậm chí khóe miệng còn lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Mày hả cái gì? Nghe không hiểu à? Muốn ăn đòn không?”

Cố Cảnh Ngôn ung dung kéo cặp lại, giương mắt lên, “Mày có yêu cầu gì không?”

Đồng Hải: “...”

Ngón tay thon dài trắng nõn của Cố Cảnh Ngôn gõ nhẹ xuống mặt bàn, nói: “Hay là chỉ muốn đánh nhau?”

Trần Phi Vũ và Đồng Hải liếc mắt nhìn nhau, sao lại có ảo giác bị Cố Cảnh Ngôn dắt mũi thế này?

Đồng Hải nói lắp một chút mới vỗ bàn một cái rồi đứng lên, “Muốn đánh nhau đấy!”

Cố Cảnh Ngôn cầm cặp lên: “Mày tìm chỗ đi.”

Đồng Hải: “...”

Năm phút sau hai người ở rừng cây nhỏ sau trường bị Cố Cảnh Ngôn tấn cho tơi bời, Cố Cảnh Ngôn nhặt cặp lên, chỉnh chỉnh quần áo trên người, từ trên cao nhìn xuống hai người đang nằm trên đất, “Học không giỏi, chơi bóng dở, đánh nhau cũng yếu như sên.”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, giọng nói lạnh lùng như kẹp lưỡi dao, “Bọn mày đến tư cách làm lưu manh cũng chẳng có.”

Điện thoại vang lên, Cố Cảnh Ngôn lấy điện thoại di động từ trong cặp ra nhìn thấy dãy số kia, vẻ mặt cậu lập tức từ hung dữ thành vô hại, bắt máy.

Lâm Hành thở dốc hỏi, “Cậu đang ở đâu?”

“Rừng cây nhỏ sau trường.”

“Đứng ở đó đừng đi đâu, tôi tới bây giờ.”

Cố Cảnh Ngôn rũ mắt nhìn, ánh mắt càng sâu, trong lòng Lâm Hành có mình mà phải không?

Lâm Hành từng hẹn hò với ai, khi cậu hại chết Trần Phi Vũ, mới biết được chân tướng từ miệng hắn. Năm đó chỉ là hiểu lầm, Lâm Hành và Bạch Kỳ Kỳ chưa từng hẹn hò, Lâm Hành cho đến khi chết vẫn còn độc thân.

Anh đang chờ điều gì?

Nụ hôn nồng cháy trong ngõ tối, người hôn chỉ có cậu, hay còn những người khác? Tại sao sau đó lại thê thốt phủ nhận? Nếu như Lâm Hành cũng quay về rồi, vậy Lâm Hành tại sao còn muốn đối xử tốt với cậu?

Giọng Cố Cảnh Ngôn mềm đi, “Được.”

Lâm Hành hai phút sau đến nơi, khí thế rất hung hăng, kéo Cố Cảnh Ngôn ra sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Đồng Hải.

“Đúng là anh em tốt.”

Hai mắt Đồng Hải đỏ lên, một Cố Cảnh Ngôn như vậy rất hiếm thấy, đánh người cậu, cáo trạng cũng là cậu. Nhưng Đồng Hải lại không thể nói hai người chưa từng đánh Cố Cảnh Ngôn, mắt mặt lăm.

Cổ tay Cố Cảnh Ngôn rơi vào lòng bàn tay Lâm Hành, nóng rực làm cậu có chút bối rối.

“Đi.”

Cố Cảnh Ngôn bị Lâm Hành kéo ra khỏi rừng cây nhỏ, cậu nhìn gáy Lâm Hành, híp mắt.

Lâm Hành đi tới dưới đèn đường mới buông tay Cố Cảnh Ngôn ta, ngậm điều thuốc giờ tay bật lửa, hít sâu một cái, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Điện thoại của cậu là để trang trí à?”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, Lâm Hành nhú chặt lông mày, siết chặt điều thuốc trên tay, “Cậu không biết gọi cho tôi à? Hay là cảm thấy tôi không bảo vệ nổi cậu?”

Cố Cảnh Ngôn vẫn không lên tiếng, hàng lông mi dày khẽ run dưới ánh đèn, cậu vuốt cái mái mềm mại bị dính vào cái trán trơn bóng, thoạt nhìn thêm phần yếu đuối.

Lâm Hành cắn răng hút xong một điều thuốc, định giơ tay xoa tóc cậu, được nửa đường thì cưỡng ép thu về, “Nhà tôi bị cúp điện, buổi tối có thể đến nhà cậu không?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, “Được.”

Lâm Hành nghe xong cái chữ này quả thực muốn đánh bản thân, mày có bị ngu không? Bây giờ mày ở bên Cố Cảnh Ngôn thì có thể bắt được người ta không? Còn vội vàng đưa đầu ra cho người ta nữa à?

Lâm Hành bóp tắt tàn thuốc, muốn tìm một lý do để không đến nhà Cố Cảnh Ngôn. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt Cố Cảnh Ngôn, miệng lại ngại ngùng liền trèo lên xe công thức một, “Cần tôi chở về không?”

“Được.” Cố Cảnh Ngôn giương đuôi mắt, leo lên yên sau.

Lâm Hành: “...”

Rất muốn ngửa mặt lên trời hét to, đời này của anh tàn rồi.

Sống mấy chục năm, chưa một lần thành công từ chối Cố Cảnh Ngôn! Mẹ nó cậu giỏi thật đấy!

Nhẫn nhục chịu khó đạp xe đạp về nhà Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành nhìn về con đường phía trước, chỉ cảm thấy một mảnh tăm tối. Anh đã sống lại rồi, nhưng hình như lại ngã hai lần vào cùng một hố.

Đến dưới lầu, Lâm Hành dừng xe xong nhìn thấy một chiếc BMW màu trắng, Lâm Hành chăm chú nhìn thêm, ngẩng đầu phát hiện Cố Cảnh Ngôn đã dừng bước, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm chiếc xe kia. Biển số xe nhìn rất quen, Lâm Hành vừa định mở miệng, bỗng nhiên nhớ ra đây là xe của ai, quả nhiên Cố Cảnh Ngôn nói: “Hình như mẹ tôi về rồi.”

“Vậy không tiện lắm, tôi đi về ——” Lâm Hành rốt cuộc tìm được một lý do để đi.

“Đến nhà cậu được không?”

Sao câu này nghe kì kì?

Lâm Hành xoắn cả lưỡi, quay đầu, “Nhà tôi bị cúp điện.”

Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn ảm đạm, tay buông xuống bên người, cậu không lên lầu nữa, chỉ đứng đó. Thân thể gầy còm, thoạt nhìn rất cô độc.

Người mẹ kia của Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành thật không ưa. Có thể lực nên rất cay nghiệt, tình yêu với Cố Cảnh Ngôn cũng có mục đích cả.

“Chắc khi trở về sẽ có điện.” Lâm Hành mở miệng, “Nếu như cậu không chê thì qua.”

“Cảm ơn.”

Lâm Hành lại đạp xe chở Cố Cảnh Ngôn về nhà mình, đường phố tối tăm, tới nơi thì thấy nhà đen kịt, cúp điện thật. Miệng anh đúng là linh thật nhỉ, hôm qua mưa gió ầm ầm, mạch điện xóm Thành Trung đã lão hóa, chắc không chịu nổi nữa rồi.

Lâm Hành ở siêu thị nhỏ dưới lầu mua mấy cây nến, Cố Cảnh Ngôn đi theo sau anh, đánh giá bốn phía.

“Muốn ăn gì không?” Lâm Hành hỏi xong lại mắng bản thân, mày lảm miệng thật đấy!

“Có gì ăn không?”

“Mì.” Lâm Hành lấy hai gói mì rồi tính tiền, buổi chiều anh chưa ăn gì, bây giờ hơi đói bụng.

Hai người một trước một sau lên lầu, hành lang tối thui, còn nghe được tiếng hít thở. Lâm Hành lo lắng, nghe được hơi thở của Cố Cảnh Ngôn lại muốn phạm tội.

“Cậu tin tưởng tôi vậy sao? Dám cùng tôi về nhà?”

“Cậu sẽ hại tôi à?” Cố Cảnh Ngôn nói rất khê.

Lâm Hành nhếch miệng, cười tự giễu, chưa biết được đâu.

Lâm Hành vào phòng đốt nền lên, ném cặp sách đến hành lang xem lửa trong bếp lò, vẫn còn, chưa tắt. Anh thay than, đặt nồi lên, sau đó nghe thấy phòng vệ sinh có tiếng nước.

Cố Cảnh Ngôn chắc là đang rửa mặt, Lâm Hành dựa lên lan can đốt một điều thuốc, bật lửa lên. Cố Cảnh Ngôn sao lại tin tưởng anh như vậy? Hay là đối với tất cả mọi người cậu đều chẳng đề phòng?

Lâm Hành cắn điều thuốc, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm.

Phòng vệ sinh truyền đến tiếng Cố Cảnh Ngôn, “Mở nước nóng thế nào?”

Lâm Hành dập tắt thuốc đi tới, “Cái gì?”

Đẩy cửa ra nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đang ở trần, Lâm Hành bịt mũi lui ra, “Bị cúp điện không có nước nóng đâu, cậu mặc quần áo vào trước đi.”

Cố Cảnh Ngôn cầm lấy áo sơ mi, cài nút chậm rì rì, suy tư nhìn Lâm Hành.

Ngoài cửa trên hành lang phát ra tiếng nước sôi, Lâm Hành nhanh chân chạy tới, Cố Cảnh Ngôn nhếch miệng lên, Lâm Hành không phải thẳng, đứng không? echkidieu2029.wordpress.com

“Ăn trứng gà không?”

“Ừm.”

Lâm Hành nấu mùi vị rất thơm, Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành dưới ánh nến, đôi mắt rưng rưng. Rất nhiều năm, cậu cho là cả đời này cũng không được ăn đồ Lâm Hành nấu.

Lâm Hành bưng hai bát mì về phòng, nói: “Nếu như cậu muốn tắm, ăn xong thì về đi, nhà tôi không có cách nào cho cậu tắm đâu.”

Cố Cảnh Ngôn không trả lời, chỉ cúi đầu ăn mì, không để ý tới câu nói này của Lâm Hành.

Lâm Hành nhất thời cảm thấy được mì chẳng có mùi vị gì, “Nghỉ một tháng năm cậu có sắp xếp gì chưa?”

“Không có.” Cố Cảnh Ngôn vui vẻ húp hết cả bát, để đũa xuống, “Cậu muốn ra ngoài chơi à?”

“Giúp tôi một việc.” Lâm Hành lấy ra hộp thuốc lá, nhưng không lấy thuốc ra, nghịch nghịch bật lửa trong tay.

“Cái gì?”

“Giúp tôi xem cổ phiếu nào có thể kiếm tiền, tôi đang có sẵn hai, ba vạn.”

“Muốn kiếm lời bao nhiêu?”

“Chừng bảy mươi vạn.”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, Lâm Hành cắn đầu thuốc đã đốt lửa dựa vào ghế, ghé tựa thấp bé, anh không chỗ vươn chân dài, nhìn rất kham khổ.

“Cần bao lâu?”

“Một tháng.”

Cố Cảnh Ngôn vươn tay, “Cho tôi một điều.”

Lâm Hành nghiêng người đưa điều thuốc cho Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn ngậm lấy, vươn tay định lấy bật lửa. Lâm Hành không ngồi dậy, trái lại lướt qua bàn ăn cúi người bắt cái tay của Cố Cảnh Ngôn đặt lên tay vịn. Anh cúi đầu, như muốn đụng tới mặt Cố Cảnh Ngôn, dí tàn thuốc lập lò vào điều thuốc của Cố Cảnh Ngôn.

Lâm Hành cực kỳ lưu manh mở miệng, “Tôi châm lửa giúp cậu.”

Tiếng nói trầm thấp khàn khàn có từ tính, trong đêm khuya yên tĩnh cực kỳ ghẹo người.

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Cảnh Ngôn: Tui muốn làm công!!!!

15. Chương 15

Tư thế châm lửa này quá đặc biệt.

Cố Cảnh Ngôn hơi cúi đầu, hàng lông mi dày như lông vũ, nhẹ nhàng lướt qua, hơi thở phả vào tay Lâm Hành, Lâm Hành sững sờ vài giây. Đột nhiên ngồi dậy, ngồi lại vào ghế, bị sắc khói thuốc.

Anh uống một hộp nước, nói sang chuyện khác, “Tối nay cậu ngủ trong phòng ba mẹ tôi.”

Tàn thuốc lập lờ, gương mặt trầm tĩnh của Cố Cảnh Ngôn ảm ảm phản quang, không nhìn ra tâm trạng.

Lâm Hành dập tắt thuốc đứng dậy.

Nghe thấy Cố Cảnh Ngôn nói, “Tôi có thể ngủ ở phòng cậu không?”

“Cậu muốn ngủ cùng một giường với tôi à?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn lập tức đỏ chót, không nhìn Lâm Hành nữa, chỉ cúi đầu hút thuốc.

Lâm Hành hoài nghi Cố Cảnh Ngôn thật sự là đang quyến rũ anh, nhưng hoài nghi này rất nhanh liền ngừng lại, tan biến thành tro bụi.

Trai thẳng cùng ăn cùng ngủ cũng có là gì, chẳng liên quan gì đến tình yêu cả. Cố Cảnh Ngôn chỉ là một người thích sạch sẽ, chắc là ghét bỏ phòng của ba mẹ anh.

“Tôi không thích ngủ chung giường với người khác.” Lâm Hành sợ Cố Cảnh Ngôn nói ra lời cự tuyệt, nên tìm bậc thang cho mình trước. “Tôi ngủ phòng ba mẹ, để phòng tôi lại cho cậu đấy.”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, nhìn anh chằm chằm.

Lâm Hành cảm thấy trong phòng ngột đến hoảng loạn, “Tôi đi ra ngoài hóng mát một chút.” echki-dieu2029.wordpress.com

Lâm Hành bước nhanh ra ngoài, Cố Cảnh Ngôn dập thuốc, ánh mắt nặng nề nhìn vào cánh cửa đang mở. Cậu muốn hai người ngủ cùng một giường, nhưng Lâm Hành lại không muốn như vậy.

Những chú dế ở nơi xa xới đang cất cao giọng, Cố Cảnh Ngôn gơ tay lên thông thả cởi nút áo, rồi cuộn tay áo lên. Rũ mắt, hơi mắt mắt.

Lâm Hành đứng ở ngoài một lúc, bị muỗi cắn đầy người. Năm đó những việc Cố Cảnh Ngôn làm còn bao hơn thế này, Lâm Hành tưởng đó là tình yêu, sau đó bị nhốt trong trại tạm giam ba tháng, Cố Cảnh Ngôn đi ra nước ngoài cắt đứt liên hệ, vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?

Lâm Hành cắn răng, ám muội bây giờ là Lâm Hành đang tưởng bỏ Cố Cảnh Ngôn thật sự có ý với mình? Khi một con muỗi chích thêm phát nữa, Lâm Hành xoay người lại. Kệ mẹ cậu ta có phải hay không, trực tiếp hỏi cho rõ ràng.

Nếu là gay thì thôi, không phải thì nhanh chóng dứt, dứt càng xa càng tốt, đừng bao giờ trở lại.

Phòng khách không có ai, Lâm Hành đi về phòng ngủ, điện bỗng nhiên có lại. Trong chớp mắt cả phòng sáng rực, tay Lâm Hành đang đặt trên cửa phòng ngủ, nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn nằm trên giường. Cậu đã ngủ rồi, lông mi đen rủ xuống tạo thành bóng, hô hấp đều đều. Động tác Lâm Hành chậm lại, đi tới cúi người định vỗ mặt Cố Cảnh Ngôn, tay lại ở mãi trên không trung. Không nở, đây là người anh giấu trong lòng suốt mười mấy năm.

Năm đó không phải cậu hãm hại tôi đúng không? Cậu cam lòng chứ?

Tại sao lại biệt tăm? Là vì tôi hôn cậu sao?

Da dẻ Cổ Cảnh Ngôn rất trắng, gương mặt lạnh tanh bởi vì đang ngủ mà nhìn cũng nhu hòa hơn. Lâm Hành vốn định ngồi lên giường, nhưng sợ chất lượng giường nhà anh rồi. Nên anh ngồi ở cái ghế đối diện, nhìn chăm chú vào Cổ Cảnh Ngôn.

Ngồi đến mười hai giờ, Cổ Cảnh Ngôn hình như hơi lạnh, cậu co ro trốn vào góc giường. Lâm Hành lấy chăn ra đắp lên người Cổ Cảnh Ngôn, đến cả tay cũng không dám chạm vào người cậu. Tắt đèn quay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, làm như chưa xảy ra chuyện gì sao?

Cổ Cảnh Ngôn lập tức mở mắt ra, cậu nhìn cánh cửa một lúc lâu, kéo chăn qua đắp lên.

Hôm sau Lâm Hành tỉnh lại trong tiếng đồng hồ báo thức, anh mở mắt nhìn xung quanh, thấy mình đang ở phòng vệ sinh. Đẩy cửa ra liền nhìn thấy Cổ Cảnh Ngôn đang cầm quần, Lâm Hành dời tầm mắt, huyết sắc theo bản năng.

Cổ Cảnh Ngôn mặc quần vào, xoay người đập lên cửa, chớp mũi Lâm Hành đụng vào cánh cửa.

Đệt!

Lâm Hành lập tức tỉnh táo, trong đầu toàn là mấy thứ bậy bạ.

“Đều là đàn ông con trai cậu sợ cái gì?” Tốc độ phản ứng của Lâm Hành rất nhanh, quay người dựa vào cạnh cửa, cả người phấn chấn lên. “Cậu cũng đâu phải con gái.”

Cửa mở ra, Cổ Cảnh Ngôn ướt mặt cúi đầu đi ra, không nói một lời.

Lâm Hành đánh giá cậu, như mấy cô nhóc vậy, mặt còn ửng hồng nữa chứ.

Lâm Hành đi vào xả nước, cố ý không đóng chặt cửa, nghiêng đầu, “Cậu dậy sớm thế.”

Cổ Cảnh Ngôn đầu vầng mắt hoa, muốn nổ tung tại chỗ luôn. Lâm Hành lại bắt đầu đánh răng, tiếng nước lẫn vào giọng nói thô bỉ của anh, “Cậu để ý chuyện này như vậy à? Con trai với nhau còn so to nhỏ, có ai như cậu không?”

Mặt Cổ Cảnh Ngôn sắp cháy luôn rồi, so to nhỏ với Lâm Hành sao? Vậy Lâm Hành nhất định là người thắng cuộc rồi.

“Hôm qua cậu làm bài tập xong chưa?” Trong cơn hoảng loạn Cổ Cảnh Ngôn đổi đề tài.

“Chưa, không có điện.” Lâm Hành lau mặt đi ra, không biết xấu hổ nói: “Cậu làm giùm tôi đi.”

Cổ Cảnh Ngôn nhú mày, Lâm Hành ném cặp cho cậu, “Tôi đi mua đồ ăn, còn có hai mươi phút, cậu có làm kịp không?”

Cổ Cảnh Ngôn: “...”

Buổi sáng còn hơi lạnh, Lâm Hành ôm áo khoác nhanh chân xuống lầu.

Cổ Cảnh Ngôn: “...”

Anh ấy chỉ muốn đi mua bữa sáng thôi!

Trở về, tất cả đều bắt đầu lại.

Cuối cùng bữa sáng cũng không kịp ăn ở nhà, Lâm Hành leo lên xe công thức một chỗ Cổ Cảnh Ngôn, quay đầu lại, “Đút tôi một miếng.”

Cổ Cảnh Ngôn chịu khó giơ bánh quẩy và sữa đậu nành, một tay kia cầm lấy áo Lâm Hành. Bảy giờ bắt đầu giờ tự học buổi sáng, sáu giờ năm mươi tám phút, một nam sinh cao to đẹp trai mặc đồng phục đập xe như bay vào sân trường, phía sau là một thiếu niên gầy gò.

Đây đúng là một phong cảnh tuyệt đẹp.

Bởi vì ngày mai sẽ bắt đầu nghỉ, mọi người đều không có tâm tư gì, giáo viên lên lớp cũng rất qua loa. Buổi trưa lúc ăn cơm điện thoại Lâm Hành vang lên, anh để đĩa xuống đứng dậy đi ra ngoài.

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn một chút, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Rất nhanh Lâm Hành đã trở lại, sắc mặt nghiêm nghị vì đầu ăn cơm. Anh vội vã ăn xong, để đĩa xuống đứng dậy, “Buổi chiều viết giấy nghỉ phép giúp tôi, tôi không đi học.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, Lâm Hành bước nhanh đi rồi.

Cố Cảnh Ngôn nhíu mày, anh ấy làm gì vậy?

Cố Cảnh Ngôn trở lại phòng học mở sổ ghi chép ra bắt đầu viết giấy nghỉ phép, hàng trước tiếng bước chân dồn dập, cậu ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Kỳ Kỳ đang thở hổn hển vọt vào cửa. “Lão Đồng lão Trần! Mau ra đây.”

“Nhà cậu bị cháy à?” Đồng Hải tức giận nói, “Gọi cái gì?”

“Anh Lâm bị thằng Ngụy dẫn đi rồi.”

Đồng Hải lấy một cây gậy từ trong ngăn bàn rồi lao ra ngoài, thân thể Cố Cảnh Ngôn còn phản ứng nhanh hơn não, lúc cậu lấy lại tinh thần thì đã ra ngoài cùng Đồng Hải, ngón tay thon dài siết chặt một cây gậy gỗ.

“Đến quảng trường Bách Uy.” Đồng Hải nhét cây gậy vào dây đeo, đạp xe đạp lao ra, “Tao đã nói thằng kia chắc chắn sẽ tìm anh Lâm rồi mà, anh Lâm còn không tin, mẹ!”

Trên chiếc Santana màu đen, Lâm Hành liếc nhìn tờ giấy sinh tử, giờ tay: “Bút.”

“Nghĩ cho kĩ, sáu trận, thua một trận cậu tự biết hậu quả.”

Lâm Hành ngược mắt, nhếch miệng, nở nụ cười lưu manh, “Tôi biết quy củ.”

Đấu boxing underground, Lâm Hành trước đây cũng đã từng làm. Sau khi ra khỏi trại tạm giam, việc làm không còn, mất bát cơm. Cố Cảnh Ngôn mất liên lạc, tha hương ở nơi đất khách quê người. Bên cạnh toàn là anh em nghèo, chẳng ai có tiền để giúp đỡ Lâm Hành.

Boxing underground, đấu cược. Sáu trận, đánh tới chết.

Một trận năm ngàn, nếu là người cuối cùng còn đứng được sẽ nhận tất cả số tiền, ba vạn.

Chơi cổ phiếu phải có vốn, Lâm Hành không có.

Lâm Hành vẫn quyết định đi con đường này.

Viết tên xuống, Lâm Hành nói, “Tôi phải về nhà một chuyến, thả tôi ở ven đường.”

Điện thoại vang lên, Lâm Hành cầm lên nhìn thấy điện báo là Cố Cảnh Ngôn, nhíu mày.

“Buổi tối ngày mai hai trận.”

Xe dừng lại, Lâm Hành đẩy cửa xe đi xuống, một tay rút túi, bắt máy: “Làm sao? Không viết được giấy nghỉ phép à?”

“Cậu không sao chứ?” Giọng Cố Cảnh Ngôn hơi run, “Lâm Hành.”

Vẻ hào sảng trên mặt Lâm Hành dần thu lại, nhíu mày: “Tôi thì có thể làm sao? Trốn học chơi net thôi.”

Lập tức đầu bên kia điện thoại có tiếng Đồng Hải truyền tới, “Anh Lâm, chúng ta lập tức tới Bách Uy rồi, đám kia dám động vào anh, em chấp hết tội nó!”

Lâm Hành đau đầu, “Mày có bị điên không? Ai động đến tao? Mau cút về đi học đi.”

“Hả”

Hôm qua còn cần răng mở miệng muốn cắt đứt với Lâm Hành, hôm nay nghe thấy Lâm Hành có chuyện lập tức xách gậy đi liền. Cố Cảnh Ngôn nhìn những người trẻ tuổi thậm chí vẫn còn những nốt mụn nhọt tràn đầy thanh xuân, tình cảm hiện tại của bọn họ là thật, nghĩa khí cũng là thật.

“Tao với anh Uy bàn chút chuyện, miệng đứa nào nhanh vậy? Tung tin vớ vẩn.” Lâm Hành giận không chỗ phát tiết, “Mau về đi học đi, đưa điện thoại cho Cố Cảnh Ngôn.”

Đồng Hải nhìn Cố Cảnh Ngôn một chút, bất đắc dĩ trả điện thoại về.

Hóa ra chuyện là như vậy, Cố Cảnh Ngôn còn lo lắng cho anh à? Lâm Hành hất cái cằm kiên định, híp mắt đón ánh nắng, giọng nói tự nhiên mềm đi: “Lo lắng cho tôi? Hả?”

“Không sao chứ?”

“Có muốn tới kiểm tra hay không?” Trong giọng Lâm Hành còn có ý cười hờ hững. “Tôi cho cậu kiểm tra, từ trong ra ngoài.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn nóng lên.

“Đến không?”

Cố Cảnh Ngôn lập tức lắc đầu, “Không đến, cậu không sao là được rồi.”

Lâm Hành chỉ cười không nói, Cố Cảnh Ngôn bị cười đến nổi mặt đỏ tới mang tai, cứ nghĩ về chuyện không nên nghĩ, “Vậy tôi về đi học.”

Buổi tối Lâm Hành không gọi điện thoại cho Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn trên đường đi nhìn điện thoại mười mấy lần, điện thoại vẫn rất yên tĩnh. Về đến nhà, nhìn thấy xe của ba cậu, Cố Cảnh Ngôn thu lại tâm trạng, cất điện thoại đi lên lầu.

Nét mặt khôi phục vẻ lạnh tanh.

Lâm Hành ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau, mặt trời lên cao. Xuống lầu mua sữa đậu nành và bánh quẩy, lê dế, cắn bánh quẩy lên lầu, đến khúc quanh lầu hai anh nhìn thấy trên lầu một có bóng người quen thuộc. Lâm Hành nuốt bánh xuống, ló đầu liếc nhìn, đối diện với đôi mắt của Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần bò màu xanh lam. Gầy gò nhưng sạch sẽ, da thịt dưới ánh mặt trời trắng đến chói mắt.

Tòa nhà cũ trắng đen, chỉ có cậu là có sắc thái.

Lâm Hành nhấc chân lên lầu, Cố Cảnh Ngôn cầm cặp theo, “Đưa cho cậu bài tập này.”

Lâm Hành uống một hớp sữa đậu nành, lấy chìa khóa ra mở cửa, “Ăn sáng chưa?”

“Chưa.”

Lâm Hành cầm chai sữa đậu nành và cái bánh quẩy đang ăn dở, chần chờ vài giây, “Cậu muốn ăn cái gì?”

“Mì.”

Lâm Hành bỏ sữa đậu nành và bánh quẩy xuống đi vào phòng ngủ thay quần áo, “Cậu tới chỗ tôi là để xin ăn à?”

Cố Cảnh Ngôn đốt một điếu thuốc, dựa vào cạnh cửa nhìn Lâm Hành, vóc dáng Lâm Hành cực kỳ đẹp. Anh duỗi tay dài cởi áo thun, đổi lại một bộ đồ thể thao, còn chưa che được cơ bụng vạm vỡ.

Lâm Hành đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, Cố Cảnh Ngôn lập tức dời tầm mắt.

“Cố Cảnh Ngôn.”

Cố Cảnh Ngôn cầm điếu thuốc ngẩng đầu, “Hả?”

“Buổi tối có rảnh không?”

“Có.”

“Đến xem tôi đánh quyền.” Lâm Hành mặc một bộ đồ thể thao màu đen, dây kéo chỉ lên đến xương quai xanh, lộ ra miếng ngọc trên cổ.

Kiếp trước lúc Lâm Hành đứng trên đài, người anh hi vọng có thể nhìn thấy nhất chính là Cố Cảnh Ngôn. Sau khi ba mẹ qua đời, anh không còn người thân, Cố Cảnh Ngôn là lo lắng duy nhất của anh.

“Đánh quyền kiểu gì?”

“Boxing.” Lâm Hành đi ra, khom lưng lấy hộp thuốc lá từ trên bàn, ngậm điếu thuốc rũ mắt. Tiếng bật lửa khê vang lên, ngọn lửa màu xanh lam cuốn vào điếu thuốc, bốc cháy. Lâm Hành lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thẳng Cố Cảnh Ngôn, cười nói, “Tôi đánh rất đẹp trai, muốn thưởng thức không?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn lập tức trắng bệch, nhìn thẳng Lâm Hành.

“Biểu hiện gì đây?” Lâm Hành cong miệng cười nhạt, trong lòng lại có chút mất mát, phản ứng của Cố Cảnh Ngôn không như mong muốn, “Không thích thì từ chối, tôi cũng có đánh cậu đâu.”

Đuôi Cố Cảnh Ngôn khê run, cậu dập tắt thuốc, cố gắng che giấu, ngẩng đầu nhìn Lâm Hành, “Không đi được không?”

16. Chương 16

“Không được.” Lâm Hành đi về phía Cố Cảnh Ngôn, thân hình anh cao lớn, ánh mắt rất có tính áp bức. Cố Cảnh Ngôn lui về phía sau nửa bước, lưng đụng vào tường. Lâm Hành đứng lại, một tay rút túi nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn, “Cậu không muốn xem tôi đâm bốc à?”

Cố Cảnh Ngôn nhếch đôi môi mỏng, hàng lông mày nhíu chặt trên khuôn mặt lạnh lẽo, Lâm Hành bỗng nhiên rất muốn hôn cậu. Đây là địa bàn của Lâm Hành, nếu như đẩy ngã Cố Cảnh Ngôn ở đây, Cố Cảnh Ngôn cũng không có chỗ phản kháng. Vì vậy ngón tay khá là không đứng đắn của Lâm Hành lướt qua cổ Cố Cảnh Ngôn, rồi dừng lại, đặt dưới cằm cậu, “Cho cậu một cơ hội cuối cùng.”

“Tôi nghe nói sàn boxing ở phố Tây không chính quy.” Trong hô hấp Cố Cảnh toàn là hơi thở của Lâm Hành, làm cậu chẳng thể thở nổi.

“Chính quy tôi còn không đi nữa là, em trai à, liều mạng thôi.” Lâm Hành buông tay, xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn: “Cậu lo lắng cho tôi? Hả?”

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu lấy hộp thuốc lá ra, vội vàng xé bao, móc ra một điếu thuốc, ngay lập tức cả điếu thuốc lẫn hộp thuốc lá đều bị cướp đi. Ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Hành, Lâm Hành nói rất miễn cưỡng, gần từng chữ, “Không cho hút thuốc.”

Cố Cảnh Ngôn nhíu mày, cậu quả thực rất lo lắng cho Lâm Hành. Lâm Hành làm giàu như thế nào? Tư liệu về Lâm Hành vẫn luôn đặt trong tủ đầu giường nhà Cố Cảnh Ngôn, bây giờ cậu đã trở về rồi, không ngờ Lâm Hành lại đi đường cũ.

“Nhìn tôi.” Lâm Hành lên giọng ra lệnh.

“Tôi lo lắng cho cậu.”

Lâm Hành ngẩn ra, ngược lại là không nghĩ tới Cố Cảnh Ngôn sẽ thẳng thắn như vậy, anh dừng lại chốc lát, xoay người dựa vào cạnh cửa đốt một điếu thuốc. Ngọn lửa lập lòe, ngón trỏ Lâm Hành hơi nhấc lên, trong mắt tràn đầy ý cười không tự chủ được, “Vậy sao?”

Cố Cảnh Ngôn nóng hết cả người, đi tới cửa, Lâm Hành đứng cạnh cửa làm gì? Chính là để chặn Cố Cảnh Ngôn. Anh nhắc chân giữ cửa, ngậm điếu thuốc ngược mắt lên, “Đi đâu đấy?”

“Đi ăn.” Cố Cảnh Ngôn nhìn thẳng vào mắt anh.

“Trò chuyện thêm chút nữa đã.” Chân dài của Lâm Hành nằm ngang cửa, anh giương mắt nhìn, giọng nói trầm thấp, “Tại sao lại lo lắng cho tôi? Hừm? Tôi cũng chẳng là gì của cậu.”

Cố Cảnh Ngôn im lặng.

Trong phòng chỉ có ánh sáng mập mờ của đầu thuốc lá trên tay Lâm Hành, vô cùng yên tĩnh. Cố Cảnh Ngôn nghe thấy cả tiếng tim đập, một lúc sau cậu nghe được giọng nói của mình, “Cậu thích nam hay nữ?”

Ánh nắng lấp lánh như thủy tinh, chiếu sáng cả phòng.

Lâm Hành hạ chân xuống đất, điều thuốc trên tay đã cháy hết một đoạn, Lâm Hành lẳng lặng nhìn Cố Cảnh Ngôn, khoảng chừng một phút sau, Lâm Hành mở miệng, “Nam.”

“Ồ —— tôi cũng vậy.”

Lâm Hành dập tắt thuốc, nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn, “Cái gì?”

Tại Cố Cảnh Ngôn ửng hồng, như tích tụ máu trong đó: “Thì như cậu nghe được, cậu tránh ra được chưa?”

Lâm Hành ném điều thuốc vào thùng rác, đứng thẳng dậy. Cố Cảnh Ngôn thích nam? Cố Cảnh Ngôn là gay?

Cố Cảnh Ngôn đi tới cửa, Lâm Hành nắm lấy cổ tay cậu kéo trở về rồi ấn lên tường, “Này, lặp lại lần nữa, cậu là gì?”

Tiếng thở dốc trong không gian kín nghe được rất rõ ràng, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên, không hề ép được đầu ngón tay đang run rẩy, “Cậu muốn nghe hay không muốn nghe?”

Đệt! Vậy kiếp trước tình cảm của anh và Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc là cái mẹ gì? Đứa nhóc này nếu là gay, sao lại cố gắng đẩy mình đi chứ?

Lâm Hành cúi người hôn lên môi Cố Cảnh Ngôn, đây là Cố Cảnh Ngôn tự dâng mình tới cửa. Môi Cố Cảnh Ngôn rất mềm, Lâm Hành thiếu chút nữa không nhịn được, nhanh chóng buông ra, ngón tay chà xát lên cằm Cố Cảnh Ngôn, nhẩn nhẩn nói: “Cậu nói xem tôi có muốn nghe hay không?”

Cố Cảnh Ngôn không đẩy anh ra, cũng không có phản ứng gì lớn, cậu ngơ ngác nhìn Lâm Hành. Bàn tay lạnh lẽo buông thõng bên người, cậu sắp nổ tung rồi, đầu vầng mắt hoa, “Bây giờ tôi không nói nên lời.”

Lâm Hành muốn rút cả tim, cười quay mặt đi, tay anh ôm gáy Cố Cảnh Ngôn. Mặc kệ cậu là gì, mặc kệ cậu có trí nhớ của kiếp trước hay không, bây giờ cậu đang thích anh. Lâm Hành ôm Cố Cảnh Ngôn vào trong lòng, nắm chặt bờ vai Cố Cảnh Ngôn, ôm rất chặt: “Tôi dẫn cậu đi ăn mì.”

Hai người một trước một sau xuống lầu, Cố Cảnh Ngôn ngồi đằng sau xe đạp Lâm Hành. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng thật đẹp, cậu vẫn còn choáng, điên rồi sập? Dọc theo đường đi hai người đều không nói chuyện. Cố Cảnh Ngôn chần chờ một hồi lâu mới vươn tay ôm eo Lâm Hành, lần này anh cũng không nói là hôn nhầm, vậy là hôn thật rồi phải không.

Quán mì đông như mắc cửi, Lâm Hành tìm vị trí bảo Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống, anh đi gọi món. Một phần mì thịt bò kho tàu, một phần mì thịt bò cay.

“Phần kho tàu không lấy hành.” Lâm Hành gọi xong, cầm hai chai nước ngọt trở về đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn một chai.

Chai của Cố Cảnh Ngôn là vị quýt, Cố Cảnh Ngôn chỉ uống cái vị này thôi. Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành một lúc rồi cầm lấy ống hút, “Buổi tối mấy giờ bắt đầu?”

“Tám giờ.” Lâm Hành nói, “Hai trận.”

Cố Cảnh Ngôn chớp chớp mi mắt, trong lòng bất an. “Có thể kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Cậu còn quản tiền của tôi? Hả?” Lâm Hành nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, “Tiền của tôi chỉ cho vợ tôi quản thôi.”

Cố Cảnh Ngôn bỗng dưng bị sặc, ho dữ dội, mặt đỏ chót.

Lâm Hành dịch sang bên cạnh Cố Cảnh Ngôn, giơ tay vuốt lưng Cố Cảnh Ngôn: “Tôi cũng không nói cậu là vợ tôi, kích động thế làm gì? Hay là cậu muốn làm vợ tôi thật?”

Một cặp vợ chồng già đi tới, “Ông bà ngồi đây được không?”

Lâm Hành vội vã kéo nước ngọt lại, “Ngồi đi ạ.”

“Hai đứa là anh em à?” Cặp vợ chồng kia hỏi, “Ai là anh?”

“Con.” Lâm Hành nói.

Ở cửa sổ có người gọi lấy đồ, Cổ Cảnh Ngôn quay đầu định vai Lâm Hành, “Này anh.”

Lâm Hành ngăn ra, anh đỏ mặt cúi đầu, “Anh đi lấy mì.”

Lâm Hành ngồi ở bên ngoài chặn lối ra, anh lấy lại tinh thần liền nở nụ cười, ý tứ sâu xa nhìn Cổ Cảnh Ngôn, “Anh đi lấy, em ngồi đi.”

Cổ Cảnh Ngôn muốn đứng dậy, anh nhấn vai Cổ Cảnh Ngôn xuống, “Anh trai chăm sóc em trai, chuyện bình thường mà. Chờ ở đây, anh đi.”

Cặp vợ chồng đối diện thở dài nói: “Tình cảm anh em con tốt thật.”

Mặt Cổ Cảnh Ngôn nóng lên, cúi đầu dạ một tiếng. Ở đây đông người, Lâm Hành ăn nhanh, ăn xong liền đi ra ngoài hút thuốc chờ Cổ Cảnh Ngôn.

“Uầy, trùng hợp thế?”

Lâm Hành ngẩng đầu nhìn thấy thằng Ngụy chở một em gái nhìn cực kỳ giang hồ bước xuống xe, Lâm Hành dập tắt tàn thuốc ném vào thùng rác, gương mặt lạnh lùng hừ một tiếng, không trả lời. Thằng Ngụy từng bị Lâm Hành đánh, hận đến nghiến răng, nhưng cũng không dám trực tiếp động thủ.

“Nghe nói tối nay mày định thi đấu sinh tử à, tao rất mong chờ để thấy bộ dạng mày bị đánh thành chó chết.”

Lâm Hành mở to mắt, lạnh nhạt nói: “Vậy bây giờ mày có muốn thành chó chết luôn không? Bỏ thỏa mãn cho.”

“Mày —— ”

Em gái giang hồ lập tức chạy tới cản thằng Ngụy, lắc đầu: “Đừng như vậy.”

“Anh nể mặt em nên mới không tính toán với nó.” Thằng Ngụy phờ phạc thanh thê: “Nếu không hôm nay anh nhất định đánh chết nó.”

Em gái giang hồ quay đầu nhìn Lâm Hành, mặt u oán.

Lâm Hành xoay người đi về phía quán mì, đúng lúc Cổ Cảnh Ngôn đi ra, Lâm Hành nghiêng đầu ra hiệu, “Đi.”

“Anh Lâm, nếu như bây giờ anh hối hận không đi đánh boxing nữa em sẽ nói với anh ta.” Em gái giang hồ bỗng nhiên đuổi theo kéo cánh tay Lâm Hành, ngẩng đầu lên, “Anh ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh đâu.”

Cổ Cảnh Ngôn đẩy tay cô ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua: “Có chuyện gì thì nói, đừng tấy máu tay chân.”

Em gái giang hồ không kịp chuẩn bị đột nhiên bị đẩy ra, chân lão đảo đổ tường mới đứng vững, quay đầu nhìn thấy Cổ Cảnh Ngôn, cô hơi dừng một chút rồi mới cau mày mở miệng mắng, “Cậu bị điên à? Tôi có kéo cậu không? Cậu đẩy tôi làm gì?”

“Thấy cô phiền quá đó.” Lâm Hành tiện tay khoát lên vai Cổ Cảnh Ngôn, lười biếng nhìn cô: “Đừng đụng vào tôi, tay của tôi chỉ cho phép vợ tôi đụng thôi.”

Em gái giang hồ: “...”

Lâm Hành lạnh lùng liếc thằng Ngụy, nói: “Nếu không muốn chết thì cách xa tao ra, đừng có chọc tao.”

Lâm Hành mặc kệ thằng Ngụy, thằng này có số ngồi tù, sau này vì đánh nhau mà đâm chết người ta bị xử mười sáu năm. Lâm Hành sẽ không bao giờ đi tổn công sức với loại người này, thời gian của anh rất quý giá.

Lâm Hành kéo tay Cổ Cảnh Ngôn, nhanh chân bước đi.

Không phải nói chỉ có vợ mới được đụng tay thôi sao? Sao anh còn nắm tay thằng con trai kia chứ?

Tóc tai em gái giang hồ muốn dưng đứng.

Lâm Hành dẫn Cố Cảnh Ngôn ra khỏi ngõ, Cố Cảnh Ngôn mới lấy lại tinh thần, tay cậu còn nằm trong lòng bàn tay Lâm Hành, tim đập rất nhanh, cậu ngẩng đầu nhìn Lâm Hành. Lâm Hành không có ý định buông ra, cứ thế mà đi.

“Sáng nay cậu có chuyện gì khác không?”

“Không có.” Cố Cảnh Ngôn có thể nghe được tiếng tim đập.

“Vậy thì đi dạo với tôi.”

Chưa đến được quảng trường, Cố Cảnh Ngôn đã nhận được điện thoại của ba cậu. Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn chìm xuống, dừng bước, “Ừm, giờ tôi về.”

Cậu nói rất nhỏ.

Lâm Hành quay đầu lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, một tay đút túi, lẳng lặng nhìn. Cố Cảnh Ngôn rất đẹp, dung mạo tuấn tú dưới ánh mặt trời làm người khác chú ý. Gương mặt tinh xảo, đôi mắt trong veo, lúc nhìn người ta thì như một hồ nước trong vắt. echkidieu2029.wordpress.com

Cố Cảnh Ngôn cúp điện thoại, “Tôi phải về rồi.”

“Buổi tối có đến không?”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, gật đầu, “Ừm.”

“Cần tôi chở cậu về không?”

“Không cần.” Cố Cảnh Ngôn dừng lại, rồi nói, “Tài xế tới đón.”

“Ồ.” Lâm Hành xụ miệng, quay đầu nhìn xa xa, suýt nữa quên mất, nhà Cố Cảnh Ngôn có mỏ vàng thật. Có tài xế riêng, có người giúp việc.”Vây buổi tối gặp nhé.”

Gió nổi lên rồi, Cố Cảnh Ngôn đứng bên cạnh Lâm Hành bên người, hai người đều không nói gì. Sau mười lăm phút, một chiếc xe màu đen chạy băng băng tới, tài xế xuống xe mở cửa cung kính nói, “Thiếu gia.”

Lâm Hành xua tay, “Đi thôi.”

“Lâm ca?”

Lâm Hành đi về một hướng khác, cũng không quay đầu lại.

Cố Cảnh Ngôn đứng đó một lát, nhúu mày lên xe, tài xế đóng cửa xe lại ngồi vào: “Tiên sinh đang ở công ty chờ cậu, cậu cả và cậu hai cũng ở đó.”

Cố Cảnh Ngôn gơ tay bấm bấm ấn đường, cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn, để điện thoại di động xuống, nhìn gương chiếu hậu, Lâm Hành đã biến mất không còn tăm hơi. Cố Cảnh Ngôn gơ tay chống cằm, cắn cắn mấy đốt ngón tay rồi mới thả tay xuống, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đất khu khai thác ở thành phố S xảy ra chút vấn đề.”

Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn chìm xuống, nhìn tài xế từ gương chiếu hậu, người tài xế ở bên cạnh ba cậu rất lâu, là người trung thành với ba cậu nhất, là người ba cậu tin nhiệm nhất. Nhưng vậy thì đã sao? Cuối cùng vẫn không phải trung thành với lợi ích à? Người chết vì tiền.

Cố Cảnh Ngôn nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, ngả người ra sau dựa lên ghế, nói: “Rồi sao nữa?”

“Bọn họ biết ông chủ sau màn của JH là cậu.”

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Hành chưa về nhà, chạy thẳng tới sàn boxing underground. Vào cửa thì đụng phải anh Uy, anh Uy nhìn rất lưu manh, cười vỗ vỗ vai Lâm Hành, “Đánh cho tốt.”

Lâm Hành thay quần áo trong phòng thay đồ, ngồi trên băng ghế gỗ dài quần băng vải cho tay. Cố Cảnh Ngôn chắc là sẽ không tới đâu, trong nhà thiếu gia cũng sẽ không cho phép cậu tới chỗ như thế này.

Lâm Hành ngậm một miếng thuốc nhưng không nhen lửa, quần băng vải xong thì đeo găng tay, Lâm Hành dựa lên tường nghĩ về Cố Cảnh Ngôn. Lúc Cố Cảnh Ngôn bị hôn, phản ứng rất thú vị.

Vậy đứa ngốc đó thích mình phải không? Nhất kiến chung tình sao?

Cậu chắc là không có kí ức của đời trước.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rốt cuộc cũng đến phiên Lâm Hành lên đài. Lâm Hành đứng dậy, hoạt động cổ, nội tâm cực kỳ tỉnh táo. Gia đình của anh người yêu của anh đều cần được bảo vệ, anh là đàn ông, phải gánh vác tất cả những thứ này.

Vóc người của Lâm Hành cũng được xem là nổi bật so với người cùng tuổi, nhưng đối với mảng boxing vẫn là hơi gầy, lúc đi tới đài thì nghe thấy tiếng la hét càng náo nhiệt hơn.

Lâm Hành mặc một chiếc quần ngắn màu đen, mái tóc ngắn càng tôn lên ngũ quan anh tuấn lạnh lùng. Đôi mắt đen tuyền lạnh tanh, nhìn lướt qua tất cả khán giả dưới đài, hoạt động cổ, sau cùng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ. echkidieu2029.wordpress.com

Sàn boxing, nhiệt huyết sôi trào.

Áo sơ mi mỏng tang của Cố Cảnh Ngôn bị thấm ướt mồ hôi, cậu đứng ở ngoài rìa. Đối phương là một kẻ cơ bắp, khí thế rất hung hăng, Lâm Hành về mặt sức mạnh vẫn còn có chút chênh lệch, quả nhiên sau mấy hiệp, Lâm Hành bị đánh một quyền ngã xuống đất.

Đầu óc Cố Cảnh Ngôn trống rỗng, nghe người khác thuật lại còn lâu mới có thể gây lo lắng được như nhìn thấy tận mắt.

“Lâm ca!” Cố Cảnh Ngôn mở miệng, giọng cậu bị nhấn chìm trong không khí ồn ào, Cố Cảnh Ngôn cắn răng cất cao giọng, “Lâm Hành!”

Lâm Hành bò lên, boxing underground không có chuyện phạm quy, đã đánh là đánh cho chết. Híp mắt quay đầu lại tìm giọng nói quen thuộc, sau đó anh liền nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn. Lâm Hành giờ găng tay boxing quệt lên trán một đường, chỉ chỉ Cố Cảnh Ngôn, quay người đâm một quyền thật ác liệt vào đối phương.

Tiếng còi của trọng tài vang lên, đối phương chúi máu mũi, bắt đầu lại.

Lâm Hành nhìn xuống Cố Cảnh Ngôn đang bị chen lấn trong đám đông, nhếch miệng lên. Phong thái của Lâm Hành rất hào sảng, cách đánh vững vàng, chỉ là hơi yếu một chút. Sau đó Lâm Hành liên tục né tránh, lúc đối thủ thả lỏng cảnh giác thì giáng một quyền thật nặng, quất ngã người kia mãi không bò dậy nổi.

Có người hoan hô có người thở dài, những người cược cho Lâm Hành đều như phát điên. Lâm Hành cúi người đi xuống sàn bát giác (*), gỡ găng tay ra, ung dung tháo băng vải. Cố Cảnh Ngôn đi tới, đưa cho anh một chai nước.

(*) sàn boxing bát giác:

Lâm Hành còn đang tháo băng, rướn người qua, “Tay tôi bận rồi.”

Vận động mạnh, Lâm Hành ở trần, lộ ra cơ thịt vạm vỡ. Hormone tăng cao, Cố Cảnh Ngôn đối mặt với cơ thể của anh có chút khó thở. “Hả?”

“Đút tôi uống.” Lâm Hành đề thấp giọng, nói nhỏ: “Hay là tôi biểu đạt quá hàm súc làm cậu nghe không hiểu? Vậy là lỗi của tôi rồi.”

Cố Cảnh Ngôn muốn chạy trốn khỏi đây ngay.

Cậu giơ tay lên đút Lâm Hành uống nước, nói: “Còn phải đánh nữa à?”

“Ừm.”

“Còn mấy trận nữa?”

“Năm trận.” Lâm Hành đặt găng tay xuống, nắm chặt tay Cố Cảnh Ngôn, cứ như vậy uống nước.

Cố Cảnh Ngôn rơi vào cái ôm của Lâm Hành, Lâm Hành không mặc áo, Cố Cảnh Ngôn cứng đờ, chẳng dám nhúc nhích, tư thế uống nước của Lâm Hành làm cậu hơi mắc cỡ.

“Về sau càng nhiều cao thủ.” Cố Cảnh Ngôn cuối cùng cũng lấy lại lí trí, nói rằng: “Cậu thiếu bao nhiêu tiền? Bên tôi vẫn còn một chút.”

“Cậu nuôi tôi à?” Lâm Hành cầm lấy bình nước, uống xong vẫn còn, ung dung nhìn Cố Cảnh Ngôn. “Vậy nếu nuôi cả đời, nuôi nổi không?”

Ánh mắt Lâm Hành lạnh đi, Cố Cảnh Ngôn không tiếp tục đề tài này nữa.

“Đi đi, ra đằng sau.” Lâm Hành nói, “Tôi nay chỉ còn một trận nữa, đánh xong dẫn cậu đến thành Nam ăn lẩu.”

Cố Cảnh Ngôn nhìn khoe miệng bị thương của Lâm Hành, cảm xúc hỗn độn.

Trận thứ hai vừa bắt đầu Lâm Hành đã đánh cực kỳ hung tợn, khí thế áp đảo đánh tên côn đồ cơ bắp xưng danh ở phố Tây thành chó chết, Lâm Hành đi xuống đài. Đi thẳng ra phía sau, anh Uy cười không thấy tổ quốc đâu, muốn tới ôm Lâm Hành.

Lâm Hành nghiêng người tránh né, nói: “Anh Uy.”

“Đánh được lắm.” Lúc đầu Vương Uy chỉ muốn thử cho Lâm Hành ký hợp đồng, nếu như Lâm Hành thua, hẳn cũng không thiệt thòi gì. Không ngờ Lâm Hành lại vượt qua cả mong đợi, hai võ sĩ tối nay đều rất có tiếng, Lâm Hành thoát nhìn gầy gò nhưng ra tay rất tàn nhẫn.

“Buổi tối cùng uống rượu không?”

“Không được, em trai em còn chờ bên ngoài.” Lâm Hành gỡ găng tay, vừa thay quần áo vừa nói, “Ba mẹ em không ở đây, em phải chăm sóc em ấy.”

Lâm Hành còn có gia cảnh nhấp nhô như thế, Vương Uy cảm thấy cái cây rụng tiền này rất ổn. Ba mẹ không quản, còn phải nuôi em trai, cuộc sống khó khăn, người như thế đều khá liều mạng. Vì tiền, chuyện gì cũng làm.

Lâm Hành kéo dây khóa túi thể thao, đi ra cửa liền thấy Cố Cảnh Ngôn đứng ở cách đó không xa đang hút thuốc, Cố Cảnh Ngôn nhìn thấy anh ngay lập tức dập tắt thuốc đi tới, “Lâm ca.”

“Đi.” Lâm Hành đạp xe công thức một, Cố Cảnh Ngôn ngồi ở yên sau. Gió đêm man mát, Lâm Hành lái một tay, một tay kia hạ xuống nắm chặt tay Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn không rút về, Lâm Hành nhếch miệng lên, Cố Cảnh Ngôn chấp nhận rồi phải không.

“Tôi đã nghĩ cậu không đến.” Lâm Hành nói.

“Chuyện trong nhà xử lý xong mới tới.” Cả người Cố Cảnh Ngôn khô nóng, cậu không thích ứng được chuyện này. Muốn rút tay ra, nhưng lại sợ rút ra rồi Lâm Hành không kéo lại.

“Đêm có về nhà không?”

Cố Cảnh Ngôn mím chặt môi, choáng váng, sao nhanh vậy?

“Thôi, cậu cứ về đi đã, hoàn cảnh ở nhà tôi không tốt lắm.”

Quán lẩu hơi xa, nhưng mùi vị rất ngon. Lâm Hành biết khẩu vị của Cố Cảnh Ngôn, gọi món ăn toàn đồ cậu thích. Nồi hải sản tươi vừa tới, Lâm Hành gấp hai con tôm cho Cố Cảnh Ngôn. “Sáng sớm mai cậu tới nhà tôi đi.”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn anh.

Lâm Hành đẩy mì tươi đến trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Làm bài tập.”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn nhìn bữa ăn hôm nay, bây giờ điều kiện kinh tế của Lâm Hành cũng không khá lắm, bữa ăn này phỏng chừng ngốn hết nửa tháng sinh hoạt phí của anh rồi.

Buổi tối Lâm Hành đưa Cố Cảnh Ngôn về nhà trước rồi mới chạy về nhà mình. Vừa quẹo vào ngõ thì va vào Trần Phi Vũ, Lâm Hành thắng gấp nhú mào, “Mày điên à? Làm gì ở đây?”

“Anh Lâm.” Trần Phi Vũ hơi tránh né, bùm mặt đau lòng nói: “Có phải em đã đắc tội anh không? Anh để em chết cũng phải rõ ràng chứ.”

Lâm Hành vừa định vòng qua cậu ta thì ngửi thấy mùi rượu, liền dừng xe, hiện tại Trần Phi Vũ quả thật không làm gì sai.

Lâm Hành nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Mày suy nghĩ gì về tương lai? Mày thật sự muốn đến làm công ở xưởng điện tử?”

Trần Phi Vũ thả tay xuống, đôi mắt đỏ chót nhìn Lâm Hành.

“Tao thì không.” Lâm Hành nói, “Tao muốn thi đại học, tao muốn đi học, tao muốn nắm giữ tương lai trong tay mình.”

Trời ngày càng tối, giọng Lâm Hành trầm thấp và nghiêm túc, đây không phải đùa giỡn. Anh rất nghiêm túc đang giảng giải về chuyện này, anh không muốn tiếp tục sa đọa thành thứ rác rưởi, cho nên anh phải rời xa những thứ rác rưởi.

“Mày nhìn cái khu nhà cũ kỹ này đi, mày muốn ở đây cả đời sao?” Lâm Hành ngẩng đầu lên, cười nhạo, dù có muốn ở đây cả đời thì cũng chẳng có cơ hội. Nơi đây sau này sẽ bị phá dỡ, tiền đặt cọc không được nhận lại, những người thuê nhà như bọn họ nếu như không sớm thoát khỏi đây, thì sẽ bị cái này xã hội phát triển nhanh chóng này đào thải. “Mày đến xưởng điện tử làm công, làm được cả đời không? Mày đi làm công, người ta học đại học, nói khó nghe thì là, mày cảm thấy mày và họ còn ở cùng một thế giới không? Còn có thể chơi cùng nhau hay không? Mày và Đồng Hải không giống nhau, gia đình nó có tiền, dù thế nào thì cũng sẽ cho nó vào được đại học. Mày có cái gì? Trần Phi Vũ, chúng ta sẽ không thể mãi mãi sống ở tuổi mười bảy.”

Trần Phi Vũ dường như đã nghe hiểu, nhưng cũng có chút không hiểu, hắn còn quá trẻ. Cho dù nhà nghèo, nhưng được ba mẹ cưng chiều, hắn cũng chưa từng phải trải nghiệm cuộc sống gian khổ.

“Có thời gian chặn đường tao thì về nhà làm thêm bài tập đi.” Lâm Hành né Trần Phi Vũ đi thẳng, tuy việc mà xét, hiện tại Trần Phi Vũ không có tội.

Buổi tối Lâm Hành làm một bộ bài thi số học lớp 11, đến hai giờ sáng mới ngủ. Hôm sau Lâm Hành bị tiếng gõ cửa đánh thức, anh còn chưa tỉnh hẳn, lê đôi dép đi mở cửa. Ánh mặt trời rực rỡ rọi vào trong nhà, Cố Cảnh Ngôn mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ đứng ở ngoài cửa, sạch sẽ như một thiên thần

Lâm Hành dựa vào cạnh cửa híp mắt, lưỡi biếng thả lỏng tứ chi.

“Mấy giờ rồi?”

“Chín giờ rưỡi.”

Cửa tương đối hẹp, Lâm Hành đứng chặn, Cố Cảnh Ngôn không có cách nào đi vào. Lâm Hành mặc một cái áo sát nách màu đen và quần cộc màu khaki xám, vòng eo vạm vỡ đang ở trước mắt. Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn dời lên trên, liền nhìn thấy hằn kết của anh, ở trên nữa là cái cảm kiên định cứng rắn.

“Nhìn cái gì? Hửm?” Lâm Hành còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói khàn khàn trầm thấp, nghe có vẻ sâu xa.

“Không nhìn gì cả.”

Lâm Hành cười khê, bỗng nhiên chồm người qua, tới gần Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt hít sâu, “Tôi nghe thấy cậu đang nói, Lâm Hành đẹp trai lắm, mình sắp yêu anh ấy rồi.”

Xin anh đó! Kiểm chút mặt mũi đi.

Lâm Hành cao to, mùi hương trên người tràn ngập trong không khí, Cố Cảnh Ngôn ngừng thở, mặt đỏ chót. Cậu nghe thấy Lâm Hành cười nhẹ, ngón tay lướt nhẹ trên gò má cậu, vuốt rất khẽ, quay người đi vào bên trong, “Tôi đoán có đúng không?”

Cố Cảnh Ngôn đặt bữa sang xuống, nói sang chuyện khác, “Tối hôm qua mấy giờ cậu ngủ?”

“Hai giờ.” Lâm Hành vào phòng vệ sinh xả nước xong bắt đầu đánh răng, đánh giá chính mình từ trong gương. Đúng là một người đàn ông anh tuấn hoàn mỹ, Lâm Hành rất hài lòng với bấp thịt của mình.

“Cậu làm bài thi à?”

“Ừm.” Lâm Hành rửa mặt xong đi ra ngoài, vào đến phòng ngủ thì nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn ngồi ở trước bàn đọc sách, anh cúi người từ phía sau tới gần Cố Cảnh Ngôn, “Nhìn cái gì?”

“Có một câu làm sai rồi này.”

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn kìm nén nhịp tim đang đập dữ dội, Lâm Hành tới gần cậu liền không nhìn được mà căng thẳng.

“Nhưng mà đã rất tốt rồi, chỉ sai một câu.” Cố Cảnh Ngôn đỏ từ cổ lên mặt, tay chân cũng không biết nên để ở đâu. Trong không khí toàn là hơi thở của Lâm Hành, Lâm Hành choàng tay dài lên bàn họcm cái tư thế này rất giống như ôm từ phía sau, Cố Cảnh không nhìn được nói lắp: “Cậu tiến bộ rất nhanh.”

“Cách trường đại học cậu muốn thi có còn xa lắm không?” Hơi thở nóng rực của Lâm Hành phả vào cổ Cố Cảnh Ngôn, nặng nề nói: “Có còn hi vọng hay không?”

Lâm Hành liều mạng học tập như vậy là vì muốn thi cùng trường đại học với cậu sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Bộ này nhạc đạo là chuyện hằng ngày ở cấp 3, về sau sẽ nói chuyện làm giàu, và cuộc sống hạnh phúc của hai vợ chồng.



18. Chương 18

Cố Cảnh Ngôn bị quả bóng này đập nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần, cậu quay đầu nhìn Lâm Hành. Lâm Hành đung trún Cố Cảnh Ngôn, nói: “Sắc mặt gì đây? Tôi có còn hi vọng hay không?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên nắm lấy tay Lâm Hành, “Lâm ca?”

“Hả?”

Cố Cảnh Ngôn rũ mắt xuống, hàng lông mi đen dày khê run. Lâm Hành dừng động tác, chờ Cố Cảnh Ngôn đáp lại, Cố Cảnh Ngôn dường như rất căng thẳng, lòng bàn tay của cậu rất lạnh.

“Muốn nói cái gì?” Lâm Hành hạ thấp giọng, cũng mềm mỏng hơn: “Tôi chờ cậu.”

“Khi nào cậu có quyết định này?” Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn Lâm Hành, lúc nhìn, lông mi của cậu vẫn đang run rẩy. Bàn tay cậu đầy mồ hôi, lạnh đến bất thường.

“Từ hôm quen cậu.” Lâm Hành nắm lại tay Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn siết chặt tay, mím môi.

“Làm sao? Không tin à?”

Cố Cảnh Ngôn dao động.

Trước khi trọng sinh, Lâm Hành đối với Cố Cảnh Ngôn cũng là nhất kiến chung tình.

“Thời gian chúng ta quen biết không lâu.”

“Lâu hơn so với tưởng tượng của cậu.” Lâm Hành cúi người hôn một cái lên trán Cố Cảnh Ngôn, da mặt Cố Cảnh Ngôn cũng quá mỏng, một lúc sau mặt đã đỏ như tỵ máu. Anh đứng thẳng dậy, buông Cố Cảnh Ngôn ra, nói rằng: “Sai thì sửa giúp tôi đi, tôi đi ăn cái đã.”

Cố Cảnh Ngôn mang theo bánh bao và cháo, mùi rất thơm.

Trong phòng ngủ, Cố Cảnh Ngôn giơ tay che trán. Cả người nóng lên, Lâm Hành ôm cậu vào lòng, lúc hôn lên trán cậu, cả người Cố Cảnh Ngôn đều nằm trong lồng ngực Lâm Hành.

Một người như vậy, cực kỳ dịu dàng.

Cố Cảnh Ngôn ôm mặt, hít sâu, sắp không thở nổi nữa.

Thái độ trân quý như bảo bối kia, trên thế giới này cũng không có người thứ hai.

Lâm Hành ăn sáng xong, Cố Cảnh Ngôn đã sửa xong bài cho anh, thuận tiện dọn dẹp sạch sẽ bàn học. Tâm trạng của Lâm Hành rất tốt, dựa vào ghế, gác chân đánh giá Cố Cảnh Ngôn, “Hiền dịu thế?”

“Đây là bài tập hôm nay cậu phải làm.” Cố Cảnh Ngôn làm lơ với lời đùa giỡn của anh, đặt một xấp bài tập trước mặt Lâm Hành, “Cậu định chọn ban tự nhiên hay xã hội?”

“Tự nhiên.” Lâm Hành mở bài tập ra, cẩn mở nắp bút.

“Thành tích môn tự nhiên của cậu không bằng xã hội.”

“Thì lên lớp 12 lại luyện thêm môn tự nhiên.” Tư thế ngồi của Lâm Hành rất ngay ngắn, hạ bút rồng bay phượng múa.

Điểm môn tự nhiên của Cố Cảnh Ngôn đều là tối đa, hạng nhất thi đua vật lý, tên học sinh giỏi đáng sợ này.

“Tôi có thể chọn xã hội.” Cố Cảnh Ngôn nhìn chăm chăm Lâm Hành.

“Cậu cảm thấy tôi không học ban tự nhiên được à?” Lâm Hành ngược mắt, bỏ bút xuống, “Cố Cảnh Ngôn, cậu giống như đang đả kích tôi vậy.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn lập tức đỏ au, lắc đầu, “Không có mà.”

“Ai mà tin?” Lâm Hành giang cánh tay đặt lên bàn học, nghiêng đầu, “Hay là cậu hôn tôi cái đi, hôn tôi thì tôi mới tin cậu nói thật.”

Người này có còn biết xấu hổ hay không?

Cố Cảnh Ngôn đứng dậy, đi được hai bước, lại quay đầu, không thể nhịn được nữa, “Cậu không nên như vậy.”

Lâm Hành lười biếng dựa lên ghế, cất cao giọng, “Bạn Tiểu Cố, tôi thế nào? Cậu nói cho rõ ràng đi.”

Cố Cảnh Ngôn lao ra cửa đứng ở hành lang đốt một điếu thuốc, Lâm Hành cũng không đuổi theo. Cố Cảnh Ngôn hút xong một điếu thuốc mới tỉnh táo lại, Lâm Hành hẳn là cũng quay về rồi, anh đã thích cậu từ lúc nào?

Nếu như trước trọng sinh anh cũng thích mình —— Cố Cảnh Ngôn không dám nghĩ tới.

Về tình cảm, cậu thua thiệt Lâm Hành quá nhiều.

Tiếng bước chân vang lên, Cố Cảnh Ngôn quay đầu lại nhìn thấy Trần Phi Vũ lên lầu, hai người bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn lập tức âm trầm, lạnh lùng nhìn Trần Phi Vũ.

“Sao mày ở đây?” Trần Phi Vũ cả kinh, lần trước bị Cố Cảnh Ngôn đánh đến giờ vẫn còn di chứng, nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn giờ tay liền trốn ra sau.

Cố Cảnh Ngôn dập tắt tàn thuốc ném vào thùng rác, nhìn Trần Phi Vũ, “Có chuyện gì?”

“Tao tìm anh Lâm ——” Trần Phi Vũ nói xong mới phản ứng, sợ cái gì chứ? Hắn tới tìm Lâm Hành. Cố Cảnh Ngôn là ai? Dựa vào cái gì mà phải báo cáo cho Cố Cảnh Ngôn? Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, tăng hắng một cái, “Tao tìm Lâm Hành, mắc mớ gì tới mày?”

Cố Cảnh Ngôn một tay đút túi, mũi chân đạp xuống mặt đất, “Cậu ấy đang làm bài tập, nếu mày chắc chắn đi vào làm phiền sẽ không bị đánh chết, thì mày cứ vào đi.”

Trần Phi Vũ: “...”

Cố Cảnh Ngôn cực kỳ chán ghét Trần Phi Vũ, không đơn thuần là bởi vì Trần Phi Vũ từng hãm hại Lâm Hành, tâm tư của tên này với Lâm Hành cũng không đơn thuần. Đứng nhìn bây giờ chỉ là một thằng mập, mập nhưng đã tâm bưng bưng.

Trần Phi Vũ vừa bước tới cửa liền lùi ra, suy nghĩ thay đổi nhanh chóng, hất cái cằm đầy nọng chất vấn, “Mày tới nhà anh Lâm làm gì?”

Trần Phi Vũ thấp hơn Cố Cảnh Ngôn, giọng chất vấn này chẳng hề có chút uy hiếp, thậm chí còn thấy buồn cười.

Cố Cảnh Ngôn cười lạnh, từ trên cao bề nghệ nhìn xuống.

Trần Phi Vũ: “...”

Trần Phi Vũ nhỏ nhẹ vào cửa liền thấy Lâm Hành đang nghiêm túc làm bài, hắn có cảm giác giang sơn sắp sụp đổ, gõ cửa. Lâm Hành quay đầu nhìn thấy hắn, cau mày, “Mày tới làm gì?”

Trần Phi Vũ lấy sách từ sau lưng ra, khúm núm nói: “Em có nhiều câu không biết làm.”

Ánh mắt Lâm Hành chìm xuống, Trần Phi Vũ kiên trì nói, “Không biết có thể hỏi anh không?”

Cái tên Trần Phi Vũ này, ngu hết chỗ nói.

Lâm Hành lấy một đồng sách thật dày ở trên bàn đập vào mặt Trần Phi Vũ, Trần Phi Vũ thiếu chút nữa bị đập nằm sấp xuống, thò đầu ra: “Anh Lâm?”

“Câu nào không biết thì có thể hỏi, nhưng điều kiện tiên quyết là mày phải đọc hết cái đồng này.” Lâm Hành nói, “Đi đi.”

Trần Phi Vũ ôm sách nhất thời không biết nên nói cái gì, hắn chỉ là muốn nhân cơ hội học bài để tiếp cận Lâm Hành, ai muốn đọc sách chứ! Hắn chính là một tên học dốt rác rưởi đó.

“Còn chưa đi?” Lâm Hành nhướng mày, ánh mắt dữ tợn.

Trần Phi Vũ ôm sách nhảy ra cửa như một con chuột, Lâm Hành ngồi lại tiếp tục làm bài. Cố Cảnh Ngôn vào cửa, Lâm Hành dùng chân dài kéo cái ghế tới bên cạnh, “Ngồi ở đây.”

Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống, nằm nhoài trên bàn học.

Lâm Hành khô nóng trong lòng, Cố Cảnh Ngôn ở bên cạnh thì anh chẳng còn tâm trí nào để học nữa, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Đội mệt lắm à? Có muốn đi xem phim không?”

“Cậu vẫn còn đối tốt với nó.” Cố Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Lâm Hành.

Lâm Hành vừa định nói chuyện, bỗng nhiên phát hiện ngữ khí của Cố Cảnh Ngôn không đúng lắm, “Cậu không vui à?”

“Không phải.”

“Ghen rồi sao?” Lâm Hành nói xong chính mình cũng nở nụ cười, đẩy bài tập ra giang tay khoác lên sau ghế Cố Cảnh Ngôn, nghiêng đầu, “Không phải chứ? Thật sự cảm thấy Lâm ca của cậu không biết chọn bạn chơi à?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn hơi nóng, kiên trì nói, “Không phải mà.”

Lúc Lâm Hành cười rộ lên vừa có mị lực vừa tự tin, mày kiếm mắt sao tỏa ra ánh sáng lung linh. “Cố Cảnh Ngôn.”

Cố Cảnh Ngôn ngồi thẳng, Lâm Hành nói, “Mỗi người đều có cơ hội sống lại.”

Trong phút chốc, Cố Cảnh Ngôn cho là Lâm Hành phát hiện ra điều gì, lưng cậu căng cứng. Tay Lâm Hành hạ xuống, nắm chặt tay cậu, nhàn nhạt nói: “Nếu nó muốn thoát khỏi cái danh vô dụng, tôi sẽ giúp nó.”

Lâm Hành muốn nói anh cũng như thế đấy, lại cảm thấy bây giờ nói cái này vẫn còn sớm. Cố Cảnh Ngôn không biết anh trọng sinh, nói nhiều sợ dọa Cố Cảnh Ngôn.

“Buổi trưa phải đi à?” Lâm Hành đổi đề tài.

“Trong nhà có chút chuyện.” Cố Cảnh Ngôn không muốn đi, cậu rất thích được ở chung với Lâm Hành.

Lâm Hành thở dài rất khoa trương: “Còn định nấu cơm cho cậu ăn.”

Cố Cảnh Ngôn căng thẳng, thử thăm dò: “Vậy tôi không về nữa nhé?”

“Nếu như là chuyện quan trọng, cũng không thể vì tôi mà làm lỡ được.”

Cố Cảnh Ngôn thấp giọng nói, “Không phải chuyện quan trọng.”

Lâm Hành quan sát biểu hiện của Cố Cảnh Ngôn, tâm trạng rất tốt, cầm bút lên tiếp tục làm bài. Tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng anh, đáp án này Lâm Hành rất hài lòng.

Buổi tối có hai trận đấu boxing, trình độ hai người kia cũng tạm được, Lâm Hành đánh rất thoải mái. Sau khi kết thúc, Lâm Hành thay đồ trong phòng, anh Uy vào cửa cười lớn cường ép ôm Lâm Hành. Cả người Lâm Hành muốn nổi da gà, anh Uy nhìn rất khó coi.

“Buổi tối đến Bách Uy uống rượu, anh mời.”

“Em —— ”

“Em trai cậu chờ ở ngoài đúng không? Kêu tới luôn.”

Lâm Hành: “...”

“Đánh rất hay.” Anh Uy cười đặc biệt đầy mỡ, nói: “Tuổi trẻ thật tốt, không có gì lo sợ.”

Lâm Hành uống nước để đẩy tay anh Uy ra, rồi nói: “Em sẽ dẫn em trai theo.”

Anh Uy này, Lâm Hành không muốn đắc tội.

“Được, xe của anh chờ cậu ở ngoài.”

Lâm Hành thay quần áo xong ra khỏi cửa, Cố Cảnh Ngôn bước nhanh về phía trước muốn giúp Lâm Hành cầm túi, Lâm Hành tránh né đeo túi lên vai, “Anh Uy mời uống rượu, qua đó một lúc nhé?”

“Là cái ông lùn lùn kia á hả?”

Lâm Hành bịt miệng Cố Cảnh Ngôn, kéo người vào lòng dẫn ra ngoài, nói nhỏ vào lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, “Câu này của cậu sẽ đắc tội người ta, bây giờ tôi không bao che được.”echkidieu2029.wordpress.com

Cánh tay Lâm Hành là vòng qua vai Cố Cảnh Ngôn bịt miệng Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn nằm gọn trong lòng anh, bên tai là hơi thở nóng rực của Lâm Hành.

Lâm Hành nói cái gì, Cố Cảnh Ngôn cũng chẳng nghe rõ.

“Tôi nơi thì đừng nói gì cả, tôi tìm nước trái cây cho cậu uống.”

Lúc Cố Cảnh Ngôn bị Lâm Hành nhét vào trong xe, còn đang suy nghĩ tới cái ôm vừa rồi.

“Đây là em trai em, tên Tiểu Cảnh.”

Vương Uy đánh giá Cố Cảnh Ngôn, trước không chú ý, bây giờ nhìn Cố Cảnh Ngôn thấy cậu rất đẹp. Không giống Lâm Hành lắm, có thể dùng từ đẹp trai để hình dung.

Vương Uy nghèo từ vụng, đưa tay ra, “Xin chào, gọi anh Uy là được.”

Cố Cảnh Ngôn làm lơ, Lâm Hành nói, “Em trai em hơi hướng nội, sợ giao tiếp với người khác, anh đừng lấy làm lạ.”

Vương Uy rất thưởng thức dung mạo xinh đẹp của Cố Cảnh Ngôn, nói: “Trẻ con mà, có thể hiểu được.”

Cố Cảnh Ngôn dịch lại gần Lâm Hành, Lâm Hành cũng thấy không ổn, ánh mắt Vương Uy nhìn Cố Cảnh Ngôn quá trần trụi phải không? Mẹ! Thằng chó này.

Đến phòng riêng, còn có hai nam ba nữ, có một người phụ nữ vừa nhìn thấy Lâm Hành liền cười nói, “Cậu nhóc này đánh tuyệt lắm.”

Lâm Hành bây giờ đã rõ chuyện gì đang xảy ra, anh lẩn lộn giang hồ đó, có gì mà chưa từng thấy?

“Đây là Lưu tổng của Bách Uy.” Vương Uy giới thiệu người phụ nữ trung niên kia.

Lâm Hành hối hận vì đã dẫn Cố Cảnh Ngôn tới đây, năm xưa là anh ngu ngốc nên mới dính vào đủ thứ chuyện, đây chỉ là một khía cạnh nhỏ mà thôi. Nhưng bây giờ Cố Cảnh Ngôn ở đây, Lâm Hành không nỡ để Cố Cảnh Ngôn nhìn thấy những thứ bẩn thỉu này.

“Anh Uy, em trai em thấy không thoải mái, em đưa nó về trước.” Lâm Hành kéo cổ tay Cố Cảnh Ngôn, trên mặt còn nở nụ cười, nói với Vương Uy: “Xin lỗi, cho em qua với.”

“Đã nể mặt rồi đừng có mà không cần.” Vương Uy quay đầu nhìn sang, lạnh nhạt nói, “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt à, mất hứng đấy.”

19. Chương 19

Cố Cảnh Ngôn lập tức trở mặt, Lâm Hành ấn vào bàn tay Cố Cảnh Ngôn, đẩy Cố Cảnh Ngôn ra phía sau. Đi tới cầm lấy một chai rượu, mở ra giơ lên ngửa đầu uống cạn.

Lâm Hành vẫn duy trì phong độ lịch thiệp như trước, bình tĩnh nói: “Bồi tội.” Anh nhìn người phụ nữ họ Lưu, người này Lâm Hành có ấn tượng, cho nên vừa nhìn thấy liền biết chuyện gì xảy ra. “Sức khỏe của em trai không được tốt, tôi không biết là Lưu tổng tới nên mới dẫn nó đến đây, làm chị mất hứng rồi.”

Lâm Hành rất biết quy củ, lời nói nghe cũng có vẻ thâm tàng bất lộ, Lưu tổng rất hứng thú nhìn anh, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy.”

“Đi đánh boxing để nuôi em trai à?”

Lâm Hành: “...”

Đúng là họa từ miệng mà ra, làm Cố Cảnh Ngôn hơi bẽ mặt.

“Lưu tổng?”

“Thú vị lắm.” Lưu tổng chỉ xuống mặt bàn, nói: “Đi đi, mau đưa em trai cậu về nhà đi.”

Lâm Hành kéo Cố Cảnh Ngôn ra ngoài, anh đi rất nhanh, chân dài bước rất hùng hồn. Ra khỏi quán bar, Lâm Hành bỗng nhiên quay người ôm Cố Cảnh Ngôn vào trong lòng.

“Xin lỗi.”

Cố Cảnh Ngôn đang phẫn nộ lập tức nguôi lạnh, hai tay đặt bên người một lúc lâu sau mới nhích lên eo Lâm Hành, “Lâm ca?”

Lâm Hành ôm xong liền buông ra, xoa xoa cái trán, rượu vào là choáng. Hít một hơi thật dài, Lâm Hành đi tới ven đường vẫy tay đón xe, Cố Cảnh Ngôn bước nhanh đuổi theo Lâm Hành, dịu anh, “Cậu không sao chứ?”

Lâm Hành lắc đầu.

Một chiếc xe taxi lái tới thẳng gấp, ló đầu, “Gọi xe à?”

“Không gọi xe tôi vẫy tay làm gì? Chẳng lẽ nhảy disco?” Lâm Hành mở cửa xe đẩy Cố Cảnh Ngôn vào trước, nói: “Lái xe đi, khu Thiên Thịnh.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Hành, Lâm Hành dựa lên ghế, giơ tay che mặt. Dọc theo đường đi Lâm Hành không nói gì, đến nhà, Lâm Hành dường như mới tỉnh táo lại, thả tay xuống nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn, “Tôi không tiền đâu.”

Cố Cảnh Ngôn nhú mồm, Lâm Hành nói, “Xuống xe đi.”

“Ngày mai tôi đến tìm cậu.”

“Không cần, buổi tối tôi tới tìm cậu.” Lâm Hành nói.

Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, quay người chuẩn bị xuống xe, vừa đẩy cửa xe ra nghe thấy Lâm Hành gọi khẽ, “Tiểu Cảnhh.”

Cơ thể Cố Cảnh Ngôn cứng đờ, quay đầu lại. Lập tức bị Lâm Hành ôm lấy, Lâm Hành nói giọng khàn khàn, “Đừng đến xem tôi đánh boxing nữa, hai trận cuối này này.” Lâm Hành dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục nói, “Cậu ở đó tôi không thắng được.” echkidieu2029.wordpress.com

Đầu óc Cố Cảnh Ngôn trống rỗng, Lâm Hành buông cậu ra, “Đi đi.”

Hai người tối nay cũng không tính là quá mạnh, Lâm Hành đánh thắng được, hai trận ngày mai là liều mạng. Cố Cảnh Ngôn ở đó, Lâm Hành sẽ không kiềm chế được suy nghĩ Cố Cảnh Ngôn sẽ đau lòng vì anh.

Cố Cảnh Ngôn chờ đến xuống xe, Lâm Hành đóng cửa lại nói với tài xế, “Đi.”

Lâm Hành uống nhiều rồi, rất nhức đầu, anh không biết Cố Cảnh Ngôn sẽ nghĩ như thế nào, có xem thường anh hay không. Lâm Hành chống cằm quay đầu nhìn ánh đèn đường rực rỡ ngoài cửa sổ, ánh mắt chìm xuống.

Lâm Hành không liên lạc với Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn cũng không đến tìm. Đệt! Tên nhóc này chẳng lẽ ám ảnh chuyện tối hôm qua rồi sao? Lâm Hành cứ nghĩ mãi về vấn đề này, hôm qua sắc mặt Cố Cảnh Ngôn cũng không gọi là tốt.

Nghĩ đến buổi chiều cũng không nghĩ ra nguyên do, Lâm Hành hôm qua đã nói rồi, hôm nay lại không thể bê mặt đi tìm Cố Cảnh Ngôn sớm được. Anh chạy thẳng tới sàn boxing, trận đầu anh phải đánh với một người có biệt hiệu là Kim Cương, nghe tên cũng rất hung dữ. Mới nhìn cũng đã thấy dữ tợn rồi, cởi quần áo ra thì thấy toàn là cơ bắp.

Lâm Hành liếc mắt nhìn hấn, bắp thịt thô bạo thật cay mắt.

Kim Cương liếc xéo Lâm Hành, nở nụ cười kinh bỉ, bẻ cổ cái rác đi ra phòng thay quần áo.

Lâm Hành mặc quần cộc màu đen, thông thả quần băng vải, anh Uy vào cửa tầng hắng một tiếng, nói nghe rất buồn nôn, “Hôm nay cậu em kia không tới sao?”

Lâm Hành rũ mắt nhìn xuống, không muốn sống nữa à.

“Nó phải đi học.”

“Em trai cậu bao tuổi?”

Lâm Hành ngược mắt, đột nhiên mắt sắc lạnh, anh Uy không kịp chuẩn bị sợ hết hồn, nhưng Lâm Hành rất nhanh liền dời tầm mắt, “Mười sáu.”

“Trông rất đẹp.”

Lâm Hành hoạt động gân cốt, phát ra tiếng vang giòn giã, ông cũng sẽ chết đẹp lắm, đệt bố ông!

“Vẫn còn đang đi học sao?”

“Ừm.”

Anh Uy “uầy” một tiếng, “Học sinh đẹp như thế, giá cả khả quan.”

Lâm Hành bỗng nhiên quay người giáng cho một cú, cách anh Uy mấy milimét nhẹ nhàng đập lên tường, anh nghiêng đầu cười nói, “Thấy lực tay của võ sĩ quyền anh như em như thế nào?”

Anh Uy: “...”

Cả người Lâm Hành toàn là khí thế hung tợn, kiểu hung tợn chẳng giống như nằm ở một người tầm tuổi này, còn hung tợn hơn một lưỡi kiếm dính máu. Anh Uy sững sốt một chút mới nói, “Cậu muốn làm gì? Cậu muốn ra tay với tôi à? Nhóc con, cậu biết vị trí của mình không hả?”

“Em nào dám ra tay với anh Uy chứ, chỉ là muốn để anh thưởng thức sức mạnh của võ sĩ quyền anh thôi.”
Ngữ khí của Lâm Hành cực kì thành khẩn.

Anh Uy thù dai, nhưng bây giờ lại không thể động tới Lâm Hành, hắn đặt cược Lâm Hành không ít tiền. Ánh mắt thâm trầm đảo qua Lâm Hành, nói: “Vậy tối nay cậu tốt nhất là phải thắng, không thì cậu chờ đấy.”

Anh Uy rời đi, Lâm Hành nghiêng răng, híp mắt xoay cổ tay.

Bốn trận trước, Lâm Hành đã lộ hết sự sắc bén, nhưng những người đánh cược chân chính vẫn chưa dám đặt cược cho anh. Đây giống như đang cầu người ta đánh cược vậy, dù sao Lâm Hành cũng quá trẻ, cũng quá bất ổn, Kim Cương là võ sĩ quyền anh cố định ở đây, cách đánh rất vững vàng.

Lâm Hành khoác khăn mặt vào trận, anh rút khăn mặt lộ ra cơ bắp vạm vỡ, có nhiều cô gái đang rít gào. Ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hành đảo qua mọi người, cuối cùng nhìn thẳng vào võ sĩ Kim Cương.

Kim Cương cực kỳ hung hăng, tiếng còi vừa vang lên, quả đấm của hắn lao tới. Lâm Hành nghiêng đầu tránh, nắm đấm đánh tới, dự tính sẽ đánh thẳng vào huyệt thái dương của Kim Cương. Lâm Hành thiếu sức mạnh, cho nên nhất định phải là một đòn trí mạng. Ngay sau đó nắm đấm của anh bị bắt lại, Kim Cương nhắc đầu gối kích thẳng vào bụng Lâm Hành, Lâm Hành khom lưng. Kim Cương nắm lấy cổ Lâm Hành, thụi cùi chỏ vào vai anh, Lâm Hành ngã xuống đất.

Phạm quy nghiêm trọng, nhưng ở đây, không có ai để ý đến quy tắc.

Tầm mắt Lâm Hành mơ hồ, thở hổn hển. Chân Kim Cương đã đạp mạnh tới, cơn đau của Lâm Hành đột nhiên biến mất, trọng tài chuẩn bị thổi còi, ngã xuống đất là kết thúc, người kia định lấy mạng anh. Trọng tài đếm giây, Lâm Hành cắn răng bò lên, mới vừa đứng lên, Kim Cương lại đạp một quyền vào mặt anh.

Trong nháy mắt thế giới nổi đom đóm, Lâm Hành hoảng hốt, đầu ong ong. Anh quơ qua quơ nhưng chưa ngã xuống, Kim Cương lao tới, thừa thắng xông lên. Hắn muốn đánh chết thằng nhóc con này từ lâu rồi, Lâm Hành quá kiêu ngạo. Lâm Hành tránh né thần tốc, vòng ra sau đánh thẳng vào gò má gần huyệt thái dương của Kim Cương. Vị trí này cực kỳ hiểm, đầu Kim Cương nghiêng sang một bên rồi ngã thẳng xuống đất. Lâm Hành hất cằm lên, lỗ tai anh còn vang tiếng ong ong.

Trọng tài đếm giây, Kim Cương vẫn chưa đứng lên.

Ánh đèn chiếu xuống, Lâm Hành ngẩng đầu lên, con mắt anh đã sưng vù. Kim Cương bị kéo xuống, Lâm Hành nghỉ ngơi, anh tiến thẳng vào trận kế tiếp.

Nếu thắng anh sẽ lấy toàn bộ ba vạn tệ tiền thưởng.

Lâm Hành phun miếng cao su bảo vệ hàm ra, cầm nước súc miệng, hộc ra bọt máu. Xoa nhẹ lên mặt, rồi mới ngậm miếng bảo vệ hàm, lúc quần băng anh nhìn chăm chăm đối thủ Triệu Sâm mới vừa lên sàn.

Kỹ thuật của Triệu Sâm còn không bằng Kim Cương, mãi cho khi kết thúc, chỉ mới đá Lâm Hành được một cái. Nắm đấm của Lâm Hành gió thổi còn không lọt, nện một cái vào đầu và vai đối phương, đến đòn cuối cùng, Triệu Sâm ngã xuống đất.

Trọng tài nắm lấy tay Lâm Hành giờ lên.

Ba vạ tề tiền mặt ném vào lồng ngực Lâm Hành, Lâm Hành chúi máu trên mặt, trong tiếng gào thét và nhục mạ điên cuồng, anh rời khỏi sàn thi đấu. Anh đi vào hậu đài cất tiền vào balo trước rồi cấp tốc thay quần áo.

Mới vừa trông lên cái áo thun, Vương Uy vào cửa nói: “Tối nay chuẩn bị tiệc mừng công cho cậu, Lưu tổng cũng tới.”

Lâm Hành mặc quần vào nhét găng tay vào ba lô, “Xin lỗi, em không đi được.”

Vương Uy vốn định làm thân với Lâm Hành, thằng nhóc này hơi bảnh trướng. Nhưng bây giờ hẳn thay đổi chủ ý, Lâm Hành là cây rưng tiền, hẳn phải nắm cái cây này ở trong tay.

“Có ý gì? Không cho anh chút mặt mũi sao?”

“Nhà em còn có việc.” Lâm Hành nói, “Cảm ơn Lưu tổng đã nể mặt.”

Ánh mắt Vương Uy âm trầm, “Tiểu Lâm, cậu chỉ thỏa mãn với ba vạ tề này thôi à?”

“Anh Uy.” Mắt Lâm Hành sưng chỉ còn một đường chỉ nhìn về phía Vương Uy, “Em cảm ơn đề bạt của anh, chỉ là em sợ em chẳng còn mạng để làm chuyện khác.”

Lâm Hành lướt qua Vương Uy đi tới cửa, ánh mắt Vương Uy lạnh xuống, “Cậu cho rằng cậu có thể ra khỏi đây sao?”

Lâm Hành cười lạnh, “Làm sao? Anh Uy định cho em một mạng? Làm quà tặng à?”

Nhóc con miệng còn hôi sữa, bày đặt cái gì?

Vương Uy tức giận dựng tóc gáy, “Đệt mợ mày cũng quá ngông cuồng rồi đấy —— ”

Ngay sau đó âm thanh nghẹn trong cổ họng, cây dao trong tay Lâm Hành tì lên cổ hắn. Lưỡi dao sắc bén, đã rách lớp da mỏng, máu tràn ra ngoài. Lâm Hành cười rất lười nhác, một tay kia còn nhàn nhã lấy ra một điều thuốc từ trong túi, dặn dò Vương Uy, “Làm phiền anh châm lửa giúp.”

Vương Uy lẩn lộn nhiều năm, vào sinh ra tử, bây giờ đã có vị thế vững vàng, rất ít khi gặp phải chuyện như vậy. Đột nhiên rơi vào tay Lâm Hành, hắn hoang mang vài giây, lấy bật lửa ra giúp Lâm Hành châm thuốc.

Không kịp đề phòng, Lâm Hành làm quá bất chợt.

Lâm Hành cầm điều thuốc, lưỡi dao trên tay vẫn còn đặt trên cổ Vương Uy, “Anh Uy, đừng tính toán với em, tính khí em không tốt lắm, chỉ thích chơi đùa với mạng người thôi.”

Đệt mợ mày!

“Vì tiền chuyện gì cũng làm.” Lâm Hành kẹp điều thuốc phun khói ra, nhìn những người gác ngoài cửa, nói: “Nói thật với anh vậy, đứa nhóc em dẫn tới cũng không phải là em trai em, là người yêu em. Em chỉ là một thằng lưu manh, sống nay đây mai đó.”

“Tránh ra, cho nó đi.” Vương Uy đột nhiên cất cao giọng, tay Lâm Hành tăng thêm lực, giống như sẵn sàng đòi mạng hắn vậy. Vương Uy tê cả da đầu, có cảm giác như cận kề cái chết. Ngay sau đó Lâm Hành sẽ cắt đứt động mạch cổ của hắn, để cho hắn chết trong dòng máu tươi. “Để cho nó đi.”

Lâm Hành lễ phép thu tay về, còn bắt tay Vương Uy, “Hẹn gặp lại anh Uy.”

Nhanh chân đi ra khỏi cửa chính, ai cũng không dám cản.

Lâm Hành ra cửa dập tắt thuốc lấy giấy ra lau tay, rồi gói tàn thuốc vào giấy ném vào thùng rác. Lâm Hành lấy máy nhắn tin ra bấm số, liền nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, Lâm Hành ngẩng đầu nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn ngồi trên xe đạp ở bên đường.

Tóc Cố Cảnh Ngôn hơi dài, bị gió thổi ngổn ngang. Cậu mặc một cái áo khoác jeans màu xanh nhạt, bên trong là áo thun trắng, phối cùng quần bò màu nhạt. Da thịt trắng nõn, mặt mày sạch sẽ, ở trong đêm tối cực kỳ thanh tú quyến rũ.

20. Chương 20

Lâm Hành khoác ba lô lên vai, híp mắt huyết sáo, giọng anh khàn khàn nghe rất lưu manh, “Bạn học Cố, chờ ai đó?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn liền đỏ lên, đạp xe tới, Lâm Hành nhấc chân lên xe không chút khách khí ôm eo Cố Cảnh Ngôn, “Một quá, không muốn đạp xe, chở tôi đi ăn đi.”

Cố Cảnh Ngôn ừ một tiếng rất nhỏ, tay dài của Lâm Hành đặt ngang hông cậu, rất có trọng lượng. Cố Cảnh Ngôn nghĩ tới dáng vẻ anh trên sàn đấu, ánh mắt hung ác, thân hình mạnh mẽ.

Cố Cảnh Ngôn đạp xe trên đường, cái tay trên eo không thành thật, tay Cố Cảnh Ngôn run lên rồi lao vào dải cây xanh bên đường. Lâm Hành giữ chặt Cố Cảnh Ngôn, một tay kia đỡ lấy xe đạp, “Không sao chứ?”

Lòng bàn tay Lâm Hành nóng rực, Cố Cảnh Ngôn ngừng thở, lẳng lặng nhìn Lâm Hành gần trong gang tấc.

“Choáng váng rồi sao?” Lúc Lâm Hành cười hàng lông mày dày rậm giương lên, con mắt sưng vù thoát nhìn rất buồn cười, Cố Cảnh Ngôn giờ tay ôm lấy Lâm Hành, Lâm Hành chính là một tên ngốc.

Lâm Hành ngẩn ra, “Nhớ tôi vậy sao?”

Cố Cảnh Ngôn liền muốn buông ra, Lâm Hành sao có thể để cậu buông tay chứ, anh ôm chặt eo Cố Cảnh Ngôn, “Ba mẹ cậu có nhà không?”

“Cái gì?”

“Nhà cậu đó.”

Cố Cảnh Ngôn lập tức đỏ mặt, đẩy mạnh Lâm Hành ra, đôi mắt không biết nên nhìn đi đâu, “Bọn họ trưa nay đã về thành phố B rồi.”

Lâm Hành vui vẻ, “Cũng không bắt nạt cậu mà, đỏ mặt làm gì? Hửm?”

Nói còn chưa dứt, Cố Cảnh Ngôn đã muốn tìm hố chui xuống.”Lâm ca —— ”

Lâm Hành lên yên trước, đổi người lái: “Nào, tôi có tiền rồi, dẫn cậu đi ăn nhé.”

Cố Cảnh Ngôn đang leo lên xe liền dừng lại, cúi đầu, đôi mắt đỏ lên, siết áo Lâm Hành, “Ừm.”

Đạp xe nửa tiếng bọn họ dừng lại ở một nhà hàng kiểu Pháp sang chảnh nhất thành phố C, Cố Cảnh Ngôn liếc nhìn bảng hiệu liền kéo Lâm Hành quay đầu, Lâm Hành cường ép ôm cổ Cố Cảnh Ngôn, “Muốn tôi ôm cậu vào sao? Bạn Tiểu Cố.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn nóng rực, Lâm Hành lôi cậu vào phòng ăn. Sau khi vào cửa nhân viên phục vụ đánh giá Lâm Hành, ánh mắt soi mói, Lâm Hành thả Cố Cảnh Ngôn ra, gạt nhẹ đầu với cậu rồi đi vào bên trong.

“Đi hai người sao?”

“Tôi muốn ngồi cạnh cửa sổ.” Lâm Hành nói.

Nhân viên phục vụ cau mày, nhưng không đuổi hai thằng nhóc ra ngoài, dẫn bọn họ đi tới vị trí cạnh cửa sổ. Phong cảnh rất tốt, nơi này có thể nhìn thấy phong cảnh ngoài đường, ánh đèn rực rỡ, Lâm Hành cầm thực đơn lên đưa đến trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Muốn ăn cái gì?”

Nửa bên mặt Lâm Hành đều sưng cả lên, ngũ quan anh tuần biến dạng, dưới cổ còn có vết máu bầm. Cố Cảnh Ngôn nhìn mà cay sống mũi, cúi đầu lật xem thực đơn.

“Tôi không phải muốn ăn đồ Tây đâu.”

“Buổi hẹn hò đầu tiên mà.” Lâm Hành duỗi dài cánh tay, chỉ xuống mặt bàn, “Cho tôi chút mặt mũi đi được không?”

Nhân viên phục vụ tròn to mắt, hai đứa con trai? Hẹn hò?

Lâm Hành quay đầu lại cười híp mắt nhìn cô, “Chưa từng thấy gay sao?”

Nhân viên phục vụ nhú mày, lập tức lắc đầu. Cố Cảnh Ngôn chọn phần mì ý truyền thống, Lâm Hành cầm tới nói rằng, “Bít tết và súp ở đây khá ngon, ăn thử nhé?”

Cố Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Lâm Hành, Lâm Hành nói, “Có thể chọn nhiều, ăn hết mà.” Anh định giải thích khẩu phần ăn, nghĩ đến gia đình Cố Cảnh Ngôn, so với điều kiện kinh tế của vị tiểu thiếu gia thì nhiều đây chỉ là rau dưa đạm bạc thôi.

“Kiếm được bao nhiêu?”

Lâm Hành lấy từ trong ba lô ra ba vạn tệ tiền mặt đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Đủ ăn mà, yên tâm.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành tự ý thay đổi món đã gọi, đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, mới nhớ ra, “Uống rượu không?” Lâm Hành hỏi xong tự mình đáp, “Chưa trưởng thành, đừng uống rượu.”

Hôm qua Lâm Hành nói mời cậu uống nước trái cây, kết quả làm cậu phải nhìn thấy tình cảnh bất kham kia. Lâm Hành gọi hai ly nước chanh, dựa lên ghế sa lon. Một lúc sau anh lại chống cằm nhìn Cố Cảnh Ngôn.

“Dự định làm cái gì?” Cố Cảnh Ngôn hỏi.

“Chơi cổ phiếu.” Lâm Hành nói, “Muốn làm ăn nhưng không có vốn.”

Cố Cảnh Ngôn bây giờ trên cơ bản đã xác định Lâm Hành thật sự quay về, Cố Cảnh Ngôn cầm lấy nước chanh uống một hớp, vừa nhìn về phía Lâm Hành, “Chơi cổ phiếu không nhất định có thể kiếm được tiền.”

“Đúng thời cơ, nhất định có thể kiếm được.” Lâm Hành ngồi thẳng, khuỷu tay đặt ở trên bàn.

Ánh đèn trong nhà hàng nhẹ nhàng yên tĩnh.

“Cậu có hiểu thị trường chứng khoán không?”

“Cậu hiểu là đủ rồi.” Lâm Hành cười rất mê người, nói chậm rãi, “Thực ra không cần phải hiểu thị trường chứng khoán, hiểu nhà tư bản là có thể kiếm được con số mình muốn.”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, nhắc lên hàng lông mi dày.

“Cũng có đạo lý.”

Cố Cảnh Ngôn đẩy tiền trở lại, “Cậu cứ cầm trước đã.”

Lâm Hành lấy hai ngàn từ trong đồng đó ra, còn lại đẩy sang Cố Cảnh Ngôn, “Thao tác cụ thể cậu rõ nhất, tôi chỉ có thể tìm ra phương hướng đại khái thôi, mua thể nào cậu am hiểu nhất.”

Tất cả tài sản của Lâm Hành, đều đặt vào Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn thu lại nụ cười, nhìn đồng tiền kia, phía trên còn dính máu của Lâm Hành, “Cậu yên tâm giao cho tôi à?”

“Tại sao lại không yên tâm? Tôi còn có thể giao mạng tôi cho cậu nữa, chỉ cần cậu muốn.”

Lâm Hành thản nhiên như vậy khiến Cố Cảnh Ngôn không biết nên làm thế nào, một lúc lâu sau Cố Cảnh Ngôn mới cầm lấy tiền, “Cậu muốn mua cổ phiếu gì ngày mai viết cho tôi, tôi phân tích giúp cậu.”

Cố Cảnh Ngôn thăm dò rất nhiều lần, Lâm Hành hình như không biết cậu cũng quay về. Bảo cậu giúp phân tích cổ phiếu, có thể là bởi vì lần trước mượn dùng máy vi tính nhìn thấy. Lâm Hành không phải Lâm Hành mười bảy tuổi, anh là Lâm tổng, những thứ này anh liếc mắt nhìn liền hiểu.

Hiện tại Lâm Hành giao tất cả cho cậu, Cố Cảnh Ngôn cũng không phải quá bất ngờ.

Bữa tối kết thúc lúc mười giờ rưỡi, trả tiền ăn xong hai ngàn tệ chỉ còn lại sáu mươi, Lâm Hành ra cửa liền thấy một người bán kẹo hồ lô, mua hai xâu đưa cho Cố Cảnh Ngôn. Lên xe, nói: “Đưa cậu về nhà.”

Cố Cảnh Ngôn nhìn kẹo hồ lô, linh hồn già trong cơ thể này run lên một cái.

Cậu hiểu tình huống của Lâm Hành, cũng hiểu tình huống của chính mình, linh hồn già nua sắp không nhận được nữa. Hai người cộng lại hơn sáu mươi tuổi, đạp xe công thức một ăn kẹo hồ lô.

Hành động này thật kỳ cục.

Lâm Hành không muốn lập tức về nhà, chở Cố Cảnh Ngôn dạo hai vòng mới đưa Cố Cảnh Ngôn về đến khu Thiên Thịnh. Lâm Hành trả xe lại cho Cố Cảnh Ngôn, một tay dứt túi nhìn cậu, “Ngủ ngon.”

Cố Cảnh Ngôn đi được hai bước, quay đầu lại liền sa vào đôi mắt đen tuyền của Lâm Hành, cậu mím môi, “Có muốn vào ngồi một lúc không?”

Lâm Hành nhếch miệng, đã vào thì chắc không chỉ là ngồi một chút rồi.

“Có tiện không?”

“Ừm.”

Lâm Hành rút tay ra, nhanh chân đi về phía Cố Cảnh Ngôn, giả mù sa mưa nói: “Làm phiền rồi.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Hai người một trước một sau vào cửa, Cố Cảnh Ngôn mở đèn lấy dép lê đưa Lâm Hành, khoe mắt liếc máu trên cổ tay Lâm Hành. Lúc ăn cơm cậu đã thấy rồi nhưng lúc đó đang ở bên ngoài, Cố Cảnh Ngôn không tiện xem tay Lâm Hành.

“Tay cậu bị thương à?”

“Không phải.” Lâm Hành giơ tay lên nhìn thấy vết máu đã khô, đổi dép lê đi vào, “Đây là máu của người khác, không phải của tôi, bọn họ không làm tôi bị thương.”

Lâm Hành phát hiện là máu của anh Uy thì chỉ cảm thấy buồn nôn, vội vã chạy vào phòng vệ sinh. Cố Cảnh Ngôn cầm hộp thuốc lại, Lâm Hành đã rửa sạch tay. Phòng khách yên tĩnh tầm mắt hai người không kịp chuẩn bị cứ nhìn trúng nhau, có một cảm giác rất vi diệu. Cố Cảnh Ngôn hơi nói lắp, đỏ mặt, “Cần...bôi thuốc không?”

Lâm Hành cũng cảm thấy bầu không khí hơi quá tốt, kìm chế đang nội tâm rung động, “Không cần, không sao đâu.”

Anh ngồi xuống, Cố Cảnh Ngôn để rương thuốc xuống mở tủ lạnh ra lấy nước lạnh đặt trước mặt Lâm Hành, “Uống nước không?”

Lâm Hành uống nước, thân thể thả lỏng dựa vào ghế sofa, nhìn chăm chăm Cố Cảnh Ngôn nhìn một lúc, lại nói: “Cậu biết mình là gay khi nào?”

Cố Cảnh Ngôn cảm thấy không khí khô nóng, thở dốc cũng thấy gian nan, liều mạng nói sang chuyện khác. “Cậu làm bài tập xong chưa? Có cần tôi giúp cậu không?”

“Cậu thích tôi phải không?”

“Cậu có muốn xem thử xu hướng gần đây trên thị trường chứng khoán không? Tôi đề cử cho cậu mấy cái cổ phiếu.”

“Đã hẹn hò với tôi rồi, câu hỏi này khó trả lời lắm sao?” Lâm Hành vắn nấp chai lại, ánh mắt tối đen nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Cậu chỉ cần trả lời tôi có hay không là được.”

“Ừm.”

“Ừm là có hay không?”

“Có.” Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống đối diện, không nhìn Lâm Hành, “Gần đây tôi đang —— ”

“Lại đây.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, lời nói kẹt ở trong cổ họng.

Lâm Hành nói, “Lại đây hôn một cái, rồi thảo luận chuyện cổ phiếu sau.”

Cố Cảnh Ngôn ngơ ngác nhìn Lâm Hành, Lâm Hành này ở đâu ra vậy? Nói hôn là hôn thật à.
echkidieu2029.wordpress.com

Lâm Hành bỗng nhiên đứng dậy, một bước vượt qua bàn trà, Cố Cảnh Ngôn theo bản năng trốn về sau. Lâm Hành đột nhiên nghiêng người, tay chống bên đầu Cố Cảnh Ngôn, giọng nói áp bách, “Thích tôi mà không hôn tôi? Hả? Bạn Tiểu Cố hôn người khác bao giờ chưa?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu nguầy nguậy, hơi thở của Lâm Hành phả lên da cậu, như muốn thiêu cháy cậu vậy. Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, không thở được, điên rồi, đầu óc trống rỗng rồi.

“Có thể mở miệng nói chuyện không?” Ngón tay Lâm Hành chậm chậm lướt qua eo Cố Cảnh Ngôn từ từ dời lên trên, chân anh chen vào giữa đầu gối Cố Cảnh Ngôn, nửa quỳ ở trên ghế salon. Cuối cùng ngón tay đặt ngay hâu hết Cố Cảnh Ngôn, nhẹ nhàng xoa xoa, “Có phải người đầu tiên cậu thích là tôi không?”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, hầu kết trượt qua ngón tay Lâm Hành.

“Cậu ngồi lại đi rồi tôi nói.”

“Không được.”

Cố Cảnh Ngôn cầm lấy tay Lâm Hành, đầu óc nghĩ lung ta lung tung, “Đừng sờ nữa.”

“Không thích sao?”

“Không phải.”

“Không phải thì tại sao không cho sờ?” Phản ứng của Cố Cảnh Ngôn đáng yêu quá thể, Lâm Hành hôn lên trán Cố Cảnh Ngôn, rồi dời xuống mắt, “Nào, nói tôi nghe, tại sao không cho?”

Cố Cảnh Ngôn giơ tay định đẩy Lâm Hành, Lâm Hành thẳng thắn đè Cố Cảnh Ngôn lên ghế salông, chỉ cách môi cậu còn có mấy milimét, giọng khàn khàn dò hỏi, “Bạn Tiểu Cố, tôi có thể hôn cậu không?”

Cố Cảnh Ngôn sắp nghẹt thở, đầu ngón tay run rẩy, lông mi cũng đang run rẩy.

“Lâm Hành?”

“Ừm.” Lâm Hành đụng vào môi cậu, Cố Cảnh Ngôn rất căng thẳng, đôi môi cũng lạnh lẽo. động tác Lâm Hành chậm lại, đây cũng không phải là tình thú, cố ép mình tỉnh táo lại, “Cậu không thích hôn môi?”

Tim Cố Cảnh Ngôn đập sắp điên rồi, trong mắt toàn là Lâm Hành, cậu không có chỗ nào trốn.

“... Không biết.”

“Khó chịu à?” Lâm Hành nắm chặt tay cậu hôn một cái, nói: “Đừng căng thẳng.”

Cố Cảnh Ngôn thật ra rất muốn hôn môi với Lâm Hành, cậu rất muốn hôn Lâm Hành. Nhưng mỗi khi Lâm Hành tới gần, cậu liền không nhịn được, căng thẳng thì tim đập nhanh hơn, kích động đến nỗi cậu không cách nào khống chế chính mình.

Cố Cảnh Ngôn mím chặt môi, “... Anh Lâm.”

Lâm Hành cũng phát hiện trạng thái của Cố Cảnh Ngôn không ổn lắm, liền buông Cố Cảnh Ngôn ra, kéo

dài khoảng cách ngồi ở đầu bên kia sofa. Cầm hộp thuốc lá lên đưa một điếu cho Cố Cảnh Ngôn, tay Cố Cảnh Ngôn run rẩy nhận lấy điếu thuốc đặt bên mép.

Lâm Hành ấn bật lửa, đưa đến trước mặt Cố Cảnh Ngôn: “Cậu chắc chắn cậu thích con trai chứ?”

Bộ này tác giả có một bug rất bực đó là máy nhắn tin của Lâm Hành, cái máy này nó siêu ảo diệu luôn, còn gọi điện thoại được nữa, đôi lúc tác giả còn tự cho nó là điện thoại di động luôn. Nếu bạn nào có xem mấy phim kể về những năm 2000 như series REPLY của Hàn ấy thì cũng biết công dụng của cái máy nhắn tin nó rất hạn chế, đằng này anh Lâm vẫn chém gió ầm ầm như di động thật vậy. Thôi thì mình hãy lơ chuyện đó đi:))))

21. Chương 21

Ngọn lửa màu xanh lam tối sầm xuống, Cố Cảnh Ngôn không đốt thuốc, Lâm Hành nhếch miệng cười tự giễu. Anh dựa vào ghế sofa lấy ra một điếu thuốc, nhen lửa.

“Em thích anh.”

Tay Lâm Hành cứng đờ, khói tan vào trong không khí, anh ngược mắt nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn.

“Anh Lâm.” Cố Cảnh Ngôn cắn răng, điếu thuốc không nhen lửa bị giày vò đứt đoạn, “Em —— ”

“Căng thẳng hay là chán ghét?” Lâm Hành nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn.

“Không có chán ghét.” Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, “Em không có.”

Lâm Hành không muốn tiếp tục hút thuốc nữa, anh dập tắt thuốc, vươn tay lấy nửa điếu còn lại trên tay Cố Cảnh Ngôn, “Thân mật với người khác nhất là tới mức nào?”

“Không có người khác.” Cố Cảnh Ngôn nói.

Lâm Hành đứng dậy định xoa đầu Cố Cảnh Ngôn, tay đến nửa đường liền dừng lại, “Thôi, tôi đi về trước.”

Cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, Lâm Hành quay đầu lại, Cố Cảnh Ngôn nói, “Anh giận à?”

“Tôi giận cái gì?” Lâm Hành cười lên hơi lưu manh, kéo dài âm cuối, “Không hôn được em thì giận à?”

Cổ Cố Cảnh Ngôn nóng lên, vẫn còn nắm chặt tay Lâm Hành. Lâm Hành rũ mắt xuống, nhìn tay cậu,

“Hay là em lại muốn hôn? Hay là tiến thêm một bước?” echkidieu2029.wordpress.com

“Anh muốn không?” Cố Cảnh Ngôn nhìn anh chăm chú.

Lâm Hành nhất định là muốn, anh đã muốn mười mấy năm rồi.

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai gặp ở trường.” Lâm Hành nhặt cặp lên, đè nén ý niệm tà ác xuống, thái độ đêm nay của Cố Cảnh Ngôn làm cho anh nghĩ tới buổi tối rất lâu về trước. Đó là khi hiểu lầm của bọn họ bắt đầu, hiểu lầm tách mỗi người đi một ngã, kết thành thù hận.

Cố Cảnh Ngôn ngơ ngác nhìn Lâm Hành, Lâm Hành đã đi ra cửa, đồng thời đóng cửa phòng. Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, xoa mặt một cái ngồi trở lại đi lấy điều thuốc ra ngậm, lúc châm lửa tay cứ run mãi. Nửa ngày cũng không châm được, Cố Cảnh Ngôn nhàu mày vò điều thuốc ném vào thùng rác.

Cậu lấy điện thoại ra soạn tin nhắn: “Có thể đừng đi không?”

Lúc gửi đi liền cấp tốc cắt bỏ, đổi thành, “Em muốn nói chuyện với anh.”

Cuối cùng cũng không gửi, Cố Cảnh Ngôn lại lấy ra một điều thuốc, mùi thuốc lá quen thuộc làm cảm xúc căng thẳng của cậu vơi bớt. “Lâm Hành, em nhớ anh —— ”

Cuối cùng vẫn là không gửi, Cố Cảnh Ngôn ném điện thoại lên bàn, ngã người ra sau dựa vào ghế salon. Giơ tay che trán, cậu không biết mình có phải gay hay không, nhưng cậu biết mình thích Lâm Hành.

Thích đến nỗi mỗi khi nhắc đến cái tên này, tim Cố Cảnh Ngôn liền run lên.

Điện thoại vang lên, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên cầm điện thoại di động lên bắt máy, “Alo?”

“Mấy ngày này ba mẹ em sẽ không qua đây đúng không?”

“Ừm.” Đầu óc Cố Cảnh Ngôn trống rỗng.

“Hôm nay tôi không mang quần áo, ngày mai đến ở nhà em, để cho tôi một phòng.”

Cố Cảnh Ngôn xoa xoa mũi, “Ừm.”

“Lúc em thân mật với con gái thì có thích ứng được không?”

“Em chưa từng thân mật với con gái.” Cố Cảnh Ngôn nhe răng, “Em không có mà.”

“Sáng sớm ngày mai tôi tới đón em, đi ngủ sớm một chút.”

“Ừm.”

Bên kia không cúp máy ngay, Cố Cảnh Ngôn siết chặt điện thoại, sau một hồi, cậu nghe thấy đầu bên kia điện thoại than thở, “Đến khi nào mới được hôn kiểu Pháp với em đây?”

Tay Cố Cảnh Ngôn run một cái, cúp điện thoại.

Lâm Hành nắm điện thoại, Cố Cảnh Ngôn không giống như đang đùa giỡn anh. Nhưng mỗi khi hôn thì cực kỳ căng thẳng, cái phản ứng này của Cố Cảnh Ngôn có phải là hơi quá khích rồi không?

Lâm Hành cũng chưa từng hôn người khác, nên không hiểu rõ lắm.

Lâm Hành đón xe về nhà, trên đường không nghĩ thông được vấn đề này, nhớ ra liền gọi đến nhà Đồng Hải, người nhận điện thoại chính là mẹ Đồng Hải, “Alo? Cậu tìm ai?”

“Đồng Hải có ở nhà không ạ? Con là bạn học của cậu ấy.”

“Có, con chờ chút.”

Mẹ Đồng Hải la lên một tiếng, ngay sau đó Đồng Hải bắt máy, hắng giọng rõ ràng, “Ai đó?”

“Bố mày.” Lâm Hành tức giận nói, “Đi ra gặp mặt, hỏi mày một chuyện.”

Điện thoại bàn nên phụ huynh có thể nghe trộm, Lâm Hành không muốn người lớn phát hiện ra chuyện này.

“Ở đâu vậy anh?”

“Nhà tao.” Lâm Hành nói, “Mau tới đây, thưởng cho mày một gói thuốc lá.”

“Em đi liền.” Đồng Hải rất vui mừng cúp điện thoại, Lâm Hành cầm máy nhắn tin, để lên cầm một lúc. Đồng Hải từng hẹn hò rồi, hẳn phải biết một chút chứ nhỉ?

Lâm Hành ở dưới lầu mua hai chai bia trong tạp hóa rồi mới lên, không tới năm phút Đồng Hải đã đến,

chạy cả đầu đầy mồ hôi, “Anh Lâm, người triệu hoán tiểu nhân làm gì?”

Lâm Hành ném bia cho hắn, chân dài kéo cái ghế qua rồi ngồi bên cửa sổ, “Ngồi đi.”

“Gọi em làm gì thế?” Ánh mắt Đồng Hải nhìn xung quanh, nói: “Thuốc lá đâu?”

Lâm Hành lấy từ trong ba lô ra một hộp thuốc lá ném cho Đồng Hải, uống một hớp rượu, “Cái con bé mày quen dạo này thế nào rồi? Còn quen không?”

“Chia tay lâu rồi, con bé kia cực kỳ dính người, ai hơi đâu quen.” Đồng Hải nói xong mới cảm thấy kì kì, cười hì hì, dí khuôn mặt xấu quắc lại gần, “Anh Lâm, anh thông suốt rồi hả? Có cần em giới thiệu cho anh mấy em không? Anh ngon như vậy, các em gái chờ anh lâu rồi đó.”

“Cút.” Lâm Hành vừa nghe là thấy buồn nôn, trút hết nửa chai bia mới nói: “Mày với mấy con nhỏ kia làm cái chuyện đó chưa.”

“Chuyện gì? Chịch?”

Lâm Hành suy nghĩ một chút, “Hôn trước đã, mày với nó hôn chưa?”

“Anh hỏi thừa? Ai mà chưa hôn, không hôn thì yêu đương mẹ gì?”

“Mấy nhỏ có căng thẳng không?”

“Anh đừng nói là tới giờ anh vẫn chưa hôn ai nha?” Đồng Hải nhìn về phía Lâm Hành, càng nghĩ càng cảm thấy cũng đúng, khà khà cười quái dị, “Anh Lâm, đến giờ anh vẫn còn là trai tân á?”

Lâm Hành: “...”

“Anh thích kiểu thanh thuần then thùng hay là nóng bỏng bùng thả, thực ra anh đừng có thấy mấy em nóng bỏng là lẳng lơ, chiếm được rồi á hả, hăng hái lắm, chơi ghiền cực luôn.”

Lâm Hành: “...”

“Mẹ mày đừng có xả cho tao nghe.” Lâm Hành nâng chai uống hết, không biết Cổ Cảnh Ngôn ở trên giường là kiểu gì, nếu như cậu ấy là loại nóng bỏng, Lâm Hành sợ là sẽ vì chảy máu mũi mà mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê. “Vậy nếu như là kiểu ngây thơ, lúc hôn môi đối phương có căng thẳng đến nổi phát run không?”

“Giả bộ thôi, có một câu thành ngữ nói thế nào ta? Dục cự hoàn nghênh (*). Anh cứ dè nhỏ xuống, còn run gì nữa, khoái chết mẹ luôn. Coi như lên giường thật, thì cũng chỉ là rụt rè lúc đầu thôi.” Đồng Hải nói xong không biết lại nghĩ tới điều gì, nhếch môi cười xấu xa, “Em nói anh nghe, mỗi lần em chịch mấy nhỏ đó, vừa mới bắt đầu thì có thể căng thẳng. Lên giường một cái là phóng túng—— ”

(*) dục cự hoàn nghênh: từ chối để tăng thêm tình thú và kích thích cho đối phương (Nguồn: WordPress Diệp Gia)

Đồng Hải bị Lâm Hành đập ra cửa, Đồng Hải cầm bia trong tay, “Anh Lâm, sao anh còn lảm chuyện hơn bọn con gái nữa vậy, anh kêu em tới đây giờ lại đuổi em đi?”

“Cút.”

Lâm Hành uống hết chai bia, vào phòng vệ sinh tắm nước lạnh.

Sáng hôm sau Lâm Hành năm giờ rưỡi đã tỉnh rồi, mua bữa sáng chạy thẳng đến khu Thiên Thịnh. Anh không đến tận nơi, gọi điện thoại chưa tới hai phút, Cố Cảnh Ngôn đã cầm cặp đi ra rồi. Cậu thích mặc quần áo màu nhạt, vừa thanh tú vừa anh tuấn. Mái tóc đen mềm mại nằm trên làn da trắng nõn và đôi mắt đen láy.

Lâm Hành chống khuỷu tay trên tay lái xe công thức một, huyết sáo với Cố Cảnh Ngôn.

“Bạn học Tiểu Cố.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn đỏ ửng rõ rệt, bước nhanh đi tới, Lâm Hành đưa bữa sáng cho cậu, “Chào buổi sáng.”

Sáng sớm bầu không khí man mát, đường phố yên tĩnh, xa xa còn có tiếng chim chóc lạnh lạnh.

“Cảm ơn.” Cố Cảnh Ngôn nhận bữa sáng, ngồi trên yên sau xe Lâm Hành, “Ăn đồ ăn của anh rồi, thì sẽ là người của anh, không cần nói cảm ơn.”

Cố Cảnh Ngôn lập tức bị sặc.

Lâm Hành phanh xe, xoay người lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Không sao chứ?”

Cố Cảnh Ngôn uống một hớp sữa đậu nành, lắc đầu, “Không sao.”

Nghe cậu nói không sao Lâm Hành mới tiếp tục đập xe, “Yên sau là chỗ ngồi anh chuẩn bị cho vợ anh đó, ngồi sau xe đập anh thì chính là vợ của anh.”

Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa ngã từ trên xe xuống.

“Chịu không? Bạn học Cố?”

Cố Cảnh Ngôn yên lặng nuốt bánh bao xuống, ngẩng đầu nhìn gáy Lâm Hành. Tóc Lâm Hành rất ngắn, đường nét ngũ quan lạnh lẽo cứng rắn, nhìn rất dữ dằn.

“Anh cảm thấy Khoa học kỹ thuật Thịnh Giai thế nào?” Cố Cảnh Ngôn cường ép nói sang chuyện khác.

Lâm Hành nhớ tới một cái tên, “Anh muốn mua Vinh Ích.”

Cố Cảnh Ngôn ngắt ra, “Công ty này không đáng tin.”

“Trong thời gian ngắn hạn thì công ty này nổi nhanh nhất, trước khi thu mua cũng có thể kiếm được một khoản. Thịnh Giai quá vững vàng, trong thời gian ngắn không thể kiếm được con số mình muốn.”

Cố Cảnh Ngôn ngược lại không nghĩ tới Vinh Ích, Vinh Ích tồn tại quá ngắn ngủi trên thị trường chứng khoán. Mới vừa lợi dụng được phía truyền thông để nổi lên, thì suy yếu thần tốc, chỉ như phù dung sớm nở tối tàn.

Nhưng trong thời gian ngắn thì quả thật thu nhập là cao nhất.

Khoa học kỹ thuật Thịnh Giai cũng kiếm ra tiền, nhưng cần thời gian.

Cố Cảnh Ngôn vò giấy gói, ngồi suy tư, Lâm Hành là một người không chơi cổ phiếu, vậy mà chuyện này còn rõ hơn cả cậu.

“Sẽ có rủi ro nhất định.”

“Rủi ro và lợi nhuận cùng tồn tại.” Ngón tay thon dài của Lâm Hành gõ gõ lên tay lái, quay đầu lại liếc nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Đánh cược một lần.”

Tư duy của dân cờ bạc, lịch sử làm giàu của Lâm Hành toàn là đánh cược.

“Thua thì sao?”

“Sẽ không thua.” Ngũ khí của Lâm Hành tự tin đến ngông cuồng, Cố Cảnh Ngôn có thể thấy được hình ảnh Lâm tổng tương lai trong cơ thể trẻ trung này, người này dù ở thời điểm nào cũng giống nhau.

“Buổi chiều tan học đến sàן chứng khoán.”

Ngày đầu tiên khai giảng được phát đồng phục mới, là áo ngắn tay trắng xanh đan xen và quần dài màu xanh dương. Tối hôm trước, Lâm Hành nhét quần áo vào cặp, lấy sách vật lý ra. Buổi chiều có bài kiểm tra lý.

“Quần áo cho em đi.”

Lâm Hành quay đầu nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn, nhướn mày cười đùa giỡn với cậu, “Làm sao? Muốn ôm quần áo của anh đi ngủ à?”

Hi vọng Lâm Hành đứng đắn, trừ phi trời đổ cơn mưa đỏ!

Cố Cảnh Ngôn đỏ mặt, sau đó lấy quần áo Lâm Hành đã vò nát, mở ra gấp gọn chỉnh tề cất vào cặp sách, đặt cùng chỗ với đồ của mình, “Giặt sạch rồi mang đến cho anh.”

Lâm Hành còn tưởng mình nghe lầm, “Cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn vui đầu làm bài thi, “Không có gì, ngày mai em mang đến cho anh là được.”

Lâm Hành nghe rõ, dặng chân dài, cánh tay vắt ngang trước mặt Cố Cảnh Ngôn, nằm nhoài trên cánh tay nhìn chăm chăm Cố Cảnh Ngôn. Giọng vừa nhỏ vừa chậm rãi nói, “Sao hiền dịu thế bạn học Tiểu Cố, anh muốn lấy em về nhà.”

Hơi thở của Lâm Hành phả vào cánh tay Cố Cảnh Ngôn, cả người Cố Cảnh Ngôn như bị thiêu cháy, “Anh ngồi đằng hoàng đi.”

“Nhưng mà, anh nhớ tối hôm qua hình như anh có nói với em, tối nay anh sẽ đến nhà em ở, quần áo để trong cặp đều là mang đến nhà em.” Lâm Hành rất thích đáng vẻ Cố Cảnh Ngôn thẹn thùng, hàng lông mi của cậu vừa đen vừa dài, cực kì đẹp đẽ.

“Anh Lâm!” Đồng Hải ở phía trước lao đến bàn Lâm Hành như tên bắn, thiếu chút nữa đụng ngã rút sách Lâm Hành, Lâm Hành thâm trầm ngược mắt, “Muốn chết hả?”

Đồng Hải thở hổn hển dí sát vào lỗ tai Lâm Hành, bí ối nói: “Tối hôm qua không phải anh hỏi mấy con nhỏ em quen là kiểu gì sao? Đêm nay có một bữa quẩy, em dẫn anh đi trải nghiệm cuộc sống.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Hành: Mỗi ngày đều muốn đánh chết đám ngớ ngẩn này!

22. Chương 22

Lâm Hành đập lăm Đồng Hải, “Ai nói chuyện mấy nhỏ đó với mày hả? Cút đi.”

Anh nhanh chóng quay sang nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn cúi đầu làm bài thi, không nhìn thấy sắc mặt. Đồng Hải miệng bô bô như cái loa, Cố Cảnh Ngôn nhất định là nghe thấy rồi, trước khi Đồng Hải mở miệng Lâm Hành đã đập hấn một phát, “Biến khỏi mắt tao ngay.”

“Không đi thật à?”

“Biến.”

Đồng Hải lăm đi, Lâm Hành tăng hăng một cái, đùng khuỷu tay Cố Cảnh Ngôn, “Em đừng có nghe nó nói xàm, không có chuyện đó đâu.”

Cố Cảnh Ngôn vẫn không nhúc nhích, chuyên tâm làm bài tập.

Đệt! Mùi vị phụ nữ?

“Anh Lâm? Lát nữa kiểm tra cho em chép với nhá.” Trần Phi Vũ nhẹ nhàng đi lại đây, Lâm Hành buồn bực mất tập trung, theo bản năng cảm thấy nhất định là Cố Cảnh Ngôn đổi rồi.

“Cái gì?”

Gần đây Lâm Hành đột nhiên chập mạch bắt đầu học tập, cùng với bạn học sinh giỏi ngồi cùng bàn Cố Cảnh Ngôn, Trần Phi Vũ có chút bận tâm danh hiệu đội sổ sẽ rơi vào đầu mình.

“Em với thằng Mã đổi chỗ ngồi, giờ em ngồi trước anh rồi, cho em mượn bài chép nhé.” Thật ra hấn muốn chép thẳng của Cố Cảnh Ngôn luôn, nhưng hấn và Cố Cảnh Ngôn từng đánh nhau, bất tự không hợp, không muốn mất thể diện.

“Cút.”

Trần Phi Vũ không nhịn nổi, “Anh Lâm, chỉ là chép bài kiểm tra thôi mà, anh cũng chẳng mất mát gì. Không đến nỗi như vậy chứ? Hẹp hòi thế sao?”

Lâm Hành là một học sinh dở chân chính, nhưng anh cũng có kiêu ngạo của học sinh dở, không bao giờ chép bài.

“Cút đi.”

“Anh —— ”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên đứng dậy ném bút lên bàn, ánh mắt lạnh lùng lướt qua, cả người ngập trong hàn khí, “Mẹ mày nghe không hiểu tiếng người hả?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên bốc hỏa, Trần Phi Vũ sững sờ, nhất thời bực mình nhảy dựng lên định bóp vào đầu Cố Cảnh Ngôn, “Liên quan gì đến mày?”

Lòng bàn tay chuẩn bị chạm vào người Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành liền nắm được tay Trần Phi Vũ, tay còn lại kéo Cố Cảnh Ngôn ra phía sau mình. Anh cau mày nhìn về phía Trần Phi Vũ, giọng lạnh đi: “Mày thử đung vào cậu ấy thử xem?”

Trần Phi Vũ ngơ ngác nhìn Lâm Hành, ánh mắt Lâm Hành lạnh giá, nói: “Tao nghĩ là mày đã biết giới hạn cơ bản khi làm người, xem ra là tao nghĩ nhiều rồi. Nếu mày muốn cả đời sa đọa làm thứ rác rưởi, thì mong mày hãy cách xa tao ra, đi đến chỗ nào chứa rác mà ở.”

Lâm Hành buông Trần Phi Vũ ra, quay đầu lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Không bị đánh chứ?”

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu kéo ghế ra ngồi trở lại, cậu rất ít khi nổi nóng trước mặt Lâm Hành, nhưng hôm nay nhịn không được. Lúc đầu là Đồng Hải nói những câu kia với Lâm Hành, sau lại thêm Trần Phi Vũ tới làm cậu bực mãi không dứt.

Cũng may mà Lâm Hành ngăn lại, chứ nếu không Cố Cảnh Ngôn đã đánh bể đầu chó của Trần Phi Vũ.

Tiếng chuông vào học vang lên, Lâm Hành ngồi xuống bên cạnh.

Thầy Vật lý vào cửa bảo lớp trưởng phát bài kiểm tra, Cố Cảnh Ngôn im lặng cất sách đi.

“Đừng để ý tới thằng chó kia.” Lâm Hành thấp giọng nói, “Nó mà dám đánh em nữa, anh đánh chết nó.”

Thầy Vật lý tăng hắng một tiếng nhắc nhở, “Một số bạn đang nói chuyện, cảm phiền nói nhỏ một chút.”

Cố Cảnh Ngôn vẫn im lặng không nói, Lâm Hành biết giới hạn của cậu ở đâu. Phỏng chừng là do mấy câu Đồng Hải nói đã kích thích cậu, Lâm Hành vừa lo lắng vừa thấy ngọt ngào.

Tiểu thiếu gia ghen rồi phải không?

Bài kiểm tra phát xuống, thầy Vật lý đi thẳng xuống cuối lớp kéo ghế Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn ra xa. Kéo chừng một mét, chỉ vào bàn học Lâm Hành, “Nếu như buồn ngủ thì im lặng ngủ, đừng làm ảnh hưởng tới những bạn khác làm bài.”

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn liếc thầy Vật lý một cái, bẻ gãy bút chì trong tay cái rắc.

Thầy Vật lý: “...”

Cố Cảnh Ngôn cũng không đẩy bàn lại chỗ cũ, cậu rất tin tưởng năng lực học tập của Lâm Hành.

Trên đời này, chỉ có chuyện Lâm Hành không muốn làm, không có chuyện Lâm Hành làm không được.

Lâm Hành ngược lại không ngủ, nhưng cũng không biết làm hết, nền tảng của anh quá kém, liều mạng học thêm, chỉ có thể hiểu hơn nửa. Thầy Vật lý nhìn chăm chăm Lâm Hành cả buổi, vì anh là học sinh dở nhất lớp.

Lâm Hành là người cuối cùng nộp bài, thầy Vật lý cố ý lấy ra xem, Lâm Hành từng nộp giấy trắng rất nhiều lần. Thầy đang định cười nhạo một chút, kết quả phát hiện Lâm Hành viết kín bài kiểm tra.

Thầy Vật lý nhìn Lâm Hành một cái, không dám trào phúng nữa, cất bài thi lại.

Tan học Lâm Hành ra khỏi lớp, mãi cho đến khi tiếng chuông vào học vang lên mới trở về. Vào cửa liền đặt một hộp sô cô la lên bàn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn nhú mày, ngẩng đầu.

“Leo tường ra ngoài đó.” Lâm Hành nói.

Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn thấy trên cánh tay Lâm Hành có một vết trầy da rất mới, lời nói ghen ở cổ họng. Cố Cảnh Ngôn siết hộp sô cô la, một hồi sau mới cất vào cặp.

Tiết buổi chiều kết thúc, Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn muốn đến công ty chứng khoán mở tài khoản. Năm 1995 thị trường chứng khoán rung chuyển, các trung tâm giao dịch vô cùng quạnh quẽ. Lâm Hành đưa tất cả giấy tờ cho Cố Cảnh Ngôn, nói: “Lấy toàn bộ mua Vinh Ích.”

Cố Cảnh Ngôn cầm lấy giấy tờ, Lâm Hành quay người định đi, Cố Cảnh Ngôn bắt lấy cặp Lâm Hành, “Anh đi đâu vậy?”

“Quán bên cạnh có mì hoành thánh rất ngon, muốn mua cho em ăn thử.” Lâm Hành giương mày, nở nụ cười đùa giỡn, “Dính người thế?”

Cố Cảnh Ngôn vội vàng buông tay ra, ngượng ngùng nói: “Anh đi đi.”

Lâm Hành lại đùa cậu hai câu mới rời khỏi, Cố Cảnh Ngôn lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý, “Điều tra Vinh Ích chưa?”

“Tiểu Cố tổng, đây là một cái chậu nát, Vinh Ích hiện tại dùng cái chậu nát này để hốt một mớ rau họ.” Trợ lý nói, “Công ty này cổ phiếu không có giá trị.”

Bước đi này của Lâm Hành cực kỳ to gan, Cố Cảnh Ngôn tựa lên ghế nhìn những con số đang xoay chuyển trước mặt. Nhưng mà quả thật đã bị Lâm Hành đoán đúng, giá cả công ty này nhất định sẽ tăng vọt điên cuồng. Hiện tại cổ phiếu Vinh Ích là hai tệ rưỡi, đây là thời cơ tốt nhất để mua vào.

Trước tiệm mì hoành thành xếp hàng dài, Lâm Hành mua một tờ báo xem mảng tài chính và kinh tế trong lúc đợi. Hiện tại công ty có tình hình thịnh vượng nhất là Khoa học kỹ thuật JH, chủ yếu là nghiên cứu và phát minh phần mềm, trên tin tức nói công ty này và Cố thị có mối liên quan không thể nói rõ. Không thể nói rõ? Chẳng lẽ là liên quan đến Cố Trường Minh?

Lúc Lâm Hành trở về Cố Cảnh Ngôn đã làm xong toàn bộ thủ tục, Cố Cảnh Ngôn nói, “Có thể về rồi.”

“Cảm ơn.” Lâm Hành tìm một chỗ ngồi xuống đưa mì hoành thánh cho Cố Cảnh Ngôn, nói: “Ăn đi cho nóng, anh đi xem xu hướng gần đây trong thị trường chứng khoán. Vinh Ích nhiều nhất chỉ có thể kiếm lời hai mươi vạn, nhưng anh không chỉ cần hai mươi vạn.”

Cố Cảnh Ngôn liếc nhìn Lâm Hành, Lâm Hành không phải kẻ ngu ngốc, anh có thể tay trắng lập nghiệp lần thứ nhất cũng có thể có lần thứ hai. Cố Cảnh Ngôn ăn được một nửa nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu, “Anh ăn chưa?”

“Anh ăn xong rồi mới mang về cho em.” Lâm Hành chưa mua cổ phiếu, rất nhiều chi tiết nhỏ trong giao dịch không rõ lắm.

Cậu gấp một viên hoành thánh, Lâm Hành quay đầu cắn một miếng, híp mắt cười ý tứ sâu xa, “Ngon đấy.”

Cũng không biết là nói mì hoành thánh ngon hay là Cố Cảnh Ngôn đang đỏ mặt ngon, Cố Cảnh Ngôn vui đầu ăn, không nhìn Lâm Hành nữa, buổi tối còn một tiết tự học. echkidieu2029.wordpress.com

Về trường học, lúc dừng xe Cố Cảnh Ngôn đột nhiên hỏi, “Anh tò mò về phụ nữ à?”

“Bà mẹ tò mò cái gì.” Lâm Hành ngay lập tức hiểu ra, chuyện này không thể cứ như vậy mà bỏ qua được, Cố Cảnh Ngôn chắc chắn vẫn còn để trong lòng, “Em nghe thằng kia hay nghe anh?”

Mặt trời ngả về Tây, cách giờ vào học chỉ còn một phút, sân trường yên tĩnh. Bên tai chỉ có tiếng gió thổi.

Lâm Hành liếc mắt nhìn xung quanh, rồi quay đầu lại nâng mặt Cổ Cảnh Ngôn lên hôn một cái, cắn răng, “Tiên sư bố, anh chỉ thích em thôi, em có chút lương tâm đi được không?”

Cổ Cảnh Ngôn cứng đờ, Lâm Hành buông cậu ra, “Lên lớp đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt Cổ Cảnh Ngôn vẫn không ổn, Lâm Hành nhìn theo hướng cậu xem cậu đang nhìn cái gì. Ngón tay lạnh lẽo, Lâm Hành quay đầu lại liền thấy Bạch Kỳ Kỳ đang đứng ở đó, chắc là nhỏ đi về nhà ăn cơm, cho nên mới tới trễ. Nhỏ kinh hãi quá độ mà đại ra, hiển nhiên đã nhìn thấy toàn bộ cảnh hồi này.

Bạch Kỳ Kỳ mơ hồ, “Các cậu đang làm gì vậy?”

Nhỏ không có khái niệm gì với đồng tính luyến ái, nên khi thấy hai thằng con trai, một người hôn lên mặt người kia, hình ảnh quý dị như vậy, thấy thế nào cũng không bình thường.

“Đi học.” Cổ Cảnh Ngôn không phản lại Bạch Kỳ Kỳ, lướt qua Lâm Hành nhanh chân bước đi, Lâm Hành liếc Bạch Kỳ Kỳ một cái, đuổi theo Cổ Cảnh Ngôn, “Coi như công khai thì thế nào? Anh là loại người không gánh nổi trách nhiệm sao? Anh chịu trách nhiệm cho em cả đời.”

Cổ Cảnh Ngôn dừng bước quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lâm Hành, “Bọn họ sẽ nói anh là biến thái.”

“Thích đàn ông thì là biến thái à?” Lâm Hành lăn lộn quen rồi, sống bừa bãi, chưa từng cảm thấy tính hướng của mình có vấn đề gì, “Vậy thì anh biến thái, ai bảo anh thích em làm chi, nhưng biến thái thì thế nào? Có mất miếng thịt nào không?”

Cổ Cảnh Ngôn mãi mãi không sống tới cảnh giới của Lâm Hành.

Tiếng chuông vào học sắp vang lên, Lâm Hành giơ tay nắm vai Cổ Cảnh Ngôn, Cổ Cảnh Ngôn cứng lên rồi mới thả lỏng.

Lâm Hành tới gần lỗ tai cậu, giọng trầm thấp, “Tin tưởng thế giới này không ác ý như vậy, tin tưởng anh có thể xử lý tốt tất cả. Không sao đâu, chúng ta đều giống với người bình thường.”

Lâm Hành nhìn mái đầu mềm mại trong gang tấc, rất muốn hôn một chút, cuối cùng cũng khắc chế. Không hôn nữa, buông Cổ Cảnh Ngôn ra, “Lên lớp thôi.”

Giờ tự học Bạch Kỳ Kỳ cứ liên tục nhìn ra phía sau, muốn nói lại thôi, Lâm Hành không thèm để ý đến nhỏ. Tiếp tục viết kế hoạch của mình, bên Chu Phi không liên lạc nên anh phải tìm một lối đi khác.

Một cục giấy được ném lên bàn Lâm Hành, lửa giận của Lâm Hành nhất thời nổi lên, vừa định vỗ bàn đứng dậy. Cổ Cảnh Ngôn đung cánh tay anh, ra hiệu còn đang ở trên lớp.

Lâm Hành mở giấy ra, nhìn thấy chữ trên đó viết: “*Bạch Kỳ Kỳ nói anh hôn thẳng cùng bàn.*”

Chữ viết vừa ngoáy vừa lộn xộn, vừa nhìn đã biết là Đồng Hải.

Lâm Hành xé nát tờ giấy rồi vo tròn ném vào thùng rác, tiếp tục viết bản kế hoạch. Hôn thì đã sao? Sau này còn ngủ, còn sống hết đời đây này, cái đám không có kiến thức.

“Buổi tối nếu không anh đừng qua —— ”

Ánh mắt bén nhọn của Lâm Hành liếc qua, “Cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành mở cặp ra, “Anh đã đem cả quần lót theo rồi, mà em còn không cho anh qua nhà em ngủ sao?”

Đôi mắt Cố Cảnh Ngôn cũng không biết nên nhìn đi đâu, trong cặp quả thật có nhét một cái túi màu đen, là màu đen phải không? Cố Cảnh Ngôn chỉ liếc mắt nhìn, nghĩ đến lúc Lâm Hành mặc quần lót màu đen, mũi cậu cũng có chút ngứa. Lúc Lâm Hành đánh boxing để trần thân trên, vòng eo vạm vỡ, mặc chiếc quần cộc, gợi cảm muốn ghẹo người.

Lâm Hành chỉ mặc quần lót sẽ là phong cảnh thần tiên gì đây?

“Có muốn sờ không?” Lâm Hành không biết xấu hổ tiếp tục chọc Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn đỏ mặt, “Học tiếp đi.”

Giáo viên chủ nhiệm đứng ở phía trước nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn mặt đỏ không bình thường, suy đoán là do phòng học thông gió không tốt, đi ra sau mở cửa, nhìn Lâm Hành đang dí sát vào cậu, cảnh cáo nói, “Đừng khi dễ bạn học Cố Cảnh Ngôn.”

Lâm Hành cất cặp sách về chỗ cũ, ngả người ra sau nhàn nhàn dựa vào ghế. Em đùa vợ em, thầy thì biết cái gì!

Giáo viên chủ nhiệm chắc chưa có bạn gái nhỉ? Hô, lão lưu manh không hiểu tình thú.

“Buổi tối mặc cho em xem.” Lâm Hành nghiêng đầu nói khê, nhìn cực kỳ bí ối, “Em thích màu gì?”

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại Cổ Cảnh Ngôn nóng rực, làm bộ không nghe thấy.

Lâm Hành được đà lấn tới, “Quần lót của em thường là màu gì? Em mặc màu nhạt chắc chắn rất đẹp.”

Cổ Cảnh Ngôn chỉ hận mình đang trong lớp không thể đi ra, tùy ý để Lâm Hành điên cuồng tuyên truyền những hình ảnh không lành mạnh vào đầu cậu.

Lưu Vũ không thể nhịn được nữa, quát, “Lâm Hành, em có thể cách bạn Cổ Cảnh Ngôn xa một chút không? Bạn ấy bị em đẩy ra ngoài luôn rồi kìa.”

Lâm Hành liền ngồi trở lại, cầm vở viết lên: “Lòng đổ kị của cậu FA.”

Bên cạnh anh vẽ thêm một chú chó con rất dễ thương, đẩy sang trước mặt Cổ Cảnh Ngôn, Lâm Hành thấp giọng nói, “Là một người đàn ông đang yêu, anh tha thứ cho sự đổ kị của thầy.”

Cổ Cảnh Ngôn đầu vầng mắt hoa, Lâm tổng anh còn nhớ linh hồn của anh là ba mươi tuổi không hả?

May mà Lâm Hành không làm gì nữa, Cổ Cảnh Ngôn thở ra một hơi.

Hết giờ tự học, Lâm Hành đẩy xe đạp ra, Cổ Cảnh Ngôn ôm cặp đứng trước cổng trường đợi. Một chiếc xe đạp chạy nhanh đến, thẳng gấp dừng trước mặt Cổ Cảnh Ngôn, Bạch Kỳ Kỳ hất cằm lên cổ gấu nhìn khinh thường Cổ Cảnh Ngôn, phát hiện chiều cao quá thấp không có hiệu quả, chỉ có thể giương cằm lúng túng nói, “Cậu và Lâm Hành là quan hệ như thế nào?”

Cổ Cảnh Ngôn một tay dứt túi, nhíu mày. Vào buổi tối có nụ hôn đầu trước khi trọng sinh, cậu nhận được tin nhắn của Bạch Kỳ Kỳ, Bạch Kỳ Kỳ dùng những từ ngữ cực kỳ tàn nhẫn để nhục mạ cậu. Sau đó nói cho cậu biết, cô và Lâm Hành đang hẹn hò.

Lúc đó cậu nghĩ là do anh uống say tưởng cậu là con gái, anh em sao? Cả đời làm anh em.

Ánh mắt Cổ Cảnh Ngôn lạnh xuống, như ngâm trong băng đá, đặng đặng sát khí.

Bạch Kỳ Kỳ hơi kinh sợ, thế nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh buổi chiều, cô kiên trì muốn nghe đáp án, “Chiều nay có phải cậu với Lâm Hành làm chuyện kia không?” Bạch Kỳ Kỳ và nhỏ bạn thân tám hết hai tiết tự học, nụ hôn kia trải qua quá trình “gia công” ảo tưởng, trở nên cực kỳ phức tạp.

Bạch Kỳ Kỳ cau mày, ngữ khí sắc bén, “Cậu có phải là kiểu —— biến thái đó không?”

“Mẹ cậu không dạy cậu hai chữ đạo đức viết thế nào sao?”

Một giọng nói lạnh lẽo chen vào từ phía sau, Bạch Kỳ Kỳ đột nhiên quay đầu lại, Lâm Hành chống một tay lên xe đạp. Trong mắt viết rõ hai chữ chán ghét, anh liếc Bạch Kỳ Kỳ, nói: “Tôi không đánh con gái, tha cho cậu một mạng chó.”

Quay đầu ra hiệu Cổ Cảnh Ngôn, “Lại đây, về nhà.”

Trái tim Cổ Cảnh Ngôn bình tĩnh lại, đi tới ngồi trên yên sau, Lâm Hành cầm cặp, “Đừng đi xa anh quá, đâu đâu cũng có chó điên.”

Đầu óc Bạch Kỳ Kỳ trống rỗng, Lâm Hành không có đi ngay, cũng không lảng tránh, anh nhìn thẳng Bạch Kỳ Kỳ, “Tôn trọng người khác là đạo đức làm người cơ bản.” echkidieu2029.wordpress.com

Lâm Hành rất khó chịu, nếu như Bạch Kỳ Kỳ không phải con gái thì anh đã choảng cho rồi. Mấy đứa chó mèo này mà cũng dám đi bắt nạt? Không muốn sống nữa à. Cổ Cảnh Ngôn cũng không phải là người gì đáng xấu hổ, thiếu gia tự phụ bị người ta mắng biến thái, khó chịu cỡ nào chứ?

Đến chỗ đèn đỏ, Lâm Hành quay đầu lại nhìn Cổ Cảnh Ngôn. Dưới ánh đèn, gương mặt tuấn mỹ của Cổ Cảnh Ngôn rất lạnh lùng, “Tiểu Cảnh.”

Cổ Cảnh Ngôn ngẩng đầu, Lâm Hành mỉm cười, vươn tay xoa xoa tóc Cổ Cảnh Ngôn, “Bọn họ không hiểu.”

Bọn họ không hiểu anh thích em nhiều đến mức nào, bọn họ không hiểu em quan trọng với anh ra sao. Bọn họ chẳng hiểu cái đêch gì cả, có tư cách gì phê phán chúng ta? Một đám rác rưởi.

Hàng lông mi dày của Cố Cảnh Ngôn hơi run lên, gương mặt, “Em biết mà.”

“Đừng có nói chuyện với mấy đứa ngu ngốc đó nữa.”

Cố Cảnh Ngôn nhếch miệng lên, gơ tay đặt bên hông Lâm Hành, cúi đầu tránh ánh mắt Lâm Hành, lộ ra vành tai đỏ chót. Lâm Hành vui vẻ, cười nói, “Anh che chở cho em.”

Lâm Hành rộng lượng, qua một lúc đã quên hết.

Vào cửa, Cố Cảnh Ngôn trước tiên bỏ đồng phục vào máy giặt, đến phòng khách đột nhiên không kịp chuẩn bị nhìn thấy Lâm Hành đang mặc quần cộc áo sát nách. Hiện ra cánh tay cơ bắp và đôi chân dài thẳng tắp, lớp vải mỏng manh phác hoạ hình dáng cơ ngực và cơ bụng.

Cố Cảnh Ngôn mím môi, thấy hơi khô nóng, cậu cũng từng mộng xuân về Lâm Hành. Trong mộng hỗn loạn, cuối cùng chỉ còn lại giọng nói và cơ thể gợi cảm của Lâm Hành.

“Đêm nay anh ngủ phòng em nhé?” Cố Cảnh Ngôn ma xui quỷ khiến mở miệng.

Lâm Hành vừa dùng máy vi tính của Cố Cảnh Ngôn xem thị trường chứng khoán vừa làm bài tập, nghe vậy đột nhiên ngắc đầu. Lập tức đuôi mắt giương lên, ý tứ sâu xa nhìn chăm chú vào Cố Cảnh Ngôn, “Bạn học Tiểu Cố.”

Cố Cảnh Ngôn dời tầm mắt, hoảng loạn giải thích, “Cái giường kia là để ba mẹ em ngủ, em định thay nệm nhưng hôm nay chưa đưa tới.”

Lâm Hành cười càng sâu, “Không cần giải thích, anh hiểu mà.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Con người đen láy của Lâm Hành nhìn chăm chú vào Cố Cảnh Ngôn, “Thật ra anh cũng rất chờ mong.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành rót cuộc đang suy nghĩ tới thứ gì vậy?

Điện thoại vang lên, Lâm Hành mới thu hồi dáng vẻ lưu manh, cầm lên bắt máy, “Alo?”

“Hành Hành, có phải con đã đắc tội ai không?” Trong điện thoại là giọng của chủ nhà trọ. “Có một đám người nhìn như xã hội đen tìm tới nhà con này, hay là tối nay con ngủ ở nhà bạn đi nhé?”

Lâm Hành sa sầm mắt, đã biết là ai, Vương Uy.

“Con biết rồi.” Lâm Hành nói, “Cảm ơn cô.”

“Con ở bên ngoài đừng đánh nhau, ba mẹ con cũng không ở đây, nếu con xảy ra chuyện gì cô làm sao ăn nói với ba mẹ con chứ?”

“Con không đánh nhau, chắc là có hiểu nhầm thôi, cô đừng lo lắng, đừng nói cho ba mẹ con. Bọn họ chạy đường dài ở bên ngoài lại còn phải lo lắng con không an toàn nữa, con sẽ xử lý.”

“Không được thì báo cảnh sát nhé.”

“Vâng.”

Cúp máy, Lâm Hành ném máy nhắn tin lên bàn, ánh mắt từ từ âm trầm.

“Làm sao vậy?” Cố Cảnh Ngôn hỏi.

“Không sao.” Lâm Hành cười cười, tiếp tục xem thị trường chứng khoán, trong lòng lại có gì đó rất rõ ràng, “Em có DV (*) không?”

(*) DV: digital video, máy quay, nhưng mà chữ này còn được viết tắt bởi nhiều cụm từ khác nữa, nên mình chưa chắc lắm, sau này thấy sai thì sửa còn không thì vẫn là máy quay nhé

“Có.”

“Cho anh mượn.”

“Em đi lấy, ở trong thư phòng.” Cố Cảnh Ngôn rất nhanh liền đi ra đặt DV trước mặt Lâm Hành, Lâm Hành nhận lấy xem thử công năng, “Anh mượn hai ngày.”

Cố Cảnh Ngôn không hỏi anh muốn làm gì, Lâm Hành có suy nghĩ của riêng mình. Cố Cảnh Ngôn cầm một quyển sách ngồi xuống ở đối diện, nhìn bài tập vật lý trước mặt Lâm Hành, “Ồ chỗ em có bài tập hoàn chỉnh đây, anh muốn xem không?”

“Xem chứ.” Lâm Hành cất DV vào cặp sách, “Em bỏ túi cho anh à?”

“Anh muốn em bỏ túi cho anh không?”

Ánh mắt sáng quắc của Lâm Hành nhìn kỹ Cố Cảnh Ngôn, chậm rãi nói, “Muốn.”

Sau năm phút, Cố Cảnh Ngôn đỏ mặt nhảy dựng lên, căng thẳng đến nỗi giọng nói cũng run rẩy, “Anh còn muốn học không?” Có thể dùng có táy máy tay chân nữa không?

“Học chứ, em tiếp tục đi.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Cậu sắp bị Lâm Hành kéo ngồi lên chân rồi, tay anh chẳng hề thành thật, Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống đối diện, quên mất mình muốn nói cái gì, đầu óc hoảng loạn trống rỗng, “Em đi tắm, anh làm bài đi.”

Lâm Hành ý cười càng sâu, quay đầu lại huýt sáo, “Cùng nhau tắm không?”

Lập tức cửa phòng tắm bị sập đóng lại, tiếng vang cực lớn, giọng Cố Cảnh Ngôn từ bên trong truyền ra, “Không muốn.”

Ai u, bạn học Tiểu Cố còn biết từ chối nữa, hiếm có.

Lâm Hành cấp tốc làm xong bài tập, Cố Cảnh Ngôn đã tắm xong đổi sang áo thun trắng và quần ngắn chạy vào phòng ngủ. Lâm Hành dọn dẹp sách vở tiến vào phòng tắm, tắm xong cảm thấy chưa đủ thơm, lại dùng sữa tắm của Cố Cảnh Ngôn tắm lần nữa. Sữa tắm luôn có ảo giác tắm không sạch sẽ, Lâm Hành nhìn gương soi nửa ngày, vén tóc tai — chẳng thể nào có được hiệu quả như anh Phát (*).

(*) anh Phát: Châu Nhuận Phát, ý Lâm Hành là ví mình không có được kiểu khí chất như Châu Nhuận Phát

Cố Cảnh Ngôn đã có lời mời ngủ cùng giường, nếu không làm chút gì anh thực sự là không bằng cảm thú.

Vào phòng, Cố Cảnh Ngôn nằm nghiêng ở bên kia giường, dường như sắp ngủ. Lâm Hành ho nhẹ, Cố Cảnh Ngôn không phản ứng. Lâm Hành nhấc chân lên giường, giường của Cố Cảnh Ngôn chất lượng không chỉ tốt thôi đâu, mềm mềm xốp xốp rất thư thái. Cố Cảnh Ngôn cấp tốc quay người, mái tóc đen ẩm ướt cùng đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chú vào Lâm Hành.

Lâm Hành căng thẳng, bầu không khí quá tốt rồi, anh vươn tay tắt đèn trần, chỉ chừa lại chiếc đèn ngủ màu quýt đầu giường.

Đã rất nhiều năm anh không ngủ chung với Cố Cảnh Ngôn rồi, năm mười bảy tuổi chân chính được chung giường, nhưng lại chỉ là ngủ thuần khiết. Lâm Hành duỗi tay tới đặt trên đầu Cố Cảnh Ngôn, tóc cậu còn ẩm ướt, “Sấy tóc không?” Lâm Hành lên tiếng trầm thấp khàn khàn, trong đêm khuya yên tĩnh cực kỳ gợi cảm.

“Không muốn sấy.” Cố Cảnh Ngôn nói nhỏ.

“Không sấy sẽ đau đầu đó.” Lâm Hành nhìn bờ môi mỏng của Cố Cảnh Ngôn, cơ thể có chút phản ứng, tầm mắt của anh dời xuống, liền nhìn thấy cái cổ mảnh mai thanh tú của Cố Cảnh Ngôn, đi xuống nữa, cổ áo thun hơi rộng, xương quai xanh cũng lộ ra, giọng Lâm Hành khàn khàn. “Anh sấy cho em nhé?”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, đôi môi mím lại thành đường chỉ

Lâm Hành cấp tốc đứng dậy, “Nhà em có máy sấy tóc không?”

“... Không có.” Cố Cảnh Ngôn im lặng vài giây, rồi nói: “Anh chỉ muốn sấy tóc thôi à?”

Bước chân Lâm Hành dừng lại, quay đầu nhìn, Cố Cảnh Ngôn rũ lông mi. “Anh không muốn hôn em sao?”

Đệt!

Lúc Lâm Hành lấy lại tinh thần thì đã đè Cố Cảnh Ngôn trên giường, anh nuốt nước bọt, tiếng cười trầm thấp rất mê hoặc, “Em đang quyến rũ anh đó hả? Bạn học Tiểu Cố?”

Tay Cố Cảnh Ngôn siết chặt quần áo Lâm Hành, nói: “Em hơi căng thẳng.”

Lâm Hành hôn lên trán cậu, cố gắng đè xuống tâm tình kích động, cúi đầu nhìn, “Đừng sợ, anh không làm em bị thương đâu.”

Lông mi Cố Cảnh Ngôn run rẩy, Lâm Hành đan ngón tay vào tay cậu, cảm nhận được căng thẳng của Cố Cảnh Ngôn, anh động viên nói, “Đừng sợ, giao cho anh, nhắm mắt lại đi.”

Môi Cố Cảnh Ngôn mềm mại lạnh lẽo, có vị thơm ngọt của bạc hà. Sữa tắm của Cố Cảnh Ngôn là hương hoa mùa xuân. Lâm Hành hôn từ từ, liếm khoe miệng Cố Cảnh Ngôn, “Đừng lo lắng, hé miệng ra.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên nắm lấy eo Lâm Hành, mở mắt ra.

Lâm Hành không ngừng lại, Cố Cảnh Ngôn mới vừa định nói chuyện, liền bị Lâm Hành thừa lúc yên tĩnh đi vào. Cậu lại một lần nữa cảm nhận được nụ hôn điên cuồng làm người nghẹt thở, môi lưỡi Lâm Hành trắng trợn xâm chiếm không kiêng dè. Cố Cảnh Ngôn thở hổn hển, sắp không thở nổi nữa. Cậu căng thẳng sắp điên rồi, lập tức mắt bị che khuất, cậu rơi vào trong bóng tối. Lâm Hành hơi tách ra, giọng khàn khàn ẩn chứa tình cảm, “Chuyên tâm hôn anh thôi, đừng nghĩ gì khác.”

Cố Cảnh Ngôn ôm lấy Lâm Hành, một năm trước cậu đã trở về. Cậu thích Lâm Hành là chuyện của lớp 11, tròn mười bốn năm, toàn bộ trái tim cậu đều đặt trên người anh.

“Dùng mũi mà thở, ngốc thế?” Cố Cảnh Ngôn hoảng hốt nghe thấy giọng Lâm Hành, lúc này mới phản ứng được mình còn đang ngạt thở, thở hổn hển, đôi mắt đỏ lên ẩm ướt, “Lâm Hành?”

Lâm Hành có thể xác nhận Cố Cảnh Ngôn không phải người thẹn thùng, cũng không phải giả vờ dục cự hoàn nghênh gì cả, là do cậu căng thẳng quá độ. Cố Cảnh Ngôn mới mười bảy tuổi, chưa trải qua những chuyện này, cũng có thể hiểu được. Lâm Hành mười bảy tuổi hôn môi Cố Cảnh Ngôn, hôn xong đầu óc trống rỗng, giống như vừa uống rượu vậy.

Lâm Hành sờ trán Cố Cảnh Ngôn, rồi ôm Cố Cảnh Ngôn vào trong lòng. Vẫn nên từ từ thôi, nhận một nụ hôn như vậy rồi, tiến thêm một bước nữa Cố Cảnh Ngôn chắc sẽ hỏng mất? Lâm Hành kìm chết dục vọng, mắt thâm sâu cười, “Hôn có thích không? Hửm?”

Cố Cảnh Ngôn như vừa tan ra, ngơ ngác nhìn Lâm Hành, Lâm Hành dịu dàng xoa tóc cậu, đè thấp giọng tới gần lỗ tai, “Có muốn thêm lần nữa không?”



24. Chương 24

Cố Cảnh Ngôn đang hoảng hốt thì nghe thấy Lâm Hành cười nhẹ, “Hôn thêm mấy lần nữa sẽ miễn dịch ngay.”

Cả đầu Cố Cảnh Ngôn chỉ toàn hai chữ: Tiêu rồi.

Lâm Hành hôn đến lần thứ ba đột nhiên thả Cố Cảnh Ngôn ra đứng dậy, nhanh chân đi vào vào phòng vệ sinh, tắm nước lạnh xong mới quay lại. Cố Cảnh Ngôn thò ra nửa cái đầu từ trong chăn, đôi mắt đen lầy trong vắt nhìn anh, Lâm Hành tắt đèn lên giường, “Ngủ đi.”

Yên lặng nghiêng rằng, lần sau anh sẽ không nhịn nữa.

Lâm Hành có thể nhịn được, anh không nỡ lòng nào ép uống Cố Cảnh Ngôn. Nhịn mười ba năm rồi, mấy ngày này có tính là gì.

Hôm sau Lâm Hành đạp xe chở Cố Cảnh Ngôn tới trường, không biết Bạch Kỳ Kỳ tuyên truyền kiểu gì mà cả trường giờ đang đồn ầm lên. Tiết đầu vừa kết thúc, Lâm Hành đi vào phòng vệ sinh giải quyết vấn đề sinh lý, đi được một nửa nghe bên ngoài có nam sinh thấp giọng nói với người khác: “Cố Cảnh Ngôn hình như thích đàn ông, cảm dỗ anh Lâm đấy.”

Đối với cái từ “gay”, vào lúc này vẫn chưa được phổ cập. Đồng tính luyến ái dường như cách bọn họ xa xôi lắm, đàn ông thích đàn ông là thể loại gì chứ?

“Gớm thế?”

“Vậy sau này đi vệ sinh chung có phải buồn nôn lắm không? Thích đàn ông thì tốt cuộc phụ nữ để làm gì?” Nam sinh đang nói chuyện đột nhiên cảm thấy sau gáy lạnh băng, quay đầu lại đột nhiên nhìn thấy Lâm Hành, cậu ta sững sốt một chút. Lâm Hành ấn cậu ta lên tường, đôi mắt âm u trừng cậu ta, “Mày mới vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào.”

“Anh Lâm? Em —— ”

Lâm Hành tung một quyền vào bụng cậu ta, ánh mắt dữ tợn, giọng nói chậm chậm lạnh nhạt, “Tao bảo mày lặp lại lần nữa, nghe không hiểu à?”

Lúc Lâm Hành trở về phòng học có không ít người nhìn lại, anh chỉnh lại đồng phục, thu lại vẻ dữ dằn đi vào kéo ghế ra ngồi xuống. Cố Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn anh, tiếp tục viết viết.

Lâm Hành xoa xoa tay, kéo ghế xích vào, ngồi đằng hoàng, “Đang làm gì đấy?”

Cố Cảnh Ngôn giơ sách trong tay lên, “Ôi những phần trọng điểm.”

“Em mà cũng cần ôi trọng điểm?” Lâm Hành lắc lắc chân, ánh mắt không tự chủ được cứ nhìn vào Cố Cảnh Ngôn. Cổ tay Cố Cảnh Ngôn có khớp xương rõ nét, đường cong mượt mà.

“Ôi cho anh.” Cố Cảnh Ngôn không nhìn Lâm Hành, nghĩ đến tối hôm qua cậu liền không nhận được mặt đỏ tới mang tai.

Lâm Hành vui vẻ, tới gần cười nói, “Tri kỉ thế? Đau lòng anh à?”

Cố Cảnh Ngôn nghiêng người tránh né hơi thở Lâm Hành, tim đập nhanh hơn.

“Trốn cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn không tiếp tục được nữa, để bút xuống, buông tay quay đầu nhìn Lâm Hành, “Lát nữa có kiểm tra.”

“Kiểm tra cái gì?”

“Toán.”

Lâm Hành ủ rũ, đôi tai kiêu ngạo cũng sụp xuống, “Nhân loại tại sao lại phải phát minh ra toán học làm

gì?”

Nhân loại phát minh ra toán học chính là vì để cho anh có năm phút yên tĩnh, Lâm Hành cứ đùa giỡn hoài, Cố Cảnh Ngôn chẳng học nổi.

Tiết thứ hai là Tiếng Anh, nhưng người bước vào là Lưu Vũ, Lưu Vũ đứng trên bục giảng nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn vào Lâm Hành, “Lâm Hành, em ra đây.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên quay đầu, lúc Lâm Hành đứng dậy còn nháy mắt với Cố Cảnh Ngôn một cái, tiêu sái đi ra ngoài. Lâm Hành đi ra khỏi phòng học, Lưu Vũ đưa lưng về phía anh, “Vào văn phòng nói chuyện.”

Lâm Hành nhún vai, cùng Lưu Vũ đi vào văn phòng, Lưu Vũ đóng cửa lại rồi mới đi tới, “Em lại đi đánh nhau à?”

“Dạ đúng rồi.”

Tóc Lưu Vũ muốn dựng lên, “Giáo viên chủ nhiệm của lớp 11/7 đến tìm tôi đây này, em có thể giành cho thầy chút mặt mũi được không hả?”

“Hay em giành tiền thưởng cho thầy ha?” Lâm Hành nói, “Cái này dễ hơn.”

“Em ——” Lưu Vũ chỉ vào Lâm Hành lại không biết phải nói gì, tay liền bỏ xuống, đi tới trước bàn làm việc uống một hớp trà nóng, quay đầu lại, “Đánh nhau không thấy mất mặt sao? Có khó coi không hả?”

“Vậy lần sau em sẽ không làm mất mặt nữa.”

“Còn có lần sau?” Lưu Vũ rất muốn ném ấm nước vào mặt Lâm Hành.

“Không có lần sau, em bảo đảm.” Lâm Hành nói, “Thầy kêu em tới chỉ vì chút chuyện này thôi à?”

“Một số giáo viên đã phản hồi rằng gần đây thái độ học tập của em rất tích cực.”

“Em tỉnh ngộ rồi, muốn học tập cho giỏi.”

“Đẹp đi, ai mà tin chuyện hoang đường của em chứ?”

Lâm Hành: “...”

“Em và bạn Cố Cảnh Ngôn rất thân à?”

“Chăm sóc bạn học mới, là em làm tròn trách nhiệm.”

“Hay là em với Từ Phi đổi chỗ đi?”

Lâm Hành ngược mắt, “Cái gì?”

“Em hoặc là Cố Cảnh Ngôn, chọn đi?”

Lâm Hành dừng lại rồi mới nói, “Đệt mợ, thầy Lưu không phải chứ? Rốt cuộc thầy nghe được tin đồn kì quái gì rồi?”

“Em không cần quan tâm thầy nghe được cái gì, em chỉ cần nói em chọn cái nào?”

Lâm Hành cau mày, “Em không chọn cái nào cả?”

“Vậy thầy không thể bao che cho em được nữa.” Lưu Vũ nói, “Em đánh nhau ẩu đả trốn học hút thuốc chép bài, đủ cho em rời khỏi Anh Tài.”

“Em chọn đổi chỗ ngồi.” Lâm Hành cười nhạo, “Thật biết điều.”

Ánh mắt Lưu Vũ chìm xuống, nhìn chằm chằm Lâm Hành.

“Để Cố Cảnh Ngôn ngồi hàng trước đi, em ngồi trước sẽ chặn tầm mắt người khác.” Lâm Hành tự chủ trương thay đổi điều kiện.

“Vậy em đi nói đi.”

“Đi thì đi.”

Lâm Hành đi tới cửa, Lưu Vũ mở miệng, “Em vẫn nên bớt lại một chút đi, không ai nghĩ đến phương diện đó đâu, đùa giỡn vài ngày rồi thôi. Xã hội bây giờ, độ khoan dung không có cao như vậy.”

Lâm Hành quay đầu lại, Lưu Vũ nói, “Tối hôm qua thầy gặp hai em trên đường Bình Hải.”

“Em đi đi.”

Lúc Lâm Hành đi tới sân luyện tập còn quay đầu lại liếc nhìn cửa sổ văn phòng Lưu Vũ, Lưu Vũ dĩ nhiên không nghĩ đến tình anh em, ông này hiểu không ít đầu. Mới hôn trán một cái mà đã có thể nhìn ra được nhiều vậy rồi sao?

Trai thẳng chơi đùa với nhau, những hành vi quá phận hơn cũng có, cũng không ai đoán như vậy.

Lâm Hành trở lại phòng học, thầy đang phát bài kiểm tra, anh đi vào từ cửa sau kéo ghế ra ngồi xuống, Cố Cảnh Ngôn gọt xong bút chì đặt trước mặt Lâm Hành.

Lâm Hành nhìn ngón tay Cố Cảnh Ngôn, tim lại đau một chút, một lúc sau mới dời mắt bắt đầu làm bài. Nghỉ giữa giờ, đa số mọi người đều chạy ra ngoài chơi, Lâm Hành dựa vào ghế lấy một điều thuốc ngậm, ánh mắt nhìn vào phía trước. Trước mặt công chúng không thể hút thuốc, anh là học sinh ba tốt.

Cố Cảnh Ngôn đi vào phòng vệ sinh trở về đem một bình nước đặt trước mặt Lâm Hành.

Lâm Hành quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn nhìn lại Lâm Hành lấy bật lửa ra đưa tới trước mặt Lâm Hành.

“Anh ngồi ở đây có ảnh hưởng đến việc học của em không?” Lâm Hành lấy điều thuốc xuống ném lên bàn.

Cố Cảnh Ngôn nhú mày, trả bật lửa lại, lắc đầu.

“Em muốn ngồi hàng đầu không?”

Cố Cảnh Ngôn cúi đầu, trước mặt Lâm Hành cậu không có tự tin. Cố Cảnh Ngôn im lặng nửa ngày, mở miệng, “Anh Lâm?”

“Em với Từ Phi đổi chỗ nhé?”

Ngay lập tức sắc mặt Cố Cảnh Ngôn trắng bệch, bình tĩnh nhìn Lâm Hành. Lồng ngực của cậu thất lại, đôi môi mím thành đường chỉ. Hôm qua hôn xong, Lâm Hành đổi ý rồi sao? Có phải là do mình làm chưa đủ tốt không?

“Anh muốn làm gì em cũng có thể phối hợp, em có thể chịu —— ”

Một tay Lâm Hành bịt miệng Cố Cảnh Ngôn, cấp tốc quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện không ai chú ý mới mở miệng, “Không phải cái này, em đừng có đoán bậy.”

Lâm Hành thì không ngại, không muốn che giấu tính hướng của mình. Anh chẳng để ý tới bất kì chuyện gì, người đời nói gì mặc người, Lâm Hành sống tự do tự tại. Nhưng nếu có người sỉ nhục Cố Cảnh Ngôn thì

Lâm Hành sẽ không chấp nhận được, lời của Lưu Vũ anh từng nghĩ qua, độ bao dung của xã hội này cũng không có mạnh như vậy.

Lâm Hành cảm nhận được Cố Cảnh Ngôn đang căng thẳng, Cố Cảnh Ngôn là sợ thật, Lâm Hành không biết cậu đang sợ cái gì, thật ra chuyện này không phải chuyện lớn, “Hôm nay anh đánh nhau với người ta, thầy Lưu cảm thấy cho chúng ta đổi chỗ sẽ tốt hơn, là vấn đề của anh. Em ngồi hàng đầu trước đi đã, qua mấy ngày anh sẽ nghĩ cách đổi về.”

Lúc này hàng lông mi run rẩy của Cố Cảnh mới yên tĩnh, gật đầu.

Lâm Hành thả miệng Cố Cảnh Ngôn ra, hơi đau lòng, cười cười, “Không phải chuyện gì lớn, đừng lo lắng.”

“Ừm.”

Tiết thứ ba Cố Cảnh Ngôn đổi lên hàng hai, Từ Phi nơm nớp lo sợ ngồi xuống bên cạnh Lâm Hành. Lâm Hành dứt khoát ngồi hẳn hoi, rất có khí chất làm tổng. Từ Phi cẩn thận, không dám thở mạnh.

Tiết buổi sáng kết thúc, Từ Phi lao ra ngoài như tên bắn.

Lâm Hành: “...”

Điện thoại vang lên, Lâm Hành cầm lên bắt máy, trong điện thoại là giọng nói quen thuộc, “Tôi là Chu Phi.”

Lâm Hành giẫm chân lên mặt đất, ngả ra sau dựa vào tường, “Ồ? Ông chủ Chu.”

“Có rảnh không? Chúng ta gặp mặt đi?”

“Buổi trưa.” Lâm Hành nói, “Buổi chiều tôi còn phải đi học.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, “Cậu nghiêm túc thật à?”

Lâm Hành nở nụ cười, tay dài khoác lên bàn, “Nhà hàng Hạnh Hoa, mười hai giờ rưỡi tôi đến.”

“Vậy tôi chờ cậu.”

Lâm Hành cúp điện thoại thu chân lại xách ra ba lô lên bỏ bản kế hoạch vào, vừa đứng dậy thì va vào Cố Cảnh Ngôn. Lâm Hành giơ tay xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, ôm gáy Cố Cảnh Ngôn đi ra ngoài, “Đi ăn cơm nào.”

Cố Cảnh Ngôn quay đầu, “Anh muốn ra ngoài sao?”

“Đi bàn chút chuyện.” Lâm Hành vươn tay lấy chìa khóa xe đạp từ trong túi Cố Cảnh Ngôn, ngón tay thô ráp lướt qua da đùi Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn nóng cháy người, tay chân cứng ngắc theo Lâm Hành ra ngoài.

“Buổi chiều có đi học không?”

“Hai giờ anh về, buổi chiều có tiết của thầy Lưu, phần nộ dog, không học tiết ổng ổng lại đánh cho.”

Ra cửa lớp, xung quanh có người nhìn lại, Lâm Hành tăng hắng một tiếng buông tay ra, “Đừng ăn cay, đối xử tốt với dạ dày của em một chút.”

Cố Cảnh Ngôn gật đầu, Lâm Hành chợt dừng bước quay đầu lại nhìn Cố Cảnh Ngôn. Lâm Hành cao một mét tám lăm, mặc đồng phục rộng rãi nhìn rất có khí thế bề trên. Một tay anh dứt túi, hơi nghiêng đầu nhìn chăm chú Cố Cảnh Ngôn một lúc lâu, ngũ quan lạnh lùng anh tuần có phần hiền hòa hơn: “Em đau bụng thì anh đau lòng.”

Cố Cảnh Ngôn nóng như bị thiêu, Lâm Hành giơ tay giúp Cố Cảnh Ngôn sửa cổ áo, ngón tay lướt lên lướt xuống hầu kết Cố Cảnh Ngôn, “Anh đi đây.”

Đầu óc Cố Cảnh Ngôn trống rỗng, muốn nghẹt thở, lúc lấy lại tinh thần thì Lâm Hành đã không thấy đâu. echkidieu2029.wordpress.com

Cố Cảnh Ngôn đứng một lúc, nâng tay sờ sờ cái cổ, nhếch miệng lên, độ ẩm trên tay Lâm Hành dường như vẫn còn ở đó.

Bạch Kỳ Kỳ đi tới, lúc đi ngang qua Cố Cảnh Ngôn cô cố ý tránh né, bịt mũi. Cố Cảnh Ngôn nhìn cô một cái, ánh mắt liền khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, cậu quay người xuống lầu, cũng không có đến căng tin, cậu đi đến góc sân không có người gọi điện thoại cho Cố Trường Minh.

“Cảnh Ngôn, con cân nhắc thế nào rồi?” Thái độ của Cố Trường Minh rất nịnh nọt, Cố Cảnh Ngôn nghĩ đến thái độ của ông ta kiếp trước cao cao tại thượng sai mẹ con cậu như sai chó, trong lòng cười lạnh. Nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, cậu nâng cái cằm mảnh mai, “Tôi có thể vào công ty giúp ông, nhưng tôi có một điều kiện.”

Cố Trường Minh uất ức, rất muốn ném điện thoại đi, nào có đứa con trai như vậy chứ? Nhưng với tình hình công ty bây giờ, đứa con trai nuôi thả này là cảnh cỏ cứu mạng duy nhất. “... Con nói đi.”

“Giúp tôi giới thiệu bản thân.” Cố Cảnh Ngôn nói.

Cố Trường Minh thở ra một hơi, cười nói, “Sao không nói sớm, con muốn gặp ai? Ba đi sắp xếp?”

“Nhà họ Lý.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Tôi muốn mảnh đất ở bờ sông.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng chốc lát, Cố Trường Minh nói, “Mảnh đất kia lão Bạch đang gặm rồi, không dễ lấy đâu, không phải con đang làm trò chơi sao? Sao lại nghĩ tới chuyện này?”

“Không làm được à?” Ngón tay thanh mảnh của Cố Cảnh Ngôn dưới ánh nắng hiện ra nét lạnh băng, Bạch Kỳ Kỳ tìm đường chết đúng không? Vậy thì cậu phải giải quyết tận gốc, thuận tiện cướp miếng đất cho người đàn ông của cậu. “Vậy tôi tìm người khác hợp tác.”

Các bạn đọc từ Ôn Mộc Thành Lâm sang bộ này cũng biết là mình có thể thay đổi cách xưng hô dù ngay ở trong một câu, để cho hợp với tình huống chứ không phải quên hay nhầm gì đâu nhe, kiểu như lúc tức giận thì phải thế nào, nói móc thì phải thế nào, nhưng đôi lúc là do nhầm thiết:)))

25. Chương 25

Lúc Lâm Hành đến nhà hàng Hạnh Hoa thì Chu Phi đã chờ sẵn, hôm nay Chu Phi mặc một cái áo sơ mi, đeo kính mắt. So với lần đầu gặp gỡ lần đầu, hiện tại trông giống con người hơn rồi.

“Chu tổng.”

Chu Phi nhìn thấy bộ đồng phục trên người Lâm Hành, gương mặt non choẹt chột kinh ngạc, “Cậu là học sinh thật à?”

“Lớp 11.” Lâm Hành kéo ghế ra ngồi xuống đối diện, nói: “Làm sao? Tuổi nhỏ không thể gây dựng sự nghiệp à?”

Lâm Hành cũng chẳng giống học sinh cấp 3, suy nghĩ và cách xử sự của anh làm người ta cảm thấy rất trưởng thành, cho nên Chu Phi mới nghiêm túc cân nhắc phương án anh đề xuất. Nhưng bây giờ thấy Lâm Hành mặc đồng phục học sinh cũng không có gì kỳ lạ, mặt của anh vẫn còn là thiếu niên.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” Chu Phi nhất thời bình tĩnh lại, kéo ghế ra ngồi xuống ngả lưng rồi đốt một điếu thuốc, “Đủ tuổi chưa?”

Chu Phi, hai mươi sáu tuổi. Độc đỉnh nhà họ Chu, không theo chính trị mà đi làm kinh thương, làm gì lỗ cái đó. Mặt thì non choẹt, thoát nhìn có vẻ rất ngây thơ, nhưng trên thực tế là một công tử nhà giàu chính hiệu.

“Mười bảy.” Lâm Hành đẩy ly trà trước mặt ra, lấy bản kế hoạch từ trong cặp ra, “Có chí chẳng ngại tuổi già, không chí phí hoài trăm năm.” Ngược mắt nhìn thẳng Chu Phi, Lâm Hành đặt bản kế hoạch trước mặt Chu Phi, nói: “Nói nhiều cũng chẳng ích gì, tôi không dài dòng nữa. Tôi trả năm mươi vạn, lấy một nửa cổ phần, quyền kinh doanh thuộc về tôi, nếu hợp tác chúng ta tháng sau ký hợp đồng.”

Đây đã không còn là công ty vận tải của Chu Phi nữa, mà là một công ty vận chuyển nhanh hoàn toàn mới. Lâm Hành đặt toàn bộ vào Vinh Ích nên bây giờ anh phải thay đổi kế hoạch.echkidieu2029.wordpress.com

Chu Phi cười ra tiếng, nhả khói hít mắt nhìn Lâm Hành, “Lần trước cậu còn ra giá một trăm vạn mà, nhanh như vậy đã ép giá rồi sao? Cậu chỉ có năm mươi vạn thôi phải không?”

Hắn ném bản kế hoạch ném lên bàn, ngậm thuốc hút một hơi, nhìn Lâm Hành qua làn khói trắng, “Cậu tới đàm phán thay ba mẹ hay là đàm phán cho bản thân?”

“Một trăm vạn là toàn bộ, năm mươi vạn là một nửa.” Lâm Hành quay đầu gọi nhân viên phục vụ, muốn lấy thực đơn gọi món ăn, “Đồng ý thì ngân hàng sẽ lập tức chuyển tiền đến tận cửa nhà anh, Chu tổng, suy nghĩ cho kỹ.”

Lâm Hành coi trọng quan hệ với Chu Phi hơn, có quan hệ của Chu Phi, không sợ không kiếm được tiền.

Chu Phi hút xong điếu thuốc, Lâm Hành đã gọi xong thức ăn, anh cũng hút thuốc. Lâm Hành may mà còn có gương mặt kia vẫn còn nét thiếu niên, chứ khắp cả người anh chẳng có chỗ nào giống như trẻ con cả. Vừa chín chắn vừa tự tin, trên người anh có một khí chất chẳng giống với ai.

“Cậu lấy tiền ở đâu ra?”

“Đi lừa gạt đấy.” Lâm Hành ngậm điếu thuốc hít mắt, cười xấu xa.

Chu Phi cứ có cảm giác quen thuộc với Lâm Hành, không nói ra được. Nếu như muốn dùng một thành ngữ để hình dung, có thể là ‘vừa gặp mà đã như quen’?

“Chúng ta trước kia chưa từng gặp nhau sao?”

“Đương nhiên gặp rồi.” Lâm Hành ngồi thẳng, nói: “Lần trước tôi đến xưởng tìm anh, Chu tổng mau quên vậy sao?”

“Không phải lần đó.”

Vậy thì là từ đời trước rồi.

“Năm mươi vạn tôi chắc chắn là có, nếu không thì tôi cũng chẳng lãng phí thời gian thời gian với anh làm gì, tôi cũng không phải ăn no rừng mỡ.” Lâm Hành dập tắt thuốc, nghiêm túc nhìn Chu Phi, “Nói thật với anh vậy, công ty của anh nếu như không phải giao cho tôi, thật sự chẳng đáng đồng nào, ai mà nhận người đó chết.”

“Cậu đề cao bản thân quá nhỉ?” Chu Phi lần đầu tiên thấy một người ngông cuồng như vậy, còn ngông hơn cả một thằng nhà giàu như hắn. “Chỉ bằng mớ giấy rách này mà đã xem mình là Bill Gates rồi sao?”

“Nói thật mà.”

Chu Phi cười ra tiếng, “Ngông cuồng gớm.”

Nhân viên phục vụ mang món ăn ra, Lâm Hành vừa ăn vừa tiếp tục nói, “Công ty của anh hiện tại cũng không bán được, hợp tác với tôi, lấy ngựa chết làm ngựa sống. Không hợp tác với tôi, chỗ đó sẽ thành ngựa chết.”

Lâm Hành vừa ăn cơm vừa phân tích cho Chu Phi nghe về xu hướng phát triển kinh tế trong tương lai ở Trung Quốc và trên thế giới. Chu Phi nghe xong sửng sốt, vì có vẻ những điều anh nói rất xa xôi, rất mơ ảo, rất khó thực hiện, nhưng cũng có vài thứ rất chân thực. Thế giới rồi sẽ như thế nào? Bây giờ là điểm khởi đầu sao?

Trung Quốc, một con sư tử hùng mạnh đã thức tỉnh, còn bao lâu để đuổi kịp bước chân của thế giới?

“Bất kể phát triển như thế nào thì ngành vận tải vẫn là cái trục, xe không thể không có trục.” Tốc độ ăn của Lâm Hành rất nhanh, đã ăn tới chén thứ ba, “Trong bản kế hoạch tôi đưa cho anh có mấy bài báo nước ngoài đưa tin, anh có thể xem thử.”

Chu Phi nghe đến choáng váng, rồi nhìn lên bàn cơm đã bị Lâm Hành càn quét sạch sẽ, chỉ còn dư lại mấy cái đĩa không.

“Cậu đến ăn chùa hả?”

“Tôi trả tiền.” Lâm Hành bây giờ còn trẻ, ăn rất nhiều, hơn nữa trước trọng sinh khi anh và Chu Phi khá thân thiết. Trước mặt Chu Phi, Lâm Hành không hề câu nệ, “Cuối tháng Sáu, nếu như anh vẫn chưa nghĩ kỹ, vậy tôi hợp tác với người khác, chúng ta đều có cơ hội lựa chọn.”

Lâm Hành đứng lên đi trả tiền, lúc quay lại anh uống một hộp nước nói với Chu Phi: “Hôm nay bàn tới đây thôi, tôi trẻ giờ học rồi, nếu anh còn muốn nghe nữa thì có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Này, nhóc con?”

“Tôi tên Lâm Hành?”

Chu Phi cũng đứng lên, nhìn thẳng Lâm Hành, “Cậu nói với tôi mấy thứ này, không sợ tôi lấy sáng kiến của cậu sao?”

“Anh không biết đâu.”

Chu Phi càng ngày càng cảm thấy Lâm Hành rất thú vị. “Tức là sao?”

“Với năng lực của anh, những thứ này chỉ là giấy vụn thôi.”

Chu Phi: “...”

Hắn không thích thằng nhóc này, còn dám giễu cợt hắn!

Lâm Hành ở trên đường mua một phần bánh rán, vào lớp vừa kịp chuông reo. Anh đi ngang qua bàn Cố Cảnh Ngôn bỏ bánh rán xuống, rồi đi thẳng xuống hàng cuối.

Cố Cảnh Ngôn đang làm bài tập, đột nhiên một túi bánh rán nóng hổi thơm ngon bị thả lên bàn. Là tiệm cậu thích ăn nhất, mặt Cố Cảnh Ngôn nóng lên, nhanh chóng cất túi bánh rán vào.

Cúi đầu tiếp tục làm bài, phía sau truyền tới một quyển sách, Cố Cảnh Ngôn nhíu mày.

“Anh Lâm đưa.”

Cố Cảnh Ngôn nhận sách, mở ra nhìn thấy bên trong kẹp một bức tranh phác họa chân dung. Là sườn mặt Cố Cảnh Ngôn, bút chì phác họa ra những đường nét nhẵn nhụi, Cố Cảnh Ngôn lần đầu tiên cảm thấy mình cũng có thể đẹp như vậy.

Nhếch miệng lên, bạn cùng bàn là một nữ sinh, quay đầu nhìn sang “ồ” một tiếng: “Là tranh vẽ hả?”

Cố Cảnh Ngôn khép sách lại bỏ vào cặp, mặt không hề cảm xúc tiếp tục làm bài.

Trên bức tranh còn có một dòng chữ làm tai cậu đỏ chót.

“Có thể làm người mẫu cho anh không?” Trong đầu Cố Cảnh Ngôn toàn là mấy thứ bấy bọ, hoàn toàn mất đi lý trí, điện thoại rung lên, cậu lấy ra nhìn, là tin nhắn của Lâm Hành, *“Thích không?”*

Thích đến điên rồi.

Buổi tối tan học, Lâm Hành cố ý ngồi tới cuối cùng để đợi Cố Cảnh Ngôn cùng đi, ra khỏi cổng trường Cố Cảnh Ngôn trèo lên xe.

Lâm Hành lại lấy một bức tranh nữa đưa cho Cố Cảnh Ngôn, “Cho em.”

“Cái gì?”

“Nhìn đi.” Lâm Hành nói.

Cố Cảnh Ngôn mở tranh ra rồi nhanh chóng khép lại, cúi đầu lên xe, nghe tiếng Lâm Hành cười nhẹ, “Anh chỉ có thể vẽ tới đây thôi, những chỗ khác em chưa cho anh xem.”

Cố Cảnh Ngôn mím chặt môi, len lén nắm eo Lâm Hành, cách lớp đồng phục mỏng manh có thể cảm nhận được cơ bụng ấm áp của Lâm Hành. Hôm qua lúc anh dè dặt, giọng nói khàn khàn rất quyến rũ.

Đột nhiên Lâm Hành phanh xe, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy đèn xe chói mắt, ngay sau đó có sáu tên cầm gậy nhảy từ trên xe xuống. Cố Cảnh Ngôn nhất thời giật mình, buông eo Lâm Hành ra, ôm lấy cặp sách.

Lâm Hành xuống xe đẩy Cố Cảnh Ngôn ra sau, “Báo cảnh sát, tránh ra xa.”

Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, đột nhiên nắm lấy tay Lâm Hành, “Người của ai vậy?”

“Vương Uy.”

Đang lúc nói chuyện thì những người kia đã đến trước mặt, Lâm Hành dùng sức đẩy Cố Cảnh Ngôn ra ngoài, bắt được tên cầm gậy trước mặt, chân dài bay lên đập gã ngã lăn quay. Anh giành lấy cây gậy quay đầu lại thì bộp một tiếng đón lấy một cây gậy khác đánh từ phía sau, Lâm Hành cảm thấy như rơi vào miệng cọp, đây là đánh lén mả.

Điện thoại Cố Cảnh Ngôn mới vừa mở ra, phía sau có một cơn gió xông tới, cậu theo bản năng nghiêng người. Cây gậy quệt vào sườn mặt cậu, đau rát, Cố Cảnh Ngôn xoay người lại lấy cặp bộp vào đầu gã kia, ngay sau đó Lâm Hành chạy tới đập gã lên tường. Dưới đèn đường, Lâm Hành nhìn thấy trên da thịt trắng nõn của Cố Cảnh Ngôn có một vết máu đỏ tươi, lửa giận của Lâm Hành bốc lên. Chờ đến lúc bình tĩnh lại, anh đã bị Cố Cảnh Ngôn cản tay, “Anh Lâm, còn cần báo cảnh sát không?”

Lâm Hành quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, sáu gã kia đã bị đánh vô cùng thê thảm. Anh ném gậy xuống đất, lấy điện thoại Cố Cảnh Ngôn cúp máy, gơ tay sờ hai má Cố Cảnh Ngôn.

Ngón tay Lâm Hành thô ráp, mặt Cố Cảnh Ngôn hơi rát, lập tức được anh ôm vào trong lòng. Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, siết áo Lâm Hành, “Không có gì đâu, em không sao.”

Lâm Hành buông Cố Cảnh Ngôn ra, nắm cổ tay Cố Cảnh Ngôn nhanh chân bước đi, “Đi.”

“Chưa lấy cặp nữa.”

Lâm Hành xoay người nhặt cặp lên đưa cho Cố Cảnh Ngôn, không để ý xe đạp ngã trên đất, đi thẳng ra đường lớn. Nhìn thấy có xe taxi, Lâm Hành vẫy tay ngăn lại mở cửa xe nhét Cố Cảnh Ngôn vào, “Mấy ngày này anh không đến trường, xin nghỉ với thầy giúp anh. Em nhớ phải cẩn thận, không thì thuê hai vệ sĩ, phải đi chung với tài xế.”

“Anh Lâm, em có thể giúp —— ”

“Không cần, anh có thể tự giải quyết.” Lâm Hành cúi người hôn lên trán Cố Cảnh Ngôn một cái, dời xuống, hôn nhẹ lên vết thương của Cố Cảnh Ngôn. Trên mặt có một vết rách, nhất định sẽ để lại sẹo. Lâm Hành đau lòng muốn điên lên, anh không có năng lực bảo vệ người anh yêu, đây là chuyện rất đau lòng. “Đừng kêu gọi quan hệ từ người nhà của em, anh không yếu vậy đâu.”

Tài xế ngồi đằng trước quay đầu nhìn sang, xác định hai người đều là nam sinh, trợn to mắt.

Lâm Hành ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn qua, “Nhìn cái gì?”

Khí thế hung hãn trên người Lâm Hành rất nặng, tài xế không muốn gây chuyện, cố gắng đè nén nỗi khiếp sợ.

Lâm Hành lại nhìn Cố Cảnh Ngôn liền quay về vẻ dịu dàng, nói: “Đi đi.”

Lâm Hành đóng cửa xe, nắm đó nhà họ Cố tổng anh vào tù, phá hủy tất cả của anh. Nói như thế nào đây, dùng quan hệ của người ta, nợ ân tình của người ta, đến lúc người ta muốn đòi lại thì cũng không có gì đáng trách.

Lâm Hành thích Cố Cảnh Ngôn, nhưng anh không muốn liên quan một tí gì đến người nhà họ Cố.

Xe taxi bắt đầu đi, đèn sau lấp loé, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Lâm Hành đứng ở đầu đường chầm một điếu thuốc, một hồi sau, anh dập tắt thuốc quay người đi về.

Mẹ kiếp, anh và Vương Uy đã kết thù rồi.

Lúc Lâm Hành quay lại vì chiếc xe kia đã đi rồi, xe đạp bị đạp nát nát, Lâm Hành đi bộ về nhà. Trên cửa bị gọi rất nhiều sơn đỏ, Lâm Hành vào nhà thay quần áo, mang theo một cây côn đi ra ngoài.

Hai giờ sáng, anh Uy ôm một cô gái đi xuống tầng hầm đậu xe, hắn vừa hít thuốc, tinh thần rất phấn khởi. Lên xe liền đề cô gái lên ghế, không kịp đóng cửa xe đã vội vã muốn “làm”.

Đột nhiên phía sau xông tới một luồng gió, hắn mới vừa định quay đầu thì đã bị túm tóc, da đầu đau đớn làm cho hắn kêu lên thảm thiết.

Cô gái kia cũng thét lên.

Tiếng trầm thấp của người đàn ông đang túm tóc Vương Uy vang lên. “Tôi không đánh phụ nữ, ngậm miệng lại, cút xuống xe.”

Cô gái liền bò xuống xe.

Vương Uy nhìn thấy Lâm Hành liền trừng mắt, hắn từng điều tra Lâm Hành, là một tên lưu manh chính gốc, là một thằng không muốn sống. Nhưng hắn không nhịn nổi cái khẩu khí kia, chưa đánh chết Lâm Hành, Lâm Hành đã tìm tới cửa.

“Có chuyện thì nói, đừng ra tay.”

“Tôi đã cảnh cáo ông rồi mà.” Lâm Hành vỗ vỗ mặt Vương Uy, đuôi mắt giương lên, nhìn rất tà mị, “Ông lại cho là tôi nói đùa, vậy thì rất xin lỗi.”

Vương Uy tê cả da đầu, nụ cười này của Lâm Hành thật sự không giống như thiếu niên mười mấy tuổi, cực kỳ kinh khủng.

“Mày... muốn làm gì?”

“Ông hết cơ hội rồi.”

26. Chương 26

Cố Cảnh Ngôn về đến nhà liền sắp xếp người đi thăm dò Vương Uy, Lâm Hành quá kích động, ai biết sẽ gây ra chuyện gì? Còn chưa điều tra ra kết quả thì Lâm Hành đã xuất hiện.

Sáu giờ rưỡi sáng thứ Ba, Cố Cảnh Ngôn như thường lệ đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy chàng trai ấy đạp

chiếc xe công thức một chân giẫm trên đất, anh đeo cặp ỉu xìu, nhìn rất lười biếng.

Cố Cảnh Ngôn kinh ngạc, “Anh Lâm?”

“Chào buổi sáng.” Lâm Hành thu lại chân dài, ném hộp sữa đã uống hết vào thùng rác, “Mang bữa sáng cho em.”

Máy nhắn tin của Lâm Hành đã tắt một tuần nay, trong một tuần đó không ai biết anh ở đâu.

Cố Cảnh Ngôn nhận lấy bữa sáng, Lâm Hành nhìn chung quanh, không có tên nào ẩn nấp. Anh vươn tay sờ má Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn lập tức cứng đờ, “Anh Lâm?”

“Kết vảy rồi?”

“Ừm.”

Vết sẹo không quá khó coi, nhưng Lâm Hành vẫn không nhin được, lúc anh nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đổ máu cả người đều mất đi lý trí. Cố Cảnh Ngôn từ lúc nào phải chịu tội như thế? Tiểu thiếu gia được nuông chiều từ bé, bỗng dung bây giờ lại thêm một vết sẹo trên mặt.

“Đau không?”

“Không đau.”

Ngón tay cái của Lâm Hành lướt qua cằm Cố Cảnh Ngôn, lấy từ trong túi ra một tuýp thuốc, bóp ra một ít bôi lên vết sẹo của Cố Cảnh Ngôn, “Em ăn sáng đi.”

“Bên Vinh Ích đã có động tĩnh rồi.” Độ tồn tại của Lâm Hành quá mạnh mẽ, mặt Cố Cảnh Ngôn nóng rực lên, chỉ có thể cố gắng dời sự chú ý, “Bây giờ bên tuyên truyền đang làm rất lớn.”

Lâm Hành gạt đầu, nâng cằm Cố Cảnh Ngôn, vuốt nhẹ, cười như không cười nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Nhớ anh rồi phải không?”

Thuốc mỡ man mát, ngón tay khô ráo ấm áp của Lâm Hành, hầu kết lặn trên cái cổ thanh tú của Cố Cảnh Ngôn, cậu gạt đầu.

“Ngoan vậy sao? Hửm?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn càng nóng hơn, đúng là chẳng tốt chút nào. Bởi vì kích động, con mắt cậu hơi ửng

hồng. Lâm Hành không đùa nữa, xác định Cổ Cảnh Ngôn quả thật rất căng thẳng, thu tay về nhét chai thuốc mỡ vào túi quần Cổ Cảnh Ngôn, “Nhớ bôi thuốc đấy.”

Nắng sớm từ ven thành phố dần lan tỏa, cả nửa thành phố được nhuộm thành màu vàng. Mái tóc mềm mại của Cổ Cảnh Ngôn hiện ra vàng sáng, gương mặt hiền hòa, lúc cậu ăn hơi cúi đầu xuống, hàng lông mi dày như lông vũ. Lâm Hành vươn tay chạm nhẹ vào đôi mắt Cổ Cảnh Ngôn, đúng như dự đoán ngón tay anh bị hàng lông mi lướt qua, Lâm Hành ngứa ngáy trong lòng, tiện tay vuốt mái Cổ Cảnh Ngôn qua một bên, “Hôm đó sợ lắm phải không?”

“Không sợ.”

“Vậy thì gan em lớn đấy nhỉ.” Giọng Lâm Hành trầm thấp, ngậm lấy tiếng cười, “Không hổ là người anh yêu, lá gan cũng khác với tất cả mọi người.”

Cổ Cảnh Ngôn thiếu chút nữa bị sặc, đời trước sao cậu không phát hiện Lâm Hành lại biết chọc ghẹo như vậy chứ!

“Ăn từ từ thôi, anh chờ em.”

Tiết thứ hai buổi sáng Lâm Hành lại bị Lưu Vũ gọi vào văn phòng.

“Lại đau bụng à? Kỳ kinh nguyệt của em cũng đều đặn quá nhỉ?”

Lâm Hành: “...”

“Suốt ngày nhờ Cổ Cảnh Ngôn xin nghỉ, các em ở chung sao?”

Lâm Hành: “...”

Có phải thầy biết hơi nhiều không?

“Chẳng lẽ thầy tìm em chỉ vì chút chuyện này thôi à?”

“Trần Phi Vũ nghỉ học em có biết không?”

Lâm Hành sững sốt một chút, “Hả?”

“Lớp 11, một năm nữa đã tốt nghiệp rồi. Tốt xấu gì cũng phải có tấm bằng cấp 3, không còn là trẻ con mười mấy tuổi đầu nữa, chỉ có một tấm bằng tốt nghiệp cấp 2 thì có thể làm được gì?” Lưu Vũ thở dài,

“Bước ra khỏi cổng trường rồi thì sẽ không quay về được nữa.”

“Em từng khuyên nó rồi, nó không nghe.” Ánh mắt Lâm Hành chìm xuống, Trần Phi Vũ học tập không phải quá kém, ít nhất là còn giỏi hơn Lâm Hành. Kiếp trước, cậu ta thôi học là bởi vì anh. Sau này nhiều lần uống say cũng từng nói hối hận. Nếu như không phải vì Lâm Hành, cậu ta chắc chắn sẽ không thôi học, ít nhất sẽ lên được cao đẳng, nhưng còn bây giờ thì sao?

“Nhà các em gần nhau, em đi nói chuyện với ba mẹ em ấy thử đi.” Biểu hiện gần đây của Lâm Hành làm Lưu Vũ rất có hảo cảm, giống như một con người. Không quậy phá, còn cố gắng học hành.

“Em biết rồi.”

“Còn em thì sao? Có dự định gì?” Lưu Vũ cũng không biết biểu hiện này của Lâm Hành có thể duy trì bao lâu, nói: “Lớp 12 sẽ chia ban, điểm môn xã hội của em cao hơn tự nhiên đó.”

“Em chọn tự nhiên.”

Lưu Vũ: “...”

“Em định thi đại học T.”

Lưu Vũ tê cả da đầu, “Cố Cảnh Ngôn muốn thi đại học T phải không?”

“Vâng, nguyện vọng của cậu ấy cũng là nguyện vọng của em.”

Lưu Vũ nổi da gà, học sinh đứng đầu lớp từ trên xuống và một học sinh đứng đầu từ dưới lên định thi cùng trường đại học? Người trẻ bây giờ đúng là không thể đoán được, người khác là điên vì yêu, còn vị này chính là học vì yêu.

Lưu Vũ ngẫm lại cuộc đời của chính mình, đẩy kính mắt, “Cố Cảnh Ngôn thi giữa học kỳ đạt điểm tối đa.”

“Em biết rồi.”

“Dừng cảm lắm, cô lên, có thời gian đến nhà Trần Phi Vũ xem thử, về học đi.”

Lâm Hành về lớp, lúc đi ngang qua bàn Cố Cảnh Ngôn thì dừng bước, gõ lên bàn của người bạn bên cạnh, “Ra sau ngồi đi.”

Bạn cùng bàn của Cố Cảnh Ngôn là một nữ sinh hơi mập, cấp tốc ôm sách chạy ra phía sau như chạy trốn,

Lâm Hành kéo ghế ra ngồi xuống, “Em lại dùng lý do đau bụng để xin nghỉ à?”

Cố Cảnh Ngôn của anh thật là đáng yêu, đứa nhóc cứng nhắc, lý do nghỉ phép cũng không tìm cái mới.

Lỗi tai Cố Cảnh Ngôn nóng lên, đưa cho Lâm Hành cuốn vở ghi chép mấy hôm nay, “Không có lý do nào khác.”

“Tại sao không có?” Lâm Hành mở vở ra, nhìn nét chữ xinh đẹp của Cố Cảnh Ngôn, “Em có thể nói đau đầu, viêm ruột thừa này nọ.”

“Không được.”

“Cái gì?”

“Anh sẽ không bao giờ đau bụng.” Cố Cảnh Ngôn quay đầu nghiêm túc nhìn Lâm Hành, “Những thứ khác thì có thể có, không thể nói bậy được.”

Lâm Hành dừng lại, nhếch miệng lên, muốn hôn Cố Cảnh Ngôn.

Ý tứ sâu xa ồ một tiếng, “Sợ anh bị bệnh sao?”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, tim Lâm Hành lập tức nhảy boong boong, thôi xong, đời này lại gắn với em ấy thì sao chứ? Vui vẻ chịu đựng thôi. Đàn ông mà, chút tiền đồ này có là gì.

Thầy Vật lý vào lớp, liếc nhìn Lâm Hành ngồi hàng trước, sững sốt một chút rồi mới thu tầm mắt lại, mở giáo án ra. “Bạch Manh Manh, phát bài kiểm tra ra đi.”

“Bài kiểm tra lần này, có người tăng nhanh như gió, có người lại trượt dốc.” Thầy Vật lý cố ý nhìn Lâm Hành một chút, Lâm Hành là do thầy tận mắt canh chừng, không hề có gian lận, thiếu hai điểm là đạt tối đa. Thầy Vật lý thấy hành vi tự ý đổi chỗ Lâm Hành thì mở một con mắt nhắm một con mắt.

Lâm Hành nhận bài kiểm tra, Cố Cảnh Ngôn trước tiên nhìn lại, nhìn thấy điểm Cố Cảnh Ngôn cũng ngoài ý muốn một chút, lập tức toét miệng cười. Vị này nhà anh lợi hại thật đấy.

Năm đó tiếng Anh bập bẹ mà còn dám lên sân khấu nước ngoài diễn thuyết, anh có cái gì mà không làm được?

“Học bổ túc cực kỳ hiệu quả luôn.” Lâm Hành lật xem bài kiểm tra, cười nói, “Buổi tối đến nhà em học nữa nhé? Được không? Bạn học Tiểu Cố?”

Dạy bổ túc cho Lâm Hành áp lực quá lớn, không hợp một câu thôi liền muốn hôn muốn sờ.

“Ừm.”

Đến tối Cổ Cảnh Ngôn liền biết vì sao Lâm Hành lại quay về nhanh như vậy, Vương Uy bị bắt. Vương Uy hút DP (*) quá liều, xuất hiện ảo giác, ở nhà la gào kêu cứu, hàng xóm liền gọi điện thoại báo cảnh sát. Cảnh sát tới phát hiện nhà hắc chứa một số lượng lớn DP, nơi này không đơn thuần là nhà của Vương Uy, mà còn là một trạm trung chuyển giao dịch DP.

(*) DP: Durban Poison, một dạng cần sa

Vụ án lớn như vậy, ngay lập tức được lên kênh tin tức, kinh động đến các ông lớn, phái người xuống điều tra, Bách Uy nhất định sẽ phải chịu ảnh hưởng, không ai rảnh đi tìm Lâm Hành.

Lúc tan học Lâm Hành dọn dẹp sách vở định đi, Cổ Cảnh Ngôn vội vàng đuổi theo. Đi tới cửa, Lâm Hành quay đầu lại, “Buổi tối anh còn có chút chuyện, hôm nay chắc không qua được.”

Cổ Cảnh Ngôn ngó ra, nhìn chăm chăm Lâm Hành.

“Chuyện trong nhà thôi, em về nhà chú ý an toàn.”

“Ừm.”

Lâm Hành giơ tay xoa nhẹ tóc Cổ Cảnh Ngôn, cúi người nhỏ giọng nói, “Nếu không buổi tối anh trèo cửa sổ vào nhé?”

Cổ Cảnh Ngôn: “...”

“Đi đi.” Lâm Hành không giỡn nữa.

Cổ Cảnh Ngôn bắt lấy cổ tay Lâm Hành, Lâm Hành quay đầu lại, ý tứ sâu xa nhìn cậu, “Không nữa sao?”

Cổ Cảnh Ngôn vội vã buông tay, lấy từ trong cặp ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Lâm Hành, “Anh cầm đi.”

Lâm Hành hí hóp mắt, cười khê, “Chìa khóa nhà em à?”

“Ừm.” Cổ Cảnh Ngôn nói, “Nếu anh muốn... bổ túc, thì đến nhà em.”

Anh không muốn học bổ túc, anh chỉ muốn đề Cổ Cảnh Ngôn thôi.

“Được.” Nụ cười của Lâm Hành rất thâm sâu.

“Anh đi đây.”

Lâm Hành phải đến tìm Trần Phi Vũ, Trần Phi Vũ bây giờ thôi học là bị điên rồi sao? Mười bảy tuổi, có thể làm được trò trống gì?

Tám giờ tối, nhà Trần Phi Vũ tối om, cửa đóng chặt. Lâm Hành nhanh chân chạy lên lầu ba, gõ cửa chủ nhà trọ. Con poodle trong nhà sủa lên vài tiếng, lập tức cửa phòng được mở ra, ánh đèn lóe sáng, chủ nhà trọ hơi mập ló đầu ra, “Ai vậy?”

“Nhà Trần Phi Vũ không có ai ạ?”

“Tiểu Hành à?” Lâm Hành trước đây thân thiết với Trần Phi Vũ, chủ nhà trọ cũng biết, vén rèm trúc đi ra, “Con không nghe nói sao?”

“Gì cơ?”

“Mẹ của Phi Vũ ở trên đường bị xe đụng phải, bây giờ còn đang nằm trong phòng hồi sức tích cực.” Chủ nhà trọ thở dài, “Sợ là không qua khỏi.”

Trong phút chốc, Lâm Hành lạnh cả người. Anh quay về, chỉ thay đổi một chuyện liên thay đổi luôn cả số mạng của người khác. Hiệu ứng bướm bướm sao? Kiếp trước, ba mẹ Trần Phi Vũ sống khỏe mạnh đến già luôn mà. echkidieu2029.wordpress.com

Không có tai nạn xe, không có phòng hồi sức tích cực.

“Tiểu Hành, con không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Lâm Hành xoa nhẹ khuôn mặt, “Bọn họ đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Trung ương.”

“Cảm ơn cô.” Lâm Hành quay người nhanh chân lao ra ngoài, trèo lên xe đạp chạy như bay. Gió rất lớn, thổi lên da anh đến đau rát, đây rốt cuộc là thế giới gì?

Có thực sự tồn tại hay không?

Lâm Hành ở cửa bệnh viện va vào Trần Phi Vũ, tiết kiệm được thời gian Lâm Hành tìm người. Lâm Hành dừng xe đạp, ngón tay chà xát lên quần áo, “Trần Phi Vũ?”

Tóc tai Trần Phi Vũ ngổn ngang, quần áo cũng nhăn nhúm, “Anh Lâm?”

Lâm Hành dừng xe xong đi tới, “Hai ngày nay mày không đến trường sao?”

“Em nghỉ học rồi.” Trần Phi Vũ cúi đầu, ngón tay miết miết đường may quần, dời tầm mắt, “Anh tìm em có chuyện gì không?”

“Mẹ mày xảy ra chuyện sao không nói cho tao?”

Trần Phi Vũ xụ miệng, khuôn mặt đờ đẫn. Giọng cậu ta không bật ra khỏi miệng được, nghẹn ngào trước. Cậu ta bụm mặt, khóc rất ngu ngốc.

Lâm Hành quay đầu nhìn ra phía đêm tối xa xa, Trần Phi Vũ nợ anh một cái công ty, Trần Phi Vũ nợ anh một mạng. Trần Phi Vũ thằng chó này, cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng chẳng quan tâm. Nhưng ba mẹ Trần Phi Vũ lại đối với anh rất tốt, năm đó xảy ra chuyện, bọn họ đã hết sức giúp đỡ cho anh.

“Thiếu bao nhiêu tiền?”

“Một ngày tận mấy ngàn.” Trần Phi Vũ ngồi xổm xuống, giọng nói run rẩy, nói không thành tiếng. “Không có tiền.”

Lâm Hành đứng trong màn đêm này, như là quay về đêm hôm đó, trên cõi đời này chỉ còn lại một mình anh. Lâm Hành xốc Trần Phi Vũ dậy, ấn vào luống hoa, “Khóc cái gì mà khóc? Khóc có tác dụng không? Nghĩ cách kiếm tiền, bảo vệ được toàn mạng rồi hẵng nói.”

Lâm Hành thân hình cao lớn, đứng ở dưới ánh đèn, anh đốt một điếu thuốc hút mạnh một hơi. Tâm tình ổn định lại, Lâm Hành nói, “Tao sẽ nghĩ cách kiếm tiền, mày đừng có khóc nữa. Con mẹ mày khóc thì chính là đồ vô dụng? Còn là đàn ông thì lau khô nước mắt đi.”

27. Chương 27

Lâm Hành cực ghét Trần Phi Vũ khóc, chỉ muốn đạp chết cậu ta.

“Dẫn tao đi thăm.”

Bọn họ ở trong hành lang nhìn thấy ba của Trần Phi Vũ, ba Trần Phi Vũ quanh năm làm việc khổ cực, thoát nhìn già hơn nhiều so với người cùng lứa, lúc ông nhìn thấy Lâm Hành thì vẫn cố kiên cường chống đỡ, “Tiểu Hành, con tới rồi à?”

“Vâng, con tới thăm cô, con cũng mới vừa biết.”

Ba Trần Phi Vũ thở dài, không nói gì thêm.

Mẹ Trần Phi Vũ đang nằm trong phòng hồi sức, vẫn chưa qua cơn nguy hiểm. Anh đứng một lúc trong bệnh viện rồi đi ra ngoài, Trần Phi Vũ đi theo phía sau anh. Lâm Hành quay đầu lại nhìn Trần Phi Vũ, nhìn một lúc lâu, Lâm Hành nói, “Trần Phi Vũ, mày từng nợ tao một mạng”

Trần Phi Vũ ngắc đầu rất kinh ngạc, Trần Phi Vũ không biết chuyện tương lai, Lâm Hành cũng không có giải thích thêm, chỉ nói, “Hi vọng sau này mày có thể sống đàng hoàng.”

Lâm Hành ở cổng bệnh viện hút một điếu thuốc, cũng không biết phải đi đâu. Điện thoại vang lên một tiếng, anh cầm lên thấy tin nhắn của Cố Cảnh Ngôn, “Anh ngủ chưa?”

Mười hai giờ mười phút, Cố Cảnh Ngôn còn chưa ngủ. Lâm Hành dập tắt thuốc, gọi qua.

Rất nhanh được bắt máy, giọng Cố Cảnh Ngôn trong điện thoại truyền tới, “Anh Lâm?”

“Chưa ngủ à?”

“Đang định ngủ.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Muốn gửi tin nhắn cho anh.”

Lâm Hành nghe thấy Cố Cảnh Ngôn ở bên kia thở rất khẽ, một hồi lâu sau mới nói: “Tiểu Cảnh, bên thị trường chứng khoán có thể rút ra không?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hành im lặng nửa ngày, rồi nói: “Gặp mặt nói sau.”

Chìa khóa cuối cùng cũng có đất dụng võ, Lâm Hành mười hai giờ bốn mươi đến nhà Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn mặc áo ngủ màu xanh dương nhạt, nhìn rất gầy, “Anh Lâm, nếu anh cần tiền thì em vẫn còn một ít, Vinh Ích nhất định có thể nổi, bây giờ rút ra sẽ khá thiệt thòi.”

Lâm Hành ần ần mi tâm, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Bóng tối bao trùm, giọng của Cố Cảnh Ngôn là ánh sáng yếu ớt, Lâm Hành và cậu nương tựa lẫn nhau.

Lâm Hành giờ tay ôm Cổ Cảnh Ngôn vào lòng, anh ôm rất chặt, “Tiểu Cảnhh.”

“Anh không cần phải có gánh nặng, chỗ tiền này là của riêng em, anh muốn lấy bao nhiêu cũng được.” Cổ Cảnh Ngôn sợ Lâm Hành không chấp nhận, giải thích, “Chuyện của anh là gì?”

“Mẹ của Trần Phi Vũ gặp tai nạn đang nằm trong phòng hồi sức.”

Người trong lòng hơi cứng ngắc, Lâm Hành buông Cổ Cảnh Ngôn, Cổ Cảnh Ngôn rũ mắt nhìn xuống, hàng lông mi dày run rẩy. “Anh còn lo chuyện nhà nó nữa à?”

“Ba mẹ nó có ơn với anh, không cần biết nó từng làm gì, nó có thể vong ơn phụ nghĩa, nhưng anh thì không.” Lâm Hành nói.

Cổ Cảnh Ngôn cong khóe miệng nở nụ cười lạnh nhạt, rất ngắn ngủi, cậu liền thu lại, “Nó như thế nào cũng là đáng đời, báo ứng.” Lại ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Hành, Cổ Cảnh Ngôn bỗng nhiên nhận ra, trong lời nói của mình có hàm ý. “Ý của em là, em không thích Trần Phi Vũ. Trong nhà còn có chút tiền mặt, anh muốn bao nhiêu? Em đi lấy.”

“Em làm gì mà có tiền?” Lâm Hành đột nhiên hỏi, anh nghĩ tới những tài liệu được mã hóa trong máy vi tính của Cổ Cảnh Ngôn. Có dự cảm không tốt, nếu như cậu cũng quay về rồi, vậy bao lâu nay anh đã làm một tên càn rỡ ngu ngốc.

“Chơi mấy trò nhỏ thôi.”

“Hợp tác với ai? Hay là tự mình làm?”

Cổ Cảnh Ngôn hoài nghi Lâm Hành đã phát hiện cái gì, né tránh ánh mắt Lâm Hành, “Em hợp tác với người ta, em chỉ lo phần thù tục thôi.”

Lâm Hành nghiêng đầu nở nụ cười, anh cười rất mê người. Đôi mắt híp lại, hàng lông mày giương lên. Anh nắm tay Cổ Cảnh Ngôn, đặt bên mép hôn một cái, “Nợ em một ân tình rồi phải làm sao đây?”

“Anh không nợ em.” Cổ Cảnh Ngôn ngẩng đầu, đôi mắt trong vắt, “Em cam tâm tình nguyện.” echkidieu2029.wordpress.com

Lâm Hành đột nhiên ôm ngang Cổ Cảnh Ngôn lên, đi thẳng về phòng ngủ. Cổ Cảnh Ngôn giật mình, nắm lấy áo Lâm Hành, “Anh Lâm?”

Lâm Hành ném Cổ Cảnh Ngôn lên giường, nhấc chân đi lên, một tay cởi quần áo của mình, trầm giọng nói, “Anh không có gì để báo đáp, lấy thân ra trả, có được không? Tiểu Cổ tổng?”

Cố Cảnh Ngôn đã có lí do chống cự nụ hôn này rồi, cậu đã quay về. Mẹ, vậy mà mình cứ như một con khỉ, làm trò giải trí cho người ta.

Cố Cảnh Ngôn căng thẳng, nuốt nước bọt, nắm lấy tấm chăn dưới thân, “Anh Lâm?”

“Tự mình cởi hay anh cởi?”

Lòng ngực Cố Cảnh Ngôn phập phồng, mặt đỏ lên thấy rõ, cậu muốn ngủ với Lâm Hành. Cụ thể ngủ làm sao, cậu cũng có tìm hiểu tư liệu. Cố Cảnh Ngôn tự mình biết mình, cậu nhất định là không đề được Lâm Hành, nên phải làm người ở dưới.

Cố Cảnh Ngôn cũng ảo tưởng quá, nhưng thao tác cụ thể vẫn còn mơ hồ.

Lâm Hành cởi cả áo và quần ra, chỉ mặc chiếc quần cộc nằm đè lên Cố Cảnh Ngôn, đầu gối tách mở chân Cố Cảnh Ngôn, hôn lên trán Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn căng thẳng lông mi run rẩy, nhắm mắt lại, “Lâm Hành?”

Lâm Hành mở cúc áo ngủ của Cố Cảnh Ngôn, suy tư. Cố Cảnh Ngôn liều mạng như vậy sao? Có nhận được không?

Quần áo được cởi lộ ra lòng ngực trơn bóng, Lâm Hành nóng cả đầu rồi. Anh bỗng nhiên hôn thật mãnh liệt, Cố Cảnh Ngôn không kịp chuẩn bị, Lâm Hành hôn rất bá đạo. Cậu bị ép phải đáp trả lại, một lúc sau mới gượng tay choàng qua cổ Lâm Hành. Lúc Lâm Hành buông ra, cả người Cố Cảnh Ngôn như bay lên, mặt thì dại ra.

“Còn nhớ huyện Lăng không?”

“Ừm.” Cơ thể Cố Cảnh Ngôn rơi vào trong tay Lâm Hành thì trở nên cực kỳ mất cảm, Lâm Hành liếm đôi môi cậu, rồi chậm rãi đi xuống, hôn lên hầu kết.

Cố Cảnh Ngôn quá nhạy cảm, ngón tay run rẩy, “Anh Lâm?”

“Lúc đó anh đã muốn làm như vậy rồi.” Tay Lâm Hành chui vào quần ngủ của cậu, cơ thể Cố Cảnh Ngôn run rẩy không ngừng, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, cậu muốn bắt lấy tay Lâm Hành, nhưng không nổi, “Lâm Hành.”

“Tiểu Cố tổng.” Lâm Hành lặp lại một lần, “Có sướng không?”

Cố Cảnh Ngôn cứng đờ, tay Lâm Hành vẫn còn chuyển động, Cố Cảnh Ngôn giống như nằm giữa băng và lửa. Tay Lâm Hành không nhẹ không nặng, Cố Cảnh Ngôn chưa từng làm cho bản thân, bị anh làm sắp phát điên rồi. Cậu sắp không nhận được nữa, nhưng mà, Lâm Hành đột nhiên gọi cậu là Tiểu Cố tổng,

Lâm Hành phát hiện ra rồi?

Lâm Hành cũng là người mới, mười bảy tuổi anh bắt đầu thích Cố Cảnh Ngôn, thích đến chết. Đây cũng là lần đầu tiên anh làm cho người ta, bởi vì trong lòng đang tức giận, ra tay có hơi nặng một chút.

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên nắm lấy cánh tay anh, choàng lên lưng.

“Anh?”

Cố Cảnh Ngôn trước đây cũng gọi anh như vậy, nhưng số lần có hạn. Lần đầu tiên kêu như mèo thể này, mang theo mùi vị động tình. Lâm Hành cũng không rút tay ra, nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Em có biết gay làm thể nào không?”

Não Cố Cảnh Ngôn vẫn còn trong trạng thái trống rỗng, cậu sắp bị Lâm Hành dẫn vật chết rồi.

Cố Cảnh Ngôn trợn to mắt, gấp gáp thở dốc. Lâm Hành dùng hành động để nói cho cậu biết từng thao tác cụ thể, điên rồi.

“Tiếp thu được không?” Lâm Hành nhìn chăm chú vào cậu.

Cố Cảnh Ngôn há miệng lại không phát ra âm thanh, Lâm Hành nói, “Cái của anh em từng nhìn rồi đấy, rất thô rất lớn, muốn đi vào nơi này.”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, nhắm mắt lại, vòng bụng mảnh mai phập phồng theo nhịp thở, “Em phải —— làm thể nào?”

“Nằm sắp thì sẽ tốt hơn.” Lâm Hành nói.

Anh muốn xem xem Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc liều mạng cỡ nào, chỉ vì muốn chơi mình mà bất chấp mọi giá, không giống như tác phong của Cố tổng.

Yên lặng khoảng chừng nửa phút, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên bò lên vươn mình quỳ ở trên giường, đưa lưng về phía Lâm Hành, giọng khàn khàn, “Anh tới đi.”

Áo ngủ của Cố Cảnh Ngôn chỉ mới cởi một nửa, toát ra dục vọng còn xấu hổ che trên eo. Đường nét trên lưng trơn bóng trôi chảy, từ sau cổ đến eo, cuối cùng rơi vào trong lớp áo ngủ ngắn ngang.

Tay Lâm Hành đặt trên gáy Cố Cảnh Ngôn, chậm rãi đi xuống. Đột nhiên bò lên người Cố Cảnh Ngôn hôn xuống mạnh mẽ, Cố Cảnh Ngôn đáp lại anh, hôn đến nỗi muốn nghẹt thở. Lâm Hành buông ra, hôn lên mắt Cố Cảnh Ngôn, “Mở mắt ra, nhìn anh.”

Cố Cảnh Ngôn mở mắt ra.

Lâm Hành nói, “Em quay về rồi?”

Mới vừa rồi Lâm Hành đột nhiên nhắc tới huyện Lăng, khi đó Cố Cảnh Ngôn đi tìm Lâm Hành, thời gian bọn họ ở huyện Lăng là lâu nhất. Cố Cảnh Ngôn bị hôn đến choáng đầu, nói cái đã lộ hết.

Cố Cảnh Ngôn im lặng.

“Vậy anh phải gọi em là Cố tổng hay tiếp tục gọi là Tiểu Cảnh?”

Cố Cảnh Ngôn lớp 11 không biết đến trò chơi, khái niệm trò chơi là Lâm Hành đề xuất, Lâm Hành rất thích chơi trò chơi. Lần cuối cùng bọn họ thảo luận về trò chơi là lớp 12, sau đó Cố Cảnh Ngôn làm nghề này, trò chơi trở thành sản phẩm kiếm tiền nhất Cố thị, đẩy Cố thị thẳng tới bảng xếp hạng Forbes.

Cố Cảnh Ngôn đã cởi gài hết, quần Lâm Hành vẫn còn mặc. Cố Cảnh Ngôn mặt xám như tro tàn, không có một chút huyết sắc, lẳng lặng nhìn Lâm Hành.

Lâm Hành buồn bực, đẩy Cố Cảnh Ngôn ra đứng dậy, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên từ phía sau ôm lấy anh, “Em không phải cố ý lừa anh đâu.”

“Vì để giữ lại tình anh em mà tình nguyện để đàn ông làm?”

“Không phải.”

Lâm Hành bắt đầu nóng nảy, xoay người lại đẩy Cố Cảnh Ngôn ngã lên giường, tay đặt trên cổ Cố Cảnh Ngôn, giọng đầy giận dữ, “Cố Cảnh Ngôn, chơi tôi vui lắm phải không? Cả hai đời nhìn tôi bám dính em như chó, thú vị lắm phải không? Hả?”

“Em không có chơi đùa với anh, em thích anh thật mà.” Cố Cảnh Ngôn nghẹn cổ, đôi mắt đỏ au, hiếm thấy cất cao giọng, “Anh nói là anh hôn nhầm, là anh nói trước mà. Sau đó bên cạnh anh cũng có người rồi, em có thể làm sao? Anh muốn em phải làm sao bây giờ?”

“Con mẹ nó tôi nói tôi hôn nhầm lúc nào?” Lâm Hành nhớ rõ cả hai đời, chưa từng nói hai chữ “hôn nhầm” này. “Bên cạnh tôi có người nào?”

Mắt Cố Cảnh Ngôn đỏ rực, lồng ngực phập phồng, cắn răng không nói lời nào.

“Nói đi chứ.” Cái câu nói thích trước đó làm Lâm Hành bứt tức một chút, Cố Cảnh Ngôn cả hai đời đều thích anh. Mẹ, vậy mười mấy năm của đời trước bọn họ rốt cuộc đã làm gì? Ngu ngốc khờ khạo thâm mền

lẫn nhau?

Lâm Hành chết cũng không nghĩ tới, chuyện cầu huyết như thế này sẽ rơi vào mình.

“Cố Cảnh Ngôn, đang nói chuyện với em đây, không nghe thấy sao?”

Nước mắt Cố Cảnh Ngôn dâng lên, cậu quệt thật mạnh. Lâm Hành mềm lòng, buông Cố Cảnh Ngôn ra, giơ tay xoa xoa mắt Cố Cảnh Ngôn. Anh rất ghét nhìn thấy đàn ông khóc, cảm thấy mít ướt như đàn bà, nhưng khi Cố Cảnh Ngôn khóc, anh chỉ thấy đau lòng.

“Khóc cái gì? Anh có đánh em đâu.”

Cố Cảnh Ngôn giơ tay che mặt, khóc nức nở, lưng cũng run rẩy. Lâm Hành bình tĩnh lại, lúc trước anh rút cuộc đã nói sai cái gì mà để cho Cố Cảnh Ngôn cảm thấy là mình không thích em ấy?

Lâm Hành nhắm mắt hít sâu, người bị đá là anh, vậy mà giờ em ấy còn thấy ấm ức!

“Cố Cảnh Ngôn?”

Cố Cảnh Ngôn kéo chăn qua che mặt lại khóc, đệt! Nhất quyết không để yên.

Lâm Hành: “...”

Lâm Hành vén chăn lên, kéo tay Cố Cảnh Ngôn xuống, nghiêng răng nghiêng lợi. Vuốt mặt Cố Cảnh Ngôn một cái, vẫn chưa nín, “Em khóc nữa anh đau lòng đấy.”

28. Chương 28

“Em quay về lúc nào?” Lâm Hành ném quần áo ném sang, “Mặc vào.”

Cố Cảnh Ngôn mặc quần áo vào, Lâm Hành ngồi ở một đầu châm điều thuốc, hút một hơi thật mạnh. Mượn chút tiền của cô dâu nhỏ thôi, không nghĩ lại gây ra chuyện lớn như vậy. Anh nhìn Cố Cảnh Ngôn cúi đầu rất tội nghiệp, trong lòng bối rối.

“Năm ngoái.”

Cố Cảnh Ngôn mặc quần áo vào, nói rất khẽ.

“Hút thuốc không?”

“Ừm.”

Lâm Hành đưa hộp thuốc lá tới, Cố Cảnh Ngôn ngậm điếu thuốc ngậy ra nhìn Lâm Hành, mẹ kiếp, lại nợ anh ấy nữa. Lâm Hành cúi người châm lửa cho Cố Cảnh Ngôn, rồi bỏ bật lửa lên tủ đầu giường.

“Em làm sao ——” lại quay về? Câu chữ đột nhiên kẹt lại, việc này có nghĩa là Cố Cảnh Ngôn ở thế giới kia đã không còn, Lâm Hành không hỏi tiếp, cho dù là đáp án gì anh cũng không chấp nhận được.

“Em tự sát.” Cố Cảnh Ngôn toét miệng, nở nụ cười, cậu nhìn Lâm Hành, “Trong lòng có người, mới có thể sống lại.”

Lâm Hành ngẩng đầu, ngón tay thon dài trắng nõn của Cố Cảnh Ngôn kẹp thuốc lá, cậu rất gầy, mạch máu màu xanh trên mu bàn tay cũng có thể thấy rõ ràng. Tư thế cậu hút thuốc rất đẹp, cái cổ thanh tú hơi tái nhợt, một đôi mắt tối tăm ẩn giấu ở trong màn đêm, “Anh cũng không còn ở đó.”

Lâm Hành đột nhiên nắm lấy cổ tay Cố Cảnh Ngôn thủ đoạn, hất cằm nghiêm nghị, “Có thật không?”

“Anh không tin à?”

“Thích anh tại sao lại đính hôn với phụ nữ?”

“Cô ấy là les, bọn em đã thỏa thuận kết hôn nửa năm.”

“Nói tiếp đi.”

Cố Cảnh Ngôn đang hút thuốc lá, trở tay một cái làm tàn thuốc rớt lên cổ tay, “Lâm Hành, em mà nói dối câu nào, em sẽ chết thật khó coi.”

Động tác của Lâm Hành rất nhanh, anh nắm lấy tay Cố Cảnh Ngôn rút điếu thuốc ra, Cố Cảnh Ngôn vẫn bị phỏng, cổ tay đỏ chót. Lâm Hành tức giận, bỗng nhiên giơ tay lên nhưng không rơi xuống trên người Cố Cảnh Ngôn. Xuống giường nhanh chân đi vào phòng khách tìm tới hộp thuốc.

Tay Cố Cảnh Ngôn bị phỏng nổi bong bóng, trên gương mặt anh tuấn của Cố Cảnh Ngôn không có chút biểu hiện gì.

“Đau không?” Lâm Hành dán miếng chống phỏng cho cậu, phát hiện trên cánh tay cậu còn có vài vết sẹo rất nhạt, cơ địa Cố Cảnh Ngôn không dễ lưu sẹo, không nhìn kĩ thì không thấy được. Lâm Hành không có sở thích xem tay người khác nên không để ý những vết này.

“Cố Cảnh Ngôn?”

“Không đau.” Cố Cảnh Ngôn một chữ quý như vàng, nói xong cũng sờ môi làm thinh.

“Vậy mà cũng không đau? Vậy sau này với em anh sẽ bớt được nhiều giai đoạn, làm thẳng luôn, dù sao em cũng không sợ đau.” Lâm Hành muốn đánh cậu, nhưng lại không nỡ ra tay, “Để tòn thuốc rót vào tay? Giải nhĩ, tự mình hại mình rồi còn làm anh đau lòng?”

“Anh sẽ còn làm với em sao?” Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành chăm chú, “Lâm Hành, anh còn cần em không?”

Tim Lâm Hành lại nhói lên, anh cười tự giễu, “Cố Cảnh Ngôn, bất kể là quá khứ hay hiện tại, chỉ cần một câu nói của em, anh có thể liều mình vì em, em nói xem anh đang làm gì đây?”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, Lâm Hành bôi thuốc xong, đứng dậy, “Ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.”

Cố Cảnh Ngôn lần thứ hai ôm lấy anh từ phía sau, cánh tay quấn ở bên hông anh.

“Làm gì đây Cố tổng?”

Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào cũng không buông tay, chỉ ôm khư khư Lâm Hành.

“Thiếu gia của anh ơ.” Lâm Hành giơ tay lên, “Anh đi cất hộp thuốc, còn phải rửa tay nữa, còn dính thứ đó của em đây này. Tuy rằng anh không chê, nhưng không có nghĩa là anh muốn nằm cả tối với cái tay dính dớp này.”

Cố Cảnh Ngôn lập tức buông Lâm Hành ra.

Lâm Hành vào phòng vệ sinh tắm một cái tận nửa tiếng đồng hồ mới trở về phòng. Đây không phải là Cố Cảnh Ngôn mười bảy tuổi, cậu vẫn là người kia, chỉ là bây giờ hai người bọn họ đều khoác lớp vỏ bọc mười bảy tuổi, bắt đầu lại cuộc đời.

Lâm Hành ở trong phòng khách hút một điếu thuốc, đứng dậy về phòng, Cố Cảnh Ngôn đang ngủ nghe tiếng thì nhanh chóng ngồi dậy, đôi mắt mơ màng nhìn tới, “Anh Lâm?”

“Còn chưa ngủ sao? Ba giờ rồi.”

Cố Cảnh Ngôn nhúu mày, không lên tiếng. Anh cũng trở về rồi, đều là người trưởng thành, cũng không có gì ngại ngùng. Lâm Hành nhắc chân lên giường, nằm xuống gối lên cánh tay.

Cố Cảnh Ngôn tắt đèn trần, chỉ để lại chiếc đèn ngủ, nằm xuống một lúc rồi vươn mình lại dúm đầu vào ngực Lâm Hành.

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn nhất định phải giả vờ mười bảy tuổi tới cùng luôn sao, Cố tổng lạnh lùng nghiêm nghị vô tình đi đâu rồi?

Lâm Hành im lặng một hồi, tay hạ xuống ôm lấy vai Cố Cảnh Ngôn, “Em cho rằng cái câu anh nói ‘xin lỗi’ tức là ‘hôn nhầm’ sao?”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, lắng nghe nhịp tim Lâm Hành.

“Anh Lâm, anh làm em đi.”

Làm cái đầu em!

Bàn tay Lâm Hành đặt lên đầu Cố Cảnh Ngôn, nhẹ nhàng vuốt ve, “Sau đó em bỏ đi?”

“Anh Lâm, anh muốn hôn em không?”

Lâm Hành giơ tay ấn đầu Cố Cảnh Ngôn, không chế cậu, nghiêng rằng, “Cố tổng, chỉ vì chút hiểu lầm đó mà bỏ lỡ nhiều năm như vậy sao?”

Cố Cảnh Ngôn hận đã không tắt hết đèn, cậu cúi đầu xuống, siết áo Lâm Hành. Mặt chôn trong cổ Lâm Hành, hơi thở ấm áp hòa lẫn với giọng điệu hờn dỗi, “Bạch Kỳ Kỳ nói cô ta lên giường với anh, còn nói là đang hẹn hò với anh nữa.”

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, cọ lên thái dương Lâm Hành, tóc Lâm Hành rất ngắn, cọ vào da hơi đau. “Mẹ em là kẻ thứ ba, bà bị vợ của Cố Trường Minh phát hiện, bên đó quây nhau banh chành, em không đi không được.”

“Người tổng anh vào tù là ai?”

Cố Cảnh Ngôn làm thinh, Lâm Hành vươn tay tắt đèn, trong bóng tối, anh ôm lấy eo Cố Cảnh Ngôn, “Đừng nói em không biết chuyện này.”

“Mẹ em.” Cố Cảnh Ngôn nói khẽ, “Xin lỗi.”

“Ồ.”

“Bà lên đọc nhật kí của em, em không biết.”

“Ồ.”

Cố Cảnh Ngôn sau này mới biết chuyện, cậu nợ Lâm Hành nhiều lắm, cậu không dám tới gần Lâm Hành. Lâm Hành chắc sẽ rất ghét cậu? Cuộc sống của anh bị cậu phá hủy. Cậu cũng không dám để Lâm Hành biết mình quay về, cậu khó khăn lắm mới có thể làm Lâm Hành thích mình.

Cố Cảnh Ngôn buông Lâm Hàn ra, ngồi dậy, “Anh Lâm?”

“Nằm xuống đi, ngồi dậy làm gì?”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, “Anh Lâm, em ‘thối’ cho anh nhé?”

“Em còn biết ‘thối’ nữa à? Biết nhiều đấy nhỉ.” Lâm Hành gồng lên cánh tay, cười lạnh, “Cố tổng đúng là đặc biệt, đa dạng nhiều thể loại.”

Cố Cảnh Ngôn không biết nên làm sao để anh vui lòng, bó tay toàn tập, ngồi yên. Cái não khôn khéo của cậu như chết máy, trước mặt Lâm Hành, cậu vẫn luôn là một cái máy tính đời cũ, vận hành chậm chạp.

“Nằm xuống ngủ đi, em còn nói nhảm nữa anh XXX em thật đấy.”

Cố Cảnh Ngôn suy tư một lúc lâu mới nằm xuống lại, tới gần Lâm Hành.

Lâm Hành lấy tay chụp lên mắt cậu, “Nhắm mắt lại.”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt, bên tai là giọng của Lâm Hành, “Từng làm cho người khác rồi hả?”

“Không có.”

“Vậy có ai thối cho em rồi sao?”

“Không có mà.” Lúc này Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở mắt ra, hàng lông mi dày lướt qua lòng bàn tay Lâm Hành.

Lâm Hành nói, “Nhắm mắt ngủ.”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại lần nữa, “Em xem phim.”

Lâm Hành: “Giỏi thế.”

Cố Cảnh Ngôn giơ tay kéo tay Lâm Hành xuống, Lâm Hành nói, “Không cho phép nhúc nhích.”

Cố Cảnh Ngôn chần chờ một lúc, thu tay lại, “Anh giận sao?”

“Không giận, anh rất vui, người anh yêu đi tìm hiểu làm sao để thổi cho đàn ông.” Mặt Lâm Hành cứ đứng đờ như không.

Cố Cảnh Ngôn: “...”

“Cố Cảnh Ngôn, nếu em còn lừa anh lần nữa, anh giết chết em.”

Sau đó Cố Cảnh Ngôn liền ngủ ngay.

Hôm sau Lâm Hành tỉnh lại sau tiếng chuông điện thoại, anh lấy điện thoại lên bắt máy, tiếng của mẹ anh truyền qua, “Hành Hành, con dậy rồi sao?”

“Dạ.” Lâm Hành vội vã nhìn giờ, sáu giờ rưỡi, “Mẹ?”

“Mẹ sắp đến thành phố C rồi, mẹ nghe nói mẹ Phi Vũ xảy ra chuyện, con biết chưa?”

“Tối qua con có đến thăm rồi, tình hình rất nghiêm trọng.”

“Mẹ và ba định cho họ hai mươi ngàn.” Mẹ nói, “Ba mẹ đến bệnh viện thăm họ trước đã, sáng nay không thể về gặp con, buổi trưa con về nhà ăn cơm nhé.”

“Buổi tối đi, buổi trưa con không về được.” Lâm Hành xoa xoa tóc, người bên cạnh cũng đã dậy rồi, Lâm Hành liếc mắt nhìn, kéo chăn qua che Cố Cảnh Ngôn lại, dời tầm mắt, “Hai mươi ngàn có đủ không?”

“Cứ thế trước đi đã, không đủ thì tính sau.”

“Buổi tối bạn con cùng qua ăn cơm.”

“Đứa nhỏ họ Cố đó hả? Vậy để mẹ mua thêm đồ ăn.”

“Vâng.”

Lâm Hành cúp điện thoại, Cố Cảnh Ngôn sửa sang lại quần áo ở trong chăn xuống giường đi thẳng đến phòng vệ sinh. Lâm Hành xoa xoa ấn đường, đứng dậy đi ra ngoài. Rửa mặt xong, Lâm Hành cầm cặp lên, Cố Cảnh Ngôn từ trong phòng lấy ra một xấp tiền mặt, “Lấy trước mười vạn đi, không đủ thì em đi lấy thêm.”

“Ba mẹ anh về rồi, giờ vẫn chưa cần tiền.”

“Em có công ty riêng, lợi nhuận cũng khá tốt, mười vạn không có bao nhiêu đâu.” Cố Cảnh Ngôn cân nhắc dùng từ. “Anh —— ”

“Công ty tên gì?”

“... JH.”

Lâm Hành đã đoán được, gần đây Khoa học kỹ thuật JH và tập đoàn Cố thị quan hệ mật thiết, làm gì có chuyện vô duyên vô cớ mật thiết như vậy? Cố Cảnh Ngôn đã quay về được một năm, với năng lực của cậu, một năm có khả năng làm được rất nhiều chuyện.

“Cảnh Hành?” JH: Jǐng háng (Cảnh Hành)

“Ừm.”

Lâm Hành xoa tóc Cố Cảnh Ngôn, rồi trả tiền lại. Nghĩ đến chỉ vì mấy vạn của mình mà để đích thân Cố tổng chạy đi một chuyến đã thấy buồn cười, đúng là khôi hài! echkidieu2029.wordpress.com

Cố tổng mà ra tay thì ít nhất phải cả trăm vạn.

Đệt!

“Không đủ anh lại tới tìm em.” Lâm Hành cầm lấy chìa khóa, “Đi thôi.”

“Em rất ghét Trần Phi Vũ.” Cố Cảnh Ngôn nói.

Lâm Hành quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu, ánh mắt Cố Cảnh Ngôn hơi lạnh lùng, cũng có thể hiểu được nỗi hận của Cố Cảnh Ngôn. Nếu có người như vậy hãm hại Cố Cảnh Ngôn, cho dù là nguyên nhân gì, lên

núi đao xuống biển lửa Lâm Hành cũng phải giết chết tên hung thủ kia.

Tại nạn xe không phải là Cố Cảnh Ngôn làm phải không? Suy nghĩ này chợt lóe lên, lập tức bị Lâm Hành phủ quyết. Cố Cảnh Ngôn không phải loại người như vậy, cậu sẽ không làm những chuyện gây họa cho những người không liên quan.

“Anh biết rồi.”

“Em cũng rất ghét Bạch Kỳ Kỳ.”

Lâm Hành trèo lên xe công thức một, nhìn người ngồi sau, để Cố tổng ngồi trên yên sau xe đạp đúng là hơi keo kiệt. Trước đây không biết cậu quay về nên không có gì lo sợ, lại còn xem người ta như tiểu kiều thê thật vậy.

Bây giờ đã biết cậu quay về rồi, Lâm Hành nói, “Tài xế của em đâu?”

Cố Cảnh Ngôn rất tự giác ngồi đằng sau Lâm Hành, giơ tay ôm eo Lâm Hành, “Đau bụng xin nghỉ.”

Phì!

“Đau bụng kinh à?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

“Ngồi xe anh không chê anh nghèo sao, Tiểu Cố tổng?”

Cố Cảnh Ngôn làm bộ không nghe thấy, bây giờ cũng đã như vậy rồi, Cố Cảnh Ngôn cũng không có gì để lo lắng, “Anh có từng thích Bạch Kỳ Kỳ không?”

“Thích con mẹ nó á!” Lâm Hành không nhịn được mắng một câu thô thiển, “Con ả kia nói gì em cũng tin sao? Cố tổng, IQ của em có thể chia bớt cho EQ một chút được không?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

“Cố Cảnh Ngôn, em nghe cho rõ đây. Từ đầu tới cuối, anh chỉ thích một mình em. Nếu em vẫn nghe chưa hiểu, tối về lên giường anh sẽ dùng hành động củng cố lại một lần nữa.”

29. Chương 29

Trần Phi Vũ buổi chiều đến trường học, yên tĩnh dị thường, không chơi đùa với Đồng Hải cũng không nói chuyện với người bên cạnh, cậu ta nghiêm túc nghe giảng và ghi chép.

Lớp 11/8 đột nhiên từ lớp ồn ã nhất trường chuyển thành lớp yên tĩnh nhất, nghiêm túc hiếu học nhất. Lưu Vũ rút một giọt nước mắt chua xót, lấy làm tự hào.

Một lớp toàn học sinh kém, hấn dùng chân tình cảm hóa, làm cho các em lạc lối trở về.

Ngẫm lại thực sự quá vĩ đại!

Hấn tự cao trào trong phút chốc, rồi mở sách giáo khoa ra, quay xuống nhìn lớp.

Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành đầu chen đầu, Lưu Vũ hít sâu, bình tĩnh, bọn họ vẫn là trẻ con thôi. Tăng hắng một tiếng, lại ngẩng đầu, Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn Lâm Hành cười phơ phới.

Lưu Vũ: “...”

Hai thằng cún này ngồi chung với nhau từ khi nào đây?

Cố Cảnh Ngôn xem tin tức thấy Bách Uy dính vào mại dâm nên bị niêm phong, đụng cánh tay Lâm Hành, “Anh làm à?”

Lâm Hành liếc nhìn, cầm lấy điện thoại của Cố Cảnh Ngôn nhìn tin tức, Cố Cảnh Ngôn ló đầu qua, “Anh còn nhớ Lưu Hồng không? Là bà tổng của Bách Uy, cái bà bữa đó đó.”

“Hả?”

“Sau bà còn có người khác.”

“Ai?”

“Cục thành phố.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Bả hoành hành ở thành phố C mà không ai dám đụng tới, người này hấn cũng ghê gớm lắm.”

“Ồ?” Lâm Hành trả điện thoại lại, “Bả đụng tới anh nổi không?”

Cố Cảnh Ngôn hơi nghiêng đầu, nghe xong liền nở nụ cười, nét mặt cong lên, nhìn chăm chăm Lâm Hành

rồi lắc đầu.

Ai dám đụng tới Lâm Hành, cậu liền giết chết người đó.

“Không đụng nổi.”

“Vậy thì kệ bà đi.”

Trên bục giảng Lưu Vũ đập giáo án lên bàn, gây ra tiếng động rất lớn, “Lâm Hành, ai cho em đổi chỗ ngồi?” echkidieu2029.wordpress.com

Lâm Hành nhìn Lưu Vũ, cảm thấy Lưu Vũ cứ khờ khạo thế nào.

Hai người đối mặt vài giây, Lâm Hành đứng dậy nhắc cặp lên nhanh chân đi về hàng trước, đến chỗ ngồi vốn dĩ của Cố Cảnh Ngôn, vỗ vai Từ Phi, “Đi ra sau.”

Cố Cảnh Ngôn đan chặt hai bàn tay vào nhau, thu lại nét âm trầm trong mắt.

Người đổi chỗ là cậu, nhưng thầy Lưu không dám mắng cậu, chỉ có thể đổ hết cho Lâm Hành. Nhưng Cố Cảnh Ngôn cũng không muốn làm mất mặt thầy Lưu, tạm thời nhịn xuống.

Bạn cùng bàn của Cố Cảnh Ngôn nơm nớp lo sợ, bên cạnh mình từ một Ma vương đổi sang một ma quỷ khác, hai người cũng không phải người hiền lành. Hắn muốn xin nghỉ, lý do là đau bụng.

Hết giờ tự học buổi tối, Lâm Hành ra khỏi lớp trước, Cố Cảnh Ngôn cấp tốc thu dọn cặp sách đi theo.

“Buổi tối đến nhà anh ăn cơm.”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn vươn tay cầm lấy cặp Lâm Hành ôm vào người, trèo lên yên sau, giơ tay nắm eo Lâm Hành, “Cô về rồi sao?”

“Ừm.”

Lâm Hành ra cổng trường liền đụng phải Lưu Vũ, Lưu Vũ đột nhiên không kịp chuẩn bị nhìn thấy này hai thằng nhóc con, nhất thời dựng thẳng lông mày lên giơ tay, “Các em đến đây để học đó có biết không hả?”

“Đến để hẹn hò.” Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn lạnh tanh, không nói những câu sốc óc thì không chịu bỏ qua.

Lưu Vũ: “...”

Lâm Hành: “...”

Đang nói chuyện thì một chiếc Ford màu đen lái tới dừng lại, cửa sổ xe hạ xuống lộ ra gương mặt một người đàn ông đeo mắt kính. Nhìn rất đẹp trai, chỉ có điều hơi lạnh lùng, “Lưu Vũ.”

Tay Lưu Vũ đang dựng thẳng trên không trung liền cấp tốc hạ xuống, nói: “Trường học quy định không cho phép yêu sớm, các em phải chú ý đừng để ảnh hưởng đến học tập, mau về nhà đi.” Nói xong bước nhanh đi về hướng xe Ford, mở cửa xe ra.

Người đàn ông trong xe nhìn lại, Lâm Hành gật đầu với anh ta một cái, cứ cảm thấy người này hình như đã gặp ở đâu rồi.

Cửa sổ xe kéo lên, chiếc Ford nghênh ngang rời đi.

Lâm Hành chở Cố Cảnh Ngôn về nhà.

“Người đàn ông kia tên Chu Khải Sinh.”

Lâm Hành quay đầu lại, “Em quen sao?”

“Người sáng lập Khoa học kỹ thuật Xương Sinh.” Cố Cảnh Ngôn ôm eo Lâm Hành thật chặt.

Lâm Hành nhớ ra người này, là một nhân vật lớn, anh ta cùng với Lưu Vũ? Thật là một người trên trời một kẻ dưới đất, “Thầy của chúng ta là gay phải không? Hẹn hò với ông kia à?”

Những năm cấp ba của Lâm Hành rất thảm hại, sau khi tốt nghiệp cũng không liên hệ gì với các giáo viên nữa.

“Không biết.” Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, “Em với Chu Khải Sinh chỉ tiếp xúc có vài lần, không rõ lắm, nhưng anh ta có vợ con đề huề.”

Thời điểm bọn họ quay về chính là mười ba năm trước, mười ba năm, có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Bi kịch.

Xe công thức một vừa chạy vào trong ngõ đã ngửi thấy mùi khói than tràn ngập trong không khí, xe tải lớn đậu ở đầu ngõ, Lâm Hành chuyển hướng vọt vào sân. Chủ nhà trọ sắp đi ngủ, nhìn thấy Lâm Hành, “Ba

mẹ con về rồi đây.”

“Sáng nay con có nhận điện thoại rồi ạ.”

“Mau về nhà đi.”

Lâm Hành xách cặp đi về phía trước, Cố Cảnh Ngôn theo sau lưng. Tòa nhà cũ nát nhưng lại tràn ngập mùi thơm của thức ăn. Cậu nhìn bóng lưng Lâm Hành, mọi chuyện cũng không tồi tệ như trong tưởng tượng, Lâm Hành vẫn dẫn cậu về nhà ăn cơm.

Trong hành lang đang đốt bếp than, lửa đỏ chót, bên trên đặt một cái nồi màu đen đã dùng được nhiều năm. Bên trong hầm thịt, mùi thơm tỏa ra. Lâm Hành xốc rơm trúc lên, quay đầu lại gọi Cố Cảnh Ngôn, “Vào đi.”

Ba mẹ trong nhà ngồi cạnh cái radio nghe diễn, nghe tiếng thì quay đầu lại nhìn thấy Lâm Hành, Từ Viện lập tức đứng lên, “Về rồi sao?”

“Dạ.” Lâm Hành vào phòng cất hai cái cặp, ra khỏi cửa, Từ Viện đã bưng cơm nước lên bàn, “Các con tan học càng ngày càng trễ, cơm căng tin chắc không ngon phải không? Con và Tiểu Cố đứa nào cũng gầy đi.”

Cố Cảnh Ngôn chưa từng tiếp xúc với bậc trưởng bối, hơi lúng túng. Người mẹ kia của cậu còn không tính là người nữa, chứ nói chi là trưởng bối.

“Mẹ hầm canh gà, cho các con ăn ngon.”

Cố Cảnh Ngôn còn chưa lấy lại tinh thần đã bị nhét cho một bát canh gà thật lớn, Lâm Hành kéo ghế qua bảo Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống, nói: “Mẹ đừng cho cậu ấy thêm nữa, để cậu ấy ăn như mình là được rồi.”

“Không phải tại mẹ vui quá sao.” Từ Viện đánh giá Lâm Hành, bà ở bên ngoài rất nhớ con trai, giọng cũng mềm đi, “Dạo này có đủ tiền tiêu không? Đừng để bản thân chịu khổ.”

Cơm nhà thơm thật, Lâm Hành vùi đầu ăn, “Vâng.”

Mẹ anh làm thịt kho tàu là tuyệt nhất, mềm mềm vừa cho vào miệng là tan ra, Lâm Hành tiện tay gấp cho Cố Cảnh Ngôn một miếng.

Cố Cảnh Ngôn cũng không nói, Lâm Hành gấp cái gì cậu ăn cái đó.

Từ Viện ngồi đối diện: “...”

Quan hệ của hai đứa nhỏ thật sự rất tốt.

Ăn cơm xong, Lâm Hành đi rửa chén, Từ Viện đi theo.

“Định lần này kiếm được tiền, trở về mua một cái TV, nhà ai cũng có cả rồi.” Từ Viện dọn dẹp bát đĩa, thở dài, “Vậy mà giờ nhà ông Trần xảy ra chuyện.”

“Đã tìm được người gây tai nạn chưa?”

“Vẫn chưa.” Từ Viện nói, “Sau này nhà bọn họ phải sống làm sao đây?”

“Mẹ và ba cũng đừng lái xe nữa.” Lâm Hành nói.

“Vậy cái xe kia phải làm sao?”

“Cho thuê đi.” Lâm Hành lấy khăn lau tay, nói: “Mẹ với ba chỉ cần đợi tiền thuê tới tay là được.”

“Vậy có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Chắc chắn là nhiều hơn so với khi ba mẹ tự chạy.” Lâm Hành muốn hút thuốc, lấy ra hộp thuốc lá nhìn thấy Từ Viện trừng lớn mắt, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra nhét hộp thuốc lá về chỗ cũ.

Từ Viện: “...”

“Con đang liên hệ với công ty vận tải, bên kia có tin tức con sẽ thông báo cho ba mẹ, mấy ngày này ba mẹ đừng chạy xe nữa.” Lâm Hành nói, “Mấy hôm trước con nằm mơ thấy ác mộng.”

Từ Viện nhìn Lâm Hành, Lâm Hành nói, “Con mơ thấy ba mẹ xảy ra chuyện, chỉ còn lại một mình con.”

“Giấc mộng thì ngược lại với thực tế mà.”

“Cơn ác mộng này, con mơ thấy nhiều lần rồi, cảnh tượng giống nhau như đúc.” Lâm Hành nói, “Con không muốn trở thành Trần Phi Vũ.”

Lúc này Lâm Hành đang hết sức nghiêm túc bàn luận chuyện này với Từ Viện, trụ cột nhà anh là Từ Viện, Lâm Hướng Phong không quản chuyện nhà.

“Vậy để mẹ với ba bàn bạc lại.”

“Vâng.”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, cứ học cho giỏi đi.”

“Nếu con thi học kì lọt vào top mười của lớp, mẹ nghe theo con có được không?”

Từ Viện gơ tay sờ trán Lâm Hành, hoài nghi con trai mình bị sốt rồi, “Không cần phải tạo áp lực cho bản thân, con sống vui vẻ là được, những thứ khác đều không quan trọng.”

Lâm Hành: “...”

Đúng là mẹ ruột!

“Buổi tối Cố Cảnh Ngôn sẽ ở nhà chúng ta.”

“Vậy mẹ đi lấy thêm chăn.”

Lâm Hành đi ngang qua phòng khách liếc mắt ra hiệu với Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn cấp tốc cáo biệt Lâm Hướng Phong đang thao thao bất tuyệt giảng chính trị, trốn vào trong phòng ngủ Lâm Hành. Lâm Hành ôm một chiếc chăn mới đặt trên giường, nói: “Em làm bài tập chưa?”

“Rồi.”

“Vậy làm giùm anh luôn đi, anh đi tắm.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn lập tức nóng lên, gật đầu.

Lúc Lâm Hành tắm nghĩ đến cảnh tượng hôm qua, kiều diễm không chịu nổi luôn, bây giờ anh thực sự là tu luyện thành phật rồi. Như vậy mà cũng có thể nhịn được, không làm Cố Cảnh Ngôn khóc khản tiếng.

Mặc áo may ô và quần cộc ra khỏi phòng tắm, thấy ba mẹ đã về phòng ngủ rồi, Lâm Hành lau tóc vào cửa sổ tay đóng cửa lại, “Em có muốn tắm không?”

Cố Cảnh Ngôn đặt bút xuống đứng lên, “Em không có quần áo thay.”

Lâm Hành nhìn Cố Cảnh Ngôn, cứ cảm thấy cậu như bị đa nhân cách vậy. Cố tổng máu lạnh vô tình, chui vào trong thân thể Cố Cảnh Ngôn mười bảy tuổi, lại trở thành một nhóc con đáng yêu mặc cho người ta xoa nắn.

Lâm Hành lấy quần cộc và áo thun của mình đưa cho Cố Cảnh Ngôn, “Quần lót anh từng mặc rồi, có ghét không?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu nguây nguẩy, Lâm Hành lấy ra một cái quần lót màu đen đưa cho cậu, “Nước ỉm rồi không cần điều chỉnh, đừng tắm lâu quá, bị cảm đấy.”

Cố Cảnh Ngôn không dám nhìn Lâm Hành, siết quần lót Lâm Hành rồi quay người chạy vào ra ngoài, lao thẳng đến phòng tắm.

Lâm Hành sờ sờ mũi, nhóc con này.

Anh mở vở bài tập ra, hoảng hốt vài giây.

Cố Cảnh Ngôn lại còn mô phỏng theo nét bút của anh, trâu bò thật! Lâm Hành nhìn bài tập số học, phương pháp giải đúng là phong cách của Lâm Hành.

IQ của Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc ghê gớm cỡ nào? Lâm Hành ném vở lên bàn đốt một điếu thuốc. Lúc Cố Cảnh Ngôn nhìn thấy nét chữ anh, phỏng chừng đã nhận ra anh quay về rồi. Nét chữ hiện tại của Lâm Hành khác với mười ba năm trước, anh không có năng lực học tập mạnh mẽ như vậy.

Lâm Hành vẫn cho rằng Cố Cảnh Ngôn vẫn là Cố Cảnh Ngôn ban đầu, thấy chữ viết của cậu chẳng hề thay đổi, vẫn y như trong quá khứ. Người thì có thể nguy trang, nhưng chữ viết không thể đổi được.

Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc là thần tiên phương nào?

Lâm Hành hút xong điếu thuốc, cầm một tờ từ vụng nghĩ Cố Cảnh Ngôn sắp tắm xong rồi, liền lên giường. Quả nhiên rất nhanh Cố Cảnh Ngôn đã vào cửa, tóc của cậu khá dài, cọ cọ cũng mặc kệ, ướt nhẹp càng làm da dẻ cậu thêm trắng. Rũ tóc đi tới lên giường, ván giường phát ra tiếng kêu kéo kẹt.

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Áo thun rất to, cổ áo mở ra rất rộng, từ góc độ của Lâm Hành có thể nhìn thấy nhiều phần da thịt trắng nõn. Mắt Cố Cảnh Ngôn đen lay láy, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng nước.

Cổ họng Lâm Hành hơi khô, Cố Cảnh Ngôn mím môi, tiếp tục bò lên giường. Giường lại phát ra tiếng kêu khó chịu, rất chói tai.

Nếu như bọn họ làm trên chiếc giường này, phỏng chừng có thể phát ra cả một bài giao hưởng.

Mẹ nó náo nhiệt thật!

30. Chương 30

Cố Cảnh Ngôn nhìn vào mắt Lâm Hành rồi nằm xuống, giường rớt cuộc cũng ngừng kêu. Giường rất nhỏ, bọn họ dường như là dính sát vào nhau, Cố Cảnh Ngôn chần chờ một lúc rồi quay người đối mặt với Lâm Hành.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành vươn tay tắt đèn, giờ tay che miệng Cố Cảnh Ngôn, “Em đừng nói chuyện.”

Cố Cảnh Ngôn lần mò đặt tay lên eo Lâm Hành, vùi mặt vào cổ Lâm Hành. Trong bóng tối, cậu to gan hơn nhiều, “Anh định làm gì?”

“Cái gì?”

“Chỉ còn nửa năm.”

Đầu óc Lâm Hành bỗng nhiên tỉnh táo lại, rất tỉnh. Khoảng thời gian đến lúc ba mẹ gặp chuyện, chỉ còn nửa năm.

“Anh đã có dự định.”

Cố Cảnh Ngôn thoát khỏi bàn tay Lâm Hành, cậu đến gần hôn Lâm Hành, rồi chống lên người Lâm Hành, “Cho dù có xảy ra chuyện gì, đừng bỏ em có được không?”

Hơi thở Cố Cảnh Ngôn nóng rực, bọn họ áp sát quá gần, Lâm Hành nghe được nhịp tim của cậu. Thành thật, như sấm sét mùa xuân, bao phủ cả đất trời. Lâm Hành trở mình đặt Cố Cảnh Ngôn ở dưới thân, giường lại vang lên tiếng kêu kéo kẹt.

Ba anh ở sát vách phát ra tiếng ho khan, Cố Cảnh Ngôn cứng đờ, Lâm Hành vẫn còn đè trên người cậu. Chốc lát sau, tay Lâm Hành hạ xuống, xoa bụng Cố Cảnh Ngôn. Hạ thấp giọng, cắn lỗ tai Cố Cảnh Ngôn.

“Muốn được anh làm đến vậy sao?”

Giọng trầm thấp của Lâm Hành xen lẫn với những lời rất thô tục, tai Cố Cảnh Ngôn nóng rực.

“Tiểu Cố tổng.”

Tim Cổ Cảnh Ngôn đập liên hồi, hai má nóng như thiêu, linh hồn ba mươi tuổi làm cho bản năng của cậu hướng tới dục vọng. Sau khi Cổ Cảnh Ngôn và Lâm Hành hôn lần đầu tiên, lại càng muốn nếm thử nhiều hương vị hơn.

Giơ tay choàng qua cổ Lâm Hành, “Anh muốn làm không?”

“Em chê tiếng kêu giường nhà anh quá nhỏ sao?” Lâm Hành đung vào chóp mũi lạnh lạnh của Cổ Cảnh Ngôn, cọ cọ một hồi, rồi đi xuống hôn lên môi Cổ Cảnh Ngôn. Mềm mại man mát, Lâm Hành liếm một cái, nói, “Còn chưa chịu đáp trả à?”

Cổ Cảnh Ngôn mở miệng đón lấy môi lưỡi của Lâm Hành, mặt càng nóng hơn.

Lâm Hành hôn dần dần thành thực, ngón tay nâng cằm Cổ Cảnh Ngôn lên, hơi nghiêng đầu. Làm sâu sắc thêm nụ hôn này, hôn tận mấy phút, giọng Cổ Cảnh Ngôn khàn khàn, “Anh Lâm?”

“Hửm?”

Cổ Cảnh Ngôn mím môi, nuốt nước bọt, “Em.”

“Em cái gì?” Trong giọng nói của Lâm Hành còn có ý đùa giỡn, đút ngón tay vào đi, đùa, “Em cái gì? Hả?”

Cổ Cảnh Ngôn tê cả da đầu, xương sống bị tê dại, giống như điện giật. “Không... Không có gì.”

Lâm Hành thu tay về, vươn mình nằm xuống lại, giường lại vang lên một tiếng, anh nằm thẳng, “Không có gì sao? Vậy thì thôi.”

Cổ Cảnh Ngôn như bị bỏ giữa không trung, đột nhiên bên trên không còn độ ấm nữa.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành không trả lời.

Cổ Cảnh Ngôn hạ tay xuống dưới, Lâm Hành nói, “Không được nhúc nhích.”

Cổ Cảnh Ngôn quay đầu nhìn anh, trong bóng tối, đường nét khuôn mặt Lâm Hành thêm phần lạnh lùng. Hơi thở gấp gấp dần bình tĩnh lại, bọn họ giằng co nửa phút, Lâm Hành nói, “Em thẩm du trước mặt anh có thấy thích hợp không hả?”

Cổ Cảnh Ngôn há miệng không nói gì.

“Em không phải đàn ông sao?” Lâm Hành nói. “Em muốn đàn ông làm gì?”

Cố Cảnh Ngôn kéo chăn che mặt, “Em ngủ đây.”

Sau một phút, Cố Cảnh Ngôn bị sờ đến nỗi thở hồng hộc, đầu vùi vào cổ Lâm Hành. “Lâm Hành.”

Con chim non của Cố Cảnh Ngôn năm phút kết thúc chiến đấu.

Lâm Hành lấy giấy lau tay, vò lại một cục rồi ôm lấy Cố Cảnh Ngôn, “Ngủ đi.”

Cố Cảnh Ngôn rõ ràng cảm nhận được Lâm Hành có phản ứng, nhưng thái độ của Lâm Hành quá bình tĩnh, cậu liền nhắm mắt lại. Lâm Hành nằm một lúc, chờ Cố Cảnh Ngôn ngủ rồi mới đứng dậy đi ra ngoài vọt vào phòng tắm.

Mặc quần áo đang hoang ra khỏi cửa thì đụng phải ba, Lâm Hường Phong liếc mắt nhìn anh, “Đêm khuya đi tắm làm gì? Thói quen xấu gì vậy hả?”

“Nóng.” Lâm Hành nói xong rồi vào phòng, trong tiếng kêu kẹ kẹ anh bò lên giường nằm xuống, Cố Cảnh Ngôn lập tức liền dán lại. Đầu đặt trên lưng anh, thân thể co ro, ngủ vô tri vô giác.

Thầm mẩn một đời, đời này dù cho thế nào cũng không thể buông bỏ.

Hôm sau Lâm Hành tỉnh lại trong tiếng đồng hồ báo thức, ánh nắng từ cửa sổ nhỏ rọi vào, tỏa sáng cả căn phòng. Lâm Hành xuống giường thay quần áo, Cố Cảnh Ngôn rửa mặt xong quay về nhìn thấy Lâm Hành đang mặc quần. Quần lót màu đen, bôi rồi quá, Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng dời tầm mắt.

Lâm Hành lấy dây nịt qua, giương mắt, “Đẹp không?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn ửng hồng, “Mẹ anh làm đồ ăn sáng đấy.”

“Ừm.”

“Đêm nay em phải về thành phố B, xử lý một chuyện.”

“Bao lâu?”

“Một tuần.”

Tổng bộ tập đoàn Cổ thị đặt tại thành phố B, Lâm Hành nói, “Chuyện của ba em à?”

“Ừm.”

“Có gặp nguy hiểm không?”

“Bọn họ hiện tại không dám đụng đến em.” Cố Cảnh Ngôn bây giờ cũng chẳng có gì để che giấu Lâm Hành, nói thẳng, “Bọn họ xin em đến làm việc, Cố Trường Minh rất cần đầu tư của JH.”

Cố Cảnh Ngôn bây giờ là một chút mặt mũi cũng không để lại cho Cố Trường Minh.

“Em với ông ta trở mặt rồi sao?”

“Ông không dám trở mặt với em.” Cố Cảnh Ngôn cài nút áo đồng phục, gương mặt tuần tú chột lóc lên nét kiêu ngạo, nói: “Em đơn phương khinh thường ông.”

Lâm Hành: “...”

Hai người ra khỏi phòng, Từ Viện đã làm xong bữa sáng đặt ở trên bàn ăn, bà ngáp một cái, “Mẹ đi ngủ một giấc, các con ăn xong cứ để bát đĩa ở đây là được.”

“Cảm ơn cô.” Từ Viện nhìn Cố Cảnh Ngôn thêm một cái nữa, đẹp trai thật.

“Không cần khách khí.”

Bữa sáng có tàu hũ và bánh bao chay, và dưa chuột muối chua do Từ Viện làm. Cố Cảnh Ngôn có cảm tình với nhà họ Lâm, không đơn thuần là yêu ai yêu cả đường đi, nhà họ Lâm còn có hương vị của gia đình.

“Em đã nghĩ là sẽ không bao giờ được ăn cơm của cô làm nữa.”

Tay Lâm Hành đình chỉ, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn, “Ngày nào anh còn sống ngày đó anh có thể bảo vệ tất cả mọi người chu toàn. Yên tâm đi, em có thể luôn luôn được ăn ở đây.”

Tiết tự học buổi tối Cố Cảnh Ngôn cũng không tham gia thì đã bị một chiếc xe màu đen đón đi, Lâm Hành bắt đầu trù tính đến sự nghiệp của mình.

Cố Cảnh Ngôn lúc đầu chỉ nói xin nghỉ một tuần, sau đó biến thành mười ngày, Cố tổng vô cùng bận. Cố tổng không đơn thuần là học sinh mười bảy tuổi, mà còn là người sáng lập JH, hiện tại đang đi cứu trái đất. Cuối tháng Năm, Vinh Ích tuyên truyền rất rộng rãi, tình hình cổ phiếu lên rất nhanh, mỗi tuần thấy

người gia nhập thị trường cổ phiếu đông như về quê ăn Tết. Thị trường chứng khoán yên lặng hơn nửa năm nóng lên lần thứ hai, Lâm Hành chỉ nghĩ giá cổ phiếu của Vinh Ích sẽ lên điên cuồng, mà không ngờ lại điên khủng khiếp như vậy.

Vào tháng Sáu bài kiểm tra ngày càng nhiều, Cố Cảnh Ngôn cứ như vậy đột nhiên xuất hiện. Lúc cậu bước vào phòng học Lâm Hành liền thấy, không mặc đồng phục học sinh mà mặc một cái áo sơ mi trắng cùng quần dài màu đen. Tóc tai cắt ngắn hơn, Lâm Hành cúi mặt, làm bộ không thấy. Cố Cảnh Ngôn đi thẳng tới bàn của Từ Phi bên cạnh Lâm Hành, gõ xuống, giọng nói rất lạnh, “Ngồi phía trước đi.”

Từ Phi: “...”

Gõ con mẹ cậu cậu biết không! Gõ con mẹ cậu!

Từ Phi túi thân đeo cặp đi, Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống bên cạnh Lâm Hành, đặt một hộp sô cô la nhập khẩu trước mặt Lâm Hành, Lâm Hành liếc xéo cậu. Cố Cảnh Ngôn lấy máy vi tính và sách giáo khoa từ trong cặp ra, nhìn Lâm Hành một cái, “Chuyện lần này khá là phiền toái.”

Lâm Hành nghiêng đầu, ồ một tiếng, Cố Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, khẽ giọng gọi, “Anh Lâm?”

Tiếng chuông vào học vang lên, thầy Tiếng Anh cầm giáo án đi tới.

“Vinh Ích đã lên đến mười chín tệ.” Cố Cảnh Ngôn đặt máy vi tính ở trên đùi, còn đặt sách vở cần thiết trên bàn, “Lẽ ra có thể cao lên tới ba mươi.”

“Tuần sau ra tay.” Lâm Hành không nhìn Cố Cảnh Ngôn, anh làm xong bài vật lý cuối cùng, nhanh chóng lật sách Tiếng Anh ra.

“Bây giờ mà bán thì sẽ lỗ.” Cố Cảnh Ngôn nhú mày, nói, “Có thể chờ một chút, cuối tháng ra tay là tốt nhất.”

“Kiểm lời gấp mười lần, không lỗ đâu.” Lâm Hành lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Chu Phi: *Chờ tôi mười ngày.*

“Anh nhắn cho ai vậy?” Cố Cảnh Ngôn nhìn thấy máy nhắn tin trên tay Lâm Hành, bàn tay đang đặt ở trên bàn phím dừng lại, ánh mắt cậu chìm xuống. “Thầy nhìn kia.” echkidieu2029.wordpress.com

Lâm Hành đặt máy nhắn tin trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Có muốn kiểm tra không?”

Cô dâu nhỏ chạy đi hơn nửa tháng, trở về còn dám kiểm tra, đúng là muốn bị chịch lắm đây mà.

Thầy Tiếng Anh sau khi vào cửa liền thấy Cố Cảnh Ngôn đang chơi máy vi tính, Lâm Hành chăm chú nghịch điện thoại di động. Đứng chờ một lúc, hai người vẫn còn tiếp tục, không thể nhin được nữa quát, “Cố Cảnh Ngôn! Lâm Hành, các em có còn biết đây là lớp học không hả?”

Một phút sau hai người bị mời ra khỏi lớp, Cố Cảnh Ngôn lần đầu tiên trong cuộc đời bị đứng hành lang, cậu nhìn gò má Lâm Hành. Trong khoảng thời gian này, cậu nhớ Lâm Hành muốn điên, mím môi, “Muốn đánh chết mấy người nhà họ Cố ghê.”

“Làm sao vậy?”

“Một lời khó nói hết.” Lòng mảy Cố Cảnh Ngôn vẫn còn nhúu chặt, “Muốn về sớm mà không thoát được.”

“Có mệt không?” Lâm Hành giơ tay xoa gáy Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn hơi tủi thân, dựa vào lòng bàn tay Lâm Hành, cúi đầu, nói rất nhỏ, “Nhớ anh.”

Lâm Hành nhin cười quay đầu nhìn về phía sân tập, ngón tay không nhẹ không nặng nắm cổ Cố Cảnh Ngôn. “Buổi tối anh đến nhà em nhé?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lâm Hành cúi đầu tới gần lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, giọng nam trầm tiêu chuẩn, như tiếng đàn cello, ý tứ sâu xa, “Chuẩn bị xong chưa?”

Cố Cảnh Ngôn ngây người, Lâm Hành cọ cọ vai Cố Cảnh Ngôn, cọ rất không đúng đắn, “Nhìn cái gì? Hay là chưa chuẩn bị xong? Chưa chuẩn bị xong thì anh đợi thêm mấy ngày nữa.”

Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, mím môi, “Hả?”

“Hả cái gì?”

Phía sau truyền tới một tiếng ho khan, Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Lưu Vũ, buông tay đứng thẳng.

“Hai đứa các em đang chim chuột nhau đấy hả? Đứng gần như vậy, còn nghiêng trái ngã phải giống kiểu gì hả!”

“Đúng vậy, đang chim chuột đó thầy.” Lâm Hành nói.

Lưu Vũ bị sặc, người tuổi trẻ bây giờ buông thả quá.

“Đứng thẳng lên.” Lưu Vũ nhặt lại uy nghiêm, chấp tay sau lưng quan sát hai người, “Sao lại bị đuổi ra ngoài?”

“Chim chuột quá mức, thầy Tiếng Anh bị kích thích.”

Vãi!

“Em có thể bàng hoàng một phút không hả?”

Lâm Hành bàng hoàng một phút, “Thầy có việc gì không?”

“Trận bóng rổ thứ Sáu này hai em cũng đừng tham gia, ôn tập cho bàng hoàng, tranh thủ thi được thành tích tốt. Bởi vì nó có liên quan đến việc được tuyển thẳng trong lớp 12, trong lòng các em tự hiểu. Đặc biệt là em, Lâm Hành, thành tích học tập của em không ổn định rồi, cứ như là đi tàu cao tốc.”

“Không được tuyển thẳng thì em tự chọn trường đại học.”

Lâm Hành trong mấy buổi kiểm thi cuối kì lọt vào mười vị trí đầu của lớp, Lưu Vũ nhắc chân định đá Lâm Hành, “Mới vừa tiến bộ một chút mà đuôi đã vẩy lên trời rồi sao?”

Cổ Cảnh Ngôn nghiêng người chặn lại chân Lưu Vũ, kỳ thực Lưu Vũ cũng không đá xuống, Cổ Cảnh Ngôn chặn lại như thế lại thành đá thật. Lưu Vũ và Lâm Hành đều sửng sốt, nhưng Lưu Vũ hoàn hồn trước. “Cái thằng nhóc này, bảo vệ cũng tốt quá nhỉ.”

Lâm Hành kéo Cổ Cảnh Ngôn qua, cảm thấy Cổ Cảnh Ngôn cứ như đĩa ngọc, “Có bị đá trúng không?”

“Không sao.”

Lưu Vũ mất hết mặt mũi, ở đứng ngây ra ở đó, lúng túng thật. Tìm đại một đề tài, hét lên, “Cổ Cảnh Ngôn, em phải theo dõi bạn, muốn thi cùng một trường đại học thì phải bỏ công sức.”

“Đừng để lại tiếc nuối cho cuộc đời.” Lưu Vũ chấp tay sau lưng như ông cụ non đi mất.

“Kỳ kinh nguyệt của ông đến rồi hả, tự dừng quạo.” Lâm Hành nói xong thì xem chân Cổ Cảnh Ngôn, “Đá trúng rồi phải không?”

“Không có.” Cổ Cảnh Ngôn chần chờ một lúc, thấp giọng nói, “Buổi tối anh qua thật sao?”

Nói xong tai cũng đỏ.

“Nếu em chưa chuẩn bị xong thì anh không qua nữa.” Lâm Hành nói xong, cảm thấy lời này hơi quá rồi, đến nhà Cổ Cảnh Ngôn cũng không phải chỉ vì chuyện “ngủ”: “Ý của anh là, những thứ đó cũng không

phải —— ”

“Xong rồi.” Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành chăm chú, ngón tay nắm chặt, rồi buông lỏng, hơi sốt sáng còn lau lau trên quần, “Còn phải chuẩn bị gì nữa không? Em đi mua.”

31. Chương 31

Lâm Hành nở nụ cười, lông mày giương lên, anh cắn lên vành tai Cố Cảnh Ngôn, “Chuẩn bị em là được.”

Tiếng nói trầm thấp ngấm lấy ý cười, đan xen với hơi thở nóng rực đang đối khát. Cố Cảnh Ngôn nóng từ đầu tới chân, cực kỳ mong đợi.

Buổi trưa Lâm Hành không ăn cơm cùng Cố Cảnh Ngôn, anh đi ra ngoài mua đồ, Cố Cảnh Ngôn định lên mạng tra việc này cần dùng cái gì, lại sợ Lâm Hành nhìn thấy lịch sử tìm kiếm.

Buổi tối hết tiết tự học, Lâm Hành không đi ngay, anh vẫn còn làm bài tập. Cho dù biết Cố Cảnh Ngôn trọng sinh, nhưng bọn họ đều là người hơn ba mươi tuổi. Lâm Hành vẫn muốn thi cùng một trường đại học với Cố Cảnh Ngôn, dặt tay nhau làm lại cuộc đời. Lượng kiến thức sau khi trưởng thành sẽ cho người ta tiếp thu nhanh hơn và còn hiểu hơn kiến thức mới, Lâm Hành đủ nỗ lực, thành tích mới có thể tăng nhanh như gió.

Cố Cảnh Ngôn ngồi ở một bên nhìn Lâm Hành làm bài, Lâm Hành vừa làm vừa đút sô cô la cho cậu, “Chờ anh năm phút nữa.”

“Sao không về nhà làm?”

“Về nhà không có thời gian.”

“Làm sao ——” Cố Cảnh Ngôn ghen lời, tai đỏ lên trước, nhanh chóng dời mắt, “Em chờ anh.”

Về nhà làm sao có thời gian làm bài tập, về nhà còn phải làm chuyện lớn của đời người.

Lâm Hành chở Cố Cảnh Ngôn trên chiếc xe đạp, “Tháng sau là anh có thể lấy bằng lái rồi, nghỉ hè đi thi luôn, đổi xe chở em.”

Cố Cảnh Ngôn ho khan, Lâm Hành quay đầu lại nhìn cậu.

Tay Cố Cảnh Ngôn đặt trên eo Lâm Hành, đôi mắt nhìn đèn đường, “Sinh nhật của chúng ta cùng một

tháng.”

Lâm Hành: “...”

Lúc anh tròn mười tám tuổi, em cũng tròn mười tám tuổi.

Trên thực tế, Lâm Hành chỉ lớn hơn Cố Cảnh Ngôn năm ngày. Một tiếng “anh Lâm”, Lâm Hành luôn cảm giác mình lớn hơn Cố Cảnh Ngôn tận một tuổi lẻ năm ngày, tự cho là mình đã già.

Đến nhà, lúc Lâm Hành đỗ xe Cố Cảnh Ngôn đứng ở một bên chờ anh, vô cùng ngoan ngoãn. Lâm Hành liếc nhìn, cổ họng hơi khô. Đồng thời cũng thấy buồn cười, anh và Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc là bởi vì cái gì mà lãng phí nhiều năm như vậy?

Cố Cảnh Ngôn mở cửa, Lâm Hành theo sau đi vào.

Cố Cảnh Ngôn đi mở đèn, tay mới vừa đụng tới công tắc, Lâm Hành liền đẩy cậu lên cửa, vang lên một tiếng “ầm”. Cửa phòng đóng lại, nụ hôn nóng bỏng của Lâm Hành liền hạ xuống, ở trong bóng tối, Lâm Hành hôn Cố Cảnh Ngôn điên cuồng.

“Tiểu Cảnh.”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, thở hổn hển, siết lấy quần áo Lâm Hành. “Anh Lâm?”

Lâm Hành hôn đến cảm Cố Cảnh Ngôn, một tay cởi ra nút áo Cố Cảnh Ngôn ra, “Thích bật đèn à?”

Cố Cảnh Ngôn bị hôn đến nổi khô nóng cả người, vẫn còn hơi căng thẳng, dù sao cậu cũng là một người miễn cảm, “Sao cũng được.”

Lâm Hành đã cởi áo sơ mi của cậu, ôm lấy eo, hôn xuống hầu kết của Cố Cảnh Ngôn, “Vào phòng ngủ.”

“Ừm.”

Lúc đến phòng ngủ thì Cố Cảnh Ngôn chỉ còn dư lại một cái quần cộc, tay bị Lâm Hành đè lên đỉnh đầu. Ngoài cửa sổ có ánh đèn lọt vào, mơ hồ có thể nhìn thấy đường nét cứng cáp trên khuôn mặt Lâm Hành.

“Anh Lâm.” Cậu gọi Lâm Hành.

Lâm Hành cởi áo ra rồi cởi quần, dùng đầu gối đẩy hai bắp đùi của Cố Cảnh Ngôn ra, vỗ xuống eo Cố Cảnh Ngôn, “Em nằm sắp đi.”

Cố Cảnh Ngôn mê man, “Hả?”

“Nằm thẳng khó làm.” Lâm Hành cũng là lần đầu tiên làm thôi.

Cố Cảnh Ngôn không muốn nằm sấp, cậu thở hổn hển nằm nguyên, không nhúc nhích.

“Tiểu Cảnh?”

“... Nằm sấp không nhìn thấy anh.”

Ngay sau đó, Lâm Hành nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi.

Anh và Cố Cảnh Ngôn hôn môi, tay chậm rãi hạ xuống. Chất nhầy nguội lạnh làm cho bọn họ cùng lúc run rẩy, Lâm Hành cắn vành tai Cố Cảnh Ngôn, “Khó chịu không?”

“Vẫn ổn.”

“Khó chịu thì nói với anh.” Lâm Hành cũng căng thẳng, lần đầu tiên làm chuyện này, bọn họ cũng đều là “tài xế” mới, mới vừa mò tới vô-lăng đã phải lái, còn không có huấn luyện viên chỉ đạo.

Vừa đi vào, Cố Cảnh Ngôn đã bắt đầu run, Lâm Hành hôn cậu, “Đừng căng thẳng.”

“... Vào được chưa?”

Lâm Hành: “...”

Cố Cảnh Ngôn có hiểu lầm gì với độ dài của anh phải không?

Lâm Hành mò xuống bụng dưới của Cố Cảnh Ngôn, đè nén tâm tình, đan ngón tay vào nhau, “Anh vào hết nhé.”

Điện thoại ở trong phòng khách vang lên, là điện thoại của Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn tắt điện thoại. Lâm Hành cúi người hôn Cố Cảnh Ngôn, kiên nhẫn đẩy mạnh.

Vang đến lần thứ hai, Lâm Hành đứng dậy nhặt quần cộc tròng lên, quay người nhanh chân đi ra phòng khách. Ba anh gọi tới, Lâm Hành bắt máy, “Ba.”

“Con về nhà chưa? Ở trong tủ đầu giường phòng ba mẹ có một vụn tẹ, con lấy rồi đem đến bệnh viện Trung

ương.”

“Mẹ Trần Phi Vũ xảy ra chuyện gì sao?”

“Là mẹ con.” Lâm Hướng Phong gấp đến sắp khóc, “Con khăn trương lấy tiền qua đây đi.”

“Được, con tới ngay.” Lâm Hành cúp điện thoại bật đèn trở lại cấp tốc mặc quần áo.

Cố Cảnh Ngôn mơ hồ, cậu vẫn để mông trần, trải nghiệm cảm giác như bị táo bón, Lâm Hành lại mặc quần áo định đi.

“Anh Lâm?”

“Mẹ anh xảy ra chút chuyện.” Lâm mặc áo thun vào, “Anh phải đến bệnh viện.”

“Em đi chung với anh.” Cố Cảnh Ngôn vội vàng mặc quần áo vào.

“Chỗ em còn tiền mặt không?”

“Còn, anh cần bao nhiêu?” Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng mặc quần lên, bước nhanh đi tới mở tủ đầu giường lấy tiền ra.

Lâm Hành: “...”

Có tủ đầu giường nhà ai để nhiều tiền mặt vậy không hả? Cố tổng có thói quen xấu gì đây?

Lâm Hành lấy năm mươi ngàn, bỏ vào cặp, Cố Cảnh Ngôn đã chờ tới cửa.”Chưa nói là chuyện gì sao?”

“Chưa nói.”

“Vậy qua đó trước đã.”

Đi tới lầu một, Cố Cảnh Ngôn đưa chìa khóa xe cho Lâm Hành, “Lái xe sẽ nhanh một chút.”

Xe Cố Cảnh Ngôn là Audi màu trắng, Lâm Hành lần đầu tiên thấy chiếc xe này, anh khởi động ô tô xong rồi mới nhớ ra, “Không có bằng lái.”

“Không có công an thì không sao.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lâm Hành dời tầm mắt trước, quẹo xe vào đường lớn, “Xin lỗi.”

Lâm Hành không đề cập tới thì thôi, mắt Cố Cảnh Ngôn cũng không biết nên nhìn đi đâu. “Em cũng không —— ”

“Không cái gì?”

Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn nhẹ nhàng hơn.

Không phải rất muốn? Không phải rất mong đợi?

“Đừng nói cái này nữa.”

Xe tiến vào bệnh viện, Lâm Hành dừng xe xong nhanh chân chạy vào. Ở lối vào nhìn thấy Lâm Hướng Phong đang mong mỏi, Lâm Hành bước nhanh tới mở cặp sách lấy tiền ra, “Chuyện gì xảy ra vậy ba?”

“Đột nhiên ngất xỉu.” Tay Lâm Hướng Phong run rẩy, bùm mặt, “Bây giờ không nhìn rõ gì cả, bác sĩ nói có thể là u não.” Ông ngồi xổm xuống, vai run lên.

Lâm Hành xoa xoa huyệt thái dương, hoãn một hơi, hiệu ứng bươm bướm. Mỗi người đều có thay đổi, đã mất đi phương hướng rồi, hoàn toàn không giống đời trước nữa.

“Giờ mẹ con đang ở đâu?”

“Nằm ở trong.”

Lâm Hành lau mặt một cái, anh cũng coi như là bình tĩnh. Kiếp trước anh đột nhiên mất cả ba mẹ, chẳng hề có bước đệm nào, “Vậy con đi nộp viện phí trước.”

Lâm Hướng Phong không có sự nghiệp, cả đời đều dựa vào vợ và con. Vợ đổ bệnh, ông hoang mang lo sợ, Lâm Hành nhắc tới nộp viện phí ông mới nhớ ra, “Đúng đúng đúng, đi nộp viện phí, để ba đi.”

“Để con đi cho ạ.” Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở miệng, nhìn về phía Lâm Hành, “Cậu chăm sóc ba cậu đi.”

Lâm Hành muốn ôm Cố Cảnh Ngôn, nhưng có ba ở đây nên không thích hợp, chỉ nhéo vai Cố Cảnh Ngôn vai, đưa tiền cho cậu, “Phiền cậu rồi.”

“Tôi đi xem mẹ thế nào.” Lâm Hành kéo ba anh đi, “Nếu như chỉ mới giai đoạn đầu thì phẫu thuật cắt bỏ là được, ba đừng tự dọa bản thân.”

Trong phòng bệnh, Từ Viện đang nằm, nghe thấy tiếng liền mở mắt ra, “Hương Phong?”

Lâm Hương Phong vội vã chạy tới nắm lấy tay Từ Viện, “Anh ở đây.”

“Em không nhìn thấy anh.”

Khối u chèn lên dây thần kinh mắt, cho nên mới không nhìn thấy. Lâm Hành vì sao lại biết rõ như thế? Bởi vì Chu Phi sau này cũng bị u não. Lâm Hành và Chu Phi rất thân thiết, khoảng thời gian đó anh vẫn luôn ở trong bệnh viện chăm sóc hẳn.

Tay Lâm Hành nắm thành quyền, cắn cắn lên khớp ngón tay.

Thế giới này sẽ thay đổi như thế nào? Anh hoàn toàn không biết, đã chệch đường ray rồi.

“Chỉ là tạm thời thôi.”

Lâm Hành đứng ở một bên nhìn ba mẹ, ba mẹ có khi nào sẽ qua đời theo một cách khác không? Anh không biết, anh thấy rất hỗn loạn. Anh và Cố Cảnh Ngôn còn có thể ở bên nhau bao lâu? Có khi nào mỗi người một ngã không?

“Hành Hành đến rồi.”

“Anh gọi con tới làm gì? Nó còn phải đi học, em cũng đâu có gì nghiêm trọng.” Từ Viện nói xong, liền chờ đợi nhìn về một bên khác, cho là Lâm Hành ở vị trí này.

Lâm Hành đi tới cầm tay Từ Viện, “Dù là u thì cũng không sao đâu, phẫu thuật là được, bây giờ y học đã phát triển rất nhanh.”

Vào năm 2000, đối với bọn họ mà nói, ung thư hay khối u đều là những từ ngữ rất xa xôi. Đột nhiên rơi xuống trên đầu mình, chẳng khác gì một ngọn núi lớn.

“Dùng bao nhiêu tiền cũng được, nhất định có thể chữa khỏi mà.”

Cửa bị đẩy ra, Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đang cầm cặp của anh, Lâm Hương Phong lúc này mới nhớ ra Lâm Hành không đến một mình.

“Tiểu Cố với bạn cùng đến à?”

“Con học ở nhà bạn, nhận điện thoại liền tới đây.” Lâm Hành nói.

“Cảm ơn bạn học Tiểu Cố.”

“Mẹ không có chuyện gì đâu, ngày mai Hành Hành còn phải đi học, các con về nghỉ trước đi.” Từ Viện giả vờ thoải mái, cười nói, “Mẹ không sao, không cần lo lắng, có khi chỉ là bệnh về mắt thôi.”

Một phòng ba người đàn ông nhìn nhau, im lặng một lúc, Lâm Hướng Phong nói, “Các con về trước đi, ba ở đây coi mẹ là được rồi.”

Phòng bệnh đơn sơ, chỉ có một cái giường nhỏ. Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn ở đây thì chỗ ngủ cũng chẳng có, Lâm Hành cầm cặp sách lấy tiền ra nhét vào tay Lâm Hướng Phong, “Con không về lấy tiền, con mượn của Tiểu Cố.”

Lâm Hướng Phong nắm chặt bàn tay Cố Cảnh Ngôn, dùng sức quơ quơ, “Cám ơn con.”

Cố Cảnh Ngôn: “...” Người nhà Lâm Hành và anh đều rất rộng lượng, cho dù có chuyện gì rất kì quái thì bọn họ cũng tự động xem là bình thường.

Lâm Hành đẩy tay ba anh ra rồi nói, “Bọn con đi về trước, ngày mai lại tới.”

“Anh tiễn hai đứa nó đi đi.” Từ Viện rất thích Cố Cảnh Ngôn, bây giờ còn thích gấp đôi. Mình đang bệnh, đứa nhỏ còn đến đây thăm, vợ và đẩy Lâm Hướng Phong.

Lâm Hướng Phong cũng không muốn rời đi, vợ ông còn nằm trên giường bệnh. Trời đất bao la, vợ ông to lớn nhất.

“Cô ơi, không cần tiễn đâu ạ.” Cố Cảnh Ngôn mở miệng, ngoan ngoãn lễ phép nói, “Ngày mai con lại tới thăm cô nhé.”

Ra khỏi bệnh viện, mặt Lâm Hành trầm xuống, anh lên xe lái khỏi bệnh viện bỗng nhiên có chút phiền lòng. Dừng xe bên đường đốt một điếu thuốc, hàng lông mày nhíu chặt, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Thế giới này thay đổi rồi.”

“Ừm.” Những thay đổi xung quanh Cố Cảnh Ngôn thậm chí còn to lớn hơn, kinh người hơn. Nhưng bởi vì cậu không hề có tình cảm với những người kia, ngoại trừ Lâm Hành, những người khác sống hay chết đều không liên quan gì đến cậu, nên cậu chẳng mấy may để ý tới những thay đổi đó.

“Anh không biết tương lai sẽ như thế nào? Những điều đáng lẽ sẽ xảy ra có xảy ra hay không? Hay là sẽ bởi vì sự xuất hiện của tai nạn mà biến mất?” Lâm Hành nuốt nước bọt, mở cửa sổ ra, gió thổi vào tàn thuốc màu đỏ tươi. Im lặng một lúc lâu, Lâm Hành mới quay đầu lại nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn, mở miệng nói khẽ, “Cố Cảnh Ngôn, nếu như giữa chúng ta xảy ra biến cố, anh sẽ dùng tất cả những cách ích kỉ nhất để cột chặt số mệnh của chúng ta. Em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, anh sẽ không buông tay em lần nữa đâu.”

32. Chương 32

Cố Cảnh Ngôn nghe xong liền nở nụ cười, cậu cười rõ lên cực kỳ đẹp. Hàng lông mi dày rũ xuống một lớp bóng râm, dưới ánh đèn, da thịt trắng nõn được bao phủ một tầng ánh sáng.

Cố Cảnh Ngôn híp mắt, nói nhẹ nhàng, “Em chỉ sợ anh không cần em, không sợ anh tàn nhẫn với em đâu.”

Cố Cảnh Ngôn sống hơn ba mươi năm, vì tư lợi mà sống thành ma quỷ, chỉ có một mảnh tình khiết tận sâu trong trái tim chứa đựng Lâm Hành. Cậu cũng bởi vì Lâm Hành, mới có thể sống như con người.

“Em chờ đợi mười bốn năm, nhiều hơn anh một năm.” Nụ cười Cố Cảnh Ngôn rất trong sáng, nhẹ như lông vũ. “Em bằng lòng dùng tất cả mọi thứ để đổi lấy tình yêu của hai chúng ta, dù cho không còn kiếp sau nữa, dù cho em mãi mãi rơi xuống địa ngục.”

Lâm Hành đột nhiên ôm Cố Cảnh Ngôn vào trong lòng, bịt miệng Cố Cảnh Ngôn lại, “Im miệng.”

“Sinh cùng một nôi, chết cùng một huyệt.” Cố Cảnh Ngôn tránh ra, vươn tay ôm eo Lâm Hành, nhắm mắt lại, “Em đã chờ đợi từ lâu rồi.”

Lâm Hành vươn mình đè Cố Cảnh Ngôn lên ghế, anh hôn Cố Cảnh Ngôn điên cuồng, Cố Cảnh Ngôn bị hôn đến nổi đỏ cả mắt, nước mắt cũng sắp trào ra, vừa thở vừa run.

Lâm Hành hôn từ đôi mắt đến chóp mũi rồi đến cằm Cố Cảnh Ngôn, tiếng nói khàn khàn, “Giúp anh làm một lần nào.”

Cố Cảnh Ngôn mơ màng, trợn to mắt.

Lâm Hành cắn hầu kết Cố Cảnh Ngôn, nhìn đôi mắt Cố Cảnh Ngôn cũng có vẻ sắp không chịu được rồi, anh rất thích đôi mắt Cố Cảnh Ngôn. Về lại chỗ ngồi, Lâm Hành nói, “Muốn làm em quá.”

Cố Cảnh Ngôn mím đôi môi khô khốc, “Anh Lâm?”

“Hửm?” Lâm Hành cho là Cố Cảnh Ngôn muốn từ chối, anh cũng là nhất thời hưng phấn thôi, Cố Cảnh

Ngôn mà có từ chối thì cũng không sao.

“Đóng cửa sổ lại đi.”

Lâm Hành: “...”

Nhóc con này đúng là chẳng sợ cái gì, không hề giống như Cố tổng mặt lạnh.

Cố Cảnh Ngôn đã nói như vậy rồi, Lâm Hành mà còn buông tha cho cậu thì quả thật anh không phải là người nữa.

Nhưng khi súng vừa lên nòng thì lại nhớ ra hoàn cảnh thực tại, Lâm Hành không muốn lần đầu tiên lại làm ở trên xe, không trang trọng. Nhưng những thứ khác vẫn có thể làm một lần, người đã ở trong lòng rồi, tiện nghi nhất định phải chiếm. Lâm Hành lấy tay Cố Cảnh Ngôn mò xuống dưới, nói giọng khàn khàn, “Em làm cho mình bao giờ chưa?”

Cố Cảnh Ngôn gạt đầu được một nửa rồi lại lắc đầu.

“Có hay không?” Lâm Hành lại hỏi một lần nữa.

“Lúc nhớ anh thì mới sờ.” Mặt Cố Cảnh Ngôn vùi trong cổ Lâm Hành, nói rất khẽ, “Nhưng... ở cùng với anh, em đảm bảo là chưa từng dùng tới nơi này, cũng không có sờ đâu.”

Mẹ! Điên rồi!

Tiểu Cố tổng của anh sao có thể đáng yêu như thế chứ? Hiểu rất rõ bản thân.

Cố Cảnh Ngôn lần đầu sờ Tiểu Lâm Hành, hơi kinh ngạc, khả quan hơn nhiều so với khi chỉ nhìn bề ngoài. Hôm nay được Lâm Hành làm như vậy, nhưng lại chưa tiến vào.

Nếu không thì với cái độ dài này —— Cố Cảnh Ngôn cảm thấy không thể nhớ lại được nữa, không lành mạnh.

Lâm Hành chờ một lúc lâu, làm được một nửa anh thấy không hài lòng với tay Cố Cảnh Ngôn, lật Cố Cảnh Ngôn lại đè cậu lên ghế, cởi quần. Cố Cảnh Ngôn xấu hổ, tai đỏ cả lên, ở đây là ngay bên đường, cho dù là đêm khuya, cũng có thể có người đi qua. Lâm Hành dùng bắp đùi, đâm mạnh, Cố Cảnh Ngôn có ảo giác như bị đâm thật vậy.

Được nửa đường thì Lâm Hành kết thúc.

Lâm Hành hôn lên gáy Cố Cảnh Ngôn, chốc lát mới buông ra, đưa khăn giấy cho Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn vùi đầu sát, hai người cùng nhau cứng, Lâm Hành ngậm điều thuốc đeo dây nịt, bên kia Cố Cảnh Ngôn cũng đã “tuốt” xong rồi. Mặc quần lên, Lâm Hành đưa một nửa điều thuốc tới.

Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành một cái, dùng miệng nhận lấy điều thuốc hút một hơi. Trên tàn thuốc còn có mùi vị của Lâm Hành, kích thích như nhận được nụ hôn của anh vậy. Cầm Cố Cảnh Ngôn khẽ run, một lúc sau mới lấy ra phun ra một hơi khói, rồi ngậm trở lại.

Tay Lâm Hành vươn qua, đặt ở sau gáy Cố Cảnh Ngôn.

“Hôn cái nào.” Giọng Lâm Hành khàn khàn, xen lẫn giữa âm thanh của thiếu niên và đàn ông trưởng thành, gợi cảm khó giải thích được.

“Ừm.”

Hai người cùng nhau hôn triền miên, Lâm Hành buông cậu ra, xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, “Đưa em về nhà.”

“Anh phải trở về sao?”

“Ừm.”

Cố Cảnh Ngôn hút xong đoạn thuốc cuối cùng, bóp tắt, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

“Em muốn ngủ với anh à?” Lâm Hành nhìn gáy Cố Cảnh Ngôn, nhin không được bật cười, Cố Cảnh Ngôn là đang thất vọng sao? Vậy thì đúng là lỗi của anh rồi, “Vậy chúng ta chọn ngày lành tháng tốt, tắt điện thoại, chúng ta tìm một khách sạn làm cả một ngày. Kệ mẹ trời sập đất lở, làm đến khi nào hết làm nổi mới thôi.”

Tại Cố Cảnh Ngôn bắt đầu ửng hồng, “Em không có nghĩ như vậy mà, em không có nghĩ.”

Tay Lâm Hành cầm tay lái vuốt ve một chút, ánh mắt đảo qua Cố Cảnh Ngôn, “Không cần giải thích, anh hiểu.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Xe đến nhà Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành xuống xe trả chìa khóa, xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, cúi người tới gần lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, “Anh cũng rất muốn ngủ với em, nhưng tính tự chủ của anh không tốt như vậy. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, anh không thể phân tâm được, chờ một chút nữa thôi.”

Làm cho Cố Cảnh Ngôn cũng sốt ruột, cậu mím môi, “Em không vội.”

“Hả?”

“Không phải, ý của em —— ”

“Cái gì?”

“Anh lái xe về đi.” Cố Cảnh Ngôn đột nhiên thay đổi, hất cầm chuyển đề tài.

“Không có bằng, không lái đâu.” Lâm Hành nhéo mắt Cố Cảnh Ngôn, “Sáng mai không tới đón em được.”

Cố Cảnh Ngôn đứng ở cửa nhìn Lâm Hành đạp xe rời khỏi, hơi thở nóng rực bên tai vẫn còn, Cố Cảnh Ngôn đứng một lúc, xoa xoa mặt quay người nhanh chân lên lầu.

Hôm sau sáng sớm Lâm Hành đã dậy rồi, chạy thẳng đến sân giao dịch. Anh rút ra ba mươi vạn trước, lấy hai mươi vạn mua vào công ty Thực nghiệp Hoàn Quang. Tiền cất vào cặp sách, chạy về phía bệnh viện.

Lâm Hành ở cổng mua bữa sáng rồi chạy về phía phòng bệnh nội trú, vào cửa nhìn thấy ba đang nằm nhoài trên bàn ngủ, mẹ nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu, “Ai vậy?”

Bà không thấy đường.

“Ba con ngủ rồi sao?” Lâm Hành vào cửa nhẹ nhàng cầm ghế qua ngồi xuống, Lâm Hướng Phong lập tức tỉnh dậy, ngẩng đầu, “Viện Viện?”

“Là con.” Lâm Hành bỏ bữa sáng xuống, cho mì hoành thánh vào cà mên, để qua một bên, đi dìu mẹ, “Con mua mì hoành thánh cho mẹ đây.”

Từ Viện ngồi xuống nước mắt lại trào ra, “Hành Hành.”

“Khóc cái gì, có gì đâu mà.” Lâm Hành cẩn thận đút Từ Viện ăn, nói với Lâm Hướng Phong, “Ba cũng ăn đi, phải lạc quan lên, không có gì là không thể vượt qua.”

“Ừm.”

Lâm Hướng Phong rửa mặt rồi về ăn sáng, nhìn con trai cao to đứng trước mặt, bất tri bất giác đã trở thành trụ cột trong gia đình.

“Con mượn bạn năm mươi ngàn sao?”

“Dạ.”

“Trong nhà còn có một vạn con trả lại cho nó trước đi, rồi ba đi kiếm lại sau.”

“Không cần, thị trường chứng khoán con vừa nhảy vào kiếm được tiền lời, con trả viện phí cho mẹ yên tâm chữa bệnh, tiền con có mà.”

“Hả?”

Lâm Hành bỏ cả mên xuống lấy năm mươi ngàn tệ trong cặp ra đặt trước mặt Lâm Hướng Phong, “Còn năm mươi ngàn, con trả cho Tiểu Cố.”

Lâm Hướng Phong mặt gần chết một năm trời mới kiếm được mấy vạn tệ, Lâm Hành lấy mười vạn ở đâu ra?

“Thị trường chứng khoán gì?”

“Bây giờ có rất nhiều người mua cổ phiếu, Cố Cảnh Ngôn là chuyên gia ở phương diện này, con nghe theo đề nghị của cậu ấy mua một phần, kiếm được tiền.”

“Cố Cảnh Ngôn không phải mới lớp 11 sao?”

“Cậu ấy là thiên tài.” Trong giọng nói hời hợt của Lâm Hành còn lẫn chút kiêu ngạo, Cố Cảnh Ngôn dù cho không sống lại thì cậu cũng là thiên tài.

Lâm Hướng Phong trợn mắt ngoác mồm nửa ngày, “Vậy bạn học Tiểu Cố lợi hại đấy.” Rồi ngây ngô nói, “Con trai của ba cũng rất lợi hại, mới có thể quen biết được người bạn như thế.”

Lâm Hành: “...”

Cha ruột!

Từ Viện nở nụ cười, bà không nhìn thấy Lâm Hành, nhưng cũng rất vui vẻ, “Em đã nói rồi mà, Hành Hành rất đặc biệt, nó chính là người làm nên đại sự.”

“Vậy năm mươi ngàn này con giữ lại trước đi, chờ có kết quả kiểm tra rồi tính sau, ba mẹ cũng không tốn bao nhiêu tiền.” Lâm Hướng Phong nhét tiền vào cặp Lâm Hành, nói, “Sau này con phải đối xử tốt với

Tiểu Cố, nó là một người bạn đáng để kết giao.”

Lâm Hành không muốn kích thích bọn họ, thật ra đây là con dâu.

Lâm Hành dứt đồ ăn cho Từ Viện xong, “Có kết quả kiểm tra thì gọi điện thoại cho con, nếu như bệnh viện thành phố C không thể trị, chúng ta đến thành phố B.”

“Ừm, con mau đến trường đi, đừng làm lỡ việc học.”

Lâm Hành ôm Từ Viện một cái, “Con đi đây.”

Lâm Hành rời đi, Từ Viện nói, “Hành Hành còn có thể chơi cổ phiếu sao?”

“Hành Hành của chúng ta cũng giỏi đấy chứ.”

Từ Viện không có lạc quan một cách mù quáng, “Nó chơi cổ phiếu kiếm tiền được sao? Nghe cứ thấy vô lý?”

“Thời đại đang thay đổi rồi, chúng ta cảm thấy vô lý chỉ là bởi vì chúng ta lạc hậu.” Lâm Hướng Phong tương đối lạc quan, nói rằng, “Huống hồ Hành Hành còn có người bạn như vậy.”

“Tiểu Cố cũng giỏi quá, để sau này em phải đi cảm ơn ba mẹ nó.”

Lâm Hành vào lớp đúng ngay tiếng chuông vào học vang lên, Cố Cảnh Ngôn đã đối xuống hàng cuối cùng, trong lớp có người nhìn sang, rất nhanh liền dời tầm mắt. Đồng Hải gần đây cũng không tìm Lâm Hành chơi nữa, nam sinh nữ sinh trong lớp đều tránh Lâm Hành đi.

Lâm Hành kéo ghế ra nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đặt máy vi tính trên đùi, Cố Cảnh Ngôn bây giờ rất trắng trợn. Máy vi tính là loại mới nhất, so với bây giờ thì đã là nhẹ rồi. Ngón tay thon dài của cậu gõ lên bàn phím, móng tay cắt sửa chỉnh tề, rất sạch sẽ.

Lâm Hành đặt bữa sáng trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Sáng ăn gì chưa?”

“Chưa, đang chờ anh.”

Lớp 11/8 là lớp mà nhà trường quản lý thoáng nhất, học sinh giỏi lên lớp ăn mì hoành thánh chơi máy tính, học sinh yếu ở bên cạnh gác chéo chân phân tích thị trường chứng khoán, một đôi hài hòa.

Lưu Vũ nhìn từ phía sau, thiếu chút nữa là học máu.

“Cái này cho anh.” Cố Cảnh Ngôn lấy từ trong túi ra một cái hộp.

“Cái gì đây?” Lâm Hành mở ra thì thấy là chiếc điện thoại di động kiểu mới nhất, nhương mày. “Tặng anh à?”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn khép lại máy vi tính, nhanh chóng ăn mì hoành thánh, lấy điện thoại của mình ra, “Giống nhau.”

“Kiểu tình nhân à?” Lâm Hành không từ chối, lấy điện thoại ra lắp thẻ sim vào, nói, “Cảm ơn bạn học Tiểu Cố.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Cố Cảnh Ngôn chợt ửng đỏ, “Anh rút cổ phiếu Vinh Ích ra rồi sao?”

“Mua Hoành Quang.” Lâm Hành khởi động máy, lưu số điện thoại của Cố Cảnh Ngôn vào, đặt tên: *Vợ*.

“Hoành Quang?” Cố Cảnh Ngôn nhú mày, Lâm Hành lần này lại chọn cổ phiếu quái quỷ gì nữa đây? Nhìn từ góc độ chuyên nghiệp, những công ty này đều là rác thải. “Vinh Ích không cần thiết phải rút ra sớm như vậy.”

Lâm Hành thấy Lưu Vũ tiến vào phòng học, cất điện thoại đi, “Tháng Bảy anh sẽ cùng Chu Phi mở công ty.”

Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa bẻ gãy đôi đũa, Chu Phi và Lâm Hành từ khi nào gặp lại nhau vậy?

“Các anh đã bàn bạc xong rồi sao?”

“Vẫn chưa ký hợp đồng.”

“Anh tìm Chu Phi?”

Lâm Hành đang chuyên tâm nghĩ về chuyện cổ phiếu, lúc trước anh có thể mua Vinh Ích là do nhờ có Cố Cảnh Ngôn, bây giờ anh có thể mua được một phần cổ phiếu quả thật không dễ dàng.

“Ừm.”

“Chuyện khi nào?”

Lâm Hành quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Khoảng thời gian trước, anh ta là người đầu tư đầu tiên của Thiên Sinh. Làm sao? Em với Chu Phi có quan hệ gì sao? Sắc mặt sao khó coi vậy?”

“Những người xung quanh anh, có ai là không có quan hệ với em?”

33. Chương 33

Lâm Hành im lặng chừng một phút, nói, “Hiểu lắm thôi, mà quá khứ với hiện tại cũng không có liên quan nhiều lắm, chỉ có anh và em là có kí ức thôi.”

Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn kiếp trước đến cuối cùng lại trở thành kẻ tử thù, Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành từng gặp nhau mấy lần tại các bữa tiệc, hai người bọn họ còn chưa cầu véo gì nhau thì những người bên cạnh đã đẳng đẳng sát khí như chơi đá gà. Chuyện giữa hai người bởi vì quá bí ẩn, không có mấy người biết được chân tướng, đều là chủ quan suy đoán bọn họ trở mặt thành thù, Cố Cảnh Ngôn còn đẩy Lâm Hành vào tù, thù hận rất lớn.

“Em từng gặp qua Chu Phi mấy lần.” Cố Cảnh Ngôn tránh nặng tìm nhẹ, “Em không thích hẳn ta.”

“Em còn muốn thích anh ta hay sao?” Lâm Hành nheo mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn, “To gan nhỉ, ở ngay trước mặt anh mà còn muốn ngoại tình?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

“Em chỉ được thích anh thôi.” Lâm Hành mở sách ra, “Bọn họ cho là giữa chúng ta có huyết hải thâm cừu gì đó, em cũng biết tình hình khi đó mà, anh không có cách nào giải thích được. Chẳng lẽ anh nói với người ta là bị em đá sao? Chỉ một cái hôn mà tạo ra một vụ án máu me như vậy cũng mất mặt lắm đó.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

“Bọn họ không hiểu đâu, đừng lôi chuyện cũ ra nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cố Cảnh Ngôn ần ần mi tâm, Lâm Hành thật giống ba anh, đều là những người đàn ông thần kinh không nhạy bén.

“Chu Phi cũng giống chúng ta sao?”

“Chắc là bi.” Lâm Hành trả lời tùy ý, bên cạnh Chu Phi oanh oanh yến yến, cũng không phải chỉ thích người khác phải, “Xung quanh anh ta có nữ có nam.”

“Vậy là đời tư rất hỗn loạn?”

“Ai quan tâm anh ta loạn hay không, anh cũng đâu có yêu đương gì với ổng.” Lâm Hành mở vở ra, thấy giáo viên chủ nhiệm đi tới, nói, “Ăn nhanh đi rồi giục rác, cho ông Lưu chút mặt mũi.”

Cố Cảnh Ngôn ném hộp đồ ăn, nhìn chằm chằm Lâm Hành một lúc lâu, “Anh Lâm.”

“Hả?”

“Trước đây có người biết anh là gay không?”

“Anh là gay rõ như vậy mà.” Lâm Hành nói, “Còn phải cần được người ta biết nữa sao?”

Có thể trên toàn thế giới chỉ có Lâm Hành biết mình là gay! Cố Cảnh Ngôn bị hôn cũng không biết Lâm Hành là gay. Thấy anh cũng thần tiên thật, gay mà không ai biết, Lâm Hành ở trong giới gay như hoa giữa rừng lá.

Cố Cảnh Ngôn cũng không muốn nhắc nhở anh, cứ để vị thần tiên tiếp tục làm hoa đi.

“Mẹ anh thế nào rồi?”

“Không biết, vẫn chưa có kết quả kiểm tra.” Lâm Hành nhớ ra còn tiền trong cặp, lấy ra đưa cho Cố Cảnh Ngôn năm mươi ngàn, “Anh giữ lại mười vạn, năm mươi ngàn này trả cho em trước.”

Sắc mặt Cố Cảnh Ngôn nhất thời thay đổi, “Anh không cần phải phân chia rõ ràng với em như thế!”

Lâm Hành không nghĩ tới vấn đề này, dừng một chút rồi nói, “Người ta thường để vợ quản tiền như thế nào? Bây giờ anh cũng không có tài sản gì, trong cặp có mười vạn và một tấm thẻ sinh hoạt phí, em có muốn lấy luôn không?”

Cố Cảnh Ngôn chớp mắt mấy cái, hàng lông mi dày khê run, tai lập tức ửng đỏ dờn tằm mắt. “Không muốn.”

Lâm Hành cầm tay Cố Cảnh Ngôn, tiếng nói nặng nề, “Sợ nợ em quá nhiều.”

Cố Cố Cảnh Ngôn cũng đỏ lên, quay đầu nhìn thẳng Lâm Hành, “Anh không nợ em, em nói rồi, em cam tâm tình nguyện.”

Hôm sau mới có kết quả kiểm tra của Từ Viện, u não thời kỳ đầu, chuẩn bị tiền làm phẫu thuật. U thời kỳ đầu, đã là kết quả tốt nhất rồi, Lâm Hành thở ra một hơi.

Tiền anh có, thời gian phẫu thuật đã sắp xếp xong, ngày 23 tháng 6, ngày đầu tiên thi học kỳ.

Trung tuần tháng sáu, bọn họ có một ngày nghỉ duy nhất, sáng sớm Chu Phi gọi điện thoại tới hẹn ăn cơm. Lâm Hành đang nấu canh, tay chân luống cuống xử lý nguyên liệu, “Buổi tối tôi mời anh uống rượu, mẹ tôi đang nằm viện, ban ngày tôi phải tới chăm sóc cho bà.”

“Vậy được.” Chu Phi nói, “Sunday, cậu tự tới đó nhé.”

Sunday là một quán bar ở trung tâm thành phố, tương đối chất lượng, Chu Phi rất kỹ tính, chỗ ăn chơi cũng phải sang chảnh.

“Được.”

Cúp điện thoại, Lâm Hành vừa tìm được cái nắp nồi, điện thoại liền vang lên, anh cầm lên thấy là Cố Cảnh Ngôn, đi vào phòng bắt máy, giọng nói lười biếng xen lẫn ý cười, “Tiểu thiếu gia.”

“Giờ em đến nhà anh, anh cần gì không? Em mang tới.”

“Mang em tới là được.” Lâm Hành ý tứ sâu xa, “Anh cần em.”

Đầu bên kia điện thoại quả nhiên lại lặng thinh, Lâm Hành cũng có thể tưởng tượng được, Cố Cảnh Ngôn nhất định đỏ cả mặt, da mặt cậu mỏng vô cùng, đùa giỡn hai câu đã không chịu được.

“Ăn mì không?” Lâm Hành hỏi, “Buổi trưa ở nhà ăn nhé, anh nấu rồi.”

“Được.”

Lâm Hành cúp điện thoại, hàng lông mày giương lên, tâm tình rất tốt. Đi ra ngoài nấu cho xong, chờ Cố Cảnh Ngôn tới là có thể ăn được rồi.

Tiết trời khô nóng, Lâm Hành mặc áo sát nách và quần cộc, lộ ra hai cái chân dài rắn chắc. Cố Cảnh Ngôn lên lầu liền thấy Lâm Hành đang ngâm thuốc lá, tay dài chân dài ngồi ở trong hành lang — đang làm một con gà.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn, đứng dậy đi rửa tay, lúc trở lại đã bỏ thuốc rồi, “Ngồi ở chỗ quạt này, trong phòng nóng lắm, buổi trưa ăn mì lạnh với gà nhé.”

“Ồ.”

Tốc độ nấu ăn của Lâm Hành rất nhanh, bưng hai tô mì vào phòng. Lâm Hành chặt gà thành những miếng nhỏ đặt lên trên, anh đưa đũa cho Cố Cảnh Ngôn, “Cuối tuần này không có bận gì à? Không cần đến công ty sao?”

“Tạm thời không cần em phải lo.” Cố Cảnh Ngôn rất thích đồ ăn Lâm Hành nấu, Cố Cảnh Ngôn không ăn cay, chỉ có Lâm Hành nấu thì mới có thể đổi món cay thành không cay mà vẫn giữ nguyên mùi vị.

“Buổi tối có một buổi hẹn uống rượu, đi không?” Lâm Hành đứng dậy đi ra ngoài lấy bát nước mơ đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn.

“Với ai?”

“Chu Phi.”

Cố Cảnh Ngôn uống một hớp nước mơ chua chua ngọt ngọt, “Em đi được hả? Không làm lỡ chuyện của anh chứ?”

“Có thể mời được Cố tổng là vinh hạnh ba đời, sao lại lỡ chuyện được?”

Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa bị sặc nước.

“Cơm nước xong anh đến bệnh viện một chuyến, em ở nhà anh học bài đi, anh đi nhanh rồi về.” Ánh nắng gay gắt, Lâm Hành không nỡ để Cố Cảnh Ngôn ra ngoài phơi nắng.

“Em đi với anh nhé?”

Lâm Hành dọn dẹp bát đũa xong, xoay người lại nhanh chân đi về phía Cố Cảnh Ngôn, cúi người dùng trán mình cọ lên mặt Cố Cảnh Ngôn, bình tĩnh nói, “Không nỡ rời xa mấy tiếng sao?”

Cố Cảnh Ngôn lui về phía sau, mãi đến khi lùi sát vào tường, nuốt nước bọt, “Không có mà.”

Lâm Hành ôm lấy eo Cố Cảnh Ngôn, mò từ từ lên trên, cuối cùng dừng trên cằm. “Hôn một cái nào.”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, tay dính sát vào tường, Lâm Hành cúi đầu hôn. Đôi môi mềm mại hơi lạnh, cách âm không tốt, ở ngoài có tiếng bước chân vang lên, Lâm Hành buông Cố Cảnh Ngôn ra xoa nhẹ tóc cậu, “Có người về.”

Tim Cố Cảnh Ngôn muốn bay ra ngoài, “Người nhà anh sao?”

Vừa nói xong, cửa phòng liền bị đẩy ra, Lâm Hành tỉnh bơ cầm lấy cái áo sơ mi ngấn tay mặc vào, quay đầu lại, “Ba.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hướng Phong nói, “Ban ngày đóng cửa làm gì? Ăn cơm chưa?” Sau đó nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đứng ở góc tường, mặt đỏ có chút không bình thường, “Bạn học Tiểu Cố đến sao? Trong nhà nóng lắm, tới gần chỗ quạt này.”

“Cảm ơn chú.”

Mùa hè mặc quần áo mỏng, Cố Cảnh Ngôn sợ bị nhìn ra, nói, “Lâm —— Lâm Hành.” Cậu nhìn vào mắt anh, đầu óc cậu trống rỗng, “Cuốn vở kia của tôi nằm trong phòng cậu hả?”

“Trên bàn đó.” Lâm Hành cảm thấy mình phải tới viện mắt khám thử, Cố Cảnh Ngôn nói dối vụng về như vậy, lúc vừa quay về làm sao em ấy gạt được mình hay thế? Thật không thể tin nổi.

“Con nấu canh à?”

“Hầm canh gà.” Lâm Hành nói, “Ba về rồi thì mang tới đi, con không đi nữa.”

“Được, ba về lấy đồ thay.”

Lâm Hành đưa cho ba hai phần mì rồi mới về phòng ngủ, mắt thăm dò quần Cố Cảnh Ngôn, đè thấp giọng, “Có phản ứng rồi à?”

Cố Cảnh Ngôn sau khi vào thì cứ ngồi bên cửa sổ, đôi mắt cũng không biết nên nhìn đi đâu.

“Hôm nay mặc quần hơi chật.”

“Vậy sao?” Lâm Hành cười thâm ý, chậm rãi nói, “Anh sờ thử nào.”

Nói xong đi về phía Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn cấp tốc che quần lại, ngẩng đầu, “Ba anh ở bên ngoài đó.”

Ngón tay Lâm Hành cọ lên cằm Cố Cảnh Ngôn, ý vị thâm trường nói, “Chỉ có chút tiền đồ này thôi sao? Cục cưng.”

Cố Cảnh Ngôn tránh tay Lâm Hành, kê sát lên tường, “Anh không thấy nóng sao?”

“Nóng chứ.” Lâm Hành xốc áo sát nách lên lộ ra vòng eo vạm vỡ, nhìn rất phóng túng, cắn và mép áo, nhấc đầu gối lên đặt giữa hai chân Cố Cảnh Ngôn, giương mắt, “Hôm nay ba mươi hai độ, cởi đi.”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên đẩy Lâm Hành ra, ngoài cửa Lâm Hưởng Phong nói, “Lâm Hành, ba tới bệnh viện đây, buổi tối con không cần làm cơm, ba mua ở ngoài ăn.”

Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, thả xuống quần áo dạ một tiếng, quay người ra cửa.

Cố Cảnh Ngôn nhìn túp lông nhỏ của mình, nửa ngày mới bụm mắt nằm lên bàn, chim non khó chịu quá.

Sắp đến kỳ thi, chương trình học Lâm Hành xếp ngày càng nhiều. Anh đem quạt điện chuyển tới phòng ngủ, mở vở ra làm những bài nước tới chân mới nhảy, Cố Cảnh Ngôn ngồi bên cạnh nhìn anh.

Vậy mà anh cũng có thể nhịn được, đúng là thần tiên!

Một Cố Cảnh Ngôn trước đây kiểm chế bao nhiêu còn bị người ta nói đùa là lãnh cảm giờ đây đang nhịn đến khó chịu, cuối cùng thì ai mới là người lãnh cảm hả? Lâm Hành bình tĩnh như vậy, Cố Cảnh Ngôn không có tư cách bị gọi là lãnh cảm.

Trong lòng Cố Cảnh Ngôn đang điên cuồng mắng chửi.

Lâm Hành quay đầu lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, dùng cằm ra hiệu, “Ngồi gần một chút.”

Cố Cảnh Ngôn không biết ý, nhưng vẫn dịch qua, “Làm sao vậy?”

Lâm Hành để bút xuống, tay hạ xuống dây nịt Cố Cảnh Ngôn, “Khó chịu rồi à?”

Cố Cảnh Ngôn lập tức che đũng quần, “Không có.”

“Bỏ tay ra.” Lâm Hành gõ xuống mu bàn tay của cậu, nói rằng, “Muốn thì nói, với người đàn ông của em mà ngại ngần cái gì? Cố tổng đang thẹn thùng sao?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn nóng lên, “Anh Lâm?”

Lâm Hành chạm vào eo Cố Cảnh Ngôn, “Dựa vào đây, chân chuyển hướng, đừng có căng.”

Cố Cảnh Ngôn sắp phát điên, Lâm Hành ngựa quen đường cũ, bắt ngay trúng hồng tâm. Cố Cảnh Ngôn lập tức ngừng giã dũa, thuận theo bàn tay Lâm Hành. Tiêu chuẩn của Cố Cảnh Ngôn là năm phút, sau khi kết thúc Lâm Hành lấy giấy lau tay, tiếp tục làm bài, “Thoải mái chưa?”

Bên tai Cố Cảnh Ngôn vẫn còn tiếng ong ong, chẳng nghe thấy gì. Lúc bình tĩnh lại, Lâm Hành đang làm đến phần nghe tiếng Anh, giọng nữ cứng nhắc trong máy ghi âm vang vọng khắp phòng, lặp lại từng lần một.

Cả đầu Cố Cảnh Ngôn toàn là hai chữ “đờ mờ”! Lâm Hành mẹ nó là thần tiên thật sao.

“Anh không có phản ứng sao?” Cố Cảnh Ngôn chỉnh sửa quần áo xong, đỏ mặt hỏi.

“Dời lực chú ý thì sẽ không bị em mê hoặc.” Lâm Hành không ngẩng đầu, tiếp tục làm bài, nói, “Bây giờ lại chưa thể làm em được, cứng lên thì phiền lắm.”

“Em cũng có thể dùng tay...” Giọng Cố Cảnh Ngôn đã thấp đến nỗi không nghe thấy.

Lâm Hành liếc Cố Cảnh Ngôn đầy thâm ý, giương mày lên, nở nụ cười, “Với kỹ năng của em có thể tự làm mình bắn không? Định lấy anh ra làm thí nghiệm sao?”

34. Chương 34

Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn cùng ăn cơm tối xong mới chạy tới quán bar, Cố Cảnh Ngôn ngại nóng nên lái xe. Lâm Hành vừa khởi động xe Cố Cảnh Ngôn, hai người hết lần này đến lần khác trêu chọc công an giao thông, rất muốn tìm đường chết.

Lái xe ra khỏi ngõ, Lâm Hành đưa chai nước cho Cố Cảnh Ngôn, “Mở giúp anh.”

Cố Cảnh Ngôn mở ra, Lâm Hành uống một hớp, đánh xe ra tới đường lớn, Lâm Hành nói, “Sunday rất khá, em có thể đi xem thử.”

“Anh thường đi lắm à?”

“Lão Chu chọn địa điểm.” Lâm Hành lái vào đường cao tốc.

Cố Cảnh Ngôn hí hóp mắt, “Anh thường đi uống rượu với Chu Phi?”

“Cũng không thường xuyên lắm.” Lâm Hành tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, cười nói, “Không

phải em ghen chứ? Kiểu như Chu Phi —— ”

“Lẽ nào không có khả năng?” Ánh mắt Cố Cảnh Ngôn đen xì.

“Anh là vạn người mê sao? Ai anh cũng có tình cảm chắc?” Lâm Hành và Chu Phi, nghe thôi cũng thấy rất buồn cười, “Anh thích đàn ông, không có nghĩa là đàn ông nào anh cũng thích, chẳng lẽ em không có bạn bè sao?”

Cố Cảnh Ngôn nheo mắt, cậu quả thật không có bạn.

Lâm Hành không nghe tiếng cậu nữa, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn sờ môi cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Lâm Hành duỗi tay tới xoa nhẹ tóc tóc Cố Cảnh Ngôn, nói, “Em ghét lão Chu là vì chuyện này sao?”

Cố Cảnh Ngôn cọ vào tay Lâm Hành, im lặng.

“Bắt đầu từ bây giờ, có gì thì nói thẳng với anh, đừng có nghĩ ra một đồng thứ lung ta lung tung rồi gây hiểu lầm.” Lâm Hành nói, “Nghe rõ chưa? Người anh yêu từ đầu đến cuối chỉ có một mình em. Anh thích em ghen vì anh, nhưng không muốn ghen mấy thứ vớ vẩn như vậy, lãng phí thời gian.”

Cố Cảnh Ngôn vẫn không lên tiếng, đến nơi đã là tám giờ tối. Đèn đường sáng choang, Lâm Hành nheo mắt Cố Cảnh Ngôn, đến gần nhìn cậu, “Giận rồi sao? Tiểu Cố tổng.”

“Không có.”

Lâm Hành bỏ chìa khóa xe vào túi quần Cố Cảnh Ngôn, hơi cúi người nhìn thẳng Cố Cảnh Ngôn, “Cười một cái xem nào.”

Ấu trĩ!

Cố Cảnh Ngôn dời mắt, sau đó liền thấy Chu Phi, Chu Phi nhảy xuống từ một chiếc xe jeep. Trên ngón tay cầm cái kính râm, mặc một cái áo Versace cùng quần cộc nhìn rất ngả ngớn.

“Anh Chu.” Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Chu Phi.

Chu Phi đột nhiên không kịp chuẩn bị gặp được một đứa con trai thanh tú như vậy, gật đầu với Cố Cảnh Ngôn một cái, hỏi Lâm Hành, “Bạn cậu à?”

“Cố Cảnh Ngôn.”

Chu Phi cứ cảm thấy cái tên này quen quen, chào hỏi với Cố Cảnh Ngôn rồi đi vào bên trong, “Ăn cơm tối chưa?”

“Ăn rồi.”

Một nhóm ba người vào cửa, Chu Phi ngả mình lên ghế salon, rồi bắt đầu gọi rượu.

“Bạn nhỏ uống gì?”

“Cậu ấy uống nước chanh.” Lâm Hành quyết định thay Cố Cảnh Ngôn.

“Ai đó? Muốn uống sữa không?” Chu Phi nở nụ cười.

“Vậy thì cho một ly sữa chua.”

Cố Cảnh Ngôn lần đầu tiên có mong muốn giết chồng, Lâm Hành thiếu đòn quá mà. Nhưng mà Cố Cảnh Ngôn đúng là không thích uống rượu, Lâm Hành và Chu Phi nói chuyện hợp tác, hàn huyên khoảng chừng một tiếng, Chu Phi bắt đầu gọi mấy em gái tới.

Lâm Hành ho một tiếng, uống hết rượu trong ly rồi ngồi sát Cố Cảnh Ngôn, cầm micro lên quay đầu hỏi Cố Cảnh Ngôn, “Hát không?”

Giọng Lâm Hành rất trầm, trong không gian tối tăm lại càng thêm gợi cảm.

“Em không biết hát.”

“Vậy anh hát cho em nghe nhé?” Lâm Hành nhếch miệng lên, cười xấu xa, “Muốn nghe bài gì?”

Cố Cảnh Ngôn hơi nóng mặt, “... Không biết.”

Lâm Hành đi lướt qua Cố Cảnh Ngôn tới chọn bài, bên kia có mấy em gái đi vào, các em gái rất tinh mắt, lao thẳng tới bên cạnh Chu Phi. Chu Phi uống rượu vào là trụy lạc, nói, “Bên kia còn có hai em trai nữa kia.”

Khi một em gái chạy đến chỗ Cố Cảnh Ngôn thì Lâm Hành nhanh chóng chạy tới ngăn cản, anh đã chọn xong bài, cố chen vào đẩy em gái kia ra. Ép Cố Cảnh Ngôn ngồi vào sát tay vịn, khoát khoát tay, “Nếu không muốn chết thì đừng đụng đến cậu ấy.”

Em gái có chút lúng túng, cười khan không biết nên làm gì.

Lâm Hành ra hiệu cho cô đi sang chỗ khác, rồi mới mở rộng chân lười biếng dựa lên ghế bắt đầu hát. Tay dài duỗi qua, đặt trên lưng ghế Cổ Cảnh Ngôn.

Cổ Cảnh Ngôn quay đầu lại, “Bài gì đây?”

Giọng trầm thấp của Lâm Hành xen lẫn ý cười, lời ca từ từ bật ra theo điệu nhạc. Chu Phi ngồi một bên khác đang đùa giỡn với mấy em gái, nghe tiếng nhìn lại.

Lâm Hành hát “Mặt trời đỏ” của Lý Khắc Cần, gác chân, tư thế ngồi rất hào hiệp.

Hát đến câu “*Anh nguyện được bầu bạn với em cả đời*”, Lâm Hành hạ tay xuống khoác lên vai Cổ Cảnh Ngôn, nghiêng đầu, mắt nhìn thâm tình.

Trong cổ họng Cổ Cảnh Ngôn giống như bị một lớp bông gòn lấp kín, cậu lẳng lặng nhìn Lâm Hành. Lâm Hành hát xong đột nhiên rất muốn hôn Cổ Cảnh Ngôn, anh bỏ micro xuống, bên kia Chu Phi vỗ tay, “Ý nghĩa đây nhỉ.”

“Tất nhiên.” Lâm Hành ra vẻ rất khoác lác, thuận thế liền dựa vào bên cạnh Cổ Cảnh Ngôn, quay đầu tới gần lỗ tai Cổ Cảnh Ngôn. Tiếng nhạc trong phòng mở rất lớn, Chu Phi không nghe được bọn họ nói chuyện, “Trước đây anh rất thích hát một ca khúc, em muốn nghe không?”

“Bài...bài gì?” Hơi thở Lâm Hành nóng rực, còn dựa vào rất gần, lúc này anh chẳng thèm để tâm tới người khác. Lâm Hành uống một chút rượu, trên người có mùi rượu nhàn nhạt.

“Một đời nhớ em.”

Cổ Cảnh Ngôn quả thực không thể hô hấp nổi, cậu chưa từng thấy Lâm Hành ca hát, đời trước rốt cuộc cậu đã bỏ lỡ bao nhiêu rồi? Giọng Lâm Hành êm tai đến nỗi khiến người ta phát rồ.

Khi Lâm Hành hát đến câu “*Tình yêu đã từng rực cháy lại phải giả vờ như chưa từng xảy ra.*”. Mũi Cổ Cảnh Ngôn cay cay, siết chặt cổ tay Lâm Hành, bọn họ rốt cuộc đã bỏ lỡ bao nhiêu rồi?

Chu Phi bên kia lâm vào mê man: Cậu ta đang làm gì vậy?

Cổ Cảnh Ngôn uống hết ba ly sữa chua mới hết cảm động, Lâm Hành chính là một ca sĩ karaoke.

Cậu đứng dậy, Lâm Hành lập tức để micro xuống, “Đi đâu đây?”

“Phòng vệ sinh.”

“Anh đi với em.”

“Không cần đâu!”

Lâm Hành nhìn theo Cổ Cảnh Ngôn ra cửa, thở dài, tiếp tục ca hát.

“Cậu cừ thật, có định mở concert không?” Chu Phi không thể nhịn được nữa.

Lâm Hành bỏ micro xuống, uống hết một ly rượu, “Cuối tháng Sáu tiền của tôi có thể rút ra.”

Chu Phi đặt hợp đồng lên bàn, “Bây giờ ký luôn đi.”

Lâm Hành lật xem hợp đồng, Chu Phi phát tay bảo em gái bên cạnh ra ngoài, nói: “Nhóc con kia chỉ là bạn bình thường sao?”

“Bạn trai.” Lâm Hành cầm bút lên kí tên xuống, nói: “Bạn bình thường ai lại hát tình ca cho nghe, em cũng đâu có điên.”

Chu Phi: “...”

Một lúc lâu sau, Chu Phi cắn răng, “Thật hay giả vậy?”

“Anh thấy giả à?” Lâm Hành trả hợp đồng lại, nói, “Bọn em đã quen nhau rất lâu rồi.”

Chu Phi không nghĩ tới Lâm Hành thật sự là gay, hấn nghĩ Lâm Hành là trai thẳng, còn định bẻ cong Lâm Hành. Vậy mà cậu ta còn mang bạn trai đến, kích thích thật.

“Bây giờ tôi đã biết giữa yêu sớm và gay cái nào nghiêm trọng hơn rồi.”

Lâm Hành nở nụ cười, cầm ly rượu lên cùng với Chu Phi, uống một hơi cạn sạch, “Em đi xem em ấy thế nào, chỗ này hơi loạn, sợ em ấy đi lạc.”

Chu Phi gơ tay đỡ trán, xua tay, “Đi đi.”

Lâm Hành đi ra cửa đốt một điếu thuốc rồi mới vào phòng vệ sinh, mới vừa tới cửa liền thấy bóng lưng quen thuộc, Lâm Hành ném điếu thuốc nhanh chân tiến lên một cước đạp lấn Thẩm Quân. Kéo Cổ Cảnh Ngôn qua đây ra phía sau, bên Thẩm Quân không chỉ có một người, còn có hai người của cục thành phố, trực tiếp xông tới.

Lâm Hành ra tay vô cùng ác độc, đánh nhau thì chắc chắn anh chuyên nghiệp rồi, đẩy Cố Cảnh Ngôn ra, đá ba cú liên hạ gục hai người kia. Thảm Quân cầm điện thoại di động lên gọi, nói, “Mẹ mày chờ đó cho tao.”

Lâm Hành kéo cổ tay Cố Cảnh Ngôn nhanh chân trở về, nhúu mày, “Nó chặn em không phải diễn trò sao?”

“Em cũng không trâu bò đến độ để công tử nhà họ Thảm diễn kịch cho em.”

Lâm Hành liếc Cố Cảnh Ngôn một cái, Cố Cảnh Ngôn rõ ràng là đang mất hứng.

“Nó làm phiền em sao?” Mắt Lâm Hành chìm xuống.

Cố Cảnh Ngôn không lên tiếng, nhưng sắc mặt có thể nói rõ tất cả.

Lâm Hành nhất thời tối sầm mặt, quay người đi vào phòng vệ sinh, Cố Cảnh Ngôn bắt lấy cổ tay anh, “Làm gì?”

“Giết chết nó.” Lâm Hành mài răng, ánh mắt ngập tràn thù hận, “Cái thằng ngu đó!”

“Trước tiên đừng gây chuyện, bây giờ chúng ta không trâu chọc nổi.” Cố Cảnh Ngôn siết cổ tay Lâm Hành, “Để em nghĩ cách.”

Lâm Hành tạm thời đè nén giận dữ, kéo Cố Cảnh Ngôn vào phòng, rồi khôi phục vẻ bình tĩnh trên mặt.

Lâm Hành mới uống nửa ly rượu, cửa phòng đã bị đá văng, Chu Phi đang uống rượu, ngẩng đầu nhìn thấy một đám mặc thường phục xông vào. Chu Phi nhất thời thấy hứng thú, ngả người ra sau dựa lên ghế huyết sắc. “Hoàn cảnh thế này sao? Làm gì đây?”

Thảm Quân đi tới từ phía sau, chỉ vào Lâm Hành, “Chính là nó.”

Cố Cảnh Ngôn cầm ly rượu đập vỡ lên bàn, chỉ còn lại nửa đoạn dưới, đôi mắt âm trầm nhìn những người trước mặt, “Ai dám động tới anh ấy thì thử xem.”

Chu Phi há miệng, quay đầu dựng thẳng ngón cái với Lâm Hành, “Trâu bò thật!”

“Có bắt người hay không?”

Cái thằng vừa nãy mới vừa bị Lâm Hành đập lặn, đột nhiên nhìn thấy Chu Phi, “Chu công tử?”

Chu Phi nhấc chân gác lên trên bàn, gõ ly rượu, “Bây trận lớn thế này sao? Cậu em của tôi đã phạm lỗi gì mà phải làm tới mức này hả?”

Đại thiếu gia nhà họ Chu đang ở đây nè! Tên đó nhanh chóng quay đầu nhìn Thẩm Quân, Thẩm Quân chưa từng thấy Chu Phi, nhưng công tử nhà họ Chu có người nào không biết? Tốt xấu gì cũng ở trong cái giới này.

“Hiểu lầm thôi mà, mới vừa ở trong phòng vệ sinh xảy ra chút xô xát, cũng không phải chuyện gì lớn.” Gã đó cười làm lạnh, “Không biết là Chu công tử ở đây, đắc tội anh rồi.”

“Chút xô xát mà đã đòi bắt người rồi sao? Ai cho các người cái quyền đó?” Chu Phi nâng ly uống cạn, để ly xuống, “Để tôi gọi cho giám đốc công an tỉnh của các người xem nào.”

“Chu công tử, chỉ là hiểu lầm thôi mà, anh đại nhân đừng chấp tiểu nhân.”

Chu Phi rũ mí mắt, thiếu kiên nhẫn xua tay, “Cút đi, chẳng thằng nào có mắt nhìn.”

Một đám người rầm rập lui ra ngoài, như thủy triều rút xuống.

Lâm Hành kéo Cổ Cảnh Ngôn ngồi xuống, lúc Cổ Cảnh Ngôn chặn trước mặt anh Lâm Hành không ngăn, anh biết Chu Phi ở đây, sẽ không ai dám ra tay. Lâm Hành dựa vào cái gì mà trả Chu Phi năm mươi vạn? Cái mớ lộn xộn kia của Chu Phi chẳng là cái thá gì cả, con người Chu Phi mới đáng giá.

“Cảm ơn anh Chu.” Lâm Hành cười rót thêm rượu cho Chu Phi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Một lời khó nói hết.” Lâm Hành nói, “Không còn sớm nữa, ngày mai em còn phải đi học, bọn em về trước nhé.”

Chu Phi suy tư, nhìn Lâm Hành kéo tay Cổ Cảnh Ngôn, hai người này thật đúng là kiêu căng vô cùng. Thanh niên mười bảy mười tám tuổi, chẳng sợ gì cả, “Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Ra cửa, sắc mặt Lâm Hành liền thay đổi, ánh mắt âm trầm tràn đầy khí thế, “Đời trước Thẩm Quân ra nước ngoài sớm, nên anh tha cho nó một mạng chó. Bây giờ còn cố tình đụng vào anh, không giết chết nó chữ ‘Lâm’ của anh viết ngược.”

Cổ Cảnh Ngôn siết tay Lâm Hành, quay đầu nhìn gò má cứng rắn của Lâm Hành, mím môi, cậu có chút bất an, “Anh Lâm, đêm nay anh đến nhà em đi?”

35. Chương 35

Chất còn gặp phải cơn gió lạnh, Lâm Hành có chút say say, anh nhìn đôi mắt Cố Cảnh Ngôn, một lúc lâu sau mới giơ tay xoa nhẹ tóc cậu, cười nhẹ, “Được.”

Bọn họ đều nắm giữ những linh hồn ba mươi tuổi, những việc này, chỉ như nước chảy thành sông (*). Lâm Hành biết Cố Cảnh Ngôn đang suy nghĩ điều gì, Cố Cảnh Ngôn ngốc lắm, cũng rất miễn cưỡng.

(*) nước chảy thành sông: thành công sẽ tự nhiên đến khi có đầy đủ các điều kiện cần thiết mà không cần phải nhất mực truy cầu.

Lâm Hành hiểu cậu.

Lúc làm cũng không có gì đặc biệt, chỉ là Cố Cảnh Ngôn có hơi quá căng thẳng, Lâm Hành hôn lên gáy cậu, giọng khàn khàn nói, “Thả lỏng nào, không sao đâu, giao em cho anh.”

Cố Cảnh Ngôn quay đầu hôn môi với Lâm Hành, đối với cậu mà nói ý nghĩa không giống nhau.

“Anh Lâm.”

“Không cần phải sợ.” Lâm Hành nói, “Anh sẽ không làm em bị thương đâu.”

Khi tình đã nồng, cậu giương cổ ôm chặt cánh tay Lâm Hành. Lâm Hành lật Cố Cảnh Ngôn lại, hôn lên hàu kết Cố Cảnh Ngôn, giọng hết sức quyến rũ, “Thoải mái không?”

Cố Cảnh Ngôn mất đi năng lực suy nghĩ, cổ họng chỉ phát ra âm thanh, “Ừm.”

Lâm Hành rất thích nghe Cố Cảnh Ngôn nói chuyện, vào lúc này nói cái gì cũng rất gợi cảm, “Gọi anh.”

“... Lâm Hành.”

“Tiểu Cố tổng.”

Lâm Hành mạnh mẽ đâm vào nơi sâu thẳm, đúng như dự đoán nghe thấy tiếng kêu dè dèn của Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành cảm nhận được cậu đang kích động, cắn lên lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, “Trái tim này của anh, cho em hết rồi, em phải nhận đây nhé.”

Cố Cảnh Ngôn thiếu chút nữa bị Lâm Hành dẫn vật đến chết, ngón chân của cậu cuộn tròn lại, tóm chặt lấy Lâm Hành, đầu óc trống rỗng. Hối hận rồi, lần giãy vò này là do cậu tự tìm tới.

Nửa cái mạng Cố Cảnh Ngôn suýt mất luôn, Lâm Hành mới kết thúc. Lâm Hành nằm trên lưng Cố Cảnh Ngôn, hôn lên gáy cậu, tiếng nói trầm thấp gợi cảm, “Sảng khoái không?”

Cố Cảnh Ngôn không muốn trả lời câu hỏi này, cái chuyện bị làm đến bẩn, khó có thể mở miệng. Cậu nhắm mắt nằm lì ở trên giường, không muốn ngẩng đầu, người đàn ông phía sau lại cứ cọ cọ.

“Một lần nữa nhé?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở mắt ra, quay đầu, “Anh Lâm?”

“Có muốn không? Hửm? Tiểu Cố bảo bảo.”

Tai Cố Cảnh Ngôn đỏ chót, bị Lâm Hành cọ cả người nổi lửa, “Không muốn.”

“Em muốn.” Lâm Hành không biết xấu hổ, hôn lên tai Cố Cảnh Ngôn, mò xuống, “Đau không?”

Lâm Hành rất có kiên trì, làm rất đầy đủ từ khâu khởi động, không hề bị thương. Nhưng cái của Lâm Hành to quá thô quá, Cố Cảnh Ngôn bây giờ vẫn còn hơi khó chịu.

“Để anh sờ xem nào.” Lâm Hành không đứng đắn nói, “Có bị thương hay không.”

Lâm Hành sờ tới sờ lui đến khi làm Cố Cảnh Ngôn triệt để mới thôi, Cố Cảnh Ngôn lúc này hoàn toàn không đứng lên nổi, nằm ở trên giường thở dốc, đầu choáng váng nặng nề.

Lâm Hành ôm Cố Cảnh Ngôn đi tắm, trở về thuận tiện thay đổi drap trải giường, lên giường Cố Cảnh Ngôn liền rúc vào bả vai Lâm Hành.

“Có quan hệ của lão Chu sẽ bớt việc rất nhiều.” Lâm Hành hôn lên trán Cố Cảnh Ngôn một cái rồi mới nhắc lại chuyện hồi tối. Anh cũng là người bình thường, có tư tâm có nhược điểm có hành vi vô sỉ, Lâm Hành không mạnh mẽ. So với Cố Cảnh Ngôn, anh yếu hơn rất nhiều, Cố Cảnh Ngôn dựa vào thực lực chân chính để đứng lên, còn anh là đầu cơ trục lợi. “Đừng xem thường anh.”

“Em không có.” Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở mắt ra, nhìn Lâm Hành, “Em không có xem thường anh.”

“Ngủ đi.”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, một hồi sau, cậu giang tay ôm lấy Lâm Hành, “Em —— ”

“Cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, nuốt lại hai chữ.

Hôm sau Cố Cảnh Ngôn không thể mặc đồng phục học sinh đến trường học, Lâm Hành cài nút sơ mi trên cùng cho Cố Cảnh Ngôn, sau này không thể hôn lên cổ được nữa. Cố Cảnh Ngôn quá trắng, rất dễ để lại dấu vết.

“Lái xe đến trường đi.”

Mắt Cố Cảnh Ngôn cũng không biết nên nhìn đi đâu, ừ một tiếng, cậu cầm cặp đi ra ngoài. Dáng đi rất kì cục, Lâm Hành từ phía sau dùng tay mình đỡ lưng Cố Cảnh Ngôn, “Đau không?”

Khó nói lắm đó!

“Em không muốn trả lời câu hỏi này.”

Lâm Hành cười ra tiếng, ôm vai Cố Cảnh Ngôn quay người khóa cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc bộ đồ Chanel. Tay Lâm Hành còn đặt trên vai Cố Cảnh, híp mắt một cái, thu lại nụ cười.

“Bà tới làm gì?”

“Nó là ai?” Giọng của người phụ nữ kia rất sắc bén, móng tay tô vẽ diêm dúa sắp chọc đến người Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn tiến lên một bước che ở trước mặt Lâm Hành, ánh mắt lạnh tanh. “Nếu bà còn muốn nhận tiền của tôi, thì bây giờ rút ngay.”

“Đây là thái độ mà nói chuyện với mẹ sao?” Vu Châu nhìn thấy dấu hôn trên cổ Cố Cảnh Ngôn liền muốn điên lên, chỉ vào Lâm Hành, “Mày rốt cuộc đang làm gì? Tại sao mày lại ở đây? Bây giờ tao sẽ báo cảnh sát bắt mày lại!”

Một tiếng bạt tai chan chất vang lên, Lâm Hành không phản ứng kịp, ngẩng đầu liền thấy nửa mặt Vu Châu bị xoay sang một bên. Lâm Hành thở ra một hơi, sợ Vu Châu phát rõ làm Cố Cảnh Ngôn bị thương, anh ngăn cánh tay Cố Cảnh Ngôn lại.

Cố Cảnh Ngôn bỏ qua, chỉ vào Vu Châu, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, “Bây giờ bà rút khỏi tầm mắt tôi ngay lập tức, nếu không tôi bảo đảm, bà sẽ không bao giờ lấy được một cắc nào từ tay tôi.”

Vu Châu sững sờ nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói, “Đừng can thiệp vào chuyện riêng của

tôi, bà không có tư cách.”

Cậu quay đầu lại nắm lấy cổ tay Lâm Hành, lướt qua Vu Châu đi xuống cầu thang.

Cố Cảnh Ngôn không thoải mái, không thể đạp xe đến trường, Lâm Hành vào ga ra lái xe. Lúc đi ra nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn đứng ở ven đường hút thuốc, anh dừng xe, Cố Cảnh Ngôn dập tắt điều thuốc tiện tay nắm trong lòng bàn tay, Lâm Hành vỗ lên một cái, “Tật xấu gì vậy hả?”

Cố Cảnh Ngôn ném tàn thuốc vào gạt tàn, kéo dây an toàn lên.

Cậu dựa lên ghế, ần ần mi tâm, “Đau đầu.”

Lâm Hành không lái xe đi ngay, anh đặt bàn tay lên trán Cố Cảnh Ngôn, lập tức cởi dây an toàn ôm Cố Cảnh Ngôn vào lòng mình, “Nằm một lúc đi.”

Anh không nhìn Cố Cảnh Ngôn, chỉ có lòng bàn tay ấm áp khô ráo ôm lấy đầu Cố Cảnh Ngôn đặt lên vai mình, “Vai của ông xã cho em đẩy.”

Cố Cảnh Ngôn vùi mặt vào vai Lâm Hành, hít một hơi thật dài.

“Bà ta không trọng sinh chứ?”

“Không.”

Lâm Hành không tiện nói gì, dù sao cũng là mẹ ruột của Cố Cảnh Ngôn. Một lúc lâu sau, Cố Cảnh Ngôn mới buông Lâm Hành ra, gài dây an toàn, “Lần này bà ta mà dám động tới anh, em —— ”

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tại sao Lâm Hành vừa quay về đã đi tìm Chu Phi? Nhà họ Chu quyền thế, nên sẽ không có ai dám động đến Lâm Hành, tránh cho chuyện năm đó phát sinh lần nữa sao?

Phút chốc, trái tim Cố Cảnh Ngôn nhói lên.

Ở bên mình, anh phải chịu bao nhiêu oan ức? Phải đi bao nhiêu con đường?

Lâm Hành lái chừng được mười phút, sang bên đường dừng xe mua sandwich và sữa tươi về đưa cho Cố Cảnh Ngôn, “Đừng để mình đói.”

Rồi mới nhanh chóng lái đến trường.

“Ồ bên em áp lực lớn lắm không?” Cố Cảnh Ngôn hỏi.

“Từ trước tới nay, yêu em đều không có áp lực.” Lâm Hành nở nụ cười hồ hững, ngón tay gõ xuống vô-lăng, “Đừng phủ định tình cảm anh dành cho em.”

Cố Cảnh Ngôn nghe được câu “yêu em”.

Cậu cúi đầu ăn sandwich, nửa ngày mới xụ miệng, “Em không xứng với anh.”

Lâm Hành không biết Cố Cảnh Ngôn nghĩ đầu ra mấy thứ này, nhú mày, “Nghĩ gì thế?”

Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào, đến trường, Lâm Hành xuống xe cầm cặp của mình rồi vòng qua bên phải cầm cặp Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn bước xuống xe, tư thế tiêu sái bây giờ nhìn có hơi kỳ lạ.

Lâm Hành xoa nhẹ mái tóc Cố Cảnh Ngôn, tim muốn nhũn ra, nhóc con này rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây? Từ sáng đến tối anh cứ nghĩ mãi về vấn đề này.

“Chúng ta không thể lựa chọn xuất thân của mình.” Lâm Hành uống sữa, dùng vai đụng xuống Cố Cảnh Ngôn, “Em đã rất ưu tú rồi.”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, cậu là một người rất u ám, đã từng vô số lần muốn đánh chết Vu Châu, muốn cho Cố Trường Minh đi chết.

“Sinh nhật em định tổ chức thế nào?”

Sinh nhật Cố Cảnh Ngôn là vào ngày 1 tháng 7, Lâm Hành là 25 tháng 6.

“Không biết.” Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành, “Anh muốn quà gì?”

Lâm Hành nhếch miệng lên cười, cúi người tới gần lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, “Cố tổng, nếu không em gói bản thân em lại rồi tặng anh nhé? Để anh muốn làm gì thì làm?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Cậu bước nhanh chân, không muốn nói chuyện với Lâm Hành nữa.

Lâm Hành một tay hút túi, đi sau Cố Cảnh Ngôn hai, ba mét, một trước một sau.

Đồng Hải mới vừa lên cầu thang nhìn thấy Lâm Hành cấp tốc lui về, Lâm Hành quay đầu lại, ánh mắt âm trầm, “Đứng lại, lẩn tới đây.”

Đồng Hải nhẹ nhàng lẩn tới trước mặt Lâm Hành, cười gượng gạo, “Anh Lâm?”

“Đang trốn tao à?”

“Không có.”

Lâm Hành đứng ở trên bậc thang từ trên cao nhìn xuống Đồng Hải, trần bóng rổ Lâm Hành chủ động hủy bỏ, cũng có nghĩa là bọn họ không thể chơi. Trùm trường Lâm Hành bị lật đổ, thật là nực cười.

Lâm Hành mở mắt ra, suy tư, “Không làm bạn cũng không sao, mấy ngày này đừng cúp cua nữa. Chỉ còn có một năm nữa là tốt nghiệp, hi vọng mày có thể thi vào trường đại học mong muốn.”

Đồng Hải đột nhiên ngẩng đầu, Lâm Hành thay đổi, Trần Phi Vũ cũng thay đổi. Bọn họ không chơi net, không đánh nhau, mỗi ngày chui đầu trong lớp làm bài tập.

“Học hành quan trọng như vậy sao?” Đồng Hải tức giận nói, “Em không thích học, em chính là một thằng rác rưởi, lành làm gáo vỡ làm muối. Không phải vì anh thích cái thằng công tử bột đó nên mới thay đổi sao? Anh thật sự cho rằng anh có thể thi lên đại học sao? Nếu như kiểm tra anh không chép bài thì có thể thi được bao nhiêu điểm trong lòng anh không biết sao?”

Quan hệ của Lâm Hành và Đồng Hải khá tốt, cho nên muốn nhắc nhở Đồng Hải vài câu, ngờ Đồng Hải lại nghĩ anh như vậy. Lâm Hành nhú mày, ánh mắt tối sầm.

Đồng Hải nói xong liền hối hận, nhìn thấy ánh mắt Lâm Hành, lúng túng nói, “Anh Lâm?”

Lâm Hành trước đây tức giận sẽ đập hấn, bây giờ lại không hề làm gì cả, liếc Đồng Hải một cái rồi quay người sải bước đi.

Không phải chuyện của anh, anh quan tâm làm gì?

Ai cũng có số mệnh riêng, kệ mẹ nó.

Trước khi thi thị trường chứng khoán mở cửa một lần, tốc độ tăng giá của Hoàn Quang cao nhất trong các cổ phiếu cùng kỳ. Tốc độ tăng vượt ra khỏi dự toán, Lâm Hành kiểm tra tình hình, còn có thể theo một tuần nữa. Thị trường bất động sản nguy hiểm nhưng kiếm lời nhiều, Lâm Hành mạo hiểm đặt vào bất động sản, cũng là một cú rất mạnh tay.

Ngày 23 là thi học kì, chiều 22 không có tiết, Lâm Hành dọn cặp. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn ào, Lâm Hành quay đầu nhìn sang. Lưu Vũ đang chặn ở cửa phòng học, giọng chua ngoa của Vu Châu giống như móng tay cào lên kính, từ ngoài cửa truyền vào, “Chúng mày có phải đang chứa chấp một thằng tên Lâm Hành không? Cái thằng không biết xấu hổ đó, mau đuổi học nó đi.”

Lâm Hành híp mắt, Cố Cảnh Ngôn đã đứng dậy lao ra ngoài cửa. Lâm Hành ngửa người ra sau dựa lên tường, nhìn bằng đèn phía trước. Chuyện nên tới sẽ tới, trước đây Vu Châu cũng chỉ vào anh rồi dùng ngôn từ rất tàn ác để chửi bới. Lúc đó Lâm Hành chỉ thấy Vu Châu ra vẻ, xem thường người nghèo, hôm bữa Cố Cảnh Ngôn mới nói lúc đó Vu Châu đã đọc trộm nhật ký của cậu.

“Trường chúng mày không xử lý cái thằng lưu manh kia, tao sẽ đi kiện chúng mày, làm chúng mày sống dở chết dở!”

Phía trước có người nhìn lại, giọng bà ta quá lớn, muốn không nghe thấy cũng khó. Lâm Hành khép sách lại, cất bút vào, lúc đứng dậy ghế ma sát mặt đất phát ra âm thanh chói tai. Bên ngoài phát ra tiếng kêu thảm, Cố Cảnh Ngôn nắm lấy tóc Vu Châu kéo đi.

Hàng trước có người nói thầm, “Cố Cảnh Ngôn không phải con nhà đại gia sao? Mẹ cậu ta bị thần kinh hả?”

Lâm Hành liền ngồi trở lại, gõ xuống bàn, chậm rãi nói, “Nhiều chuyện thì nói nhỏ một chút, để bố mày nghe thấy là bố mày muốn đánh người.”

Ngay lập tức, phòng học yên tĩnh trở lại, đến nỗi nghe được cả tiếng kim rơi.

36. Chương 36

Lưu Vũ không gọi Lâm Hành ra khỏi lớp, Lâm Hành cũng không có đi ra ngoài, việc nhà Cố Cảnh Ngôn anh không muốn tham dự. Dù như thế nào thì đó là người thân của Cố Cảnh Ngôn, chỉ cần bọn họ không tổn hại đến Cố Cảnh Ngôn, thì Lâm Hành không thể nhúng tay.

Mẹ! Uất ức thật!

Lớp học người từng người rời đi, Lâm Hành dựa lên tường, lấy ra hộp thuốc lá nhưng không lấy điều thuốc nào, ngón tay chốc chốc lại gõ lên mặt bàn. Cuối cùng Lâm Hành ngồi thẳng dậy, cửa sau bị đẩy ra, Cố Cảnh Ngôn đi vào.

Lâm Hành quay đầu nhìn sang, Cố Cảnh Ngôn cúi thấp đầu giống như một đứa nhỏ vừa phạm lỗi, cậu dọn cặp, Lâm Hành gõ lên bàn.

Cố Cảnh Ngôn quay đầu, đôi mắt ửng hồng nhìn Lâm Hành, “Xin lỗi.”

“Em có lỗi gì với anh?” Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, “Bà ta có lỗi với em, em không có lỗi gì với anh cả.”

Lâm Hành đứng dậy, Cố Cảnh Ngôn bắt lấy cổ tay Lâm Hành, ngẩng đầu, “Lâm Hành.”

Cố Cảnh Ngôn cực kỳ khó chịu, cậu rất ghét Vu Châu, hận không thể giết chết Vu Châu, nhưng Vu Châu là mẹ cậu, là người đã sinh ra cậu.

Kiếp trước, dần vặt cho cậu chết đi, Vu Châu vẫn sống rất thoải mái.

Người không biết xấu hổ, cũng có thể sống rất thoải mái.

“Em quyến rũ anh, em thích anh trước, nếu có lỗi, cũng là em có lỗi. Là em vô liêm sỉ, không có liên quan gì đến anh.”

Ánh mắt Lâm Hành chìm xuống, một lúc sau mới nghiêng răng, “Nói nhảm một câu nữa anh giết chết em.”

Cố Cảnh Ngôn khó chịu đến mức thở không nổi, Lâm Hành vỗ lên đầu Cố Cảnh Ngôn, “IQ của em có thể chia sẻ cho EQ của em một chút xíu không? Chúng ta ở bên nhau thì có lỗi gì? Mù quáng thì có gì sai? Những lời này anh nghe một lần rồi thôi. Nếu có lần sau, em tự tìm cái chỗ nào đó vắt hết nước trong não ra đi.”

Cố Cảnh Ngôn làm thinh, Lâm Hành kiêu ngạo như vậy, có lúc nào bị người ta nhục mạ chưa?

Lâm Hành xoa đầu Cố Cảnh Ngôn, “Mẹ anh phẫu thuật xong, anh sẽ thăng thần với họ. Không có gì phải lo lắng cả, chúng ta đúng là đang hẹn hò đấy, còn muốn sống hết đời thì thế nào? Sống lâu như vậy, còn không nghĩ thông sao, Tiểu Cố tổng em như vậy là sống uống phí đó.”

“Đi thôi, nếu như không muốn về nhà thì ở chỗ anh trước, thì xong lại nói.”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, nghĩ đến giường nhà Lâm Hành lại thấy rất kì diệu, mấy ngày nay Lâm Hành đều cùng về ngủ với cậu. Cố Cảnh Ngôn nhất định là không nỡ ở xa Lâm Hành, nên cũng cùng qua chung.

Nhưng giường nhà Lâm Hành, thì chẳng thể làm chút chuyện xấu gì được.

“Ừm.”

Lâm Hành khoác cặp lên vai, nói, “Buổi tối muốn ăn cái gì? Anh đi mua thức ăn.”

“Sao cũng được.”

Hai người cùng ra khỏi lớp thì đụng phải Lưu Vũ đang đứng hút thuốc ở cửa, Lâm Hành lần đầu tiên thấy Lưu Vũ hút thuốc, “Thầy Lưu.”

Lưu Vũ vội vã dập tắt thuốc, chà xát tay một lúc rồi mới mở miệng, “Các em đang định đi về sao?”

Không phải chứ? Cái ông mập Lưu Vũ này đang định nói cái gì đây?

“Dạ phải.” Lâm Hành nói.

Lưu Vũ im lặng chốc lát mới lên tiếng, “Các em định thế nào?”

“Có gì mà định thế này thế kia, cứ như bình thường thôi.” Lâm Hành nói.

Lưu Vũ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc, nói rằng, “Đồng tính luyến ái không phải biến thái, thích đàn ông hay là phụ nữ đều là tự do. Chỉ là hiện tại tuổi các em không lớn lắm, là người chưa thành niên —— ”

“Đã mười tám tuổi rồi thầy.” Lâm Hành nhắc nhở Lưu Vũ, “Em biết mình đang làm gì, em có thể chịu trách nhiệm cho hành động của mình, cảm ơn thầy.”

Câu cuối cùng, Lâm Hành là thật lòng thật dạ, Lưu Vũ đối với bọn họ quả thật rất tốt. Bất kể là xuất phát từ tâm lý đồng cảnh ngộ hay là cái gì, Lưu Vũ vẫn luôn tôn trọng tính hướng của bọn họ, cho bọn họ có đủ nhiều không gian.

“Biết vậy là được.” Lưu Vũ nói, “Ý kiến của ba mẹ có thể lấy làm tham khảo, nhưng cũng không phải tuyệt đối, cuối cùng thì cuộc sống của các em vẫn do các em nắm giữ.”

Lâm Hành gật đầu, Lưu Vũ đẩy kính mắt, nghiêm nghị nói, “Tình yêu vô tội.”

Lâm Hành nở nụ cười, đôi mắt híp lại, “Cảm ơn thầy.”

“Nếu như cần giúp đỡ, thì gọi điện thoại cho thầy, những thứ khác không giúp được, nhưng về mặt kinh tế thì thầy có thể hỗ trợ phần nào. Bên phía nhà trường thầy sẽ giải thích, các em cố gắng thi cử, đừng để ảnh hưởng thành tích.”

Lâm Hành gật đầu, Lưu Vũ vỗ vai Lâm Hành, nói, “Khi các em đứng ở vị trí cao hơn, tự do kinh tế mới có thể tự do yêu đương.”

Điểm này Lâm Hành tán đồng.

“Được rồi, đi đi.”

Lưu Vũ nhìn Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành đi xuống cầu thang, trong lòng cảm thán, hẳn cũng là bắt đầu từ tuổi này. Con đường đồng tính không dễ đi, hẳn phải chịu rất nhiều khổ cực, vì vậy rất cảm thông với hai người.

Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành băng qua sân trường đi tới bãi đậu xe, lái xe Audi ra cổng.

Lưu Vũ: “...”

Lưu Vũ lương một ngàn rưỡi bỗng nhiên có chút phiền muộn, tại sao lại nói đến tiền nong làm chi? Lên tinh thần tùy tiện an ủi hai câu, nói chuyện tiền nong làm chi để rồi làm người bị tổn thương.

Lên xe điện thoại Cố Cảnh Ngôn vang lên, cậu bắt máy, ánh mắt lạnh lùng, “Nói.”

“Cảnh Ngôn, bây giờ con không thấy mình kỳ cục sao?”

“Tôi nhắc nhở ông một câu, bây giờ tôi đang giữ 30% cổ phần của Cố thị, đồng cổ phần này trong tay tôi cũng không có tác dụng gì, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể bán cho người có nhu cầu.” Cố Cảnh Ngôn tỉnh táo dị thường, nói rất sáng khoái, “Bà ta bị điên nên ông cũng bị điên luôn sao?”

Cố Cảnh Ngôn bây giờ đang nắm giữ cổ phần có tính quyết định, nhiều đến đáng sợ, chỉ đứng sau Cố Trường Minh. Cổ phần kia còn nằm trong tay Cố Cảnh Ngôn, thì công ty vẫn là của Cố Trường Minh, nếu như bán cho người khác, Cố Trường Minh có thể sẽ mất quyền.

“Mày —— ”

“Ông có con trai mà, còn công ty chỉ có một cái này thôi.” Cố Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói, “Tôi thích đàn ông, ông chỉ coi tôi là con gái, tương lai gả đi tôi vẫn là người của nhà họ Cố. Nếu như ép tôi, tôi làm liều, tôi cũng không biết sẽ có hậu quả gì không.”

Đầu bên kia điện thoại đang im lặng, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Cố Cảnh Ngôn bắt tay vào thành lập JH, còn lấy được cổ phần của Cố thị. Cố Trường Minh đã chẳng còn chút tình thân gì với Cố Cảnh Ngôn, nhiều khi hẳn còn cảm thấy cậu là quái vật.

Trên người chẳng có chút biểu hiện gì, không giống như người đang sống. Đối với ai cũng lạnh lùng, lúc đàm phán về lợi ích thì không nhượng bộ chút nào.

Cúp điện thoại, Cố Cảnh Ngôn bấm bấm mi tâm, lấy máy tính từ trong cặp ra.

Lâm Hành nhìn cậu, nhìn đến lần thứ hai, Cố Cảnh Ngôn quay đầu. Trong lòng cậu cũng lo lắng, cậu vốn cũng không phải là người lương thiện, tiếp xúc lâu rồi thì sự u ám của cậu sẽ càng bại lộ.

“Em —— ”

“Rất ngẫu.” Lâm Hành huýt sáo, ngón tay thon dài đặt trên vô-lăng, “Đúng là phong cách của Cố tổng.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

“Mạnh mẽ một chút mới tốt, như vậy sẽ không có ai bắt nạt được em.” Lâm Hành rất thích Cố Cảnh Ngôn như vậy, tràn đầy sức lực, rất có cảm giác.

Xe lái vào đường lớn, Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Ba mẹ anh có thể chấp nhận được không?”

“Chấp nhận hay không thì anh vẫn là người như vậy, bọn họ sẽ phải chấp nhận thôi.” Lâm Hành nói. “Em đừng có suốt ngày nghĩ tới mặt tối của sự việc, có anh ở đây, trời sập xuống thì cũng có anh chống đỡ.”

Lâm Hành mua thức ăn, Cố Cảnh Ngôn lấy cặp của hai người, đi theo phía sau Lâm Hành. Cố Cảnh Ngôn rất đẹp, mặc một cái áo sơ mi sạch sẽ, người gặp người thích, cô bán đồ ăn cũng không nhịn được mà tặng thêm một bó hành.

Đến cầu thang, Lâm Hành cường ép kéo Cố Cảnh Ngôn đi song song bên cạnh mình, “Anh đã sửa giường rồi.”

Cố Cảnh Ngôn chỉ cảm thấy khô nóng, tránh sang bên cạnh, “Anh còn biết sửa giường sao?”

Lâm Hành nhìn phản ứng đáng yêu của cậu, đến gần hôn lên tai, đùa cậu, “Người đàn ông của em có gì mà không biết làm?”

Đột nhiên tiếng ho khan vang lên, Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Lâm Hướng Phong trong tay cầm theo đồ ăn, tách ra một chút, “Ba.”

Cố Cảnh Ngôn vội vàng gật đầu, “Chào chú.”

“Tan học rồi sao?”

“Vâng.”

Lâm Hướng Phong liếc Cổ Cảnh Ngôn một cái, nói, “Ngày mai là thi rồi, ba mua con gà cho con bồi bổ.”
Rồi ông nhìn Cổ Cảnh Ngôn, nói, “Tiểu Cổ cũng ở đây sao?”

“Buổi tối cậu ấy ở đây ăn cơm.” Lâm Hành nói.

Lâm Hướng Phong giật mình một chút, mới gật đầu, “Được.”

Lâm Hướng Phong nấu ăn, Lâm Hành đi nấu cơm, định vào phòng, Lâm Hướng Phong đột nhiên mở miệng, “Con chờ một lát.”

Lâm Hành quay đầu lại, “Sao vậy ạ?”

Lâm Hướng Phong hầm thịt kho tàu, đẩy nắp xoong lên rồi đốt một điếu thuốc, cau mày hút một hơi, “Trong nhà Tiểu Cổ có chuyện gì sao? Buổi tối không về ba mẹ không lo lắng à?”

Lâm Hành suy nghĩ một chút, nói, “Ba mẹ cậu ấy ở thành phố B.”

Phòng cách âm không tốt, đang có Cổ Cảnh Ngôn ở đây lại đi kể chuyện trong nhà cậu thì không hay cho lắm, mà Lâm Hành thương Cổ Cảnh Ngôn, cũng hi vọng ba mẹ có thể thương Cổ Cảnh Ngôn.

“Điều kiện học hành ở thành phố B không phải tốt hơn ở đây nhiều sao? Sao nó lại đến đây học?”

Lâm Hành thở dài, “Cũng không phải không có nguyên nhân, sau này con sẽ nói cho ba biết. Cậu ấy ở nhà chúng ta còn có thể ăn một miếng cơm nóng, chứ về nhà thì chẳng ăn nổi.”

Lâm Hướng Phong hút một hơi thuốc, bóp tắt rồi ném vào thùng rác.

“Có phải là vì chuyện này nên con mới bắt nạt người ta không?”

Đề tài này chuyển hơi nhanh, Lâm Hành trợn mắt, “Làm gì có! Con bắt nạt cậu ấy làm gì?”

“Không được bắt nạt bạn học.”

Buổi tối Lâm Hướng Phong không ăn cơm ở nhà, ông làm cơm xong thì xếp một phần vào cà mên rồi chạy

tới bệnh viện.

Ánh đèn đơn sơ mờ mờ, một cái bàn nhỏ, radio đang phát tin tức. Lâm Hành lột tôm rồi đặt vào bát Cố Cảnh Ngôn, lột được chừng nửa bát, mới lau tay ăn cơm, “Lát nữa em đi tắm trước nhé, anh phải ra ngoài một chút.”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, “Đi bao lâu?”

“Nhanh thôi, mua ít đồ ấy mà.” Lâm Hành múc cho Cố Cảnh Ngôn một bát canh gà, nói, “Bên này không mua bao được, phải đi xa, ở gần đều là người quen.”

Cố Cảnh Ngôn bị sặc, cúi đầu, mặt nóng lên.

Lâm Hành cơm nước xong rồi ra ngoài, Cố Cảnh Ngôn đem máy tính vào phòng Lâm Hành, vừa kiểm tra báo cáo công việc vừa nhắn tin cho trợ lý.

“Đóng băng mấy cái thẻ Vu Châu đang dùng.”

Trợ lý gọi thẳng tới, Cố Cảnh Ngôn bắt máy, “Nói.”

“Chu Khải Sinh của Vũ Thịnh muốn hẹn gặp cậu.”

Cố Cảnh Ngôn nghe thấy cái tên này thì im lặng một lúc mới nói, “Có nói là chuyện gì không?”

“Không nói, anh ta nói là liên quan đến Lâm tiên sinh, nói cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”

Cố Cảnh Ngôn lập tức thấy lạnh cả người, liên quan đến Lâm tiên sinh? Lâm tiên sinh nào. Bên cạnh Cố Cảnh Ngôn chỉ có một mình Lâm Hành, Chu Khải Sinh là có ý gì?

“Đưa cho tôi cách liên lạc với anh ta.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Cố Cảnh Ngôn ngả người lên ghế, cậu nhìn vào dãy số trợ lý gửi tới, một lúc lâu sau mới gọi qua. Điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy, Cố Cảnh Ngôn nói, “Xin chào, tôi là Cố Cảnh Ngôn.”

“Có tổng.” Tiếng Chu Khải Sinh truyền qua, “Cậu đã quay về bao lâu rồi?”

“Anh nói gì vậy? Tôi nghe chẳng hiểu.”

“Nghe không hiểu thật sao? Năm 2013, Lâm tổng của Thiên Sinh vì tai nạn xe —— ”

“Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, cậu chẳng lẽ không tò mò làm sao mình tới được nơi này, thế giới này còn có thể duy trì bao lâu sao?”

37. Chương 37

Lâm Hành đến dưới lầu liền cầm theo bình nước đá cho Cố Cảnh Ngôn, sợ Cố Cảnh Ngôn buổi tối nóng. Đẩy cửa đi vào, Cố Cảnh Ngôn ngồi ở trước bàn đọc sách. Mắt nhìn màn hình máy vi tính, màn hình đã tắt từ lâu rồi.

“Làm gì vậy? Không đi tắm sao?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên đứng dậy đến trước mặt anh, Lâm Hành nhường mảy, Cố Cảnh Ngôn ôm lấy anh hôn tới tấp. Hơi thở nóng bỏng, Lâm Hành một tay nắm eo Cố Cảnh Ngôn, đá cửa phòng ngủ.

“Không cần gấp gáp như vậy chứ?”

“Anh Lâm.” Cố Cảnh Ngôn nói rất khẽ.

“Hà?”

Cố Cảnh Ngôn vui đầu trên cổ Lâm Hành, “Không có gì, chỉ là đột nhiên rất nhớ anh.”

“Nhớ chỗ nào?” Giọng Lâm Hành khàn khàn, ý tứ sâu xa.

“Chỗ nào cũng nhớ.”

Lâm Hành liền đẩy Cố Cảnh Ngôn lên giường, ván giường dù đã sửa nhưng chất lượng vẫn chẳng ra sao, không chịu nổi gánh nặng liền phát ra tiếng kêu. Lâm Hành đè chân Cố Cảnh Ngôn chân, hôn xuống, “Ngày mai thi có bị ảnh hưởng không?”

Cố Cảnh Ngôn thở hổn hển, nhắm mắt lại, “Anh Lâm, anh có hiểu làm gì với thực lực của em sao?”

“Vậy em có hiểu lắm gì với thể lực của anh?”

Cố Cảnh Ngôn mở mắt ra, Lâm Hành cười rất mê người, cúi người hôn lên đôi mắt cậu, giọng khàn khàn mê hoặc, “Tiểu Cố tổng, em đang coi thường thể lực người đàn ông của em phải không hả?”

“Không có ——” Cố Cảnh Ngôn phản ứng lại, giấy dựa.

“Trễ rồi.”

Tháng Sáu lại không có mấy điều hòa, trong phòng oi bức. Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn thấy mồ hôi rơi trên người Lâm Hành, cậu thấy ngứa ngáy cả người. Cố Cảnh Ngôn nửa ngày mới mở miệng, nắm lấy tay Lâm Hành, “Lâm Hành.”

Cậu lạc lối trong bóng tối rất lâu, không có ánh sáng không có đèn đuốc, mãi đến khi Lâm Hành xuất hiện. Lâm Hành đối xử tốt với cậu vô điều kiện, cho cậu sự dịu dàng tốt nhất trên thế gian này, tất cả sinh khí trên người Cố Cảnh Ngôn đều là do Lâm Hành ban tặng.

Lâm Hành hôn lên lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, “Hôm nay sao lại chủ động thế? Tiểu Cảnh.”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, kêu thành tiếng, “Anh Lâm, nhẹ chút...”

Lúc kết thúc Cố Cảnh Ngôn vùi hẳn trong lồng ngực Lâm Hành, trên người bọn họ đầy mồ hôi, Lâm Hành hôn lên gáy Cố Cảnh Ngôn, “Còn muốn một lần nữa không?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu.

Ở trên giường, Cố Cảnh Ngôn là kiểu “xin thì cho”, cực kỳ phối hợp. Mềm mỏng đến nỗi Lâm Hành thường thường sinh ra ảo giác là anh đang bắt nạt cậu, Lâm Hành xoa xoa tóc Cố Cảnh Ngôn, “Muốn rửa ráy không?”

Cố Cảnh Ngôn ôm lấy Lâm Hành, vùi mặt trong ngực Lâm Hành, nhắm mắt lại.

“Anh ôm em đi nhé?”

Cố Cảnh Ngôn nhắm hai mắt đến gần hôn lên cằm Lâm Hành, hôn xong cũng không nói gì. Lâm Hành nhéo eo Cố Cảnh Ngôn, nói: “Ý gì đây?”

Cố Cảnh Ngôn trước đây khá ưa sạch sẽ, ai đụng cậu một chút cậu cũng bực mình, bây giờ lại chẳng thấy như vậy nữa.

“Chờ một lát.”

Lâm Hành đốt một điều thuốc rồi ôm lấy Cố Cảnh Ngôn, hút đến một nửa, Cố Cảnh Ngôn lấy điều thuốc đi rồi híp mắt, “Chu Khải Sinh cũng quay về rồi.”

Lâm Hành dừng lại, mới quay đầu, “Ai?”

“Chu Khải Sinh.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Bạn trai của thầy Lưu.”

Lâm Hành giữ lấy tay Cố Cảnh Ngôn hút một hơi thuốc, “Bà mẹ nguyên một tổ đội trọng sinh luôn hả?”

Chuyện lớn bằng trời, đến tai Lâm Hành lại thành hời hợt không đáng giá một đồng, thậm chí còn có chút hài hước.

Cố Cảnh Ngôn dựa vào ngực Lâm Hành.

“Lưu Vũ cũng về luôn sao?”

“Không.” Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, “Thầy Lưu tự sát, Chu Khải Sinh trở về tìm thầy.”

Lâm Hành kinh ngạc vài giây, cau mày, “Một ông mập lạch quan như vậy mà còn tự sát?”

“Cùng một buổi tối với anh, cũng ở cây cầu đó.” Cố Cảnh Ngôn nắm chặt tay Lâm Hành, cọ cọ lên cằm Lâm Hành, “Chu Khải Sinh cảm thấy anh cũng trọng sinh, nhưng anh ta không chắc. Bởi vì Lưu Vũ không trọng sinh, anh ta nói có thể mọi chuyện có liên quan đến nhau.”

“Chu Khải Sinh làm sao biết em là người bên kia?” Lâm Hành không thể không nghi ngờ.

“Công ty bọn em đang nghiên cứu phát minh máy thông dịch (*), tháng Mười sẽ tuyên bố, hiện giờ những người trong nội bộ đã biết tin này, có thể anh ta đã nhìn ra đầu mối, nên trực tiếp tới tìm em.”

(*) máy thông dịch: gốc là “tần phi”, tra baidu thì là “iFly”, mình coi giới thiệu thì nó là phần mềm dạng như iTranslate.

Máy thông dịch là phần mềm xã giao sốt dẻo nhất trong tương lai, là hạng mục mà công ty Cố Cảnh Ngôn kiếm tiền nhiều nhất, nhưng lúc trước ra thị trường là năm 2004, bây giờ sớm đến mấy năm.

“Chu Khải Sinh liên lạc với em khi nào?”

“Vừa này.”

Lâm Hành suy tư, “Thế giới này có vấn đề gì sao?”

“Không biết.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Chúng ta đều là suy đoán thôi, cụ thể vẫn chưa rõ ràng lắm.”

“Anh ta phát hiện vấn đề gì? Tại sao lại tới tìm em?” Nếu như không có vấn đề, hẳn không cần thiết phải tìm đến Cố Cảnh Ngôn.

“Anh ta muốn trở về.”

Lâm Hành cười ra tiếng, “Vì yêu mà trở về, lại cảm thấy không đáng giá?”

“Chắc là vậy.” Cố Cảnh Ngôn xụ miệng, “Em không biết.”

“Anh nhớ em từng nói anh ta đã kết hôn, gay mà còn có vợ con, vãi thật.” Lâm Hành suy tư, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Bên kia có vợ con, nơi này chỉ có một tên mập Lưu Vũ. Trước đây không giải quyết được vấn đề thực tế, bây giờ vẫn không giải quyết được. May là em không kết hôn với người kia, chứ em mà kết hôn thật, dù có trọng sinh mấy đời, anh cũng sẽ không cần em.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn liền thay đổi, Lâm Hành nói, “Lừa hôn là vấn đề đạo đức, nhân phẩm kém. Thích nam hay là thích nữ, phải chịu trách nhiệm với tình cảm của mình, cũng phải chịu trách nhiệm với người yêu của mình. Anh ta làm như vậy, đối với Lưu Vũ hay là vợ anh ta cũng đều không công bằng, là một thằng đàn ông mất dạy.”

“Muốn về thì về, muốn đi thì đi, tưởng quá khứ là vườn hoa sau nhà anh ta chắc?” Lâm Hành rời giường mặc quần cộc vào, Cố Cảnh Ngôn có ý gì? Lễ nào Cố Cảnh Ngôn muốn trở về? “Sau này phải khuyên nhủ cái ông mập kia, bảo ổng cách xa cái tên hư hỏng này, thằng chó chết, còn muốn trở về.”

Cố Cảnh Ngôn mím môi, gật đầu.

“Tắm không? Tắm cùng nào.”

Lâm Hành mà tắm chung là không đứng đắn, anh mở nước nóng ra rồi ấn Cố Cảnh Ngôn lên tường, vách tường ẩm ướt lạnh băng, Cố Cảnh Ngôn vội vàng dùng tay chống đỡ.

Lâm Hành vỗ xuống eo cậu, nói rằng, “Một lần nữa nhé.”

Cố Cảnh Ngôn bị làm đến khó chịu, “Không phải anh nói không muốn sao? Ngày mai thi rồi.”

“Lại muốn nữa rồi.” Lâm Hành cắn lỗ tai Cố Cảnh Ngôn, “Em đừng hòng chạy, cũng đừng hòng hối hận.”

Cố Cảnh Ngôn thở dốc trầm trọng: “Em không có mà!” Oan ức thật mà, cậu có muốn đi đâu.

Tiếng nước hòa lẫn với tiếng va chạm, Lâm Hành nắm chặt eo Cố Cảnh Ngôn, thẳng thắn thoải mái làm, làm đến kích tình, anh bóp lấy đồ chơi của Cố Cảnh Ngôn, không cho Cố Cảnh Ngôn bắn, “Cố Cảnh Ngôn.”

Tay Cố Cảnh Ngôn đang chống trên tường, ngẩng đầu lên, “Anh Lâm...”

“Ai đang làm em?” Lâm Hành hôn lên cổ Cố Cảnh Ngôn.

Cố Cảnh Ngôn hơi không khống chế được, cầm lấy tay Lâm Hành, “Cho em —— ”

“Không được nhúc nhích.” Lâm Hành cắn xuống vai Cố Cảnh Ngôn vai, giọng trầm xuống, “Có muốn ra khỏi phòng tắm không hả? Anh là ai?”

“Lâm Hành.”

Lâm Hành tuổi trẻ sức khỏe tốt, tinh lực dồi dào, dần vật Cố Cảnh Ngôn đến phát điên. Lâm Hành cắn lỗ tai cậu, nói, “Không được hối hận, không được nhớ tới người khác, em đã từng có lỗi với anh một lần rồi, không được có lần thứ hai.”

Lúc kết thúc cả người Cố Cảnh Ngôn như nhũn ra, chân cũng không khép lại được, hai cái chân cứ run run. Lâm Hành hôn một cái lên trán cậu, hầu hạ Cố Cảnh Ngôn rửa ráy.

“Anh đang tức giận sao?” Cố Cảnh Ngôn vẫn còn thở dốc.

“Bỗng nhiên nghĩ đến em từng muốn kết hôn với người khác, thấy khó chịu.” Lâm Hành thoa sữa tắm cho Cố Cảnh Ngôn, “Khi đó anh nghĩ nếu như em rơi vào tay anh, anh sẽ giày vò em tới khi em không cứng nổi với phụ nữ nữa.”

Cố Cảnh Ngôn quay người ôm lấy Lâm Hành, giọng khàn đặc, “Em chỉ cứng với anh thôi, tất cả những gì của em đều là của anh.”

Lâm Hành hôn lên trán Cố Cảnh Ngôn, “Anh rất hài lòng với đáp án này.”

“Còn giận không?” Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu.

Lâm Hành sờ mặt Cố Cảnh Ngôn, nhìn cậu chăm chú, “Người khác như thế nào anh không xen vào, nhưng

nếu như em đã về cùng với anh, anh sẽ không cho phép em đi.”

Hai người ra khỏi phòng tắm, Lâm Hành nói, “Đưa cách liên lạc với tên họ Chu kia cho anh, anh muốn nghe xem thằng đó có thể nói xàm được bao nhiêu.” Phản ứng của Cố Cảnh Ngôn không đúng lắm, Lâm Hành cảm thấy Cố Cảnh Ngôn chưa nói hết mọi chuyện.

Cố Cảnh Ngôn cầm điện thoại di động tìm số rồi đưa cho Lâm Hành, Lâm Hành nhấn lưu lại rồi ấn Cố Cảnh Ngôn vào trong chăn, “Ngủ đi.”

Cố Cảnh Ngôn không ngủ, suy nghĩ về Lâm Hành. Sau một khoảng lặng rất dài, Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở miệng, “Anh đã tự sát sao?” Cậu rất bất ngờ với Lưu Vũ, Lưu Vũ là tự sát. Mà Chu Khải Sinh nói, Lâm Hành có thể cũng cùng một loại với Lưu Vũ.

Lâm Hành đột nhiên mở mắt ra, “Cái gì?”

“Anh là tự sát hay do tai nạn?”

Đến cả ngồi tù cũng không hề hấn với Lâm Hành, sự nghiệp thất bại thì làm sao phá vỡ được anh? Anh không phải loại người như vậy. Vì sao lại phạm phải sai lầm vớ vẩn thế chứ? Cảnh sát giao thông nói Lâm Hành dừng xe giống như kiểu tự sát. Trừ phi là do uống rượu, nhưng Lâm Hành không uống rượu. Đêm đó xảy ra chuyện gì? Hôm đó, ban quan hệ xã hội của Cố Cảnh Ngôn công bố tin tức kết thông gia với nhà họ Tô.

Cố Cảnh Ngôn nắm chặt ngón tay Lâm Hành, “Xin lỗi.”

“Tai nạn mà, ai tự sát? Em xin lỗi cái gì?” Lâm Hành xoa nhẹ đầu Cố Cảnh Ngôn, “Có ngủ hay không hả? Không ngủ thì chúng ta tới một lần nữa.” Người trong lòng không còn, sống là điều quá khó khăn. Đó là loại tuyệt vọng gì chứ? Em đứng ở trong bóng tối, vĩnh viễn không chờ được đến hừng đông.

Cố Cảnh Ngôn nhanh chóng nhắm mắt lại, làm lần nữa là cậu bắn ra máu luôn á.

Đêm đó Cố Cảnh Ngôn nằm mơ, từ sau khi trọng sinh tới giờ chưa từng nằm mơ, đây là lần đầu tiên. Trong mơ Lâm Hành nằm ở trong nhà xác, mặt đã biến dạng, trên người toàn là máu. Cố Cảnh Ngôn bật mạnh người ngồi dậy, thấy ánh nắng chiếu vào qua khe cửa sổ nhỏ hẹp.

Cố Cảnh Ngôn lau mồ hôi trên đầu, nhanh chóng quay đầu nhìn thấy Lâm Hành đang ngủ bên cạnh. Cố Cảnh Ngôn thở ra một hơi, xoa xoa mặt, vừa định nằm xuống liền nghe phía ngoài có tiếng bước chân.

Cố Cảnh Ngôn lúng túng vài giây, cấp tốc rời giường mặc quần và áo sơ mi lên, cửa phòng được gõ lên.

“Hành Hành.”

Cố Cảnh Ngôn soi gương một chút, không phát hiện mình khác thường mới ra mở cửa. “Con chào chú.”

“Lâm Hành chưa dậy à?”

“Cậu ấy dậy ngay đây.”

Lâm Hướng Phong nhìn chằm chằm Cố Cảnh Ngôn, nói, “Mang đồ ăn sáng cho mấy đứa, hôm nay chú lái xe chở hai đứa tới trường.”

“Con có bằng lái, con lái xe tới đây.” Cố Cảnh Ngôn ngoan ngoãn nói.

Lâm Hướng Phong vừa muốn đi, nghe thấy tiếng Lâm Hành trong phòng, “Tiểu Cảnh, quần lót của anh em mặc rồi hả?”

Tối hôm qua Lâm Hành mất ngủ, gần tới năm giờ mới ngủ được.

Con trai ngủ chung mặc quần áo chung rất bình thường, rất bình thường, Lâm Hướng Phong tự an ủi mình.

“Con đi rửa mặt.” Cố Cảnh Ngôn chạy thẳng đến phòng vệ sinh.

Lâm Hành đang mặc quần áo, nhìn thấy ba anh, sửng sốt một chút, “Ba về rồi à?”

“Mẹ con không yên tâm, bảo ba về thăm một chút, mang bữa sáng cho con.”

“Có phải lần đầu tiên con thi đậu, không có chuyện gì đâu mà.” Lâm Hành mặc quần xong, đi vào phòng vệ sinh, đi tới một nửa liền cấp tốc quay lại đập thùng rác vào phía dưới bàn, “Ba về chăm sóc mẹ đi.”

Lúc Lâm Hành đi đến phòng vệ sinh thì Lâm Hướng Phong thấy trong thùng rác vứt mấy cái bao đã dùng, cầm sách trên bàn đập lên đầu Lâm Hành.

Sáng sớm, Lâm Hành bị đập đến tỉnh táo luôn, nhắm mắt nhìn về phía Lâm Hướng Phong, chỉ chỉ vào phòng vệ sinh. “Trong đó đó, không phải bạn bè, cũng không phải anh em, là đối tượng của con.”

Lâm Hướng Phong ném sách lên bàn, ngón tay run rẩy trong lúc nhất thời không nói gì nổi. Mặt nín đến đỏ bừng, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói, “Mày —— mày là thằng súc sinh hả? Hôm nay bọn mày thi mà mày làm con người ta —— ”

38. Chương 38

Nghे tiếng phòng vệ sinh mở ra, Lâm Hướng Phong tạm thời buông tha Lâm Hành, đi ra ngoài.

Cố Cảnh Ngôn nhìn ông liền ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Hướng Phong cứ thấy không đúng chỗ nào, thế nhưng nhất thời không nói ra được. “Hai đứa ăn sáng xong thì mau đến trường đi, con lái xe được không? Thôi để chú chở hai đứa đi.”

Lâm Hành ở trong phòng ngủ thở ra một hơi, anh không có ý định che giấu, nhưng phản ứng của ba có phải là quá bình tĩnh rồi không?

Lúc ăn động tác của hai người khá nhất trí, cơm nước xong, trước sự kiên trì của Lâm Hướng Phong, Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn cùng ngồi trên xe tải đến trường. Cố Cảnh Ngôn cũng không thấy gì lạ, kiếp trước, Lâm Hành cũng thường thường lái xe tải chở cậu.

Cực phong cách luôn.

Đưa hai người đưa tới trường, Lâm Hướng Phong ở trong xe hút một điếu thuốc rồi mới quay đầu đi đến bệnh viện. Đi được nửa đường, đột nhiên nghĩ ra, bà mẹ, nhóc con kia, Tiểu Cố chẳng phải là nam sao?

“Ba anh hôm nay làm sao vậy? Cứ nhìn em mãi?”

“Ba thấy bao đã dùng trong thùng rác.” Lâm Hành khoác cặp, một tay đút túi.

Cố Cảnh Ngôn: “!!!!!!”

“Ba anh còn chở chúng ta đến trường?” Cố Cảnh Ngôn thấy lòng ngổn ngang, cả nhà Lâm Hành rộng lượng đến nỗi khiến người ta không biết nên nói cái gì.

“Ông ấy mắng anh.” Lâm Hành duỗi tay tới sờ sờ eo Cố Cảnh Ngôn, “Đau không?”

Cố Cảnh Ngôn hít sâu, “Mắng anh cái gì?”

“Trước ngày thi mà còn bắt nạt em, quá vô liêm sỉ.” Lâm Hành nở nụ cười, híp mắt, “Ai là con ruột của ông vậy chứ? Bắt công quá.”

Cố Cảnh Ngôn trợn mắt ngoác mồm, gì vậy trời.

“Hôm nay thi có bị ảnh hưởng không?” Lâm Hành bây giờ nghĩ lại, tối hôm qua cũng hơi nóng nảy. Anh nghe thấy Chu Khải Sinh hối hận, không không chế được tâm tình. “Xin lỗi, hôm qua không nên kịch liệt

như vậy.”

Cố Cảnh Ngôn muốn tìm một cái lỗ để chui vào, “Xin anh đó, đừng nói nữa.”

Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn.

Hôm nay bọn họ không thi cùng phòng.

Cả buổi sáng Lâm Hành không thấy Cố Cảnh Ngôn, đến giờ ăn cơm, Lâm Hành đi ra phòng thi liền thấy Cố Cảnh Ngôn chờ ở cửa. Cố Cảnh Ngôn mặc đồng phục học sinh, sạch sẽ gầy gò. Đứng ở hành lang cùng một đám học sinh mặc đồng phục nhưng lại đặc biệt gây chú ý. Cậu quá tuấn tú, y như hạc trong bầy gà.

Lâm Hành bước nhanh đi về phía Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn thấy là Lâm Hành trên mặt mới có chút biểu hiện, mở nước ra đi tới, “Ăn ở căng tin hay là ra ngoài?”

“Căng tin đi.” Lâm Hành uống một hớp nước, vươn tay khoác lên vai Cố Cảnh Ngôn, không coi ai ra gì đi tới căng tin, “Thi thế nào?”

“Hiệu quả y như game thủ mãi cấp chơi tài khoản phụ.”

Lâm Hành cười ra tiếng, Cố Cảnh Ngôn gần đây hay nói đùa với anh, lâu lâu còn biết chọc cười nữa.

“Bà xã lợi hại thế.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn hơi nhiệt, cậu rất thích Lâm Hành gọi mình như vậy, nhưng ở bên ngoài, lại không hợp lắm.

Cậu cúi thấp đầu, Lâm Hành bảo Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống, rồi mới đi bưng cơm. Bưng tới bàn, tính toán thời gian, mẹ anh cũng sắp vào phòng phẫu thuật, anh nhấn số gọi tới, ba anh bắt máy rất nhanh, “Chuyện gì?”

“Mẹ con sắp vào phòng phẫu thuật rồi hả?”

“Ừm.”

“Khi nào mới xong?”

“Sáu giờ tối.”

Lâm Hành đẩy canh đến trước mặt Cố Cảnh Ngôn, nói, “Sáu giờ con đến bệnh viện.”

Đầu bên kia điện thoại chần chờ chốc lát, Lâm Hướng Phong nói, “Cố Cảnh Ngôn là nam phải không?”

“Cậu ấy giống nữ chỗ nào?” Lâm Hành nói, Cố Cảnh Ngôn có thanh tú đến đâu thì cũng là tướng mạo của nam giới mà. Lâm Hướng Phong sáng sớm không phản ứng gì, chẳng lẽ xem Cố Cảnh Ngôn là con gái sao?

“Vô liêm sỉ!”

Tên vô liêm sỉ Lâm Hành liền ngậm miệng, “Con đang dùng cơm, vừa thi xong.”

“Chuyện này trước tiên đừng nói với mẹ, ba phải tiêu hóa một lúc. Tại sao lại là con trai, con —— thôi, con ăn cơm đi.”

Cúp máy, Lâm Hành cắt điện thoại đi.

“Cuộc phẫu thuật của cô sắp bắt đầu rồi hả?”

“Hai giờ.”

Buổi chiều thi tiếng Anh, ngày thi đầu tiên toàn là môn Lâm Hành am hiểu, anh làm nhanh chóng. Phòng thi của anh và Cố Cảnh Ngôn cách nhau không xa, dường như là đi ra cùng nhau, bốn mắt nhìn nhau, Lâm Hành nói, “Muốn đến bệnh viện không?”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn gật đầu.

Lâm Hành như có tâm sự, hai người dọc đường chẳng nói năng gì, đến bệnh viện dựng phải Lâm Hướng Phong. Lâm Hướng Phong đột nhiên không kịp chuẩn bị nhìn thấy đằng sau Lâm Hành là Cố Cảnh Ngôn, chần chờ chốc lát mới lên tiếng, “Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, bây giờ đã vào phòng bệnh vô trùng, các con đừng vào.” Rồi nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn lập tức nói, “Chào chú ạ.”

Lâm Hướng Phong bây giờ nhìn Cố Cảnh Ngôn thì sẽ có cảm giác gì đó không nói ra được, nhưng mà quả thật Cố Cảnh Ngôn đối xử với Lâm Hành đúng là chẳng cần phải nói. Nói cần tiền, nửa đêm cầm theo bọc tiền tới.

“Nếu không các con về trước đi, chờ ngày mai mẹ tỉnh lại rồi ba báo cho.”

Ông vẫn luôn nói là “các con”, cộng cả Cố Cảnh Ngôn vào. Hai người ở bệnh viện đợi một lúc mới rời khỏi. Hai ngày thi xong, Từ Viện đến ngày thứ ba mới tỉnh lại. Đã chuyển sang phòng bệnh thường, khuya hôm trước Cố Cảnh Ngôn về nhà đi, rạng sáng hôm sau liền chạy tới.

Lâm Hành kéo dép lê đến phòng khác, kéo bàn ghế ra ngồi xuống, một lúc sau mới lấy ra một điều thuốc đốt lửa. Cố Cảnh Ngôn đi tới đặt một cái hộp trước mặt anh, ngồi xuống đối diện nhìn Lâm Hành. Ai có thể nghĩ tới một Lâm Hành anh tuấn như vậy ở nhà lại là dáng vẻ này, cũng may là cậu yêu Lâm Hành, cho dù Lâm Hành có trưng hình tượng gì thì cũng có thể tiếp thu.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Lâm Hành nhượng mảy, lập tức kéo Cố Cảnh Ngôn qua hôn một cái, “Cảm ơn.”

Cố Cảnh Ngôn đẩy tay Lâm Hành đang sờ mó, ngứa ngáy trong lòng, “Không xem thử sao?”

Lâm Hành dập tắt thuốc, uống hết sữa đậu nành trước mặt, mở hộp ra nhìn thấy một cái đồng hồ đeo tay màu đen. Lâm Hành hí mắt, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn mặc sơmi, cậu liền kéo ống tay áo kéo lên để lộ đồng hồ, “Cùng một kiểu đó.”

Lâm Hành tăng hắng một tiếng, cười ngượng ngùng. Anh và Cố Cảnh Ngôn có chung một suy nghĩ mua đồng hồ, cũng là nhãn hiệu này. Nhưng mà Cố Cảnh Ngôn mua là loại cao cấp, anh mua loại đơn giản.

“Không thích sao?”

“Thích chứ.” Lâm Hành giơ tay, “Đeo lên cho anh.”

Cố Cảnh Ngôn đeo đồng hồ cho Lâm Hành, anh ngẩng nhìn hai cái đồng hồ đôi, Lâm Hành hôn một cái lên trán cậu, tiếp tục ăn sáng. Vốn định tặng đồng hồ cho Cố Cảnh Ngôn, vậy mà cậu đã tặng trước rồi, lúng túng quá.

“Lát nữa đến bệnh viện với anh không?”

“Ừm, em mua đồ để ở trên xe rồi.”

“Lấy bằng lái chưa?”

“Chưa.”

Lâm Hành cười ý tứ sâu xa, “Phạm luật nha, Tiểu Cảnh.”

Một lời nói hai ý nghĩa, Cố Cảnh Ngôn đứng dậy, “Em đi ra ngoài hút điều thuốc, anh thay quần áo đi.”

Lâm Hành thay áo thun và quần bò, lúc ra khỏi cửa bầu trời âm u. Anh liền cầm theo cái dù rồi mới đi,

Lâm Hành lên xe điện thoại vang lên, anh kéo dây an toàn qua nhận điện thoại.

Giọng Chu Phi truyền tới, nói rằng, “Buổi tối có rảnh không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Hẹn ăn cơm.” Chu Phi nói, “Bàn chút chuyện về công ty mới đăng ký.”

“Ở đâu?”

“Lý Ký.”

“Được.”

Cúp máy, Lâm Hành mới khởi động ô tô lái đi, “Chu Phi hẹn anh buổi tối ăn cơm, cùng đi không?”

Từ lần trước hai người bởi vì chuyện của Chu Phi mà hiểu nhau hơn, Cố Cảnh Ngôn bây giờ cũng rộng lượng hơn một chút, “Quán nào đấy? Em đặt bánh kem đưa tới.”

“Lý Ký.” Lâm Hành cười nói, “Cám ơn vợ.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn nóng lên, gửi tin nhắn đặt bánh kem.

Đến bệnh viện, Cố Cảnh Ngôn mở cốp xe khuôn đồ ra ngoài, Lâm Hành liếc nhìn, bước nhanh tới khuôn phụ, “Em chuyển cả siêu thị tới đây luôn hả?”

Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào, cúi đầu tiếp tục khuôn.

Ba Lâm Hành cũng đã biết rồi, giờ đến thăm Từ Viện mà đi tay không cũng không hay, dù sao cậu cũng là bạn trai của Lâm Hành.

Đôi mắt Từ Viện đã sáng trở lại, nhưng vẫn chưa thể nhớ ra được vài chuyện.

Bà nhìn Lâm Hành rồi nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Em có hai đứa con trai sao?”

Lâm Hướng Phong đang rót nước, tay lệch đi đổ hết ra bàn, Cố Cảnh Ngôn vội vã lấy khăn lau. Lâm Hướng Phong thực sự không biết nên làm sao nhắc tới Cố Cảnh Ngôn, ông càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này không đúng lắm, nhưng lại không thể bàn bạc với vợ.

Người ta đã tới với Lâm Hành rồi, không quan tâm là nam hay nữ, chẳng phải là thêm một đứa con sao.

“Ừm, em muốn uống nước không?”

Từ Viện nhìn Lâm Hường Phong liền nở nụ cười, bà phẫu thuật xong thì chỉ nhớ ra chồng mình, “Hường Phong.”

“Ừm, anh ở đây.” Lâm Hường Phong cẩn thận rót Từ Viện uống nước, “Chậm thôi, có nóng không?”

Lâm Hành kéo Cố Cảnh Ngôn ngồi sang một bên, lột quả chuối tiêu đưa cho Cố Cảnh Ngôn, ngồi nhìn ba mẹ chìm chuột.

Chỉ có một cái ghế sofa, Cố Cảnh Ngôn ngồi rồi, Lâm Hành ngồi ở trên tay vịn. Từ khi Lâm Hường Phong biết chuyện, anh cũng không che giấu. Ngoài cửa sổ có tiếng sấm vang rền, Lâm Hành nói, “Buổi tối con đi ăn với bạn, con không về.”

“Cần tiền không?” Lâm Hường Phong nói, “Trên người có đủ tiền không?”

“Đủ rồi mà.”

Lâm Hường Phong nhìn Cố Cảnh Ngôn một chút, thực sự không biết phải nói gì với Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn vừa nhìn đã biết là con nhà giàu, sao lại coi trọng cái thằng Lâm Hành khốn kiếp này?

Ông rót nước cho vợ xong mở ví tiền lấy ra một ngàn tệ đưa cho Lâm Hành, “Dẫn Tiểu —— Cố đi ra ngoài ăn trưa đi, đừng ăn thức ăn nhanh.”

“Không cần, con có tiền mà.” Lâm Hành đứng lên, “Bàn với ba chuyện này.”

“Cái gì?”

“Con và bạn hợp tác mở một công ty vận tải.” Lâm Hành nói, “Đã bắt đầu đưa vào hoạt động rồi, xe nhà chúng ta sẽ đứng dưới danh nghĩa của công ty ba thấy có được không?”

“Công...công ty gì?”

“Công ty vận tải, ba muốn đi xem cũng được, con viết địa chỉ cho ba.” Lâm Hành nói, “Vừa hay mẹ con cũng mới vừa làm xong phẫu thuật, không thể rời xa ba được, xe của ba để cho người khác lái. Con đi tìm người cho, chắc chắn sẽ không ít hơn so với ba tự lái đâu.”

“Con ——” Lâm Hướng Phong hít vào một hơi, “Con mới học lớp 11.”

“Không làm lỡ việc học đâu.” Lâm Hành lấy từ trong cặp tài liệu của công ty, “Không phải công ty vớ vẩn đâu, con nghiêm túc đó.”

Chuyện này còn kích thích hơn cả lúc con trai ông nói đùa nhóc kia không phải bạn nó mà là đối tượng của nó.

Lâm Hướng Phong lật xem tài liệu, mỗi một chữ ông đều hiểu nhưng đứng cạnh nhau lại thấy quá kích thích. Con trai ông lập được một công ty cả trăm vạn, lại còn rất nghiêm túc nữa.

Chỉ mới vừa mười tám tuổi.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Lâm Hướng Phong ngừng đầu, “Hôm nay có phải là sinh nhật con không?”

“Dạ.”

“Tôi nói một tiếng cảm ơn với mẹ đi.”

Lâm Hành: “...”

Tư duy của ba anh chuyển đổi liên tục làm người ta không biết nên nói cái gì cho phải, Lâm Hành bị Lâm Hướng Phong đuổi đến trước giường bệnh hôn một cái lên trán Từ Viện.

Ba mẹ ở đây, người yêu cũng ở đây, Lâm Hành không muốn gì nhiều nữa, như vậy đã rất hài lòng rồi.

Hai người đợi đến giờ cơm trưa mới rời khỏi bệnh viện, khí trời oi bức, muốn mưa mà không được. Trong đại sảnh có mấy người dưới cái tiết trời khắc nghiệt này mà ngã trái ngã phải, Cố Cảnh Ngôn nắm lấy cổ tay Lâm Hành. Lâm Hành quay đầu lại nhìn cậu, nắm chặt tay Cố Cảnh Ngôn.

Đi tới cửa nhin hơn nửa ngày mưa rồi cuộc cũng tới, giọt mưa lớn như hạt đậu đập trên mặt đất. Lâm Hành sợ Cố Cảnh Ngôn bị ướt, đẩy Cố Cảnh Ngôn vào trong, “Anh ra xe lấy dù, em đừng ra nhé.”

“Thầy Lưu.” Cố Cảnh Ngôn dừng bước..

Lâm Hành ngẩng đầu nhìn thấy Lưu Vũ mặc một cái sơmi màu khói xám, đeo kính cúi thấp đầu lướt qua bọn họ đi vào cửa bệnh viện. Mưa xối vào người, nhưng hắn dường như không phát giác.

“Thầy Lưu.” Lâm Hành mở miệng.

Lưu Vũ ngẩng đầu nhìn anh, dường như bây giờ mới hoàn hồn, xụ miệng, “Mấy đứa sao lại ở bệnh viện?”

“Mẹ em đang nằm viện.” Lâm Hành chỉ chỉ trời mưa càng lúc càng lớn, “Trời mưa to lắm, thầy đi đâu vậy? Em lái xe tới đây, để em chở thầy đi.”

Lưu Vũ nhìn chằm chằm Lâm Hành, sắc mặt hoảng hốt, lập tức mở miệng, “Không cần đâu, cảm ơn, các em cũng mau về sớm đi.”

Hắn thần thờ đi về phía trước, Lâm Hành mới vừa định quay đầu nói chuyện với Cố Cảnh Ngôn, đột nhiên bắt một phát kéo vai Lưu Vũ trở về, tiếng thắng xe chói tai, người ngồi ghế lái thò đầu ra chửi ầm lên, “Bị điên hả? Đi không nhìn đường sao?”

39. Chương 39

“Xe anh không phóng nhanh à? Ở bãi đậu xe tốc độ tối đa là hai mươi anh muốn chết phải không?” Lâm Hành đẩy Lưu Vũ vào chỗ không có mưa, chỉ vào tài xế lái xe, “Ở đây có luật đảng hoàng, tôi tìm cảnh sát giao thông tới nói chuyện với anh.”

Dáng người Lâm Hành cao lớn, mặt rất hung dữ, người kia thu đầu về đạp ga chạy đi.

Lâm Hành nhìn Lưu Vũ, nói, “Hai người ở đây chờ, tôi đi lái xe.”

Lưu Vũ nhú mày, mắt mặt trước hai đứa nhỏ. Mới vừa định từ chối, Cố Cảnh Ngôn mở miệng, “Mưa rồi, ít nhất cũng phải tìm một chỗ tránh mưa chứ, thầy Lưu?”

Lưu Vũ xụ miệng, không cười nổi.

Lâm Hành rất nhanh lái xe tới, anh trước tiên xuống xe che dù cho Cố Cảnh Ngôn.

Lưu Vũ: “...”

Hai đứa này cũng thật là không kiêng dè chút nào.

Sau khi lên xe, Lưu Vũ nhìn Lâm Hành, “Em mới vừa đủ mười tám tuổi mà phải không? Em có bằng lái rồi sao?”

Đời trước có.

Lâm Hành lái xe đi ra ngoài, nói: “Gần đây có một tiệm bán đồ ăn Quảng Đông cũng rất ngon, qua đó ăn nhé.”

“Không cần.” Lưu Vũ nói, “Thả thầy ở trạm xe buýt phía trước là được rồi.”

“Ăn một bữa cơm thôi mà, coi như là bọn em cảm ơn thầy đi.”

“Thầy cũng có làm gì đâu.”

“Ăn cơm xong em đưa thầy về.” Lâm Hành nghĩ đến mấy ngày trước Cố Cảnh Ngôn nói về chuyện Chu Khải Sinh, liền cảm thấy Lưu Vũ cũng là một người đáng thương. Thế giới này, đáng buồn nhất chính là ham muốn đơn phương. Thầy ấy yêu phải một con ngựa hoang chỉ mãi nghĩ về thảo nguyên.

Lưu Vũ che miệng ho khan, Cố Cảnh Ngôn quay đầu lại đưa cho hắn một chai nước. Cố Cảnh Ngôn không nhiều lời, vậy nên mới hợp với Lâm Hành, Lâm Hành nói nhiều muốn chết, Lưu Vũ nở nụ cười, “Cảm ơn.”

Đến quán ăn, Lâm Hành gọi món xong liền dựa lên ghế.

Thần sắc Lưu Vũ rất hoang mang, cứ nhìn máy nhắn tin mãi, hắn vẫn dùng máy nhắn tin loại cũ.

“Thầy đang chờ điện thoại à?”

Lưu Vũ lắc đầu một cái, uống một hớp nước, mới lên tiếng, “Mẹ em không sao chứ?”

“Làm xong phẫu thuật rồi, hiện đang trong giai đoạn hồi phục.”

Lưu Vũ nhìn Cố Cảnh Ngôn, nghĩ đến mẹ Cố Cảnh Ngôn đại não trường học, “Ba mẹ đều biết chuyện của các em sao?”

“Dạ.” Lâm Hành uống hết nước, tiện tay rót cho Cố Cảnh Ngôn một chén.

“Ba mẹ em không có phản ứng gì sao?”

“Bọn họ rất vẫn minh.”

Cố Cảnh Ngôn liếc Lâm Hành một cái, ba mẹ Lâm Hành đúng là hiếm có.

Sau Lưu Vũ không nói gì thêm, cơm ăn được một nửa, điện thoại Lưu Vũ vang lên, hắn lập tức đứng dậy đi

ra ngoài nhận điện thoại. Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn nhìn nhau, Cố Cảnh Ngôn nói, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” Lâm Hành múc canh cho Cố Cảnh Ngôn, “Ăn cơm đi, gặp thì giúp, không biết thì cũng chẳng liên quan đến chúng ta, ai cũng có số mệnh riêng.”

Lưu Vũ đi rất lâu, Lâm Hành tính tiền xong ra cửa gặp phải Lưu Vũ đồng thời vào cửa với Chu Khải Sinh. Chu Khải Sinh mặc một bộ âu phục chỉnh tề, đeo một cái kính mắt hẹp, nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn vươn tay, “Cố tổng.”

Cố Cảnh Ngôn cũng bắt tay một cái, Chu Khải Sinh không có hỏi Lâm Hành, chắc là cảm thấy Lâm Hành là một thằng nhóc không có tư cách bắt tay với hắn. Lâm Hành lần đầu tiên nhìn thấy Chu Khải Sinh thì thấy hắn cũng được, sau khi biết hắn là tên xấu xa, thì chút hảo cảm chẳng còn lại gì.

Lưu Vũ nghe thấy hai chữ “Cố tổng” liền ngẩng đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Em không phải học sinh?”

“Bán hàng chút thôi.” Cố Cảnh Ngôn nói.

Lưu Vũ trợn mắt ngoác mồm, học sinh của hắn đều là thần tiên từ đâu tới vậy?

Chu Khải Sinh nhìn thấy nét mặt quen thuộc trên mặt Cố Cảnh Ngôn, nói, “Cậu có thời gian không? Tôi mời trà chiều nhé? Cảm ơn các cậu đã chăm sóc Tiểu Vũ.”

Bên ngoài mưa đã bớt, quần áo trên người Lưu Vũ đã ướt hết, một tên mập lác quan bây giờ thoát nhìn có chút chật vật, đứng bên cạnh một Chu Khải Sinh áo mũ chỉnh tề thật sự rất trào phúng.

“Quần áo của thầy ấy đều ướt cả rồi, anh không đưa thầy ấy về nhà thay đồ sao?” Lâm Hành mở miệng, cười hờ hững, “Trà chiều thì lúc nào uống chả được, nhưng thầy ấy có thể bị cảm đấy.”

Chu Khải Sinh ngượng ngùng nhìn về phía Lâm Hành, Lâm Hành nói, “Thầy Lưu, thầy về với Chu tiên sinh hay là em đưa thầy về?”

“Nếu mọi người có chuyện cần bàn bạc thì thôi vậy, tôi không sao.”

Lâm Hành một tay dứt túi, ánh mắt sắc bén nhìn Chu Khải Sinh, “Hẹn ngày khác đi.”

Chu Khải Sinh suy tư nhìn về phía Lâm Hành, Lâm Hành nói, “Tôi tên Lâm Hành, bạn trai của Tiểu Cảnh.”

Chu Khải Sinh nhú mày, có vẻ rất không vừa ý câu nói của Lâm Hành, mà cũng không hề nói gì, gật gật đầu, “Vậy chúng tôi đi trước.”

Bên ngoài mưa vẫn còn rơi, Lâm Hành bung dù ôm lấy Cố Cảnh Ngôn đi về phía bãi đậu xe, khịt mũi coi thường, “Lão Lưu cũng nào tàn thật, một người không để ý thầy, hẳn ta rốt cuộc có mưu đồ gì?”

Cố Cảnh Ngôn nhìn gò má Lâm Hành, dù không lớn, đều che hết trên người cậu, nửa bên vai Lâm Hành đều ướt. Đến trước xe, Lâm Hành mở cửa xe nhét Cố Cảnh Ngôn vào, vòng sang bên kia thu dù lại. Bật đèn xi nhan, lái xe ra khỏi bãi đậu xe. Khóe mắt nhìn thấy đèn đuôi xe Chu Khải Sinh lấp loé, lại không có khởi động.

“Bọn họ đang cãi nhau.” Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở miệng.

Lâm Hành im lặng, Cố Cảnh Ngôn nói, “Em nghe được một chuyện rất thú vị.”

“Cái gì?”

“Thầy Lưu và Chu Khải Sinh cấp ba đã hẹn hò, lớp 12 thầy Lưu làm loạn với người trong nhà, đoạn tuyệt quan hệ. Thầy ấy bỏ học đi làm một năm, tiền kiếm được đều dùng để chu cấp cho Chu Khải Sinh học đại học, sau này thầy mới tự thi vào đại học Sư phạm, rồi làm giáo viên.”

Lâm Hành hí mắt, một hồi lâu sau mới nói, “Chu Khải Sinh dự định làm sao trở lại?”

“Không biết.”

Lâm Hành phanh xe một cái, quay đầu lại nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Có phải là khi thầy biến mất thì Chu Khải Sinh mới có thể trở lại không?”

“Chắc là không đâu.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Bọn họ quen nhau tận ba mươi năm, cho dù không còn tình yêu, cũng sẽ không máu lạnh đến nỗi dùng mạng của đối phương để đổi lấy tự do.”

Đến cuối tháng, cổ phiếu của Lâm Hành đã vọt lên hai lần, Lâm Hành không ham chiến. Anh đang đánh cược mà, cũng không ở lâu, kiếm được một chút liền rút lui.

Vốn nghị có thể kiếm lời năm mươi vạn là đủ rồi, kết quả vượt qua mong muốn, tới tay tổng cộng bảy mươi sáu vạn.

Lâm Hành có được chậu vàng đầu tiên, anh bỏ ra mười vạn mua hai chiếc nhẫn ở tiệm trang sức lớn nhất tại trung tâm thành phố, muốn mua đồ tốt một chút. Nhưng nam giới mà, đắt nữa cũng chẳng ra gì, huống hồ vào lúc này các cửa hàng xa xỉ ở quốc nội ít đến mức đáng thương, ở thành phố hạng hai rất khó mua được kim cương.

Cố Cảnh Ngôn bởi vì phải đến thành phố B họp, ngay trước mùng 1 đã đi rồi. Vốn là mùng 1 phải bắt chuyến bay về thành phố C, nhưng sáng sớm mùng 1 có báo động bão, tất cả các chuyến bay trên toàn quốc

đều bị hủy.

Năm 2000 không có tàu cao tốc, đường cao tốc toàn quốc vẫn không chưa được thuận tiện, phần lớn đều là quốc lộ. Thông báo hủy chuyến bay của Cố Cảnh Ngôn tới kịp thời, cho nên Lâm Hành sáu giờ sáng đã xuất phát. Anh lái xe chạy tới thành phố B, chạy không ngừng nghỉ, mười một giờ rưỡi tới đến thành phố B.

Cố Cảnh Ngôn ở thành phố B không có bất động sản, nên ở khách sạn. Thành phố B trời mưa rào. Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành gọi mấy cú điện thoại đều không thông, mới vừa dự định ngủ điện thoại vang lên, Cố Cảnh Ngôn cầm lên thấy là Lâm Hành, đi ra ghế sofa bắt máy, “Anh Lâm?”

“Mở cửa ra.”

Cố Cảnh Ngôn sửng sốt, “Hả?”

“Mở cửa, quà của em tới rồi.”

Cố Cảnh Ngôn hơi hờ chạy tới, mở cửa ra liền thấy Lâm Hành mặc cái áo sơmi màu đen, quần dài màu đen đứng ở cửa, anh nghiêng đầu, ánh mắt mê người chứa ý cười, “Sinh nhật vui vẻ.”

Cố Cảnh Ngôn ôm lấy Lâm Hành, Lâm Hành nắm eo Cố Cảnh Ngôn, trở tay đóng cửa lại. “Có trẻ không?”

“Không trẻ.” Trong mắt Cố Cảnh Ngôn chỉ có Lâm Hành, cậu nuốt nước bọt, “Anh Lâm?”

“Hả?”

Tay Cố Cảnh Ngôn vịn trên cổ Lâm Hành, nhìn anh chăm chú, “Em cứ tưởng là hôm nay không được gặp anh.”

“Em muốn gặp, nhất định có thể gặp.” Lâm Hành cúi đầu hôn Cố Cảnh Ngôn, từ từ làm sâu hơn nụ hôn này, hôn cho đến khi Cố Cảnh Ngôn thở hồng hộc. Lâm Hành một tay ôm lấy Cố Cảnh Ngôn đề lên tử, cắn hờn kết Cố Cảnh Ngôn, “Ngày mai có phải đến công ty không? Còn họp nữa không?”

Cố Cảnh Ngôn bị hôn đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không chứa được gì khác, “Cái gì?”

“Nếu như phải gặp người ngoài, thì anh không hôn cổ em nữa, còn không gặp thì chúng ta chơi thả ga.”

Lưng Cố Cảnh Ngôn kề sát trên tử, trong lòng là người đàn ông hormone đang tăng cao, một lúc lâu sau mới phát ra tiếng, “Anh muốn thế nào thì thế đó, em là của anh mà.”

Lâm Hành không khách khí nữa, vừa đứng mười hai giờ anh đè Cổ Cảnh Ngôn lên tường mạnh mẽ tiến vào. Cổ Cảnh Ngôn ngược đầu, trong cổ họng phát ra tiếng kêu khê, “Anh —— ”

“Mười tám tuổi hay là ba mươi hai tuổi?” Lâm Hành cắn cằm Cổ Cảnh Ngôn, “Hả?”

“Anh muốn em bao nhiêu thì em bấy nhiêu.” Cổ Cảnh Ngôn bị Lâm Hành đâm vào lưng về phía sau, kề sát tới trên tường, cậu tóm lấy cánh tay Lâm Hành, nhắm mắt lại.

“Cố tổng, sinh nhật vui vẻ ~ ”

Anh đâm đúng chỗ, Cổ Cảnh Ngôn tê cả da đầu, căng cứng cả người níu chặt lấy Lâm Hành, giọng run rẩy mắt không chế, “Anh Lâm.”

Bọn họ kết thúc ở trên ghế sa lon, Lâm Hành ôm lấy Cổ Cảnh Ngôn hút thuốc. Hai người hút xong điếu thuốc, Lâm Hành đứng dậy, Cổ Cảnh Ngôn ngược mắt có chút mê man.

Lâm Hành nhặt quần lót lên mặc vào, đi tới cửa tìm cái hộp nhung trong quần dài, ôm Cổ Cảnh Ngôn hôn một cái, “Quà đây.”

Cổ Cảnh Ngôn mím môi, hơi căng thẳng, một hộp nhung màu xanh lam, cậu không khỏi suy nghĩ nhiều.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành mở hộp ra lấy một chiếc nhẫn đeo vào ngón tay Cổ Cảnh Ngôn, “Vốn định mua đồng hồ cho em, mà em đã mua rồi, tặng nhẫn có được không?”

Cổ Cảnh Ngôn run rẩy, lúc ngẩng đầu đôi mắt đỏ lên, “Lâm Hành.”

Lâm Hành lấy cái còn lại đeo lên tay mình, kéo tay Cổ Cảnh Ngôn qua hôn một cái, “Sau này sẽ mua cho em cái xịn hơn, bây giờ anh không có nhiều tiền, chịu nhé.”

Cổ Cảnh Ngôn quay mặt đi nghẹn ngào một chút, Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cổ Cảnh Ngôn, ấn Cổ Cảnh Ngôn lên vai mình, “Đừng kích động, chuyện nhỏ mà.”

Nhỏ con mẹ anh.

Cổ Cảnh Ngôn ôm lấy Lâm Hành, hôn lên cổ anh, Lâm Hành nắm eo Cổ Cảnh Ngôn, giọng trầm khàn, “Lại muốn một lần nữa à? Tiểu Cố tổng? Ôm chặt thế?”

Cố Cảnh Ngôn lập tức buông ra, Lâm Hành đứng dậy, “Hôm nay ăn bánh kem chưa?”

“Chưa.”

“Để anh xuống lầu xem có bán hay không.” Lâm Hành mặc quần áo vào, lấy tiền bỏ vào túi.

“Mưa lớn lắm đừng đi.” Cố Cảnh Ngôn ôm chần ngồi ở trên ghế sa lon, “Em cũng không thích ăn đồ ngọt.”

“Sinh nhật mười tám tuổi rất quan trọng.” Ngón tay thon dài của Lâm Hành cài nút áo, lộ ra nụ cười mê người, anh tuần vô song, “Chờ đấy, anh đi mua.”

“Vây em đi chung với anh nhé.” Cố Cảnh Ngôn muốn mặc quần áo, Lâm Hành nhanh chân tới xoa tóc cậu, “Không cần, ở nhà chờ anh, lúc tới anh có nhìn thấy một siêu thị tiện 24h có bán bánh kem nhỏ, không xa đâu, ở con đường phía trước thôi.”

Lâm Hành cúi người hôn lên trán Cố Cảnh Ngôn, nói, “Chờ anh trở về.”

Đến gần sáng, Cố Cảnh Ngôn đi tắm rửa sạch sẽ, ra ngoài nghe thấy tiếng mở cửa. Cậu kéo thấp cổ áo, trên mặt hơi nóng, Lâm Hành thích như vậy.

Sau đó nghe thấy giọng của một người khác, Cố Cảnh Ngôn cấp tốc kéo quần áo chỉnh tề, ló đầu nhìn thấy Lâm Hành cùng Lưu Vũ vào cửa. Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Hành bước nhanh tới đẩy Cố Cảnh Ngôn vào phòng ngủ, “Đổi bộ đồ khác đi.”

Lưu Vũ đứng ở cửa không biết nên nhìn đi đâu, hai đứa nhỏ mười tám tuổi, vẫn đều là học sinh của hắn. Một người mặc áo ngủ trên cổ có dấu hôn, một người mang theo bánh kem nhỏ trên ngón tay còn đeo nhẫn.

Hắn có nên dạy dỗ lại không?

40. Chương 40

“Thầy ấy xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Cảnh Ngôn hạ thấp giọng.

Lâm Hành nhún vai, “Thấy trên phố, uống rượu, sợ bị người ta giết chết.”

Chẳng trách Cố Cảnh Ngôn nghĩ thấy được mùi rượu, Lâm Hành ấn vai Cố Cảnh Ngôn, trở tay đóng cửa lại, “Thay đồ khác đi.”

Áo tắm khoác hờ, lúc Cố Cảnh Ngôn bước đi hai cái chân đều ở bên ngoài.

Lâm Hành ra cửa, Lưu Vũ nói, “Các em sao lại ở thành phố B? Sao chẳng biết tép tép lại vậy hả.”

“Cậu ấy đến thành phố B có cuộc họp, em tới đón sinh nhật với cậu ấy.” Lâm Hành nói, “Ngồi đi thầy, uống nước không?”

Lưu Vũ uống khá nhiều rượu, ngồi xuống đối diện chôn mặt ở trong lòng bàn tay. “Cảm ơn.”

Lâm Hành lấy một chai nước đặt ở đối diện, “Thất tình à?”

“Sao lại nói chuyện với giáo viên như vậy?” Lưu Vũ thả tay xuống uống một hớp nước, nước mới lấy ra từ trong tủ lạnh, mát lạnh run run một cái, lập tức thở dài, “Thầy mới vừa biết bạn học Tiểu Cố gây dựng sự nghiệp, nhưng mà các em ——” hần dừng lại, mới nói, “Đừng để khoảng cách quá xa, nếu không sẽ mất cân bằng rất nhanh.”

“Em cũng đang gây dựng sự nghiệp.” Lâm Hành lấy một điều thuốc trong hộp thuốc lá, Lưu Vũ trừng mắt, “Trước mặt giáo viên mà hút thuốc có thấy được không hả?”

“Em cảm thấy được mà.” Lâm Hành lấy bánh kem trong bọc nilon ra, còn có hai lon bia và một lon coca, coca là mua cho Cố Cảnh Ngôn.

“Uống nữa không thầy?” Lâm Hành gẩy tàn thuốc, đẩy một lon bia sang.

Cố Cảnh Ngôn đi ra, “Thầy Lưu.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Lưu Vũ cười khan một tiếng, nói. “Không biết là sinh nhật em, không chuẩn bị quà.”

“Không cần đâu thầy, cảm ơn thầy.”

Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống bên cạnh Lâm Hành, tình cảnh có chút lúng túng.

Vẫn là Lâm Hành phá vỡ cục diện bế tắc trước, nói, “Vị kia nhà thầy đâu rồi?”

Lưu Vũ sững sốt một chút mới nói, “Nói nhăng nói cuội, gì mà nhà thầy.”

“Là cái tên Chu Khải Sinh đó.”

Lưu Vũ thất thần, nhất thời không lên tiếng.

Cố Cảnh Ngôn đung cánh tay Lâm Hành, Lâm Hành mới dời đi lực chú ý. Dập tắt thuốc, mở coca và bánh kem đặt lên trên bàn, quay đầu dò hỏi Cố Cảnh Ngôn, “Không có nến, hay là anh lấy bật lửa thay nến nhé?”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lưu Vũ nói, “VẬY thầy đi tắt đèn.”

Lưu Vũ thực sự là uống say rồi!

Đang nói chuyện, Lưu Vũ đã nhanh chóng chạy đi tắt đèn, Lâm Hành ấn bật lửa đặt ở trên bánh kem, “Nào, thổi nến ước nguyện đi.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Bánh kem sinh nhật nhỏ nhất, cây nến đơn sơ nhất trong lịch sử. Cố Cảnh Ngôn thổi tắt lửa, Lâm Hành bỏ cái bật lửa đã nóng bỏng tay xuống, ở trong bóng tối ôm lấy Cố Cảnh Ngôn hôn một cái.

Khi đèn sáng lên, Lâm Hành đã buông Cố Cảnh Ngôn ra như không có chuyện gì, mặt Cố Cảnh Ngôn ửng hồng xúc một miếng bánh ngọt, “Cảm ơn.”

Lâm Hành cụng bia với cậu, rồi chuyển hướng sang Lưu Vũ, “Cùng uống đi thầy.”

Lưu Vũ uống một hộp rượu lớn, tay nắm lon bia rất chặt, “Tuổi trẻ thật tốt.”

Lâm Hành uống hết một lon bia, Cố Cảnh Ngôn đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, Lâm Hành xoa xoa gáy Cố Cảnh Ngôn, “Em ngủ trước đi.”

“Ừm.”

Trong phòng khách Lâm Hành đốt một điếu thuốc, đưa hộp thuốc lá cho Lưu Vũ, Lưu Vũ ngậm điếu thuốc dựa trên ghế sa lon. Hắn lớn hơn Lâm Hành mười mấy tuổi, là giáo viên, không phải là người cùng lứa.

Mà bây giờ, trước mặt hắn chỉ có hai nhóc học sinh này.

“Con đường đồng tính không dễ đi.”

“Phải xem người, người bên cạnh cho thầy dừng khí, đường gì cũng dễ đi thôi.”

Lưu Vũ vui mặt trong lòng bàn tay, vai run run.

Lâm Hành đưa khăn giấy tới trước mặt hắn, cũng không tiếp tục nói nữa lời nói, ai cũng có vận mệnh riêng. Qua một lúc lâu, Lưu Vũ ngẩng đầu nhìn Lâm Hành, “Phải đối tốt với em ấy, dù có như thế nào cũng đừng buông tay em ấy ra.”

Lưu Vũ đứng lên, “Thầy đi trước, cảm ơn bia của em.”

“Thầy Lưu.” Lâm Hành đứng lên, “Dừng đúng lúc bớt đau thương, thầy vẫn còn cơ hội.”

“Cơ hội gì chứ.” Lưu Vũ cười một tiếng, lắc đầu một cái, “Đi đây, tạm biệt em.”

Lưu Vũ bước nhanh ra ngoài, Lâm Hành cau mày, dập tắt thuốc rồi mới về phòng ngủ. Cẩn thận lên giường, Cố Cảnh Ngôn mở mắt ra nhìn anh, “Lúc anh gặp tai nạn có nhìn thấy Lưu Vũ không?”

“Anh không nhớ.”

Cố Cảnh Ngôn vươn tay đặt lên eo Lâm Hành, nhắm mắt lại, “Nếu có cơ hội, anh có muốn trở về không?”

“Không muốn.” Lâm Hành không do dự, lập tức nói, “Em cũng không muốn, ngủ đi.”

“Em có lúc, lo lắng tất cả những thứ này đều là mơ.” Cố Cảnh Ngôn vui mặt trong cổ Lâm Hành, thấp giọng, “Khi tỉnh lại, anh vẫn là Lâm tổng, em không thể tới gần anh.”

“Cho dù là thế giới nào, chỉ cần em đi về phía trước một bước, chín mươi chín bước còn lại anh sẽ đi.” Lâm Hành nói, “Bất kể có phải là mơ hay không, thì anh vẫn là thật.”

Hôm sau tám giờ sáng Cố Cảnh Ngôn đã đến công ty họp, Lâm Hành ngủ thẳng đến chín giờ, Chu Phi gọi điện thoại tới anh mới bò dậy. Lâm Hành rửa ráy thay quần áo, soi mình trong gương, mẹ nó, mới mười tám tuổi mà râu đã dài.

Ngoài cửa có người gõ, Lâm Hành đi mở cửa nhìn thấy Chu Phi áo mũ chỉnh tề.

“Buổi trưa đi ăn một bữa cơm với anh.” Chu Phi cà lơ phất phơ, “Hoàng tử tiệc tùng.”

Trước khi đến thành phố B, Lâm Hành đã lặn lội ba ngày trên bàn rượu với Chu Phi, biệt danh này là tặng cho Lâm Hành. Lâm Hành nhìn mặt thì non chứ trên bàn rượu thì xưng hùng xưng bá.

“Ăn với ai?”

“Có mấy người trong hệ thống, lo mấy chuyện đưa vào kinh doanh. Còn có Điện tử khoa khoa học kỹ thuật Hoàn Thành, bàn chuyện hợp tác.” Chu Phi ngả mình lên ghế salông, nhìn chung quanh bốn phía, “Nhóc bạn trai cậu đâu?”

“Đi họp rồi.”

Chu Phi nhướn mày, “Họp? Không phải học sinh sao?”

“Cố Cảnh Ngôn của JH.” Lâm Hành nói, “Chính là em ấy.”

Chu Phi chu chóa một tiếng, thả chân xuống, “Con trai Cố Trường Minh?”

“Ừm.”

“Trâu bò thật, chịch nhân của cậu trình độ cũng không thấp nhỉ.” Chu Phi nói, “Có thể hợp tác không?”

Lâm Hành lấy ra hai chai nước, ném cho Chu Phi một chai, ngồi xuống đối diện, “Thật ra em không muốn hợp tác lắm, em không hy vọng tình cảm lẫn lộn với lợi ích.”

“Ý nghĩ này thực sự quá ——” Tay Chu Phi trên không trung vạch xuống, nói, “Ngây thơ, mấy cái chuyện công tư phân minh này, hơn nữa tình cảm tất nhiên sẽ đi đôi với lợi ích, cuộc sống hiện thực chính là trọng lợi ích như vậy đấy. Đừng nói đến yêu đương, dù là vợ chồng kết hôn đi nữa, không có lợi ích ràng buộc thì có thể bên nhau được bao lâu?”

Lâm Hành suy tư, anh sợ người nhà Cố Cảnh Ngôn, nên chống cự theo bản năng.

“Chuyển lời cho nhóc đó, bên nhà họ Thẩm anh đã dọn dẹp hết rồi, đã ký hợp đồng hợp tác với anh rồi.”

“Được đó.”

“Hợp tác với ai cũng đều là hợp tác, tại sao lại không dùng người của mình?” Chu Phi vừa lúc mới đầu quả thực cảm thấy hứng thú với Lâm Hành, Lâm Hành còn chuẩn gu của hắn nữa. Chu Phi xưa nay không có tiết tháo, ai cũng có thể kéo lên giường, mà sau khi biết đến sự tồn tại của Cố Cảnh Ngôn, Chu Phi liền dẹp bỏ suy nghĩ này. Thế gian nơi nào không có cây cỏ, hà tất phải dòm ngó cổ sân nhà người khác?

Không cần thiết.

Lâm Hành đặt tên công ty mới là Thiên Sính, cái tên này bắt nguồn từ lúc quen biết Cố Cảnh Ngôn, khu mà cậu ở đọc gần giống như Thiên Sính. Sau đó cảm thấy hai chữ này rất thịnh vượng với mình, rong ruổi thiên hạ.

(*) Thiên Sính đọc là /tian cheng/, Thiên Thịnh đọc là /tian sheng/, Thiên trong “thiên hạ”, Sính trong “trì sính” (rong ruổi) có nghĩa là giải phóng giải thoát.

Cuồng dã, là phong cách của Lâm Hành.

Lâm Hành khi ở trên xe, đều là Lâm Hành lái xe, kỹ thuật lái xe của Chu Phi tệ hại. Đến nhà hàng đã hẹn, Lâm Hành dừng xe xong mới nói, “Cho em một tháng, em muốn đi lấy bằng lái.”

Chu Phi vừa định xuống xe nghe vậy thiếu chút nữa hộc máu, “Cậu vẫn chạy chui bấy lâu nay sao?”

Lâm Hành cởi dây an toàn xuống xe, đóng cửa xe nhướn mày. “Em vừa qua sinh nhật mười tám tuổi, lấy bằng kiểu gì?”

Chu Phi im lặng đủ nửa phút, nói, “Vậy thì gan cậu to thật.”

“Em có kinh nghiệm lái xe nhiều năm rồi, chỉ có thiếu cái bằng thôi.”

“Vậy thì đưa hồ sơ cá nhân của cậu cho anh.” Chu Phi nói, “Anh làm cho.”

“Cảm ơn anh Chu.”

Hai người lên lầu, Lâm Hành liền thấy Chu Khải Sinh, Chu Khải Sinh sơmi hoa văn tối màu, thắt ca-ra-vat, nhìn thấy Lâm Hành lập tức sững sốt một chút.

“Chu công tử.”

“Chu tổng.” Chu Phi và Chu Khải Sinh bắt tay, quay đầu giới thiệu, “Đối tác của tôi, Lâm Hành, Tiểu Lâm tổng.”

Chu Khải Sinh híp mắt rồi mới gỡ tay, Lâm Hành bắt tay với hắn.

Bữa tiệc có rất nhiều người, trong đó có mấy người tai to mặt lớn, gần đây bên trên có chính sách nâng đỡ các doanh nghiệp kiểu mới. Cho nên đám người kia liền thu thập một đồng, Chu Khải Sinh kiếp trước là nghiên cứu phát minh trí tuệ nhân tạo, bây giờ lại đề xuất ra khái niệm mua sắm trực tuyến, mua sắm online.

Cướp ý tưởng của người ta hả ông ơi?

Lâm Hành suy tư, uống một hớp rượu, liền bị Chu Phi ám chỉ bảo anh đi chúc rượu. Nơi này chọn đại một người cũng có thể làm ông chủ lớn trong tương lai, Lâm Hành cũng không hàm hồ, anh là từ trên bàn rượu bò lên, bây giờ cũng có thể tiếp tục bò.

Rượu qua ba vòng, Lâm Hành uống say liền to gan thể hiện bản thân, chậm rãi trình bày khái niệm về công ty vận tải mới, Chu Khải Sinh bỗng nhiên nói, “Vậy chúng ta tương lai có thể hợp tác rồi, đúng là hợp lý.”

Lâm Hành cười đầy thâm ý, ánh mắt thâm sâu tựa biển cả, giơ ly rượu lên, “Nâng ly vì hợp tác của chúng ta trong tương lai.”

Uống rượu xong, điện thoại Lâm Hành vang lên, người gọi là Cố Cảnh Ngôn. Anh mới thu lại tâm tình, đứng dậy đi ra ngoài nhận điện thoại, Lâm Hành ở trong hành lang bắt máy, “Nhớ anh rồi sao?”

“Anh đi ra ngoài hả?”

“Ừm, có một bữa tiệc.”

“Anh vừa tới thành phố B thì đã có tiệc rồi sao?” Giọng Cố Cảnh Ngôn lập tức hạ xuống, “Em ở khách sạn, họp xong đã về rồi.”

“Chu Phi mời bên hợp tác ăn cơm, anh tới góp mặt thôi.” Lâm Hành nói, “Sắp kết thúc rồi, em muốn ăn cái gì? Anh mua cho em nhé? Hay là em gọi món ở khách sạn?”

Lâm Hành đi vào phòng vệ sinh, kẹp điện thoại mở dây nịt ra.

“Anh đang làm gì?” Cố Cảnh Ngôn hỏi.

“Đi tiểu.”

“Uống rượu thì đừng lái xe, nếu không muốn gọi xe taxi thì gửi tin nhắn em tới đón anh.” Cố Cảnh Ngôn vội vã cúp điện thoại, “Anh cứ tiếp tục đi.”

Lâm Hành cười nói, “Không sao đâu, anh không ngại phát sóng trực tiếp cho em.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng nửa ngày, Cố Cảnh Ngôn chắc là bị bức ép đến không thể nhịn được, “Thôi cúp máy đi.”

Cúp máy, Lâm Hành cười cười nhét điện thoại vào túi.

“Cậu và Cố tổng cùng quay về sao?”

Lâm Hành vừa quay đầu, thiếu chút nữa văng hết vào Chu Khải Sinh, Chu Khải Sinh nhảy ra. Lâm Hành nhắc quần lên, chỉnh lại dây nịt rồi đi ra bồn rửa tay, suy tư, “Chu tổng có ý gì?”

“Khái niệm của cậu rất mới mẻ, rất thú vị.” Chu Khải Sinh nói.

“Cảm ơn.” Lâm Hành mở nước rửa tay.

“Cuộc sống của chúng ta bây giờ đang bị lệch vị trí, cậu không muốn trở lại quỹ đạo sao?”

Lâm Hành khóa nước, quay đầu lại bề nghệ nhìn Chu Khải Sinh, “Lệch vị trí? Tôi không hiểu ý của anh. À đúng rồi, hôm qua tôi gặp thầy Lưu ở quán bar trên phố, tình trạng của thầy ấy rất kém, thầy ấy là bạn trai của anh hả?”

Sắc mặt Chu Khải Sinh lập tức khó chịu, nhưng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất. Hắn liền khôi phục nguyên dạng, sửa sang xong quần áo đi tới rửa tay, “Cậu và Cố tổng là gay, nên cảm thấy đàn ông khắp thiên hạ đều là gay sao?”

Đệt mợ mày!

Lâm Hành không tỏ rõ nét mặt gì, “Lời này của Chu tổng nghe như đang trào phúng?”

“Không có ý gì đâu, tôi và Tiểu Vũ chỉ là bạn bè mà thôi, cậu cả nghĩ quá rồi.” Chu Khải Sinh liếc Lâm Hành một cái, ánh sáng lạnh nhạt trong đôi mắt dưới thấu kính chợt lóe, “Tôi vốn cho là chúng ta có thể hợp tác, bây giờ nhìn lại, cậu không phải đối tượng tôi muốn hợp tác.”

41. Chương 41

Hợp tác con mẹ mày!

Lâm Hành đến khách sạn đã là ba giờ chiều, tài xế của Chu Phi đưa anh về, Chu Phi đã bị mỹ nhân câu đi rồi. Lâm Hành vào cửa, Cố Cảnh Ngôn đang ngồi trước máy vi tính, nghe tiếng ngẩng đầu, lập tức đẩy máy ra đi tới đỡ Lâm Hành, “Uống say hả?”

“Không có.”

Đường còn không đi thẳng được mà vẫn không có, Cố Cảnh Ngôn đẩy anh lên trên ghế salông, rót ly nước ấm cho anh, “Khó chịu không?”

Lâm Hành nắm chặt tay Cố Cảnh Ngôn, si ngốc nhìn cậu, “Vợ oiiii ~ ”

Cố Cảnh Ngôn đau đầu, Lâm Hành chắc chắn là xỉn lắm rồi.

“Có gì anh mau nói đi.”

“Bà xã ~ ”

Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống bên cạnh, Lâm Hành đặt cằm trên bả vai của cậu, híp mắt nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Cực cực.”

“Ừm.”

“Em thích anh gọi là cực cực hơn hả?”

“Anh mệt thì ngủ một giấc đi.”

“Không ngủ.” Lâm Hành ôm vai Cố Cảnh Ngôn, liếm một cái lên vành tai Cố Cảnh Ngôn, “Nếu như không được trọng sinh, em có kết hôn không?”

“Không biết.”

“Em có tiếp cận anh không?”

“Không biết.” Cố Cảnh Ngôn thật lòng.

“Vậy chúng ta sẽ sống sai đến hết đời sao?”

Cố Cảnh Ngôn làm thinh, Lâm Hành ôm cậu vào trong ngực, than thở, “Cũng may chúng ta đã trở lại.”

Hôm sau Chu Phi mang bằng lái tới cho Lâm Hành, cùng lúc đó, Cố Cảnh Ngôn cũng nhận được bằng lái do trợ lý đưa tới. Rất ăn ý, trợ lý sao lại không hẹn hò với Chu Phi chứ.

“Cảm ơn anh Chu.”

“Đừng cảm ơn vội, chuẩn bị bằng lái cho cậu là có chuyện công.”

“Có chuyện gì?”

“Đến Nội Mông một chuyến, thương thảo một hợp đồng hợp tác.” Chu Phi ném tài liệu lên bàn, nói, “Đây là tài liệu khách hàng, cậu quen rồi mà phải không, tôi sắp xếp cho cậu một người trợ lý.”

Là một công ty sản xuất sữa quy mô lớn, Lâm Hành kiếp trước đã có hợp tác với họ, khi sắp xếp các khách hàng quen thuộc, thì đã xếp cho công ty này lên trên đầu.

Lâm Hành nhận tài liệu lật xem, gật đầu, “Em biết rồi.”

“Anh phải ở thành phố B một thời gian ngắn, vị kia nhà cậu đâu?” Chu Phi nhìn chung quanh.

“Đến công ty rồi.”

Đang nói chuyện, cửa phòng mở ra, Lâm Hành ngẩng đầu nhìn đến Cố Cảnh Ngôn đi vào.

“À không, về rồi.” Lâm Hành chỉ chỉ Cố Cảnh Ngôn.

Chu Phi: “...”

Chu Phi gật gật đầu với Cố Cảnh Ngôn, chìa tay ra, “Cố tổng.”

“Anh khách sáo rồi.” Cố Cảnh Ngôn bỏ cặp laptop xuống rồi ngồi đối diện, Lâm Hành rót cho cậu một ly nước, Chu Phi nói, “Mới vừa biết cậu là Cố tổng của JH, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Công ty nhỏ thôi.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Anh quá đề cao rồi.”

Lâm Hành mỗi lần thấy Cố Cảnh Ngôn nghiêm túc nói chuyện là muốn cười. Vì thế anh lấy tay để nghiêm mặt, dời tầm mắt. Cố Cảnh Ngôn liếc anh một cái, Lâm Hành nín cười, tiếp tục xem tài liệu.

“Gần đây có thời gian không? Cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

“Ngày mai đi, tôi sắp xếp nhé?” Cố Cảnh Ngôn khách khí.

“Cứ quyết định như vậy đi.”

Chu Phi hàn huyền hai ba câu rồi đứng dậy, “Tiểu Lâm tổng, anh đi đây.”

Đi con mẹ anh Tiểu Lâm tổng.

Chu Phi rời đi, Cố Cảnh Ngôn uống một hớp nước quay đầu nhìn anh, “Chu Phi muốn làm gì?”

“Muốn cùng em ký thỏa thuận hợp tác.”

Cố Cảnh Ngôn nhướng mày, Lâm Hành nói, “Nói mấy ngày rồi, anh không biết nên đề cập với em làm sao.”

Cố Cảnh Ngôn uống hết nước, “Mở miệng với em rất khó sao?”

Lâm Hành bỏ văn kiện xuống quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, một hồi lâu sau mới nói, “Không thích hợp.”

Một hồi sau, Cố Cảnh Ngôn quay người ôm lấy Lâm Hành, “Nếu như em tự lập sớm một chút, anh sẽ không phải chịu oan ức như năm đó. Cho nên khi em trở về liền liều mạng kiếm tiền, em biết rõ bản khoản của anh, em cũng giống như vậy.”

“Nhưng tất cả mọi thứ ở hiện tại đều là của em rồi.” Cố Cảnh Ngôn mím môi, “Anh là người đàn ông của em, nên những thứ đó cũng là của anh.”

Lâm Hành hí mắt, cười nói, “Thôi anh ở rể vậy, vợ mạnh quá, anh đuổi theo không kịp.”

Tại Cố Cảnh Ngôn nóng rực, “Anh đừng có nói bậy.”

“Mấy bữa nữa anh phải đi Nội Mông công tác, chắc cỡ nửa tháng.”

Cố Cảnh Ngôn cởi giày, chân trần giẫm trên ghế sa lon, đầu dựa vào Lâm Hành, “Em đi chung với anh nhé?”

“Không cần đâu, em ở nhà chờ, anh đi rồi về sớm”

“Anh và Chu Phi?”

“Một mình anh.” Lâm Hành cúi đầu hôn lên lông mi Cố Cảnh Ngôn, tay đặt trên hấu kết của cầu, “Tiểu Cảnh.”

“Ừm.”

Lâm Hành hôn lên mi tâm Cố Cảnh Ngôn, “Ngồi lên đùi anh.”

Cố Cảnh Ngôn rất ngoan ngồi lên, Lâm Hành hôn môi với cậu, triền miên đến nghẹt thở. Bọn họ hôn rất lâu, bởi vì Cố Cảnh Ngôn ngồi trên đùi Lâm Hành nên rất dễ dàng cảm nhận được biến hóa.

Lúc Lâm Hành chọc vào cậu, Cố Cảnh Ngôn cứng lại, mở mắt ra.

Lâm Hành hôn một cái lên cằm Cố Cảnh Ngôn, tay hạ xuống cởi nút áo sơ mi, “Làm một lần nhé?”

Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, vừa căng thẳng vừa mong đợi, “Vào phòng đi.”

Lâm Hành đứng dậy, lập tức ôm ngang Cố Cảnh Ngôn lên.

Cố Cảnh Ngôn cao một mét tám, cân nặng một trăm linh một (*). Vóc người đơn bạc, có lúc làm quá phận, Lâm Hành luôn có ảo giác anh đang bắt nạt cậu.

(*) 1 cân = 1/2 kg

Lâm Hành rất thích đi vào từ phía sau, vì như vậy có thể hôn lưng Cố Cảnh Ngôn.

Hai người bọn họ ở trên giường vô cùng hài hòa, chủ yếu là do Cố Cảnh Ngôn phối hợp không giới hạn. Từ khi Cố Cảnh Ngôn phát hiện Lâm Hành thích đi vào từ phía sau, cũng rất chủ động bày tư thế.

Cái tư thế này tiến vào càng sâu, đối với hai người mà nói, đều là một trải nghiệm cực kỳ kích thích. Lâm Hành hôn sau gáy Cố Cảnh Ngôn, từ từ đi vào, thỏa mãn nghe thấy tiếng kêu của Cố Cảnh Ngôn.

“Sảng khoái không?”

Cố Cảnh Ngôn nằm ở trên giường, tay đi xuống. “Anh Lâm?”

Lâm Hành đè lại tay Cố Cảnh Ngôn, anh có chút ý muốn không chế rất biến thái khi ở trên giường. Lâm Hành dễ tính, nên mới lừa gạt được người khác.

Cố Cảnh Ngôn bị làm đến nổi không kìm chế được nổi lòng, đợi đến lúc kết thúc, đầu óc của cậu vẫn cứ vang ong ong. Tứ chi như nhũn ra, nằm ở trên giường vô tri vô giác.

Cái khoái cảm làm người ta điên cuồng này, khiến Cố Cảnh Ngôn vừa sợ cũng vừa trầm mê.

Lâm Hành rửa ráy xong cho cậu, ôm Cố Cảnh Ngôn để sang một bên khô ráo, “Em kích động lắm à?”

Huyệt thái dương của Cố Cảnh Ngôn vẫn còn giựt ầm ầm, nhắm mắt lại dựa vào Lâm Hành.

“Sướng không?”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn cảm thấy rất xấu hổ, chôn mặt ở cổ Lâm Hành. Một lúc lâu sau mới rù rì nói, “Sướng điên luôn.”

Lâm Hành rất sáng khoái, hôn đỉnh đầu Cố Cảnh Ngôn, “Nhiều ngày sau không thể làm, làm một lần nữa nhé?”

Anh là lạc đà sao? Định ăn ra mấy cái bướu nữa hả. (*)

(*) Bướu của lạc đà là để giữ nước, ý của Cố Cảnh Ngôn là anh Lâm làm để giữ cho mấy ngày sau.

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên mở mắt ra, lập tức lắc đầu.

“Không phải em bảo sướng sao?” Lâm Hành đùa cậu.

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu nguầy nguậy, kiên quyết không làm nữa.

Hai người nằm trên giường một lúc, trời bên ngoài vẫn còn âm u, ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào, chần che trên eo Cố Cảnh Ngôn, lộ ra vòng bụng mỏng manh, lên trên nữa là lồng ngực trơn bóng. Mặt Cố Cảnh Ngôn nhìn rất cô độc, lúc không nói chuyện thì nhìn rất lạnh lùng, tứ chi thon dài trắng nõn dụ người.

Cánh tay Lâm Hành cánh tay hạ xuống, chơi đùa Cố Cảnh Ngôn, “Tiếc thật, bây giờ vẫn chưa có gọi video.”

Gương mặt trắng nõn của Cố Cảnh Ngôn dần dần nhạt đi, hô hấp dồn dập, đẩy tay Lâm Hành ra, “Anh Lâm.”

Lâm Hành vươn mình đè lên người Cố Cảnh Ngôn, cắn từ cổ Cố Cảnh Ngôn đi xuống, đến bụng dưới anh nghiêng đầu, cười lẳng lơ, “Có muốn anh ngâm cho em không?”

Cố Cảnh Ngôn sững sốt, Lâm Hành cười cực kỳ có mị lực, cậu nhất thời thất thần, lập tức lại mất đi năng lực suy nghĩ.

Hai người từ trên giường chơi đùa đến phòng vệ sinh rồi trở về, đã là ba giờ chiều, thể lực Cố Cảnh Ngôn

tiêu hao. Buồn ngủ, Lâm Hành ngậm điều thuốc dựa trên giường giường gọi thức ăn, chân khoác lên người Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn cảm nhận được trọng lượng của anh, không thoải mái lắm, nhưng cũng không đẩy ra.

Lúc cậu sắp ngủ, Lâm Hành cúi người, cậu ngủ thấy được mùi thuốc lá.

“Đang ngủ à?” Giọng Lâm Hành khàn khàn.

Cố Cảnh Ngôn mệt muốn chết, nhắm mắt không trả lời.

“Không ngủ thì nói chuyện với anh một chút.”

Cố Cảnh Ngôn kiên quyết không trả lời, Lâm Hành tự đặt tay lên vai Cố Cảnh Ngôn, rồi sờ tóc Cố Cảnh Ngôn, “Hay là em đi cùng với anh đi?”

Cố Cảnh Ngôn mở mắt ra, “Không phải anh không cho em theo sao?”

Lâm Hành cúi đầu hôn cậu, “Bên kia điều kiện không tốt, sợ tội em.”

“Em hết bận thì đến tìm anh.”

“Cũng được.”

Lâm Hành trở về thành phố C một chuyến rồi đi thẳng đến Nội Mông. Tháng Bảy nhiệt độ ở Nội Mông cũng vừa phải, cũng khá thư thích. Nhưng Lâm Hành quen sống trong nhung lụa nhiều năm như vậy, đột nhiên bắt đầu từ con số không, vẫn chưa thích ứng kịp.

Trước kia cái công ty anh tiếp xúc còn chẳng được gặp mặt anh, cái người hợp tác với Lâm Hành kiếp trước bây giờ còn chưa vào công ty làm, chuyện này rất lúng túng. Lâm Hành đã quyết tâm chạy con đường này, cũng không thể bỏ dở nửa chừng, không thể làm gì khác hơn là phát danh thiếp từ công ty nhỏ.

May nhờ Lâm Hành da mặt dày, cũng có thể chịu được cực khổ, chạy nửa tháng đen như dân châu Phi, tới trợ lý không chịu nổi còn chạy về kêu cha gọi mẹ. Lâm Hành nhờ vào nghị lực siêu phàm, bàn bạc chuyện hợp tác với ba công ty xong xuôi. Chu Phi liên lạc với một công ty vận tải của Thanh Hải, bảo Lâm Hành tới bàn chuyện hợp tác, Lâm Hành trực tiếp chạy tới Tây Ninh.

Giữa tháng Bảy, Tây Ninh vậy mà đột nhiên có tuyết, thời tiết thì mẹ nó như bị bệnh thần kinh. Lâm Hành buổi tối đến Tây Ninh, tìm một nhà nghỉ, hôm sau đã bị đông lạnh đến cảm luôn.

Liên tục bị nhảy mũi, lúc Cố Cảnh Ngôn gọi điện thoại tới, anh ôm bình nước ấm làm ồ trong chăn.

“Sao thế? Thấy giọng anh kì kì.”

Lâm Hành hắt xì một tiếng rất kêu, “Cảm rồi.”

“Chênh lệch độ cao?” (*)

(*) bản gốc là “cao phản”, viết tắt của cao nguyên phản ứng, càng lên cao không khí càng thấp, con người sẽ bị thiếu áp suất, thiếu dưỡng khí dẫn đến các phản ứng về sinh lý.

“Tây Ninh cao hơn mặt biển hơn hai ngàn mét, không bị chênh lệch độ cao, chỉ là lạnh quá nên cảm.”

“Sao anh lại đi Tây Ninh? Bên đó lạnh lắm hả?”

“Hôm qua có tuyết rồi.” Lâm Hành nhét giấy trong mũi, huyết thái dương cứ đau giần giật, “Mới vừa uống thuốc.”

“Nghỉ sớm một chút.”

Lâm Hành không cúp điện thoại, im lặng nửa ngày, anh nói, “Nhớ anh rồi à?”

“Ừm.”

“Ừm là có ý gì?”

Cố Cảnh Ngôn bị bức ép hết cách, thấp giọng nói, “Nhớ.”

Lâm Hành vui vẻ, “Anh cũng nhớ em, nửa tháng nữa là về rồi.”

Lâm Hành cúp điện thoại lại uống một viên thuốc cảm cúm nữa rồi ngủ, anh bị điện thoại đánh thức, Lâm Hành bắt máy, giọng Cố Cảnh Ngôn truyền qua, “Anh ở khách sạn nào?”

“Khách sạn gì nổi ở cái chỗ quỷ quái này.” Lâm Hành lật tung chăn, “Nhà nghỉ Ái Quốc.”

“Nó ở đâu? Có xa ga xe lửa không?”

Lâm Hành nghe ra vấn đề, ngồi dậy, “Em đang ở đâu?”

“Ga xe lửa Tây Ninh.” Cổ Cảnh Ngôn hắt hơi một cái, “Ở đây lạnh quá.”

Lâm Hành cấp tốc bò dậy, đạp giày nhanh chân chạy ra ngoài, “Em lấy bộ quần áo dày nhất trong vali mặc vào, tìm một chỗ tránh gió chờ anh, anh tới đó ngay.”

Đi tới cửa gió lạnh thổi Lâm Hành run một cái, mới phát hiện không có mặc áo khoác, quay lại lấy áo khoác mặc vào rồi cầm chìa khóa xe bước nhanh xuống lầu. Gió lạnh thấu xương, Lâm Hành lòng tràn đầy vui sướng, cả người ấm lên. Anh nhếch khóe miệng mở cửa xe jeep ra bước vào, đạp ga một cái, khói đen bốc lên xe jeep lao về phía trước.

Cổ tổng quả nhiên tìm tới đây.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Hành: Vợ yêu ngàn dặm tìm chồng.

42. Chương 42

Cậu ba tự phụ lạnh lùng nhà họ Cổ cùng một cái vali đứng chung một chỗ, cậu mặc một cái măng tô dài, đứng đơn độc, hoàn toàn không hợp với thế giới bên ngoài.

Lâm Hành nhanh chân đi tới kéo Cổ Cảnh Ngôn vào trong lòng, Cổ Cảnh Ngôn theo bản năng bị dọa một chút, ngay khi cảm nhận được mùi hương của Lâm Hành thì ngẩng đầu, cả người thả lỏng, “Anh Lâm?”

Lâm Hành bọc cậu như một con gấu, một tay nắm tay Cổ Cảnh Ngôn, tay kia kéo vali, “Có lạnh không? Mặc ít thế?”

“Không lạnh.” Cổ Cảnh Ngôn nói, “Không phải anh bị cảm sao? Còn khó chịu hơn em nữa.”

Lâm Hành ôm lấy Cổ Cảnh Ngôn nhanh chân xuyên qua quảng trường nhỏ đến trước xe, kéo mở cửa xe đẩy mạnh Cổ Cảnh Ngôn vào, đặt vali ở đằng sau. Lên ghế lái, xoa tay lên lồng ngực một lát rồi mới ôm mặt Cổ Cảnh Ngôn, “Hôm nay hạ sốt rồi, không có chuyện gì đâu.”

Cổ Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Lâm Hành, ánh mắt lạnh lùng chứa ý cười.

“Nhìn cái gì?” Lâm Hành dí sát vào mặt cậu, nhìn kỹ mắt Cổ Cảnh Ngôn, tiếng nói trầm thấp.

“Anh đen rồi.” Cổ Cảnh Ngôn qua một lúc lâu mới nói.

Lâm Hành nhanh chóng hôn một cái lên môi cậu, vẫn còn nhìn Cổ Cảnh Ngôn chăm chú, hàng lông mi dày của Cổ Cảnh Ngôn rũ xuống, mặt đỏ lên, “Lái xe đi, đừng nhìn em nữa.”

Lâm Hành thấy cậu đáng yêu quá, tay hạ xuống ghì chặt gáy Cổ Cảnh Ngôn làm sâu hơn nụ hôn này. Hôn xong, Lâm Hành bắt hơi một cái rất kêu, anh lập tức dời mặt đi.

“Không thể lấy cho em.” Lâm Hành lái xe ra ngoài, nói, “Muốn ăn cái gì? Sao lại đi tàu lửa đến đây?”

“Sân bay bên này không có chuyến bay nào cả.”

Nghĩ tới điều kiện xe lửa bây giờ, Lâm Hành có chút đau lòng, “Ngồi bao lâu?”

“Mười tiếng.” Cổ Cảnh Ngôn nói, “Về nhà nghỉ trước đi, em muốn đi tắm.”

Lâm Hành đau lòng muốn chết, Tiểu Cố chen lấn trên xe lửa đông như mắc cửi tận mười mấy tiếng. Đến khách sạn, Cổ Cảnh Ngôn xuống xe nhìn chung quanh, quay đầu nhìn Lâm Hành, “Anh ở đây à?”

“Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi tìm khách sạn.”

Cổ Cảnh Ngôn vươn tay định cầm hành lý, Lâm Hành nắm lấy tay Cổ Cảnh Ngôn, một tay nắm một tay xách hành lý lên lầu ba. Chỗ này tuy rằng điều kiện hơi tệ, nhưng nước nóng đầy đủ.

“Anh ở một mình sao?” Cổ Cảnh Ngôn vào cửa nhìn thấy quần áo của Lâm Hành vứt lung ta lung tung trong căn phòng đơn sơ.

“Trợ lý về rồi, không chịu được khí hậu bên này.”

Cổ Cảnh Ngôn gấp gọn quần áo cho Lâm Hành đặt ở cuối giường, trong phòng không có chút hơi ấm, ai mà ngờ được mới qua mùa hè mà đã có tuyết?

“Em mang thuốc cảm cho anh này.” Cổ Cảnh Ngôn mở vali ra, lấy ra một hộp thuốc, bên trong thuốc cảm cúm, thuốc kháng sinh, thuốc chống chênh lệch độ cao, đầy đủ mọi thứ.

Lâm Hành nhìn Cổ Cảnh Ngôn chỉ muốn cười, Cổ Cảnh Ngôn mặc sơ mi bên trong, Lâm Hành ôm cậu qua hôn một cái. Vươn tay cởi nút áo khoác Cổ Cảnh Ngôn, hơi bất ngờ, Cổ Cảnh Ngôn còn mặc một bộ âu phục bên trong. Một bộ âu phục màu đen tuyền, còn có cả cà vạt.

Ngón tay Lâm Hành lướt trên chiếc cà vạt, cắn xuống cảm Cổ Cảnh Ngôn, “Mặc đẹp vậy?”

“Em hợp ở thành phố S.” Mặt Cổ Cảnh Ngôn hơi nóng, giấy dựa, “Anh bệnh mà, em tới thẳng luôn, chưa kịp thay quần áo.”

Lâm Hành hôn lần thứ hai, rất mãnh liệt. Cổ Cảnh Ngôn chần chờ chốc lát, giơ tay nắm eo Lâm Hành.

Lâm Hành đè Cổ Cảnh Ngôn lên giường mới lấy lại lý trí, quay đầu hắt hơi một cái, “Không được hôn nữa, lây cho em, chắc anh đau lòng chết mất.”

Anh rất thích Cổ Cảnh Ngôn mặc âu phục, là kiểu đồ tay như vậy, đen tuyền làm tôn lên làn da trắng như ngọc của Cổ Cảnh Ngôn, có cảm giác rất cảm dục.

Cổ Cảnh Ngôn thấy buồn cười, giơ tay đặt trên mặt.

Lâm Hành nhìn âu phục của cậu, rất dụ người, anh bây giờ cực kỳ muốn ra tay với Cổ Cảnh Ngôn.

“Đi tắm đi.” Lâm Hành buông cậu ra, chỉnh lại áo khoác, “Tắm xong đi ra ngoài ăn cơm, đừng mặc âu phục, mỏng lắm.”

“Ừm.” Cổ Cảnh Ngôn bị hôn mặt đỏ tới mang tai, đi vào phòng tắm.

Lâm Hành lấy một viên thuốc cảm Cổ Cảnh Ngôn mang đến ra uống, rồi xem hành lý của Cổ Cảnh Ngôn, “Tiểu Cảnh, đồ dày của em chỉ có một cái áo khoác thôi à?”

Cách âm không tốt, bên ngoài nói chuyện trong phòng tắm có thể nghe được.

“Ừm.”

Lâm Hành tìm áo lông và quần bò trong hành lý của mình, “Vây em mặc đồ của anh trước đi.”

Cổ Cảnh Ngôn tắm xong thò đầu ra, đôi mắt trong veo, mặt ửng đỏ, “Đưa quần áo cho em.”

Lâm Hành nhìn thấy thiếu chút nữa hóa thân làm sói, giải quyết Cổ Cảnh Ngôn ngay tại chỗ. Anh đưa áo lông và quần bò tới, nói, “Mới vừa tắm xong, còn chưa mặc khăn bông, nhanh mặc vào đi.”

Cổ Cảnh Ngôn mặc quần áo vào.

Trong lúc đó, Lâm Hành nhìn thấy trên eo cậu có hàng chữ màu xanh lam, vươn tay cầm eo Cổ Cảnh Ngôn. Cổ Cảnh Ngôn quay đầu lại, Lâm Hành kéo áo lông lên Cổ Cảnh Ngôn chữ cái trên đó.

“Xăm khi nào đây?” Một chữ L. “Làm cái này làm gì? Có đau không?”

Cố Cảnh Ngôn vội vã kéo quần lên, kéo áo xuống che, “Xăm chơi thôi, không đau.”

Lâm Hành nhất thời không biết nên có sắc mặt gì, tâm tình rất phức tạp, vì thế anh không lên tiếng. Đốt một điếu thuốc dựa lên giường, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Sắc trời âm u.

Cố Cảnh Ngôn mặc quần, nửa quỳ ở bên giường nhìn Lâm Hành, “Anh không thích sao?”

Lâm Hành dập tắt thuốc, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Em muốn nghe anh nói thật?”

Cố Cảnh Ngôn có chút sốt sắng. “Ừm.”

“Đau lòng.” Lâm Hành ấn Cố Cảnh Ngôn vào trong ngực, “Con mẹ nó anh ——” có tài cán gì? Mà để Tiểu Cố tổng làm đến mức này?

Tay anh hạ xuống, Cố Cảnh Ngôn sợ người ta chạm vào người như thế, mà lại dám đi làm hình xăm. Lâm Hành sờ lên hình xăm của Cố Cảnh Ngôn, lòng nặng trĩu.

“Anh Lâm.” Cố Cảnh Ngôn nằm trên bả vai Lâm Hành, “Em vốn định xăm lên ngực, nhưng lại không muốn người khác nhìn thấy.”

Lâm Hành trở mình đè Cố Cảnh Ngôn lên giường, ngón tay cái chà sát lên mặt Cố Cảnh Ngôn, “Bây giờ em muốn ăn cơm hay là muốn làm một lần rồi mới ăn cơm?”

Đuôi mắt Cố Cảnh Ngôn giương lên, chủ động giơ tay ôm cổ Lâm Hành đè xuống.

Rất tốt, em ấy lựa chọn làm một lần rồi mới đi ăn cơm.

Tay Lâm Hành nâng bụng Cố Cảnh Ngôn lên, phía sau dập diu lên xuống. Cố Cảnh Ngôn thở dốc, quay đầu lại, “Hôn em.”

Lâm Hành hôn môi với cậu, như vậy anh có thể kề sát với hình xăm của Cố Cảnh Ngôn.

Trên người Cố Cảnh Ngôn còn mặc áo của Lâm Hành, áo bị cuốn lên, vòng eo thanh tú lộ ra. Lâm Hành sờ cậu, giọng khàn khàn, “Gần đây không có anh, em có tự làm cho mình hay không?”

“Không có anh ——” Cố Cảnh Ngôn hoãn một hơi, bị Lâm Hành làm đến nỗi giọng run rẩy, thở không nổi. Nhanh quá, cậu nhắm mắt lại.

“Cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn vùi mặt trong cánh tay Lâm Hành kêu thành tiếng, một lúc sau mới hoãn lại đây, cậu và Lâm Hành cũng kết thúc, bây giờ không phải năm phút nữa.

“Em mới vừa nói cái gì? Anh không nghe rõ.” Lâm Hành lấy giấy lau thứ trên tay, hôn một cái lên gáy Cố Cảnh Ngôn, “Lặp lại lần nữa.”

“Không có anh, em sẽ không nghĩ đến chuyện này.” Cố Cảnh Ngôn nói giọng ngắt quãng.

Lâm Hành đốt một điếu thuốc, đưa đến bên mép Cố Cảnh Ngôn, “Hút thuốc không?”

Cố Cảnh Ngôn hút thuốc, cũng có nghiện thuốc lá.

Sau khi hết một điếu thuốc.

Cố Cảnh Ngôn dựa vào trong lòng Lâm Hành, hút một lúc, còn lại một đoạn cậu đưa lại cho Lâm Hành. “Bị cảm thì hút ít thôi.”

Lâm Hành cũng rất nghe lời, dập tắt thuốc ngay rồi ném vào thùng rác.

Tay dài ôm lấy Cố Cảnh Ngôn, “Anh đi xăm ở bụng dưới nhé?”

Cố Cảnh Ngôn nhất thời không phản ứng kịp, quay đầu lại, “Cái gì?”

“Anh xăm tên của em ở bụng dưới nhé?” Lâm Hành kéo tay Cố Cảnh Ngôn, đặt lên một vị trí không được lành mạnh, “Nơi này, thế nào?”

Cố Cảnh Ngôn cấp tốc lắc đầu, “Không được thấp như vậy.”

“Hả?”

Mặt Cố Cảnh Ngôn còn hơi nóng, “Anh đừng xăm.”

“Em xăm được mà lại không cho anh xăm?”

Cố Cảnh Ngôn đứng dậy, “Em đi tắm.”

Mới vừa rồi Lâm Hành không mang bao, hai người kích động làm một lần. Lúc Cố Cảnh Ngôn đứng dậy thì cảm thấy có cái gì chảy ra, cậu cấp tốc tìm quần áo, người liền bị ôm ngang lên.

Lâm Hành ôm Cố Cảnh Ngôn đi vào phòng tắm, nói, “Anh rửa cho em.”

Hai cái chân thon dài trắng nõn, vật kia ở bên ngoài để lại hình ảnh quá kích thích.

Vốn Lâm Hành đang còn muốn làm một lần trong phòng tắm, không biết làm sao thấy điều kiện phòng tắm quá đơn sơ, Lâm Hành không muốn làm tội Cố Cảnh Ngôn. Tắm xong, Cố Cảnh Ngôn mặc áo khoác của Lâm Hành, hơi rộng, quần bò cũng rộng.

Có cảm giác như thời trang thập niên tám mươi chín mươi, Lâm Hành khoác tay lên vai Cố Cảnh Ngôn, lúc ra ngoài thì trời đang mưa, anh đẩy Cố Cảnh Ngôn lên ghế phó lái. Đi vòng qua, nói, “Ăn lẩu nhé?”

Đồ ăn bên này Lâm Hành không quen, Cố Cảnh Ngôn cũng giống vậy. Món lẩu ăn được một nửa, Lâm Hành liền đứng dậy đi ra ngoài, Cố Cảnh Ngôn gọi điện thoại cho trợ lý bàn giao công việc.

Chuyện làm ăn tương đối nhiều, cuộc họp ở thành phố S còn chưa kết thúc cậu đã tới đây, nên bảo trợ lý làm thay. Gọi điện thoại chừng nửa tiếng, Lâm Hành vào cửa đem một hộp cơm giữ ấm đến trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Ăn không nổi nữa thì thôi, ăn cái này đi.”

Cố Cảnh Ngôn cúp điện thoại, mở ra hộp giữ ấm thì thấy món mì quen thuộc.

“Ở đâu ra vậy?”

“Em thử xem.”

Cố Cảnh Ngôn cầm bát lên xới mì qua, vừa vào miệng liền ngẩng đầu, “Anh làm sao?”

“Ăn được không?”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, vùi đầu ăn mì, đôi mắt mỗi một. “Mùi vị anh làm rất đặc biệt.” Cố Cảnh Ngôn dừng lại, nói, “Độc nhất vô nhị.”

Đánh giá cao nhất luôn.

Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn ở Tây Ninh ba ngày, Lâm Hành có tới một địa điểm nữa, sáng sớm Cố Cảnh

Ngôn dọn hành lý. Lâm Hành rất lười thôi, bên cạnh không có ai là anh có thể biến chỗ mình ở thành ổ chó.

“Đi từ sân bay Hàm Dương, có chuyến bay.” Lâm Hành đi vào phòng vệ sinh xả nước, ló đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn.

“Anh ở đây tới ngày mấy thì xong?”

“Tầm 10 tháng 8.”

“Vậy em ở với anh đến 10 tháng 8 rồi về.”

Lâm Hành dừng lại, mặc quần vào mới rửa tay, “Hơn nửa tháng đấy, bên kia thông thả lắm à?”

“Em có mang laptop theo rồi, tài liệu cuộc họp em sẽ gửi cho bên đó.” Cố Cảnh Ngôn xếp quần áo đang hoang bỏ vào trong vali, “Nếu như cái này mà còn làm không được thì cần đám vô dụng kia làm gì?”

Lâm Hành: “...”

“Về cho con bú thì hơn.”

Cố tổng trâu bò thật!

“Nếu em không về vội thì hay quá, hai ngày nay nhiệt độ ấm lên, chúng ta có thể đi chơi luôn.”

“Tùy anh thôi.”

Lâm Hành thấy Cố Cảnh Ngôn thực sự đa nhân cách mà, Cố Cảnh Ngôn một mặt thì cay nghiệt lạnh lùng nghiêm nghị, một mặt thì mềm mỏng đáng yêu. Lâm Hành đi tới hôn Cố Cảnh Ngôn một cái, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, “Hôm nay mấy giờ đi? Em muốn đi Thập Nhĩ Tự.”

“Thời gian không quy định, muốn đi đâu cũng được.”

Lâm Hành không có tín ngưỡng gì, đời này của anh lang thang khắp chốn, anh cho rằng cầu trời đất không bằng cầu chính mình. Nếu như mình kiên trì, đến trời đất cũng phải nhường đường. Còn nếu mình e sợ thì trời đất sẽ bắt nạt mình.

Lâm Hành không nghĩ tới Cố Cảnh Ngôn sẽ tin mấy thứ này, anh đi sau Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn thành kính quỳ lạy, giống như một tín đồ địa phương. Tiết trời âm dần, cậu mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen. Sạch sẽ như mặt trời mọc trên cao nguyên, sạch sẽ đến sáng ngời.

Đến đại diện, Cố Cảnh Ngôn kéo Lâm Hành đi vào trong, “Quỳ với em một lần.”

Lâm Hành quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, tiếng đọc kinh xa xa truyền đến, thế gian đều yên tĩnh.

“Đây là em cầu cho một đời.” Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, mắt của cậu cực kỳ đẹp. Biết là không có kiếp sau, không có luân hồi, biết rằng chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi này thôi, cậu vẫn không chùn bước đi đến nơi này, nơi này có Lâm Hành, có mạng sống của cậu. “Lâm Hành, em yêu anh.”

43. Chương 43

Lâm Hành sờ sờ cái trán đỏ lên của Cố Cảnh Ngôn, anh rất bất ngờ, Cố Cảnh Ngôn đã tự sát. Bọn họ có thể gặp gỡ ở đây, là do Cố Cảnh Ngôn dùng mạng mình để đổi lấy.

Lâm Hành cùng Cố Cảnh Ngôn trịnh trọng quỳ xuống dập đầu lạy, người trước mặt đem trái tim mình dâng lên cho anh, Lâm Hành phải nhận chứ.

Lúc ra cổng, Lâm Hành nắm chặt tay Cố Cảnh Ngôn. Mặt trời lên cao, bầu trời cao nguyên rất sáng sủa, trời xanh mây trắng gần trong gang tấc, Lâm Hành đi tới khúc quanh. Giơ tay che mặt Cố Cảnh Ngôn, cúi người hôn Cố Cảnh Ngôn, ngón tay cái chà sát lên mặt Cố Cảnh Ngôn, “Cố Cảnh Ngôn.”

Mắt Cố Cảnh Ngôn trong suốt sạch sẽ.

“Anh yêu em.” Lâm Hành trịnh trọng, đôi mắt thâm thúy nhìn Cố Cảnh Ngôn thật kỹ.

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ôm lấy Lâm Hành, ngón tay cậu run rẩy.

“Anh Lâm?”

Lâm Hành hôn một cái lên tóc Cố Cảnh Ngôn, cười nói, “Không yêu em đợi em lâu như vậy làm gì? Anh ăn no ngủ khỏe sao? Hay là em có hiểu lầm gì với tình cảm của anh à?”

Cố Cảnh Ngôn im lặng, siết chặt quần áo Lâm Hành.

“Nhiều người lắm đấy, ôm ôm ấp ấp cái gì.” Trong giọng nói của Lâm Hành chứa ý cười, ôm lại Cố Cảnh Ngôn, “Chủ động thế?”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu hôn lên môi Lâm Hành, có người nhìn sang, Cố Cảnh Ngôn buông ra. Kéo Lâm Hành bước nhanh đi xuống, Lâm Hành một tay dắt túi, đi đằng sau cậu.

Ánh nắng mặt trời rất vừa vặn, bọn họ chen chúc trong đám đông. Bọn họ là đồng tính, nắm tay cũng rất thân nhiên, dần dần cũng chẳng có ánh mắt khác thường nào nữa. Sau khi lên xe, Cố Cảnh Ngôn quay người ôm lấy Lâm Hành chủ động hôn.

“Anh Lâm.”

Hai người hôn xong tựa trên ghế ngắm mặt trời, ánh nắng chiếu xuống, cách kính chắn gió chiếu vào da thịt, nóng rực, giống như tình yêu của bọn họ.

Lâm Hành vươn tay xoa đầu Cố Cảnh Ngôn, quay đầu nhìn cậu chăm chăm, “Đứa ngốc.”

Cố Cảnh Ngôn đúng là tên ngốc, là tên ngốc nhất trên đời, về mặt tình cảm, cậu chẳng hề cho mình chút đường lui. Cậu chẳng hề chùn bước tiếp cận Lâm Hành, không cần biết tương lai ra sao, cậu đặt cả số mệnh của mình lên người Lâm Hành.

Cậu chưa hề nghĩ tới, nếu như Lâm Hành không yêu cậu, cậu phải làm sao? Cậu không nghĩ tới, nếu như cậu trọng sinh trở lại vẫn không thể ở bên Lâm Hành thì phải làm sao?

Dù cho không còn gì cả, dù cho chán nản khôn cùng, dù cho một đời cũng không có được anh, không có được tình yêu. Cố Cảnh Ngôn nghĩ, chỉ cần ở bên cạnh Lâm Hành, nhìn anh thôi, thì làm bạn bè cũng tốt rồi.

Nhưng Lâm Hành yêu cậu, tim Cố Cảnh Ngôn cũng run cả lên, Lâm Hành yêu cậu.

“Cười cái gì?” Ngón tay cái của Lâm Hành chà sát lên mặt Cố Cảnh Ngôn, vết sẹo trên mặt đã nhạt dần.

“Tâm trạng tốt.”

“Tốt cỡ nào?”

Ánh nắng hắt vào mặt Cố Cảnh Ngôn, chói đến nỗi không mở nổi mắt, Lâm Hành giơ tay che trên mặt Cố Cảnh Ngôn, nhìn hàng lông mi dày như lông vũ của Cố Cảnh Ngôn.

“Giống như ăn được viên socola ngọt nhất trên đời.”

Đệt! Lâm Hành hí mắt, bạn trai của anh ngọt thế này.

“Ngọt nhất là ngọt cỡ nào?”

Cố Cảnh Ngôn rất ít khi nói mấy lời sến sẩm, nói xong cũng lập tức quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, “Đi đâu đây?”

“Đi vào tim em.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lâm Hành ôm Cố Cảnh Ngôn lại rồi hôn sâu, giọng nói trầm thấp ý tứ sâu xa, “Ngọt không?”

Cố Cảnh Ngôn không muốn trả lời câu hỏi này, cậu cố gắng dời tầm mắt, “Bên ngoài có người nhìn đó.”

“Nhìn thì nhìn, anh hôn vợ anh mấy người đó ghen tị à?”

Giữ lại chút mặt mũi đi anh ơi!

Buổi chiều phải đến thành phố bên cạnh, không có máy bay, Lâm Hành lái xe. Đường núi hiểm trở, đường xá xóc nảy, Cố Cảnh Ngôn hơi say xe, dựa vào ghế ngủ. Lâm Hành dừng xe bên đường lấy chân đạp lên người Cố Cảnh Ngôn, lúc về lại chỗ thì Cố Cảnh Ngôn mở mắt ra, đột nhiên nắm lấy tay Lâm Hành.

“Anh đây.” Lâm Hành nói.

Cố Cảnh Ngôn cũng không có tỉnh hẳn, theo bản năng buông tay ra, “Ừm.”

“Ngủ đi, đến nơi anh gọi em.”

Cố Cảnh Ngôn lại rơi vào giấc ngủ, lúc tỉnh dậy thì trời đã tối mịt, xe vẫn còn chạy. Cố Cảnh Ngôn ngồi dậy hoạt động cổ, ngoài cửa sổ đen kịt một màu, chỉ có đèn xe chiếu lên mặt đất xi măng phản quang ánh sáng trắng.

“Tới đâu rồi?”

“Còn nửa tiếng nữa là đến thị trấn.” Lâm Hành nói, “Núi bị lở đường sá không thuận tiện, hôm nay không vào thành phố được.”

“Ừm.”

Lâm Hành cầm vô lăng bằng một tay, lấy chai nước đã giữ ấm đưa cho Cố Cảnh Ngôn, “Uống ngụm nước đi.”

Cố Cảnh Ngôn ngoan ngoãn uống nước, quay đầu nhìn Lâm Hành, trong lúc mê man, có cảm giác như bị mắt khổng chế.

“Anh Lâm?”

“Ừm.”

Cố Cảnh Ngôn cầm chai nước ấm, không lên tiếng.

“Làm sao vậy?” Lâm Hành nói, “Đói bụng sao?”

Cố Cảnh Ngôn gật đầu.

“Sắp đến rồi.”

Buổi tối mười giờ bọn họ đến thị trấn, Lâm Hành tìm nơi ở trước, sắp xếp xong hết thì hàng quán bên ngoài đã dẹp. Anh mượn nhà bếp của khách sạn nấu hai tô mì thịt bò, hai người ở trong phòng ăn xong mới sống lại. Cố Cảnh Ngôn ngồi ở ghế sofa gọi điện thoại, Lâm Hành ngồi ở đối diện cũng gọi điện thoại.

Mỗi người làm việc riêng, Lâm Hành một bên nói chuyện gặp khách hàng với Chu Phi, tiện tay khom lưng cởi giày cho Cố Cảnh Ngôn, bỏ đôi bàn chân lạnh lẽo của cậu vào trong lòng mình.

Tiếng của Cố Cảnh Ngôn lập tức dừng lại, trợ lý ở đầu bên kia điện thoại lặp lại hai lần, “Cố tổng?”

“Anh nói đi.”

“Hai ngày nay mẹ cậu ở công ty ăn vạ, tuyên bố nếu như cậu không đến gặp bà thì bà sẽ đi đăng báo.”

“Bảo bà ta đi chết đi.” Thân thể Cố Cảnh Ngôn cứng đờ, Lâm Hành còn đang nói chuyện điện thoại, không chú ý tới bên này. Cố Cảnh Ngôn cố bình tĩnh lại, ngả người ra sau dựa trên ghế sofa, bàn chân được giữ trong lòng bàn tay ấm áp. Nơi này ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, buổi tối lạnh vô cùng.

“Nếu bà ta làm âm ỉ, đối với danh dự của công ty chúng ta không hay lắm?”

“Bảo bà ta lên tòa án đi, tôi có thể cấp chi phí phạt dưỡng.”

“Được.”

“Còn chuyện gì khác không?” Lâm Hành đột nhiên bắt đầu sờ soạng chân cậu, Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu. Thiếu chút nữa kêu thành tiếng, mặt cậu nhanh chóng nóng lên, “Chu Khải Sinh lại đến tìm cậu.”

“Tôi sẽ không gặp anh ta, bảo anh ta cút đi.” Cố Cảnh Ngôn vội vàng cúp điện thoại, định rút chân về nhưng Lâm Hành vẫn đang giữ chặt cá chân cậu.

“Làm gì vậy?”

“Có điểm thi chưa?”

“Anh chưa lấy điểm thi nữa sao?”

“Chưa.” Lâm Hành đã cúp điện thoại, đi tới khom lưng ôm lấy Cố Cảnh Ngôn đặt trên giường, đè xuống hôn Cố Cảnh Ngôn một cái, “Anh thi thế nào?”

“Thứ hai.”

“Cả lớp?”

“Toàn thành phố.”

“Ô hô!” Lâm Hành hôn lên cổ Cố Cảnh Ngôn, “Thứ nhất là ai?”

“Em...” Cố Cảnh Ngôn trốn tránh, “Đừng hôn lên cổ.”

Lâm Hành cởi quần áo Cố Cảnh Ngôn, “Vậy hôn ở đâu? Hửm?”

Cố Cảnh Ngôn bị hôn nóng hết cả người, “Anh Lâm, chúng ta có thể vào cùng trường đại học rồi.”

Năng lực học tập của Lâm Hành rất mạnh, vượt ra khỏi dự tính của Cố Cảnh Ngôn.

“Tất nhiên.” Lâm Hành tiếp tục hôn, “Sao em không làm mua sắm trực tuyến? Em biết cái trò này ở tương lai sẽ kiếm lời rất ghê gớm mà.”

“Sợ hiệu ứng bướm bướm.” Quần áo Cố Cảnh Ngôn bị cởi, trên người cậu lập tức nổi da gà, lạnh quá đi. Lâm Hành mặc lại đồ cho Cố Cảnh Ngôn, nằm xuống, ôm lấy Cố Cảnh Ngôn.

“Không làm sao?” Cố Cảnh Ngôn nhìn sang.

“Về mặt gì đây? Thất vọng lắm à?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu nguầy nguậy.

Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, “Em muốn làm thì nói, anh dùng tay.”

Cố Cảnh Ngôn tiếp tục lắc đầu, nhưng có chút mơ hồ, Lâm Hành nhìn vào mắt cậu, hôn một cái lên lông mi, “Lạnh lắm, em mà bệnh thì anh đau lòng, trò chuyện chút đi.”

Cố Cảnh Ngôn ngượng ngùng, vùi trong ngực Lâm Hành.

Trọng sinh rồi cuộc là thế giới cũ, hay là thế giới song song? Thật ra bọn họ cũng không nói được. Cố Cảnh Ngôn cố hết sức không thoát ly quỹ đạo của đời trước quá nhiều, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Hành kỳ thực cũng muốn như vậy, cho nên anh vẫn lựa chọn nghề nghiệp của đời trước.

“Anh muốn làm bất động sản không?” Cố Cảnh Ngôn đột nhiên hỏi. “Em nhớ lúc trước anh cũng có làm.”

Lâm Hành chỉ cùng Chu Phi nhảy vào mấy tòa nhà, rất nhanh liền thu tay rồi.

“Em muốn làm?”

“Em không làm.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Trong tay em có một mảnh đất, chuyển cho anh.”

“Tại sao?”

“Không muốn thay đổi quá nhiều.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Không có hứng thú làm phương diện này.”

Đất này là Cố Cảnh Ngôn đào ra từ nhà họ Bạch, cậu nhất định phải cho Lâm Hành, nhưng vẫn không biết phải dùng cách gì.

“Đổ bao nhiêu tiền?”

“Tám trăm vạn.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Bên bờ sông í.”

Tương lai còn lên gấp trăm lần.

“Anh với em hợp tác à?”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu nhìn Lâm Hành, mắt sáng rực, “Anh muốn hợp tác với em?”

“Nếu như em không muốn tham dự, anh chia cổ phần cho em.” Lâm Hành nói, “Treo cái tên thôi, còn đâu anh làm tất.”

“Được.”

Hai người buổi tối không hề làm gì cả, chỉ thuần khiết tán gẫu. Chiều hôm sau, Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn mới đến nơi, người nói chuyện làm ăn với Lâm Hành là ông chủ họ Lý của công ty vận tải, hơn ba mươi tuổi, cực kỳ nhiệt tình.

Cơm tối ông chủ Lý và Lâm Hành liêu mạng uống hai cân rượu, liền bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Cố Cảnh Ngôn rót cho Lâm Hành một ly nước nóng, đặt trước mặt Lâm Hành.

“Buổi tối cùng anh đến hộp đêm vui đùa một chút, anh bao tất.”

Cố Cảnh Ngôn liếc Lâm Hành một cái, Lâm Hành nói, “Hộp đêm thì không đi được, ngày khác anh đến thành phố C, Chu tổng dẫn anh đi chơi.”

“Có ý gì? Xem thường anh à.”

“Vợ ở nhà quản nghiêm lắm.” Lâm Hành nói.

Lý tổng nhìn chằm chằm Lâm Hành nửa ngày, “Em trai, em cũng không lớn lắm nhỉ? Vậy mà đã kết hôn rồi sao?”

“Hơn hai mươi hai rồi.” Lâm Hành chém gió, nói, “Người nhà em dữ lắm, dám đi tới cái nơi đó mà bị phát hiện ra là em bị quỳ bàn giặt ngay.”

“Em như vậy là không được rồi, phải lật đổ chứ. Đàn ông ở bên ngoài xã giao, sao có thể không đi? Vợ em là thiếu quản giáo rồi.”

Phụt!

Cút mẹ ông đi!

Lâm Hành suy tư húp canh, “Sao em nỡ lòng quản giáo được, vợ là tâm can mà, phải được cưng chiều.”

Tai Cố Cảnh Ngôn ửng hồng, vùi đầu húp canh.

“Có con chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy các em mới tân hôn thôi, qua mấy năm nữa em hết suy nghĩ đó liền.”

Lâm Hành cười lắc đầu, cho dù có qua chục năm, anh cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.

Trước lời từ chối cực kỳ chính nghĩa của Lâm Hành, Lý tổng liền từ bỏ ý nghĩ dẫn Lâm Hành đi ăn chơi cờ bạc, ngược lại đặt phòng khách sạn, đưa Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn về, còn rất tri kỉ đặt tận hai phòng.

“Một phòng là đủ rồi.” Lâm Hành nói.

“Sao có thể oan ức em với thư ký ở chung được, không sao đâu, không bao nhiêu tiền cả.” Tay mập của Lý tổng vỗ một cái lên vai Lâm Hành, rồi đẩy anh tới cầu thang. Lâm Hành chỉ giới thiệu Cố Cảnh Ngôn là người đi cùng, Lý tổng liền tự động xếp Cố Cảnh Ngôn vào hàng ngũ thư ký.

Lâm Hành nhìn Cố Cảnh Ngôn, gương mặt thanh tú của Cố Cảnh Ngôn lạnh tanh, lướt qua anh đi về phía trước.

“Để thư ký của em đi đi, buổi tối anh kiếm em gái đẹp cho em, sẽ không để cho em dẫu biết đâu.” Lý tổng ôm lấy vai Lâm Hành vai, hèn mọn nói. “Bảo đảm an toàn.”

“Anh đừng mà.” Lâm Hành nói, “Cảm ơn ý tốt của anh, cái này thật sự không được đâu.”

Lý tổng cho là Lâm Hành khách khí, đàn ông nào mà không háo sắc? “Anh biết em mà, anh đi trước nhé, chúc em có một buổi tối tốt đẹp.”

Tốt đẹp cái rắm!

Lâm Hành còn chưa nói gì, Lý tổng lắc lắc cái mông to mọng nhanh chóng đi ra ngoài.

Lâm Hành chạy vài bước đuổi theo Cố Cảnh Ngôn, khoác tay lên vai Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn quay đầu lại, giọng lạnh nhạt, “Em gái đẹp?”

“Ông xin rồi.” Lâm Hành ôm vai Cố Cảnh Ngôn về phòng, “Trái tim của anh cho vợ hết rồi, chỗ đâu chứa lại cho người khác.”

Cố Cảnh Ngôn làm thình, Lâm Hành lấy chìa khóa ra mở cửa, hôn một cái lên tai Cố Cảnh Ngôn, “Người ta nói thích một người chỉ có kỳ hạn bảy năm, nhưng anh thì không. Kiếp trước anh đợi em mười ba năm, kiếp này, anh có cả một đời.”

Lâm Hành đá cửa, nắm eo Cố Cảnh Ngôn hôn một cái. Cố Cảnh Ngôn tránh thoát, ngẩng đầu, “Anh muốn kết hôn không? Rồi có con đấy.”

“Em sinh hả?” Lâm Hành cắn vành tai Cố Cảnh Ngôn, nghiêng răng nghiêng lợi, đứa nhỏ ngốc nghếch này nghĩ gì thế? “Nếu em muốn sinh thì chúng ta sinh một đứa.”

44. Chương 44

Cố Cảnh Ngôn tất nhiên là không sinh con được, không có loại công năng kia, chỉ bị Lâm Hành kiên quyết làm một trận rồi kết thúc cái đề tài này.

Tính khí Lâm Hành không được tốt lắm, tính chiếm dục rất mạnh, chắc chỉ có mình Cố Cảnh Ngôn chịu được anh.

Hai người từ Thanh Hải rồi đến Tân Cương, rồi Cam Túc, lo xong chuyện xong xuôi đã đến giữa tháng tám. Lâm Hành ban đầu định cho Cố Cảnh Ngôn về nhà, đi cùng với anh thì tội cậu quá, kết quả Cố Cảnh Ngôn không rời nửa bước. Nói tới thì cậu làm thình, Lâm Hành cũng đau lòng.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đi học, Lâm Hành bỏ xe luôn, cùng Cố Cảnh Ngôn bay thẳng đến thành phố C.

Người nhận điện thoại chính là trợ lý của Cố Cảnh Ngôn, một người đàn ông còn rất trẻ, Lâm Hành chăm chú nhìn thêm. Xe đi đến trước nơi ở của Cố Cảnh Ngôn, Lâm Hành vừa định đi lấy hành lý, thì người trợ lý kia đã nhanh chóng chạy tới cầm hành lý chạy lên lầu.

Lâm Hành tự dừng lại thấy tên trợ lý không vừa mắt ấy nhỉ?

Lâm Hành cùng Cố Cảnh Ngôn lên lầu, tới cửa, Cố Cảnh Ngôn nhận hành lý nói, “Anh đi về trước đi.”

Trợ lý rời đi, Lâm Hành quay lại nhìn.

Cố Cảnh Ngôn nhú mày, rất nhanh liền thôi, cậu biết tính mình rất chi li, “Buổi tối qua nhà anh ăn cơm hả?”

“Trợ lý của em bao nhiêu tuổi? Có đối tượng chưa?” Lâm Hành ngả mình lên ghế salông, suy tư.

“Có rồi.” Cố Cảnh Ngôn bây giờ cau mày thật.

“Không phải gay chứ?”

“Không phải.” Cố Cảnh Ngôn lấy ra một chai nước từ trong tủ lạnh vặn ra uống một hớp, kìm nén buồn bực.

Lâm Hành vẫn thấy khó chịu, Cố Cảnh Ngôn không thể tìm một trợ lý xấu hơn được hả? Suy nghĩ kỹ lại, sắc mặt mình lúc ghen chắc tởm lắm. Anh đứng dậy đi lấy một chai nước, vặn ra, “Nhìn cũng đẹp trai phết?”

Cố Cảnh Ngôn giơ tay ném chai nước, nhưng dường như chỉ trong nháy mắt, Cố Cảnh Ngôn liền nhào tới đỡ chai nước lại.

Lâm Hành một tay sờ Cố Cảnh Ngôn, một tay nắm lấy chai nước, ngược mắt, “Làm gì vậy?”

Cố Cảnh Ngôn thoát khỏi người Lâm Hành, xoa xoa mi tâm, dời tầm mắt, “Không có gì.”

“Cố Cảnh Ngôn.” Lâm Hành thu lại tâm tình, giọng cũng không lớn, nhưng rất nặng.

Cố Cảnh Ngôn mím môi, “Lâm Hành.”

“Chuyện gì?” Lâm Hành lặp lại một lần.

Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào, cậu im lặng chốc lát, đi lấy hộp thuốc lá.

“Trả hộp thuốc lá đây.” Lâm Hành mở miệng.

Cố Cảnh Ngôn buồn bực, ném hộp thuốc lá lên bàn, hừ một tiếng.

“Nhìn anh.”

Cố Cảnh Ngôn cảm nhận được Lâm Hành đang khó chịu, ngẩng đầu.

“Có ý gì?” Lâm Hành ép hỏi.

“Anh ta đẹp trai lắm phải không?” Cố Cảnh Ngôn lờ ra khỏi miệng cảm thấy thật ngu ngốc, dù sao bên trong cũng là linh hồn ba mươi tuổi, tự dưng nói mấy lời chua loét.

“Lại đây.” Nét âm trầm trong ánh mắt Lâm Hành dần tản đi, anh bình tĩnh lại.

Nhìn nhau một lúc, Cố Cảnh Ngôn đứng dậy đi tới trước mặt Lâm Hành. Lâm Hành nắm eo Cố Cảnh Ngôn, kéo cậu tới rồi ấn lên ghế salông, “Người đang ghen chẳng lẽ không phải anh? Hả? Tiểu Cố tổng?”

Cố Cảnh Ngôn dừng lại, Lâm Hành cắn lên cổ cậu, “Để trợ lý đẹp trai như vậy ở bên cạnh, anh hẹp hòi chút còn không được sao? Em dỗi cái gì hả?” Cố Cảnh Ngôn nổi nóng cũng rất đáng yêu, tự mình ném chai nước nhưng lại sợ ném trúng anh nên nhào tới đỡ.

“Anh ta là trai thẳng, có bạn gái.” Cố Cảnh Ngôn giãy dụa, lên tiếng.

“Ồ?” Lâm Hành buông Cố Cảnh Ngôn ra, lấy ngón tay chà sát lên mặt cậu, “Theo ý em thì là trai thẳng, nhưng theo ý anh thì lại có nghĩa là anh ta có ý với người khác rồi?” (*)

(*) Chỗ này theo mình hiểu thì có nghĩa là: Cố Cảnh Ngôn nói trợ lý là trai thẳng và có bạn gái rồi, ý bảo Lâm Hành đừng có mà mơ tưởng nữa.

Cố Cảnh Ngôn đuối lý, im lặng.

“Ăn ý quá nha Cố tổng.” (*)

(*) Bản gốc là “song tiêu”, có nghĩa là mũi tên hai chiều, tức là Cố Cảnh Ngôn ghen và Lâm Hành cũng ghen lại.

Điện thoại vang lên, Lâm Hành mới buông Cố Cảnh Ngôn lấy điện thoại, người gọi tới là ba anh, Lâm Hành bắt máy, “Ba.”

“Đang ở đâu đấy? Về chưa?”

“Vừa tới thành phố C, đang ở chỗ Cố Cảnh Ngôn.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng chừng nửa phút, Lâm Hướng Phong nói, “Buổi tối cùng tới dùng cơm đi.”

“Dạ.”

“Ba chuẩn bị thêm vài món.”

Cúp điện thoại, Lâm Hành đứng dậy xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, “Qua đó đi, ba mẹ anh đang chờ.”

“Em đi thay đồ.” Cố Cảnh Ngôn nói xong rồi tiến vào phòng ngủ.

Nhiệt độ thành phố C vẫn còn rất cao, Cố Cảnh Ngôn đổi sang áo thun cùng quần bò, cậu phơi nắng không bị đen, vẫn trắng nõn.

Lâm Hành lái xe, vẫn là chiếc Audi màu trắng của Cố Cảnh Ngôn, lúc ra cửa một chiếc Ferrari lướt qua người, Lâm Hành liếc nhìn chỗ ghế tài xế, có hơi quen. Anh thu tầm mắt lại, một tay nắm vô lăng đi vào đường chính, “Chiếc xe kia có phải bạn em không?”

“Cố Thần Phong.” Cố Cảnh Ngôn mở miệng.

“Ai?”

“Con trai cả của Cố Trường Minh.”

Lâm Hành im lặng một lúc mới nói, “Hắn có nhà ở đây?”

“Hắn tới tìm em.”

Lâm Hành quay đầu lại, Cố Cảnh Ngôn nói câu này nghe như người ngoài cuộc, “Hắn không biết xe của em?”

“Chiếc xe này mới vừa mua, trước đây chưa từng lái.” Cố Cảnh Ngôn nói.

“Không muốn gặp hắn sao?”

“Em gặp hắn làm gì?”

Rõ ràng quá mà! Nếu như muốn gặp, cũng sẽ không lạnh nhạt nhìn xe lướt qua.

Lâm Hành không có bao nhiêu ấn tượng với Cố Thần Phong, chỉ biết Cố Cảnh Ngôn nửa đường được mời về nhà họ Cố, sau đó tiến vào Cố thị thành công thượng vị, đá hai người con trai lớn rớt đài.

Hai thằng vô dụng.

“Anh đừng ở siêu thị phía trước nhé, em đi mua một ít đồ.” Cố Cảnh Ngôn nói.

Lâm Hành chuẩn bị tấp vào lề, cười nói, “Cũng là em chu đáo, không có em thì anh phải làm sao bây giờ? Những chuyện này anh cũng không nghĩ đến.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn hâm nóng.

Hai người dừng xe vào siêu thị mua đồ, đến quầy hàng tươi sống, Cố Cảnh Ngôn nói, “Ba mẹ anh thích ăn cua không?”

“Cũng bình thường.” Lâm Hành khoác tay lên vai Cố Cảnh Ngôn, “Mà em biết chọn cua hả?”

“Chọn cái đắt nhất thì chắc sẽ không tệ lắm đâu.” Cố Cảnh Ngôn giàu nứt đố đổ vách.

Lâm Hành cười không chịu nổi luôn, anh một tay đẩy xe một tay ôm Cố Cảnh Ngôn, “Vợ, em nói đúng.”

“Anh Lâm?”

Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Trần Phi Vũ, gật gật đầu.

Trần Phi Vũ mặc quần áo của siêu thị, trên đầu còn đội một cái mũ ngốc nghếch, đứng lom khom, “Nghỉ hè em có qua tìm anh, nhưng anh không ở nhà.”

“Đi Thanh Hải.” Lâm Hành thu lại tâm tình, nói, “Mày làm ở đây à?”

Trần Phi Vũ nhún vai, một đĩa vốn rất mập bây giờ đã gầy rõ rệt, có chút tự ti, “Nghỉ hè cũng không có chuyện gì, đến đây làm thêm.”

“Mẹ mày hiện tại thế nào rồi?”

“Xuất viện rồi, ở nhà dưỡng bệnh.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Hành nói, “Hôm khác tao đến thăm.”

Xa xa có người gọi, “Trần Phi Vũ, lại đây chuyển hàng.”

“Vậy em đi trước.” Cố Cảnh Ngôn một thân hàng hiệu, cậu vẫn luôn từ trên cao nhìn xuống. Lâm Hành đứng bên cạnh Cố Cảnh Ngôn, bây giờ cũng có khí chất. Nghe nói Lâm Hành đang cùng người ta hợp tác làm ăn, có một con nhà giàu như Cố Cảnh Ngôn ở bên cạnh giúp đỡ, hẳn là sẽ không quá kém. Chỉ có mình phải gian nan tìm cách sinh tồn, sống không như con người.

Lâm Hành mua hai hộp cua, đẩy xe ra khu tính tiền.

Cố Cảnh Ngôn quay đầu lại liếc nhìn cái người đang bị quản lý siêu thị sai chuyển hàng, cậu ta phải cúi đầu khom lưng khắp nơi. Bỗng nhiên không ghét nổi nữa, bây giờ tất cả mọi người đều đang có khởi đầu mới.

“Anh có còn giúp nó không?”

“Nó nên đối mặt với cuộc sống của chính mình.” Lâm Hành nói, “Anh không phải Chúa cứu thế.”

Cho một bát gạo nhận một mối thù (*), Lâm Hành sẽ cho tiền để cứu mạng mẹ Trần Phi Vũ, nhưng sẽ không sẽ giúp Trần Phi Vũ.

(*) Bản gốc , có nghĩa là khi ai đó gặp khó khăn, mình chỉ cần giúp đỡ người ta một chút thôi thì người ta cũng đã mang ơn rồi. Nhưng mình giúp nhiều lần, người ta ỷ lại, khi mà mình không giúp nữa, thì người ta sẽ hận thù mình. Cái thành ngữ này nó có một điển tích điển cố đằng sau liên quan đến bát gạo nên mình dịch đại khái vậy ha.

Cố Cảnh Ngôn nắm chặt tay Lâm Hành.

Xe đến trước ngõ, lúc trước Lâm Hành không có bằng lái nên không dám lái vào trong, nhưng bây giờ thì trực tiếp lái thẳng vào ngõ luôn. Những người ngồi ngoài cổng chung cư đều nhìn lại, Lâm Hành xuống xe mở cốp sau lấy đồ, rồi đưa những vật nhẹ cho Cố Cảnh Ngôn xách.

Cố Cảnh Ngôn thấy Lâm Hành khuôn tới ba thùng, đã không nhìn thấy đường phía trước luôn rồi, vươn tay lấy đi. Lâm Hành tránh ra, nói, “Em đừng đụng vào, em đi trước đi.”

Đang nói chuyện, chủ nhà trọ la to, “Lão Lâm, con trai ông về nè.”

Tiếng dép lê của Lâm Hưởng Phong vang khắp hành lang, liếc mắt với Lâm Hành một cái, vươn tay nhận hộp trong tay Cố Cảnh Ngôn, “Mua gì đây? Trong nhà đều có mà.”

“Con chào chú.”

“Sao con lại để Tiểu Cố xách đồ?” Lâm Hưởng Phong cằn nhằn bước nhanh lên lầu.

Lâm Hành: “...”

Anh còn cho là cha ruột của mình sẽ xuống khuôn phụ anh! Cả nghĩ quá rồi.

Lâm Hành vào cửa bỏ đồ xuống, liền bị Từ Viện ôm lấy, “Con trai.”

Lâm Hành khom lưng ôm lấy Từ Viện, Từ Viện đã có thể nhận ra mọi người rồi, bà hồi phục rất tốt.

“Sao con lại đen như vậy?” Từ Viện ngẩng đầu nhìn Lâm Hành, không nhận được cần nhẫn. “Con đi châu Phi hả?”

Lâm Hành: “...”

Từ Viện lập tức nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn theo ở phía sau, Cố Cảnh Ngôn sạch sẽ đứng ở trong phòng, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh đơn sơ. Từ Viện nghe Lâm Hướng Phong nói bóng gió vài câu, cũng thấy hồ đồ, không hiểu ý lắm, hai đứa con trai ở cùng nhau? Là anh em phải không.

“Tiểu Cố cũng tới sao?”

“Con chào cô ạ.” Cố Cảnh Ngôn cực kỳ ngoan ngoãn.

“Ngồi đi, cô đi rót trà.”

Trà mơ vừa nấu xong, chua chua ngọt ngọt. Cố Cảnh Ngôn nâng ly uống một ngụm, Từ Viện rửa sạch nho và đào để trước mặt, “Ăn đào đi, ngọt lắm.”

“Cảm ơn cô.”

Lâm Hành cắn một quả đào, đứng dậy, “Hành lý của con còn để dưới lầu, con đi lấy.”

Cố Cảnh Ngôn cũng lập tức đứng lên, cùng Lâm Hành ra cửa. Đào rất ngọt, Lâm Hành tiện tay đưa cho Cố Cảnh Ngôn, “Ném thử đi, rất ngọt.”

Cố Cảnh Ngôn cau mày, “Không thích ăn đào, có lông.”

Cố Cảnh Ngôn thỉnh thoảng sẽ có nhiều tật kỳ lạ, ví dụ như không ăn thứ gì có lông, cho dù là đào đã rửa sạch sẽ. Lâm Hành cắn rớt vỏ, đưa thịt quả tới, “Hết lông rồi.”

Lúc này Cố Cảnh Ngôn mới cắn một miếng.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi xuống lầu.

Từ Viện đứng trong gió lòng ngổn ngang, lập tức an ủi mình, bạn thân cũng cùng ăn một quả đào mà, bình thường bình thường.

Cơm tối khá phong phú, Lâm Hường Phong làm bếp trưởng, xếp đầy một bàn. Lâm Hành khui một chai rượu, rót hai ly, đưa nước chanh cho Từ Viện và Cố Cảnh Ngôn.

“Xe nhà chúng ta nhập vào Thiên Sính, bây giờ đã tính cổ phần.” Lâm Hành nói, “Thiên Sính tháng sau sẽ bắt đầu thu lợi nhuận, nếu ba muốn đi làm thì qua đó.”

Từ Viện quay đầu nhìn Lâm Hường Phong, bà vốn là cảm thấy rất vô lý, gần đây Lâm Hường Phong dẫn bà tới công ty, cũng có gặp mặt Chu Phi. Công ty quy mô tương đối lớn, có thể nói là công ty lớn.

Lâm Hành một học sinh trung học, bây giờ là đồng sáng lập một doanh nghiệp, bà lại thấy tự hào hơn.

“Lái xe cực lắm.”

“Được, vậy cho ba con qua đó đi.” Từ Viện làm chủ, bà và Lâm Hành cùng ly một cái, “Uống ít rượu thôi.”

“Dạ.”

Lâm Hành uống hết hai ly rượu, tiện tay lấy cua cho Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn chỉ ăn gạch cua. Lâm Hành dùng cái muỗng múc hết gạch cua bỏ vào bát Cố Cảnh Ngôn, rồi lấy thịt cua vừa ăn vừa nói, “Con dự định sẽ biến nó thành công ty vận tải lớn nhất cả nước.”

Từ Viện chỉ nhìn thấy Lâm Hành múc cho Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn ngoan ngoãn chờ ăn, phối hợp ăn ý.

Bà thúc cùi chỏ một cái vào Lâm Hường Phong, quay đầu nhìn sang, ánh mắt ra hiệu: Con trai chắc sẽ không có cái gì với đứa nhỏ kia chứ?

Tín hiệu của Lâm Hường Phong không quá tốt, tiếp thu thất bại, cũng lấy cua mở ra rồi múc gạch cua bỏ vào bát Từ Viện, gặm càng cua đắc ý nói, “Cua các con mua rất ngon, rất béo tốt.” Từ Viện thích ăn gạch cua, trước đây ông chỉ có thể gặm càng cua không có thịt, bây giờ được gặm càng cua có thịt rồi. (*)

(*) tức là nói hồi xưa nhà nghèo không có tiền mua cua béo tốt, cua nhỏ quá thì càng cua không có thịt.

45. Chương 45

“Cái giường trong phòng con ba đã đổi rồi.” Cơm nước xong Lâm Hướng Phong vừa dọn bát đũa, vừa nói, “Thiếu cái gì thì nói với ba.”

“Cảm ơn ba.”

Trong phòng khách Từ Viện đang lột hạt lựu, dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi Cố Cảnh Ngôn, “Khai giảng con với Hành Hành vẫn cùng một lớp hả?”

Cố Cảnh Ngôn gật đầu.

Từ Viện lột lựu xong đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Vậy các con có thể chăm sóc lẫn nhau rồi.”

Cố Cảnh Ngôn uống một hộp nước, không có kinh nghiệm tiếp xúc với trường bồi, nên chỉ ngồi yên.

“Ăn lựu đi.”

“Cảm ơn cô ạ.”

Lâm Hành vào cửa ngồi bên cạnh Cố Cảnh Ngôn, cầm lấy quả lựu ăn, nói, “Gần đây mẹ có liên lạc với mẹ Trần Phi Vũ không?”

“Bà ấy cũng khỏe hơn nhiều rồi, nhưng vẫn cần phải tĩnh dưỡng.” Từ Viện thở dài, “Tai nạn xe, tiền nợ phí chữa bệnh khá nhiều đấy, ngày tháng sau này chắc khổ sở lắm.”

Lâm Hành trở về phòng liền lấy ra bảy mươi ngàn đặt lên bàn, nói, “Số tiền này mẹ đưa cho nhà Trần Phi Vũ đi, không phải mượn, là con cho mẹ. Ba vạn kia của ba mẹ đừng đụng vào làm gì, con chuyển vào thẻ cho mẹ rồi.”

Từ Viện ngẩng đầu, có chút kinh ngạc, “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy hai nhà chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, đưa ít tiền cũng là phải thôi, hoàn cảnh nhà họ bây giờ không tốt lắm.”

“Vậy con ——” Từ Viện nhìn vào mắt Lâm Hành không biết nên nói cái gì, Lâm Hành trưởng thành hơn so với tuổi thật. Bây giờ làm việc rất thận trọng, có những chuyện không cần bà chỉ dạy nữa rồi.

“Tiền có thể cho, nhưng con không muốn cam kết bất kỳ chuyện làm ăn gì, không muốn liên can gì về phương diện này với họ.” Lâm Hành vẫn sợ có chuyện, sớm nói trước cho Từ Viện dự phòng.

“Mẹ biết rồi.”

Ân tình kiếp trước đã trả lại rồi, Lâm Hành không dự định có chút liên quan gì đến nhà Trần Phi Vũ nữa.

Buổi tối Cố Cảnh Ngôn ở nhà Lâm Hành, ngủ cùng phòng với Lâm Hành. Từ Viện cứ cảm thấy là lạ ở chỗ nào, trở về phòng nằm xuống nói, “Anh có cảm thấy Tiểu Cố với Hành Hành hơi thân thiết quá không?”

Lâm Hướng Phong thay áo ngủ rồi tới nằm xuống, “Em cứ xem Tiểu Cố là con gái, thì sẽ không cảm thấy lạ nữa.”

Từ Viện sững sốt một chút, nói, “Con gái? Con gái vậy không phải —— ”

Âm thanh khựng lại, nhanh chóng bật dậy nhìn Lâm Hướng Phong, “Thật sao?”

“Không khác mấy đâu.”

Từ Viện đá lên đùi Lâm Hướng Phong một cái, “Chuyện lớn như vậy sao em không biết? Anh biết lúc nào sao không chịu nói với em?”

“Em không phải nói là thêm một đứa con trai sao, cũng rất tốt mà.” Lâm Hướng Phong bị đá rất vô tội, ngồi xuống.

“Cái rắm!” Từ Viện bị tức đến nổi chửi tục, rồi lại lập tức sịu xuống, “Em chỉ nói Tiểu Cố rất tốt, chúng ta có thể xem là con nuôi, ai nói là muốn nhận con dâu đâu?”

Từ Viện choáng váng đầu, ôm trán, “Con dâu nam.”

Lâm Hướng Phong vội vã đỡ lấy vai Từ Viện, “Làm sao vậy? Đau đầu sao? Chuyện của thằng khỉ kia anh không quan nổi, cứ kệ nó đi. Tiểu Cố tốt thật mà đúng không? Lâm Hành theo người ta là trào cao đó.”

Không phải trào cao hay không, Từ Viện sắp bị chồng mình làm cho tức chết rồi, “Là hai đứa con trai mà.”

“Hai đứa con trai thì sao?”

Hai đứa con trai thì sao? Thì sao?

“Hai đứa con trai thì làm sao... làm sao sinh con?”

“Nhận nuôi chứ gì nữa.”

Từ Viện nhìn Lâm Hường Phong, há miệng, “... Nhận nuôi mà là con ruột sao?”

“VẬY em bảo Lâm Hành sinh con đi, nó cũng đâu có công năng đó.”

Phì!

“Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều như thế, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Từ Viện bị Lâm Hường Phong dụ dỗ nằm dài trên giường, chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, thuyền này chắc là không thẳng nổi rồi.

Hôm sau Cố Cảnh Ngôn phải dậy sớm để bay đến thành phố B hợp, Lâm Hành cũng dậy sớm theo, vội vã ăn sáng xong liền lái xe đưa Cố Cảnh Ngôn đến sân bay. Từ Viện không có cơ hội nói chuyện, nhưng lúc ăn cơm bà nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành đeo một đôi nhẫn, kiểu đặc biệt, vừa nhìn là biết kiểu tình nhân.

Bà bực bội đến mười giờ, Lâm Hành vào cửa.

“Hành Hành, con tới đây.”

Lâm Hành cầm tài liệu trong tay, hôm nay anh cũng định đến công ty, “Tiểu Cố đi rồi hả?”

“Dạ, hôm nay cậu ấy phải đến thành phố B hợp.”

“Hả?”

“Tổng bộ công ty của cậu ấy ở thành phố B.” Lâm Hành kéo cặp lên, nói, “Gần đây khá bận.”

Từ Viện kinh sợ không ngậm mồm vào được, một lúc lâu sau mới phát ra tiếng, “Hả? Nó còn có công ty à? Vậy nó có theo kịp việc học không?”

“Cuộc thi lần này đứng đầu thành phố.” Lâm Hành nói, “Buổi trưa con không về ăn cơm.”

“Con với Tiểu Cố —— ”

“Cậu ấy làm sao?”

Từ Viện hít sâu, “Các con là... quan hệ gì?”

Rốt cuộc cũng hỏi ra rồi.

Lâm Hành cho là ba anh đã nói với bà rồi, cho nên khi bà đột nhiên hỏi cái vấn đề này, anh vẫn có chút bất ngờ.

“Người yêu, con thích cậu ấy.” Lâm Hành thản nhiên không giống như yêu sớm, cũng không giống như đang yêu một người đồng tính.

“Các con... đã quen nhau bao lâu rồi?”

Lâm Hành đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, đời này tương đối ngắn, nhưng đời trước thì dài lắm.

“Nếu con nói ai cũng có kiếp trước thì mẹ có tin hay không?”

Tin cái đầu con, Từ Viện đánh một cái, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào cánh tay Lâm Hành, “Con nói hươu nói vượn cái gì đấy hả?”

“Bọn con đã ở bên nhau rất lâu rồi.” Lâm Hành nói, “Con muốn cùng cậu ấy sống hết đời, con yêu cậu ấy.” Bởi vì có mẹ của Cố Cảnh Ngôn làm mấy trò vớ vẩn nên Lâm Hành đem chuyện xấu nói trước, “Con theo đuổi cậu ấy.”

“Mẹ không hỏi ai theo đuổi ai, con là con trai, nó cũng là con trai, con có hiểu không? Cái này không bình thường.”

“Vậy mẹ cứ xem con là con gái thì thấy bình thường thôi.” Lâm Hành nói, “Đồng tính là trời sinh, trên thế giới này ngoại trừ nam nữ có thể yêu nhau, còn có nam yêu nam, nữ yêu nữ.”

“Nói vậy.”

“Có một nhóm người gọi là sinh sai giới tính, con là như vậy đấy mẹ.”

Từ Viện nhìn con trai trước mặt khô ngô cao lớn, cả người căng tràn sức sống.

“Con vẫn là học sinh.”

“Con đã qua mười tám tuổi rồi, con có thể chịu trách nhiệm cho tình yêu của mình, cho cuộc đời của mình.” Lâm Hành cố hết sức ôn hòa nhã nhặn giảng đạo lý.

“Vậy nó có làm được không? Người nhà nó nghĩ như thế nào? Các con sau này nhìn người ngoài phải sống thế nào đây? Bọn họ sẽ kỳ thị các con. Con bây giờ còn nhỏ, tương lai để đâu? Cuộc sống dài như vậy, nếu như nó rút lui thì con phải làm sao?”

“Đường là do ta đi mà có.” Lâm Hành nói, “Nếu như mẹ không kỳ thị, người khác làm sao lại kỳ thị bọn con được?”

Từ Viện á khẩu không trả lời được.

Lâm Hành nói, “Mẹ với ba là người con yêu thương nhất, con chỉ cần ba mẹ hiểu. Dù cho không hiểu, cũng đừng ác ý với bọn con. Tình cảm của con và Cố Cảnh Ngôn con nắm chắc trong lòng, sẽ không chia tay đâu mẹ.” Lâm Hành gơ cổ tay lên xem thời gian, nói, “Con phải đi rồi, để ba con nói chuyện với mẹ nhé.”

Lâm Hành đi ra ngoài.

Từ Viện ngồi ở trên ghế ngơ ngác nhìn cửa, Lâm Hường Phong vào cửa bỏ đồ ăn xuống, đi tới ngồi xổm ở trước mặt bà. Người đàn ông cao lớn giây phút này nhìn có chút ngốc nghếch, ông gơ tay chà sát mặt Từ Viện, “Anh đã nói rồi mà, đừng quản chuyện của con nữa, Hành Hành có chủ kiến, chúng ta không quản được đâu.”

Từ Viện đập Lâm Hường Phong một cái, ôm lấy Lâm Hường Phong, “Nhưng đó là con của chúng ta, sao có thể không quản được?”

“Thành niên rồi, ba mẹ cũng nên học được cách tự lập, chứ không phải đặt tất cả tâm tư trên người con cái.” Lâm Hường Phong cũng không biết cách nói chuyện, nhưng theo quan niệm của ông thì con cái cũng có cuộc sống riêng.

Quan hệ giữa ba mẹ và con cái rốt cuộc là thuộc kiểu gì? Con cái là vật sở hữu riêng của ba mẹ sao? Cũng không phải. Chúng nó là cá thể độc lập, ba mẹ bởi vì yêu nên mới sinh con, sau khi con trưởng thành rồi, cho đi tình yêu, thì cũng phải cho đi sự tôn trọng đồng đẳng.

“Nó không làm trái pháp luật, không hãm hại con nhà người ta, cũng không phải tên lừa gạt tình cảm, nó làm cái gì cũng là tự do của nó.”

Từ Viện đập Lâm Hường Phong một cái, “Trái tim anh sao lại rộng lượng như vậy chứ?”

Lâm Hường Phong dễ tính, nắm chặt tay Từ Viện đưa đến bên mép hôn một cái, “Vậy em nói xem làm sao bây giờ? Anh cầm gậy đi đánh uyên ương, đánh gãy chân Hành Hành, đến nhà đối phương nhục mạ. Sau đó bắt chúng nó chia tay, để chúng nó hận chúng ta cả đời sao?”

Từ Viện cúi đầu không nói lời nào, Lâm Hường Phong cọ lên trán Từ Viện, “Chúng ta cũng quen nhau từ cái tuổi này, ba mẹ chúng ta cũng phản đối kịch liệt, lúc đó chúng ta lựa chọn thế nào? Em phải thay đổi

vị trí để suy nghĩ.”

Cách thay đổi này rất khó.

Buổi tối Chu Phi có bữa tiệc, Lâm Hành không về nhà ăn cơm, trực tiếp qua đó.

“Vị kia nhà cậu đâu? Không quản cậu à?”

“Về thành phố B hợp rồi, muốn bị quản lắm nè.” Lâm Hành than thở.

Chu Phi nhìn dáng vẻ như ông cụ non của Lâm Hành cười không nhin nổi, “Đệt, anh mới vừa nhận ra, hai người các cậu cũng chỉ mới mười tám tuổi.”

“Nhưng tuổi tâm hồn là ba mươi tám rồi.”

Phi!

“Buổi tối đi nếm thịt không?” Chu Phi nói, “Bạn trai cũng đâu có ở đây, trong trung tâm thành phố mới vừa mở một gay bar, mấy đứa nhảy thuê nhìn cay cực.”

“Xin lỗi, em không có hứng thú.” Lâm Hành nói, “Anh Chu, sao anh cứ thích kêu em vượt rào vậy?”

“Hiếu kỳ khi cậu vượt rào, Cố Cảnh Ngôn sẽ có phản ứng gì.”

Cút đi!

Lâm Hành một tay đút túi, đuôi mắt giương lên, hừ lạnh.

“Nhưng mà Cố tổng gọi cảm thật.”

Lâm Hành liếc chéo Chu Phi, “Dừng, không tán gẫu đề tài này, đổi cái khác.”

“Hẹp hòi.”

“Chờ anh có người yêu rồi sẽ biết cảm giác của em bây giờ.” Lâm Hành nói sang chuyện khác, “Anh muốn làm bất động sản không?”

“Có hạng mục gì tốt hả?”

“Có.” Lâm Hành nói, “Hạng mục của Cố tổng nhà em, muốn hợp tác với em.”

“Ở đâu?”

“Mảnh đất bên bờ sông.”

“Vãi, Cố tổng tự lấy sao?”

“Chắc vậy, bên em ấy không thành vấn đề.”

“Trâu bò thật!” Chu Phi nói, “Cố tổng thật trâu bò.”

“Có hứng thú không?”

“Cố tổng chịu chơi với anh, cầu cũng không được.” Chu Phi xoa tay hưng phấn. “Mảnh đất bên bờ sông anh thềm nhỏ dải đã lâu, nhà họ Bạch không nhả, mà trong tay anh không có tiền, không ngờ xoay một vòng lại có thể trở về.”

“Chờ Cố tổng về, cùng nhau ăn cơm bàn chuyện này nhé?”

Chu Phi vỗ vai Lâm Hành, “Được lắm đó nhe.”

Cũng đoán được, phỏng chừng Cố Cảnh Ngôn chỉ muốn chơi với Lâm Hành thôi, Lâm Hành liền dẫn hân theo. Công ty Cố Cảnh Ngôn phát triển quá nhanh, tương lai không thể đo đếm được.

Lâm Hành cũng không phải dẫn theo Chu Phi khơi khơi, Chu Phi có quan hệ, làm bất động sản sợ nhất là không có quan hệ, không kiếm được mối tốt.

“À đúng rồi, ba Thẩm Quân bị tố cáo, bây giờ đang cách ly để thẩm tra.”

Lâm Hành nở nụ cười, “Thích hóng chuyện.”

“Do các quần chúng chính nghĩa tố cáo.”

Lâm Hành cười rộ lên, anh gơ tay cởi một nút sơ mi, miễn cưỡng nói, “Trời lạnh rồi, có vài người cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Chu Phi cười vang, kết nghĩa anh em với Lâm Hành cũng rất tốt.

Bữa tiệc này tương đối quan trọng, tất cả đều là người có quyền ở thành phố C, Lâm Hành bồi người ta uống rượu khá nhiều. Giữa buổi anh vào phòng vệ sinh, rửa xong tay đi ra nghe thấy tiếng cãi vã.

“Tôi đã trả cho cậu một cái mạng rồi, cậu còn muốn tôi phải làm sao?”

Lâm Hành dừng bước, anh không nghe tiếng Lưu Vũ, nhưng lời này nhất định là nói với Lưu Vũ.

“Cậu cũng đừng náo loạn với người trong nhà nữa, tìm ai đó kết hôn đi.”

“Tôi là gay!” Câu này là Lưu Vũ nói, “Con mẹ nó tôi là gay, tôi tìm ai kết hôn? Lúc anh lên giường với tôi sao không bảo tôi tìm phụ nữ kết hôn? Bây giờ anh nói câu này mà còn là con người sao?”

“Vậy tôi có thể làm sao nữa? Tôi với cậu kết hôn sao? Dù có một trăm năm nữa thì cái đất nước này cũng không hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính.” Giọng Chu Khải Sinh rất lạnh, “Tôi muốn cuộc sống bình thường, ba mẹ cậu tìm tôi, ba mẹ tôi đòi tự sát. Mỗi ngày lo lắng sợ hãi sống trong sự kỳ thị, tôi thật sự chịu đủ lắm rồi.”

Vậy sao mà cậu còn muốn quay về? Lâm Hành không nghĩ ra, lẽ nào Chu Khải Sinh không phải chủ động quay về?

Lưu Vũ không biết vì sao lại biến thành như vậy, hắn mười sáu tuổi quen biết Chu Khải Sinh, nói phải ở bên nhau cả đời, đảo mất một cái liền tan thành mây khói. Mẹ qua đời cũng không cho phép hắn đi thăm viếng, ba và em gái đến nay vẫn còn oán giận hắn. Hắn vứt bỏ tất cả cùng Chu Khải Sinh, bây giờ Chu Khải Sinh lại đi kết hôn, Chu Khải Sinh nói không muốn tiếp tục loại quan hệ dị dạng này nữa.

“Cái anh gọi cuộc sống bình thường chính là lừa dối một người phụ nữ vô tội kết hôn? Dùng thủ đoạn tiện vô liêm sỉ như vậy để thỏa mãn mặt mũi của anh sao? Chu Khải Sinh, lương tâm của anh có thể yên ổn được không?” Lưu Vũ đột nhiên lên giọng, “Chu Khải Sinh, nếu như anh thật sự làm như thế, tôi sẽ đi nói cho cô ấy biết, anh là gay!”

Một tiếng bạt tai vang lên.

Lâm Hành nhanh chân đá tung cửa, tung một cú đấm nện Chu Khải Sinh đến góc tường. Kéo Lưu Vũ bị đánh sưng nửa bên mặt ra đằng sau, Lâm Hành xoay cổ tay, “Nghe không nổi nữa rồi, bỉ ỉ thể mà còn ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng cũng hiếm thấy thật. Còn động thủ đánh người, nào, mà đến đây động cái nữa thử xem?”

46. Chương 46

Lâm Hành nhìn như một tên lưu manh, Chu Khải Sinh ở trước mặt Lâm Hành hoàn toàn không dám ra tay, sợ bị đập chết.

“Giảng đạo lý với cái thằng tồi này làm gì? Đánh cho xong việc.” Lâm Hành kéo cổ tay Lưu Vũ ra ngoài, “Đầu thầy bị cái gì hả, sao cứ nhất định phải treo cổ trên cái cây này chứ?”

Đi tới cầu thang dựng phải Chu Phi, Chu Phi liếc nhìn hai người thăm hại trước mặt, u oa một tiếng, “Đây là thế nào?”

“Bạn.” Lâm Hành nói, “Em đi trước, chờ bạn về.”

“Đi đi, ở đây cũng quá khó coi.”

Lâm Hành xuống lầu vẫy tay chặn một chiếc xe taxi, đẩy mạnh Lưu Vũ vào, vòng sang bên kia lên xe, nói, “Thầy ở đâu?”

Lưu Vũ sững sốt một chút, mới nói, “Tìm đại một cái quảng trường cho thầy xuống, thầy vẫn chưa nghĩ ra nên đi đâu.”

“Đừng nói với em là thầy không có chỗ ở nha?”

Lưu Vũ bị Chu Khải Sinh đuổi ra, mà lại phải nói chuyện này với học sinh của mình, đúng là thấy hơi thảm.

“Không có.”

Lâm Hành suy nghĩ một chút, nói tên một khách sạn, “Đi đến đó trước đi.”

Lúc xuống xe, cảm xúc của Lưu Vũ đã ổn định, “Cảm ơn em.”

“Thầy có cầm chứng minh thư không?” Lâm Hành hỏi.

“Không có.”

Lâm Hành lấy chứng minh thư của mình đặt một phòng, lúc trả tiền Lưu Vũ vội vã ngăn lại, mở cái ví tiền chỉ còn vài tờ tiền lẻ.

Lâm Hành buông tay, “Thầy trả đi.”

Lưu Vũ: “...”

Lâm Hành thanh toán tiền đặt cọc, quay người lên lầu.

Lưu Vũ hôm nay mất mặt quá, cũng không muốn nói cái gì. Sau khi vào phòng, Lâm Hành lấy hai ngàn đặt lên bàn, nói, “Thầy tìm chỗ ở trước đi.”

“Không cần.” Lưu Vũ rất lúng túng, thực sự không nghĩ tới có một ngày được học sinh của mình chăm sóc như vậy. “Cố Cảnh Ngôn hôm nay không đi cùng với em sao?”

“Cậu ấy về thành phố B rồi.” Lâm Hành dựa lên bàn, nói, “Cách xa Chu Khải Sinh ra, hẳn đã buông tha cho thầy rồi đó. Mẹ nó chứ, bây giờ lương hấn một năm cả trăm vạn, cần gì mười mấy đồng bạc lẻ của thầy?”

Nhắc tới Chu Khải Sinh, trên mặt Lưu Vũ có chút mơ hồ, hẳn muốn biện giải, nhưng không thể nào nói được.

Chu Khải Sinh quả thật sẽ không dùng tiền của hấn, thậm chí lương tháng ít ỏi của Lưu Vũ đều nằm trong tay Chu Khải Sinh. Chu Khải Sinh từng nói tương lai sẽ tốt hơn, cho nên bây giờ phải cực khổ một chút, nhưng thật sự có tương lai sao?

“Thầy ơi, thầy phải hiểu, một người không chịu thừa nhận sự tồn tại của thầy tức là người đó không có tình cảm với thầy. Ngay cả mặt mũi đối diện với tình cảm cũng không có, sao có thể sống hết đời với thầy?”

“Nhóc con như em mà nói mấy chuyện này.” Lưu Vũ cứ cảm thấy không đúng chỗ nào.

“Em là nhóc con mà em còn hiểu, em thích một người, tuyệt đối sẽ không để cho người đó phải chịu nhiều oan ức như vậy.” Lâm Hành bây giờ muốn nện vào cái đầu của Lưu Vũ, “Lòng bàn tay cũng tát lên mặt thầy rồi, mà thầy còn đối xử tốt với hấn, cái này mới hèn đó.”

Một chữ “hèn” làm sắc mặt Lưu Vũ trắng bệch.

“Em coi thầy là bạn nên mới có thể nói những thứ này.” Lâm Hành nói, “Dừng đúng lúc bớt đau thương.”

Lâm Hành chợt nhớ tới đã gặp Lưu Vũ ở đâu, tai nạn xe là vì bất ngờ, lúc đó anh nhìn thấy trên cầu có người đứng trên lề lan can, nên mới thắng gấp.

Lưu Vũ im lặng, Lâm Hành lại giật mình, có phải vì thế nên mới có liên quan?

“Em đi trước, có chuyện gì thì gọi điện cho em.” Lâm Hành vội vã ra cửa, lấy điện thoại di động ra gọi cho Cố Cảnh Ngôn, rất lâu bên kia mới bắt máy, Lâm Hành xoa nhẹ mặt một cái, “Tiểu Cảnh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Lưu Vũ chết như thế nào?”

“Tự sát.”

“Anh nói cách thức, thầy ấy nhảy sông đúng không? Cùng một ngày với anh phải không?”

“Phải.”

“Hôm đó anh có nhìn thấy thầy.” Giữa tháng tám, thời tiết còn khô nóng, Lâm Hành vén tay áo lên đi ra đầu đường, “Anh chắc chắn anh không phải tự sát, anh dừng xe là bởi vì nhìn thấy thầy ấy.”

“Cho nên mới xảy ra tai nạn?”

“Ừm.” Lâm Hành nhíu mày, “Anh cứ cảm thấy, việc anh trở về có liên quan đến thầy ấy. Chu Khải Sinh là chủ động trở về sao? Hay là tự sát?”

“Không biết, cái này em không rõ lắm.”

“Lúc em quay về có xảy ra chuyện gì không?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng rất lâu, Cố Cảnh Ngôn nói, “Có người nói em biết anh không chết.”

“Cái gì?”

“Người đó cho em một hy vọng, bảo em đúng thời điểm đó tự sát, thì em có thể nhìn thấy anh.”

Cố Cảnh Ngôn là thằng khờ hủ! Lỡ người kia là tên lừa đảo thì sao, vậy không phải cậu chết vô ích rồi sao.

“Cố Cảnh Ngôn.”

“Anh Lâm?”

“Em là một đứa ngốc, không thể chối cãi được.” Lâm Hành nói, “Ngày mấy mới về?”

“Trước khai giảng.”

“Nhớ em.” Lâm Hành đốt một điếu thuốc, gió rất lớn, thổi tàn thuốc màu đỏ tươi, anh híp đôi mắt, có chút chua xót.

“Em sắp hết bận rồi.” Giọng Cố Cảnh Ngôn hạ thấp, “Em còn ở công ty, chừng mười giờ rưỡi có thể về đến nhà, về rồi lại nói chuyện với anh.”

“Nói chuyện ấy ấy được không?” Lâm Hành không nhịn được muốn đùa cậu.

Đầu bên kia điện thoại im lặng, Lâm Hành cho là cậu sẽ từ chối, vừa định nói sang chuyện khác, Cố Cảnh Ngôn thấp giọng nói, “Tùy anh.”

Lâm Hành nắm chặt điện thoại trong tay, “Vậy anh đến nhà em nhé? Nhà anh cách âm không tốt.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, Lâm Hành vẫy tay đón xe taxi đến nhà Cố Cảnh Ngôn. Anh tắm xong lấy quần lót trong hành lý của Cố Cảnh Ngôn mặc vào, nằm ở trên giường vừa vặn mười giờ rưỡi, Lâm Hành liền gọi cho Cố Cảnh Ngôn.

Bên kia bắt rất nhanh, có tiếng nước, “Anh Lâm?”

“Đang làm gì đấy?”

“Tắm.”

“Tắm còn mang điện thoại?”

“Sợ anh gọi, em không nghe được.”

Lâm Hành đốt một điếu thuốc, dựa vào đầu giường, lo âu bị xua đuổi. “Em tự sờ đi, anh muốn nghe em kêu.”

“Nước vào điện thoại.”

“Ồ khách sạn hả? Cách âm tốt không?”

“Ừm.”

“Để điện thoại ở chế độ rảnh tay, để sang một bên.”

“Em tắm xong rồi lên giường lại nói nhé?”

“Đừng cúp điện thoại, anh chờ em tắm.”

Cố Cảnh Ngôn vừa rửa ráy vừa thay đổi suy nghĩ, giọng trầm thấp của Lâm Hành truyền qua, “Em thích làm ở đằng sau hay ở phía trước?”

Điện thoại di động mở loa ngoài, giọng anh truyền đến, có cảm giác như bị Lâm Hành nhìn hết trơn. Cả người Cố Cảnh Ngôn nóng lên, ho khan một tiếng, “... Đằng sau.”

“Em từng làm cho mình chưa?”

“Chưa.”

“Thử xem?” Lâm Hành ngậm điều thuốc, giọng trầm trầm lăm lăm, “Hôm qua đã muốn làm em rồi, nhưng nhà anh cách âm không tốt.”

Dục vọng của Cố Cảnh Ngôn nóng muốn cháy người, vội vã tắm xong cầm điện thoại về phòng ngủ, nằm dài trên giường. Nghe tiếng Lâm Hành, tay từ từ hạ xuống, Cố Cảnh Ngôn lúc kết thúc kêu thành tiếng, cậu trở mình nằm ở trên giường, thở hổn hển.

“Tiểu Cảnh.”

“Hả?” Giọng Cố Cảnh Ngôn khản đặc.

“Sảng khoái không?”

Một lúc lâu sau Cố Cảnh Ngôn mới mở miệng, “Sảng khoái.”

Tiếng cười trầm thấp của Lâm Hành truyền qua, “Anh cũng rất sảng khoái.”

Cố Cảnh Ngôn nói chuyện với Lâm Hành cho tới khi thiếp đi, sáng hôm sau tỉnh lại phát hiện điện thoại

hết pin tự động tắt máy, gần đây những chuyện hoang đường nhất ở cả hai kiếp cậu đều thực hiện rồi.

Cố Cảnh Ngôn trước khai giảng một ngày trở lại thành phố C, Lâm Hành đến sân bay đón cậu, đưa cho Cố Cảnh Ngôn một chiếc chìa khóa.

“Cái gì đây?”

“Chìa khóa nhà mới.” Lâm Hành nói, “Mới vừa mua một phòng second-hand.”

Lâm Hành cũng không nghĩ tới Thiên Sính lại thu lợi nhuận nhanh như vậy, bây giờ nhà ở thành phố C vẫn chưa đắt lắm, hai mươi vạn là có thể mua được một căn đang hoàng rồi. Lâm Hành tìm Chu Phi mượn mười vạn, rồi thêm mười vạn của mình, mua một căn hai trăm mét vuông.

“Nhà second-hand chưa có trang trí gì, em với anh đến đó trước, anh báo ba mẹ dọn nhà.”

Cố Cảnh Ngôn không nghĩ tới tốc độ của Lâm Hành lại nhanh như vậy, cậu còn định làm sao để thuyết phục Lâm Hành ở chung, Lâm Hành đã mua nhà luôn rồi, sắp xếp tất cả chuyện ở chung.

“Trả hết tiền chưa?”

“Hết rồi, giá nhà bây giờ phải nói là quá có lương tâm luôn.” Lâm Hành bật xi nhan, xe rẽ vào một con đường yên tĩnh, “Từ đây đi vào là được rồi, hoàn cảnh rất tốt, bất động sản cũng không tồi.”

Hầm để xe dưới đất, Lâm Hành dừng xe xong cùng Cố Cảnh Ngôn lên lầu, anh mua ở lầu hai. Bây giờ nhà có thang máy quá ít, toàn là tòa nhà cũ. Lâm Hành bảo Cố Cảnh Ngôn mở cửa, Cố Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn anh.

Mở cửa nhìn thấy cách trang trí đơn giản, trong phòng khách vẫn chưa có đồ đạc gì nhưng đã có đầy đủ nội thất rồi.

“Căn phòng này thế nào? Hướng nam, có cửa sổ sát đất.” Lâm Hành kéo tay Cố Cảnh Ngôn lên lầu mở cửa phòng, nói, “Anh dự định mua một cái giường lớn, xế chiều sẽ đi xem đồ dùng gia đình.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn nóng lên, “Đây là phòng ngủ chính hả? Cho ba mẹ anh ở đây.”

“Tầng trệt có một phòng giống như vậy, cho bọn họ ở đó, để họ đỡ phải leo cầu thang.”

(*) Ở Trung Quốc đất đắt lắm, nên người ta thường ở chung cư, những ai mà có tiền hơn xiu thì sẽ mua kiểu nhà compound giống như trong truyện nè, là kiểu nhà một trệt một lầu thông với nhau. Dù ở dạng chung cư nhưng nhà lớn nên vẫn có lầu luôn á.

Bố cục bốn phòng ngủ một phòng khách một phòng ăn, Lâm Hành kéo tay Cố Cảnh Ngôn đi vào giữa, “Cái phòng nhỏ này chúng ta làm thư phòng, thế nào?”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, quay người ôm hôn Lâm Hành, Lâm Hành phác hoạ một tương lai quá đẹp để cho cậu.

“Được chứ.”

Lâm Hành nắm eo Cố Cảnh Ngôn, hai người đứng hôn nhau dưới ánh nắng hắt vào trong thư phòng tương lai. Họ hôn rất lâu, Lâm Hành hôn lên hàng lông mi dày của Cố Cảnh Ngôn. “Bạn học Tiểu Cố, em đến ở chung với anh nhé?”

Cố Cảnh Ngôn chìm đắm trong sự dịu dàng của Lâm Hành, đẹp đẽ giống như đang nằm mơ vậy.

“Được.”

Phòng mới chưa có giường, nếu không thì Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn sẽ lại bắt đầu tiến hành làm chuyện “hài hòa sinh mệnh”. Hai người ở trong căn nhà mới một lúc rồi chạy về nhà họ Lâm.

Sáng sớm Lâm Hành đã thông báo buổi trưa Cố Cảnh Ngôn sẽ tới dùng cơm, Từ Viện chuẩn bị một bàn cơm rất hoành tráng. Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn vào cửa, Lâm Hướng Phong vội vã đưa trà lạnh cho Cố Cảnh Ngôn, “Sao đi lâu thế? Lâm Hành chạy nhầm đường à?”

“Dạ không ạ.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Cậu ấy lái xe rất vững.”

Lâm Hành kéo ghế qua ngồi xuống, uống một hộp nước, đưa chiếc chìa khóa mới cho ba mẹ, “Mới vừa đi thăm nhà mới.”

“Nhà mới gì? Chìa khóa ở đâu đây?” Lâm Hướng Phong sững sốt.

“Mấy ngày trước con kiếm tiền mua căn nhà second-hand đã trùng tu, có thể trực tiếp dọn qua ở. Bên này điều kiện không tốt, không tiện cho mẹ dưỡng bệnh.”

Lâm Hướng Phong và Từ Viện cùng trợn mắt há mồm, Lâm Hành nói, “Ở chung cư Khê Nguyên.”

“Đã xong xuôi rồi sao?”

Lâm Hành lấy giấy chứng nhận bất động sản từ trong cặp ra, “Con chuyển hộ khẩu luôn rồi.”

Tốc độ nhanh đến mức làm người khác phải lú lẫm.

“Con và Tiểu Cảnh định buổi chiều ra ngoài đi dạo mua chút đồ dùng, bên kia cách trường học gần hơn, khai giảng sẽ chuyển tới.”

Lâm Hướng Phong vui vẻ, con trai của ông thật là làm cho người ta kiêu ngạo, vui mừng hí hóp mắt lại, “Hôm nay đúng dịp cuối tuần, ba không đi làm, ba và mẹ con qua đó xem phòng. Thuận tiện mua đồ dùng, ba mẹ vẫn còn chút tiền.” Lâm Hướng Phong vừa nói vừa không nhịn được vui mừng, nói, “Ba xuống dưới lầu mua bao thuốc lá, mọi người ăn trước đi.”

Từ Viện kinh ngạc xong rồi mới múc canh cho Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn, không còn gì để nói. Lâm Hành nói đang dự định cho tương lai, nó đúng là làm thật rồi.

Con trai mình cũng đã làm đến mức này, bà có tư cách gì mở miệng nữa?

Năm phút sau Lâm Hướng Phong đắc ý lên lầu, Từ Viện nói, “Thuốc lá đâu?”

“Ui cha, tán gẫu với ông Vương lầu dưới nên quên mất, để đi mua lại.”

“Đừng đi nữa, ăn cơm thôi.”

Khi Lâm Hành ra ngoài, cả xóm đều đã biết Lâm Hành mua nhà lớn ở nội thành, định dẫn ba mẹ tới, mới mười tám tuổi đã lái Audi ở nhà lầu rồi.

47. Chương 47

Từ Viện ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất vui. Bọn họ ở cái thành phố này dốc sức làm nhiều năm, rốt cuộc cũng có nhà của riêng mình, đứng ở trong phòng tắm trạng phức tạp đến mức muốn rơi lệ.

Lâm Hướng Phong là người rất dễ thỏa mãn, lúc vui vẻ thì cực kỳ buông thả. Vui vẻ kéo Từ Viện thăm thú từ dưới lên trên lầu, trên mặt Từ Viện vẫn còn nét thận trọng, “Hai phòng trên cho Lâm Hành với Tiểu Cảnh ở.”

Lúc nói đến Cố Cảnh Ngôn Từ Viện ho khan một tiếng, vẫn cảm thấy mắt tự nhiên, nhưng bà cũng không ngăn cản được. Chỉ hy vọng Cố Cảnh Ngôn có thể đối tốt với Lâm Hành, tương lai có thể ở bên nhau cả đời.

Đến lúc mua đồ dùng gia đình, Lâm Hành chỉ mua một cái giường lớn trong phòng ngủ chính, phòng kia để bàn học. Từ Viện và Lâm Hướng Phong mở một con mắt nhắm một con mắt, cuối cùng Lâm Hướng

Phong giả vờ giả vẹt mua một cái giường gấp.

Có ngủ hay không cũng phải mua về bày, gian phòng nhỏ chính là phòng của Lâm Hành.

Đi dạo được một nửa, Cố Cảnh Ngôn nhét cho Lâm Hành một tờ chi phiếu. Lâm Hành quay đầu lại nhìn sang, mặt Cố Cảnh Ngôn ửng đỏ, “Nếu là nhà của chúng ta, em cũng nên góp phần mà đúng không?”

“Bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi vạn.” Cố Cảnh Ngôn đưng vai Lâm Hành, nói, “Nợ tiền của người ta cũng phải trả lại mà.”

Cố Cảnh Ngôn đoán trên người Lâm Hành không có tiền.

“Cho nhiều tiền như vậy, không sợ anh làm trò xằng bậy sao?”

Cố Cảnh Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, Lâm Hành nở nụ cười, xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, “Đùa em thôi, cảm ơn bạn học Tiểu Cố.”

Bỏ ra hai mươi vạn mua đồ dùng.

Từ Viện vốn định góp chút tiền bù cho Cố Cảnh Ngôn, nhìn thấy tờ chi phiếu thì im lặng nửa ngày, thôi để Lâm Hành gả cho bạn học Tiểu Cố vậy.

Hôm sau khai giảng, Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn lên lớp 12, bắt đầu hình thức chiến đấu, đã là năm cuối cùng của cấp ba rồi.

Hai người bọn họ đều học ban tự nhiên, lớp 12/2, Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành cùng ngồi vào hàng cuối cùng.

Hai người mặc đồng phục học sinh cứ như trang phục tình nhân vậy.

Lâm Hành lấy sữa từ trong cặp ra đặt trước mặt Cố Cảnh Ngôn, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, “Chào các em, thầy là thầy Ngũ văn của các em, có một vài bạn học là từ lớp 11/8 lên đây, chắc là rất quen thuộc với thầy rồi nhỉ.”

Lâm Hành ngẩng đầu, ối! Lưu Vũ đã đuổi tới lớp 12 rồi.

Cố Cảnh Ngôn bị sặc sữa, Lâm Hành vuốt lưng cho cậu, nghiêng đầu nói, “Lão Lưu sao lại dạy lớp 12.”

“Chúng ta lúc trước cũng không phải là lớp 12/2, thế giới này đã thay đổi rồi.”

Hiệu ứng bướm bướm, thế giới này đang lặng lẽ thay đổi.

Lưu Vũ gầy hơn một chút, mang kính không gọng, có vẻ hơi u ám. Không còn vẻ ngốc bạch ngọt như khi trước nữa, quả nhiên là không có ai có thể mãi mãi ngây thơ.

Lâm Hành nằm nhoài trên bàn quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn ngồi thẳng tắp, đồng phục học sinh ở trên người cậu càng tôn lên sự gợi cảm. “Tối mai là có thể ở cùng nhau rồi.”

Cố Cảnh Ngôn không nhìn Lâm Hành, Lâm Hành đứng đắn không tới ba giây, quả nhiên, cậu tiếp theo của anh là, “Chúng ta lâu lắm rồi chưa làm phải không?”

“Đừng nói chuyện này nữa.” Cố Cảnh Ngôn nói chuyện toàn từ ngữ đàng hoàng nhưng tai lại ửng hồng.

Điện thoại Lâm Hành vang lên một tiếng, là tin nhắn, Lâm Hành lấy ra lập tức đưa tới trước mặt Cố Cảnh Ngôn, “Ba mẹ nói đang dọn vệ sinh, buổi tối chúng ta có thể về ở rồi.”

“Vậy anh qua Thiên Thịnh với em trước nhé, dọn nhà.”

“Được.”

Đang nói chuyện, giáo viên chủ nhiệm tiến vào, Lưu Vũ lên dạy lớp 12, nhưng không tiếp tục đảm nhiệm chức giáo viên chủ nhiệm nữa.

Lâm Hành liếc nhìn, hình như còn dẫn theo học sinh mới, anh cúi đầu tiếp tục lật xem sách.

“Đây là bạn học mới, Triệu Mộ.”

Cố Cảnh Ngôn ngẩng đầu, lập tức ánh mắt cậu chìm xuống.

Triệu Mộ đen gầy, không lùn, chắc chừng một mét tám, mặc một cái áo thun giá rẻ cùng quần bò màu đen, khiến người ta chú ý nhất chính là đôi giày trên chân cậu ta. Mắt cậu ta sáng lên, sờ môi một lúc lâu mới mở miệng, “Mình tên Triệu Mộ.”

Ở cái trường này, phần lớn đều là người có điều kiện tương đối tốt, quả thật chưa từng thấy ai mang giày cao su. Lúc này, tiếng bàn tán xôn xao trong lớp vang lên.

“Tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Triệu Mộ nhìn ra phía sau, đi tới bàn thứ hai từ dưới đếm lên, vào tút trong góc tối ngồi xuống.

“Nhìn cái gì?” Lâm Hành mở miệng, “Cậu ta đẹp trai lắm à?”

“Anh có quen cậu ta không?”

Lâm Hành lắc đầu, nhìn kỹ Triệu Mộ, “Chưa từng thấy.”

“Em biết cậu ta.”

Cố Cảnh Ngôn cầm vở lên viết nhanh: “Cậu ta là học sinh chuyển tới từ học kỳ sau.” Lúc Cố Cảnh Ngôn không nắn nót, chữ viết rồng bay phượng múa, nhìn chẳng ngoan chút nào.

“Học kỳ sau mới chuyển tới?”

“Ba cậu ta quỳ trước cổng trường ba ngày, tư cách dự thi là nhờ thầy Lưu hỗ trợ mới có được.”

Lâm Hành híp mắt, nhìn hàng chữ này của Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn sẽ không dễ dàng nghị luận người khác.

“Em có còn tiếp xúc gì với cậu ta nữa không?” Lâm Hành viết lên tờ giấy, quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn chăm chú.

Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, ánh mắt sạch sẽ, một lát sau mới mở miệng, “Là cậu ta nói anh còn sống.”

Đệt!

Lâm Hành suy tư, thầy Lưu giúp lấy tư cách dự thi?

“Lão Lưu là giáo viên lớp 11, sao biết cậu ta?”

“Thấy ba cậu ta quỳ đáng thương quá nên Thầy Lưu chủ động hỗ trợ.” Cố Cảnh Ngôn viết xong câu này, thấp giọng nói, “Anh cũng biết tính thầy ấy mà, người hiền lành.”

Vậy có nghĩa là có liên qua đến Lưu Vũ, Lưu Vũ đã giúp Triệu Mộ, Triệu Mộ dao động để Cố Cảnh Ngôn trở về. Để Cố Cảnh Ngôn trở về làm gì? Cậu ta muốn làm cái gì?

“Triệu Mộ có quay về hay không?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, “Thế giới này đã thay đổi quá nhiều, không biết được.”

Lâm Hành quan sát Triệu Mộ suốt bốn tiết mà cậu ta chỉ nói đúng một câu, mà cũng là trong tiết của Lưu Vũ. Lưu Vũ gọi cậu ta đứng dậy trả lời câu hỏi, cậu ta không lên tiếng, Lưu Vũ hỏi cậu ta tên gì, cậu ta trả lời: “Triệu Mộ, Mộ trong ‘mộ sắc’ (*).”

(*) mộ sắc: hoàng hôn

Nhưng cậu ta vẫn không trả lời câu hỏi, Lưu Vũ liền để cậu ta ngồi xuống.

Lâm Hành nghịch bút, một tay chống đầu không cọ cọ Cố Cảnh Ngôn, “Xuân buồn thu mệt, bây giờ anh đang bị ‘thu mệt’ đây.” (*)

(*) xuân buồn thu mệt: mùa xuân buồn ngủ, mùa thu mệt mỏi

Cố Cảnh Ngôn không thể nhịn được nữa, quay đầu, “Lâm Hành.”

“Hả?”

“Buổi tối anh làm ít một chút thì anh sẽ không mệt.”

Lâm Hành cười ra tiếng, trong tiếng chuông tan học đứng dậy ôm lấy vai Cố Cảnh Ngôn, “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn thịt.”

Cố Cảnh Ngôn: “...”

Lúc bọn họ ra khỏi phòng học, Lâm Hành quay đầu lại liếc nhìn, Triệu Mộ không đứng dậy, vùi đầu đang viết gì đó.

Triệu Mộ, Lâm Hành suy tư, cậu ta muốn làm gì?

Buổi tối Lâm Hành cùng Cố Cảnh Ngôn về Thiên Thịnh lấy quần áo trước, ở trong hành lang đụng phải Cố Thần Phong. Cố Thần Phong mặc một cái áo sơ mi của người làm kinh doanh, đeo ca-ra-vat, ra dáng lắm.

Nhìn thấy Lâm Hành sững sốt một chút, mới nhìn sang Cố Cảnh Ngôn, “Cảnh Ngôn.”

“Có chuyện gì?” Cố Cảnh Ngôn lạnh nhạt.

“Chúng ta có thể nói chuyện riêng không?”

“Không thể.” Cố Cảnh Ngôn một tay đút túi, quay đầu bẽ nghề nhìn hắn, ánh mắt lạnh tanh, “Có chuyện mau nói, tôi không muốn phí thời gian với anh.”

Sắc mặt Cố Thần Phong lập tức có chút khó coi, giơ tay kéo Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn bây giờ càng ngày càng xa lạ.

Lâm Hành tiến lên một bước đẩy Cố Thần Phong ra, ngăn Cố Cảnh Ngôn ở phía sau, “Có chuyện gì thì nói, đừng có táy máy tay chân.”

“Cậu là ai? Liên quan gì đến cậu?” Cố Thần Phong không dám nổi nóng với Cố Cảnh Ngôn, quay đầu chửi Lâm Hành.

“Ồ.” Lâm Hành cười lạnh, “Bạn trai của Tiểu Cố, anh nói xem có liên quan đến tôi không?”

Cố Thần Phong ngây người, Cố Cảnh Ngôn cũng không để ý đến hắn, xoay người đi mở cửa.

Cố Thần Phong tiến lên, Cố Cảnh Ngôn xoay người lại liền muốn động thủ, nhưng có người nhanh hơn tốc độ của cậu, chỉ với một quyền đã lật được Cố Thần Phong. Lâm Hành lại đạp Cố Thần Phong một cái, đời này không gặp nhau không nói, kiếp trước, Lâm Hành đã muốn làm như vậy rồi. Hắn bắt nạt Cố Cảnh Ngôn, không chỉ một lần.

Cố Thần Phong kêu thảm thiết, Lâm Hành chỉ vào hắn, “Mày còn táy máy tay chân nữa, bố chặt đứt tứ chi mày luôn.”

Cố Thần Phong bị Lâm Hành dọa rất tàn nhẫn, Cố Cảnh Ngôn vậy mà là gay! Còn tìm một thằng bạn trai hung hãn như thế. Mặt hắn đau rát, chỗ bị đạp hình như gãy xương rồi, Cố Thần Phong tạm thời ngừng kêu gào.

Lâm Hành kéo Cố Cảnh Ngôn vào cửa, “Thằng điên kia định làm gì?”

Cố Cảnh Ngôn quay người ôm lấy Lâm Hành rồi hôn lên, Lâm Hành dừng lại, Cố Cảnh Ngôn cưỡng hôn xong thì buông anh ra quay người đi về phòng ngủ, “Em đi lấy hành lý.”

Lâm Hành liếm môi một cái, từ phía sau ôm lấy Cố Cảnh Ngôn, “Vừa làm gì đấy hả?”

“Chỉ là muốn hôn anh thôi.” Cố Cảnh Ngôn khi còn bé bị đưa đến nhà họ Cố, thiếu chút nữa bị hai thằng anh trai súc sinh kia dẫn vật đến chết. Có một số việc, cậu không muốn nói cho Lâm Hành, sợ Lâm Hành áp lực quá lớn.

Khi còn bé Cố Cảnh Ngôn hay bị bắt nạt, cậu mơ ước sẽ có thiên thần từ trên trời giáng trần ngăn trước mặt cậu, chống đỡ tất cả. Cậu đã lớn rồi, cậu tưởng rằng mình cứng rắn đến nỗi không thể phá vỡ, nhưng sâu tận đáy lòng cậu vẫn hi vọng sẽ có một người như vậy.

Lâm Hành cho cậu cảm giác an toàn.

Lâm Hành kéo Cố Cảnh Ngôn lại hôn một cái thật sâu rồi mới buông ra, “Được rồi, thu dọn đồ đi.”

Khi ra ngoài thì Cố Thần Phong đã không thấy đâu, Lâm Hành mang theo vali lớn xuống lầu, Cố Cảnh Ngôn đi qua hỗ trợ, Lâm Hành đẩy cậu một cái, “Vào xe đi.”

Cố Cảnh Ngôn không đi, đứng ở một bên nhìn Lâm Hành bỏ hành lý vào xe, Lâm Hành thân hình cao lớn, sức khỏe tốt, cơ bắp trên cánh tay rất có sức mạnh. Lần đầu tiên cậu thấy Lâm Hành, Lâm Hành gác chân dựa ghế lên tường bốn mươi lăm độ, tay dài khoác lên trên bàn, ánh mắt thâm sâu mà sắc bén. Toàn thân viết ba chữ “không dễ chọc”, Cố Cảnh Ngôn ma xui quỷ khiến ngồi bên cạnh anh.

Chuyện sau đó chứng minh Cố Cảnh Ngôn không nhìn lầm, Lâm Hành cực kỳ hung dữ, không dễ chọc. Lúc cậu bị người của Thẩm Quân chặn lại, Lâm Hành một chọi sáu, ngăn cậu ở phía sau.

“Ở địa bàn của tao, dám đụng đến người lớp tao, tưởng tao chết rồi sao?”

Trùm trường Anh Tài, Lâm Hành.

Những nơi Cố Cảnh Ngôn được anh chạm qua đều nóng rực, Lâm Hành nhặt cặp và áo khoác lên. Đôi mắt thâm thúy nghiêm nghị đảo qua Cố Cảnh Ngôn, không hề nói gì, quay đầu đi.

Tim Cố Cảnh Ngôn nóng cả một buổi tối, nhắm mắt lại cậu nhìn thấy Lâm Hành nắm chặt cổ tay cậu đẩy cậu đến chỗ an toàn, trái tim nóng bỏng của cậu không biết giờ đang ở đâu.

Thiên thần của cậu đến rồi.

Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn, nắm chặt gáy cậu đẩy vào trong xe, “Làm gì vậy? Đứng ngây người ra đó.”

“Nghĩ đến lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.” Cố Cảnh Ngôn lên xe, Lâm Hành đóng cửa xe vòng sang bên kia, “Lần đầu tiên? Lần đầu tiên của đời trước?”

“Ừm.”

Lâm Hành vui vẻ, kéo dây an toàn, “Lúc đó em nghĩ gì thế? Dám ngồi cạnh anh? Em có biết bên cạnh anh

bao nhiêu lâu rồi chưa có người ngồi không? Không ai dám đến ngồi luôn đó.”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, không lên tiếng.

Lâm Hành chỉ chỉ dây an toàn, nói, “Đeo lên, an toàn.”

Cố Cảnh Ngôn kéo dây an toàn qua, cúi đầu, mái tóc hơi dài che trước mặt. Lâm Hành vươn tay xoa mái cậu, nói, “Nên cắt tóc đi nhỉ?”

“Dài hả? Xấu lắm sao?”

“Không xấu, em thế nào cũng vẫn đẹp.” Lâm Hành nói, “Che trán thì không nói, bây giờ còn che luôn cả lông mày rồi, hôn em còn phải vuốt mái.”

Cố Cảnh Ngôn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ cười, Lâm Hành lái xe ra ngoài, Cố Cảnh Ngôn liền quay đầu, nhìn chăm chăm gò má Lâm Hành, “Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, em cảm thấy ở bên cạnh anh sẽ có cảm giác an toàn, nên muốn tới gần anh.”

48. Chương 48

Lâm Hành cùng Cố Cảnh Ngôn về đến nhà, trong phòng khách đèn đóm sáng choang, Lâm Hưởng Phong vừa nhìn thấy Lâm Hành lập tức bỏ đồ lau nhà xuống, bước nhanh tới định cầm giúp hành lý. Thử hai lần không nhắc nổi, Lâm Hành xách vali lên lầu hai, rồi mới xuống nói, “Sao ba còn chưa ngủ?”

“Chờ các con.”

Từ một nơi tối tăm ẩm ướt hỗn loạn, đột nhiên chuyển tới nhà lầu. Lâm Hưởng Phong rất hưng phấn, ông nói, “Chừa cơm cho các con đây, mau tới ăn đi.”

Nội thất chủ yếu là trắng đen nhìn cả căn nhà rất sạch sẽ.

“Cảm ơn chú.” Cố Cảnh Ngôn nói.

Lâm Hành rửa tay xong ra ngoài, Lâm Hưởng Phong đã bưng cơm canh ra bàn.

“Mẹ con đâu?”

“Ngủ rồi, bây giờ bà ấy không thể thức khuya được.”

“Ba cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ba chờ các con về mà.” Lâm Hướng Phong muốn nói cái gì, nhìn Lâm Hành một lúc mới nói, “Buổi tối con ngủ ở phòng nhỏ nhé, ba dọn giường cho con rồi.”

Lâm Hành đầu đầu, người nhà bọn họ thực sự là che mắt làm bộ xem không hiểu sao.

“Biết rồi.”

Lâm Hướng Phong trở về phòng, Lâm Hành múc một chén canh cá cho Cố Cảnh Ngôn.

“Buổi tối anh ngủ ở đó hả?” Cố Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành, “Nếu không để em ngủ giường nhỏ cho?”

“Ba nói như vậy.” Lâm Hành nói, “Mà em nghe thật à?”

Tại Cố Cảnh Ngôn nóng lên, vùi đầu ăn cơm, Lâm Hành gấp rau cho cậu, nói, “Đã tính thế nào thì ở thế đó, lời bọn họ nói, không muốn nghe cũng không cần nghe.”

“Ừm.”

Mới vừa khai giảng không có bài tập, cơm nước xong Lâm Hành rửa chén, bảo Cố Cảnh Ngôn lên lầu tắm. Anh ở dưới lầu hút một điếu thuốc mới lên, sau khi vào cửa Cố Cảnh Ngôn mới từ phòng tắm đi ra, mặc một cái áo ngủ caro, lộ ra xương quai xanh trắng nõn đẹp đẽ. Mái tóc đen còn rỏ nước, Lâm Hành trở tay đóng cửa lại khóa trái.

“Lau tóc đi.” Lâm Hành đưa khăn mặt cho Cố Cảnh Ngôn, đi tới kéo rèm cửa sổ.

Cố Cảnh Ngôn ngồi vào ghế sofa lau tóc, đôi mắt không biết nên nhìn đi đâu.

“Anh đi tắm.”

“Ừm.”

Cổ họng Cố Cảnh Ngôn hơi khô, sau khi bọn họ xác định quan hệ, rất ít khi tách ra. Mấy ngày trước Lâm Hành gọi điện thoại ấy ấy với cậu, làm cậu hơi nhớ cảm giác được ấy ấy.

Lâm Hành tắm rất nhanh, thô đến nỗi không thể thô hơn nữa. Không mặc quần lót, trực tiếp quấn khăn tắm ra cửa liền thấy Cổ Cảnh Ngôn ngồi trên ghế salon. Áo ngủ xê tà rất cao, đôi chân dài của Cổ Cảnh Ngôn lộ hết ra ngoài.

Lâm Hành đi tới ôm ngang Cổ Cảnh Ngôn lên, Cổ Cảnh Ngôn đang lướt xem điện thoại di động, sợ hết hồn ngẩng đầu.

“Đang xem cái gì?”

Cổ Cảnh Ngôn ném điện thoại lên ghế, “Không có gì.”

Lâm Hành đè Cổ Cảnh Ngôn lên giường, hôn một cái, “Nhớ không?”

Tay hạ xuống, mặt Cổ Cảnh Ngôn hơi nóng, ừ khẽ một tiếng.

“Nhớ cỡ nào?”

Cổ Cảnh Ngôn vươn mình ngồi trên người Lâm Hành, tay đè lồng ngực Lâm Hành, áo ngủ của cậu trễ xuống lộ ra bờ vai, Lâm Hành nóng đến nỗi mất đi lý trí. “Em ngồi vậy có đè hư anh không?”

“Thêm mấy Cổ Cảnh Ngôn nữa cũng không hư.” Lâm Hành cười ra tiếng, bạn trai của anh đáng yêu quá đi. “Đến đây đi, cục cưng.”

Cổ Cảnh Ngôn ngồi trên bụng Lâm Hành, cúi người, hôn lên cái cằm ương ngạnh của Lâm Hành, “Anh đừng có cười em.”

“Anh không cười.” Lâm Hành híp mắt.

Cổ Cảnh Ngôn hôn một cái nữa, cắn lên cổ Lâm Hành, cậu căng thẳng đến nỗi cằm cũng phát run, “Anh đừng nhúc nhích, để em chủ động một lần có được không?”

“Được.”

Cổ Cảnh Ngôn ngồi ở trên người anh mở rộng, ngón tay thon dài ra vào nhịp nhàng.

Lâm Hành nói, “Em có muốn chuyển không?”

“Không.”

Cố Cảnh Ngôn cắn mở khăn tắm trên eo Lâm Hành, Lâm Hành định đứng dậy, cậu lập tức đè lại eo Lâm Hành, “Anh đã hứa là không nhúc nhích mà.”

“OK!” Lâm Hành nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống Lâm Hành trở mình đặt cậu ở dưới thân, đâm vào nơi sâu nhất, bọn họ đồng thời phát ra tiếng vang. Lâm Hành ác ý, đùa cậu “Xem ở đâu đấy? Hửm? Cục cứng, lắm trò vậy?”

Cố Cảnh Ngôn bị làm rất sảng khoái, nhắm mắt thở dốc.

“Em cố ý bảo anh không mang bao là em muốn sinh con cho anh phải không?”

Cố Cảnh Ngôn bị làm tê cả da đầu, giơ tay che mặt, “Không có.”

“Không có gì?”

Cố Cảnh Ngôn bị anh làm đến không chịu nổi, hô hấp dồn dập, “Em cũng không mang.”

Lâm Hành cười ra tiếng.

Ở nhà, Lâm Hành không dám làm quá phận, thấy tầm tã rồi thì thu binh. Không mang bao rất phiền phức, phải rửa. Lâm Hành nằm xuống, Cố Cảnh Ngôn mổ mổ lên mặt Lâm Hành, đứng dậy, “Em đi tắm.”

“Anh giúp em nhé?”

“Không cần.”

Cố Cảnh Ngôn chạy như bay vào phòng vệ sinh.

Lâm Hành gồi lên cánh tay nằm một lúc, anh đã biết không có chuyện trọng sinh vô duyên vô cớ. Chỉ là không biết mục đích của cái tên Triệu Mộ kia là gì, có làm hại tới Cố Cảnh Ngôn hay không.

Cố Cảnh Ngôn rất nhanh liền trở về, thân thể lạnh lẽo, vùi ở trong lồng ngực Lâm Hành.

Lâm Hành sờ sờ lưng của cậu, “Lạnh hả?”

“Cũng ổn.”

Lâm Hành hôn một cái lên trán Cố Cảnh Ngôn, “Ngủ đi.”

Lúc Lâm Hành sắp ngủ, Cố Cảnh Ngôn mở miệng, “Anh nói Triệu Mộ có phải là người trọng sinh không?”

Lâm Hành mở mắt ra, trong bóng tối, anh không thấy rõ mặt Cố Cảnh Ngôn, chỉ có thể nghe được tiếng thở của cậu. “Cậu ta muốn cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn ôm chặt Lâm Hành, “Không cần biết cậu ta muốn cái gì, không cần biết tương lai ra làm sao. Anh đi đến đâu, chúng ta cũng sẽ không tách ra.”

“Ừm, anh biết rồi.”

Lớp 12 việc học bận rộn, Lâm Hành vẫn luôn không có cơ hội đi thăm dò Triệu Mộ. Triệu Mộ tại sao lại phải làm Cố Cảnh Ngôn dao động, Lâm Hành không nghĩ ra, nhưng Cố Cảnh Ngôn quả thật có quay về.

Đến ngày mười lăm tháng tám, trường học rốt cuộc cũng từ bi hỉ xả cho lớp 12 một ngày nghỉ. Gần đây trường học không cho phép học sinh lái xe vào trường nữa, Lâm Hành để xe ở bên ngoài, anh cầm cặp Cố Cảnh Ngôn đi, tiện tay đưa chai nước giữ ấm cho Cố Cảnh Ngôn. Liền thấy một bóng người quen thuộc, dao động Lâm Hành nhất thời chìm xuống, nhanh chân đi tới.

So với tốc độ của anh thì có một thằng nhóc đen gầy còn nhanh hơn, Lâm Hành mới vừa đi tới trước mặt Chu Khải Sinh. Triệu Mộ đã tung cú đấm đánh ngã Chu Khải Sinh, Lâm Hành kinh sợ, giơ tay ngăn cản Cố Cảnh Ngôn đang đuổi theo, đẩy Cố Cảnh Ngôn ra khu vực an toàn.

Ở cổng trường, Triệu Mộ đánh từng cú đấm lên mặt Chu Khải Sinh như một chú báo.

Lưu Vũ đứng bên cạnh cũng trợn mắt há mồm, vẫn là Cố Cảnh Ngôn lấy lại tinh thần trước, cậu đẩy đẩy Lâm Hành, tượng trưng nói, “Đi ngăn lại chút đi.”

Chu Khải Sinh rốt cuộc cũng trốn được khỏi tay Triệu Mộ, vừa định đánh trả liền bị Lâm Hành đè lại, Lâm Hành nói, “Ai ôi, đừng đánh nữa, dừng tay.”

Chu Khải Sinh:...

Đệt mợ!

Sức mạnh của Lâm Hành bao nhiêu chứ? Chu Khải Sinh là người tập thể hình, vậy mà còn không thoát khỏi tay Lâm Hành, Triệu Mộ đánh hấn hai cú, còn đá vào đầu gối Chu Khải Sinh một cú. Chu Khải Sinh bị đập quỵ xuống, Lâm Hành giả mù sa mưa nói, “Anh không sao chứ?”

Chu Khải Sinh đau thở không nổi, Lưu Vũ định lên trước, Cố Cảnh Ngôn kéo hắn nói, “Thầy ơi, thầy không sao chứ?”

Nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn, Lưu Vũ cũng phản ứng lại là chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mà Triệu Mộ đang làm gì? Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn biết được chút nội tình, Triệu Mộ đột nhiên kích động vì chuyện gì?

“Tao muốn báo cảnh sát!” Chu Khải Sinh nằm trên đất, “Bắt cái thằng quỷ này đi, tao muốn kiện chết chúng mày!”

“Lên tòa sao? Vậy tốt lắm.” Cố Cảnh Ngôn lấy cặp từ trong tay Lâm Hành, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Chu Khải Sinh, “Đúng lúc luật sư của tôi đang rảnh rỗi, cho anh mượn dùng, đây là danh thiếp của anh ta. Lúc lên tòa án tôi sẽ mời cánh truyền thông ghi chép quay chụp toàn bộ quá trình, anh nhất định sẽ thắng.”

Chu Khải Sinh đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Hai người kia cũng không phải thiếu niên, một là phó tổng Thiên Sính, một là người sáng lập JH. Ông lớn của Thiên Sính lại là đại công tử nhà họ Chu, Cố tổng của JH là người tới từ tương lai, tương lai cậu ta là một ông chủ lòng dạ thâm sâu. Trong tay nắm giữ tài sản mười tỉ, giết người không thấy máu.

Bây giờ Chu Khải Sinh hoài nghi Lâm Hành cũng không phải cái người thời đại này.

“Trước khi tôi nổi giận thì cút xa một chút.” Cố Cảnh Ngôn vẫn là ngữ khí đó, lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống, nhìn Chu Khải Sinh như nhìn một thứ bần thủ, “Nếu không tôi bảo đảm anh sẽ hối hận.”

Cố Cảnh Ngôn nhét danh thiếp vào cổ áo Chu Khải Sinh, ngồi dậy chỉnh sửa quần áo, Lâm Hành cố nín cười. Lúc Cố Cảnh Ngôn tinh tướng, đúng là gọi cảm thật.

“Thầy Lưu.” Lâm Hành thấy Lưu Vũ còn có vẻ lưu luyến, giơ tay xách Lưu Vũ đi, ngay lập tức tay anh bị đẩy ra. Lâm Hành ngẩng đầu nhìn thấy Triệu Mộ như một con sói kéo Lưu Vũ sang bên mình, gạt đầu với Lâm Hành một cái, nhưng không lên tiếng.

Thú vị đấy.

Lâm Hành ngược mắt, “Mấy người nhất định phải tấn nhau ngay công trường sao? Không đủ mất mặt à?”

Lưu Vũ quay người nhanh chân liền đi, con chó con Triệu Mộ như dính bùn, cũng bước nhanh đuổi theo Lưu Vũ. Lâm Hành nhường mày, Cố Cảnh Ngôn lấy ra chìa khóa xe. Xe lái tới nơi, Lâm Hành kéo mở cửa xe đi lên, còn chưa khởi động Lưu Vũ đã mở cửa xe bước vào, nói, “Mời các em ăn cơm, đi thôi, tiệm Đức

Trang trên đường Trường Bình.”

Triệu Mộ đứng ở trước xe, dường như không biết mở cửa xe ở bên nào.

Lưu Vũ hít sâu, đẩy cửa xe ra, “Vào đây.”

Triệu Mộ ngồi vào đằng sau, bắt tay đặt ở trên đầu gối, Lưu Vũ liếc mắt nhìn y, “Thối xấu gì đấy hả? Thầy có nói em đi đánh nhau với người ta không?”

Quan hệ của hai người kia còn rất mật thiết, dường như có lén lút lui tới.

Triệu Mộ không nói lời nào, Lưu Vũ rất nhúc nhủ, bấm bấm mi tâm mở kính xe xuống đốt một điếu thuốc. “Có để ý hút thuốc không?”

Lâm Hành nhún vai, anh và Cố Cảnh Ngôn đều hút thuốc, cũng không để ý.

Trên đường không ai nói chuyện, đến quán, đồ ăn gọi được một nửa, Lưu Vũ bỗng nhiên đứng dậy. “Thầy vào phòng vệ sinh.”

Triệu Mộ cũng đứng lên, Lưu Vũ nói, “Em ngồi xuống, không được đi cùng thầy.”

Lưu Vũ đi ra ngoài một lúc, Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn về phía Lâm Hành, ra hiệu bảo anh ra ngoài xem xem.

Lâm Hành ở trong hành lang nhìn thấy Lưu Vũ đang hút thuốc lá, đi tới, “Thầy Lưu.”

Lưu Vũ lấy ví tiền lấy ra hai ngàn, “Tiền của em.”

Lâm Hành cũng không khách khí, nhận tiền, “Thầy thân với Triệu Mộ à?”

“Cậu ta là một học sinh thầy giúp đỡ, ở vùng núi.” Lưu Vũ hút mạnh một hơi thuốc, “Thằng nhóc kia chẳng hiểu cái gì, Chu Khải Sinh kéo thầy mấy cái, cậu ta đã xông lên đánh nhau.”

“Xem như đang nuôi con trai đi.” Lâm Hành cười nói, “Người như chúng ta cũng không có con, nuôi đi, người ta còn che chở cho thầy.”

Lưu Vũ liếc Lâm Hành một cái, “Em nói như ông cụ non, em mới mười tám tuổi thôi mà.”

“Còn thầy sống lâu như vậy, đã sống rõ ràng chưa?” Lâm Hành không chút khách khí.

Lưu Vũ nhất thời phẫn nộ, “Em thì biết cái gì.”

“Thẹn quá hóa giận.”

Lưu Vũ há miệng, đối diện với ánh mắt lợi hại của Lâm Hành thì càng không tìm được phản bác. Hắn không sống rõ ràng, ba hần mắng hần mấy chục năm như một con chó.

“Nhưng mà chuyện tình cảm như vậy, không có mấy người có thể sống rõ ràng.” Lâm Hành cũng đốt một điếu thuốc, nói, “Thầy suy nghĩ nhiều hơn đi, đừng để tâm vào mấy chuyện vụn vặt.”

Lưu Vũ cũng mê man, ở bên Chu Khải Sinh mười mấy năm, cuộc đời có mấy cái mười mấy năm?

“Cần giúp đỡ thì nói một tiếng, em và Cảnh Ngôn tuy rằng không làm được chuyện gì lớn, nhưng có thể giúp đỡ một ít chuyện kinh tế.” Lâm Hành vỗ vai Lưu Vũ, nói, “Cũng là chỗ thân quen, em không hy vọng nhìn thấy thầy tiêu hao cuộc sống của mình vì hần ta, hần không đáng.”

Lâm Hành thật ra có thể hiểu được tình cảm của Lưu Vũ, mười mấy năm, không có mấy ai có thể buông xuống được. Nếu như Cố Cảnh Ngôn là tra nam, Lâm Hành phỏng chừng cũng giống như Lưu Vũ.

Tác giả có lời muốn nói:

Rất nhiều người chất vấn tại sao tôi lại muốn viết tuyển Lưu Vũ, tôi cảm thấy cần thiết phải giải thích một chút bọn họ vì sao lại trọng sinh. Tại sao Lâm Hành lại trở về? Tại sao Cố Cảnh Ngôn lại trở về? Trở về có thể thay đổi tất cả không? Có người có thể thay đổi bởi vì tương lai là như vậy, chỉ là kết quả sớm hơn thôi. Có người không sửa đổi được, trở về cũng vẫn là kết cục này.

49. Chương 49

Cố Cảnh Ngôn lấy cho Lâm Hành một mảnh đất, công ty mới được thành lập, Lâm Hành, Cố Cảnh Ngôn và Chu Phi ba người hợp tác.

Qua một tháng mười, Lâm Hành bận muốn điên rồi. Một bên là học tập, một bên là sự nghiệp. Học tập không đuổi kịp Cố Cảnh Ngôn, sự nghiệp cũng không đuổi kịp.

Thành tích của Cố Cảnh Ngôn quá tốt, nhiều lần kiểm tra đều đạt điểm tối đa. Cố Cảnh Ngôn thi được nhiều điểm như vậy, Lâm Hành muốn đuổi theo bước chân của cậu thì phải vùi đầu gặm sách. Một người hơn ba mươi tuổi, cả ngày lẫn đêm đều bật đèn học bài. Lâm Hành cũng muốn đa nhân cách luôn, có lúc

hoài nghi có phải mình thật sự mười tám tuổi hay không?

Cố Cảnh Ngôn nhiều lần tỉnh lại sau giấc ngủ, Lâm Hành còn chưa lên giường. Đèn trong thư phòng vẫn sáng rực, anh đang làm bài tập, sáng hôm sau Lâm Hành vừa rửa mặt vừa học từ vựng.

Từ Viện thấy thương Lâm Hành, múc canh gà cho anh, “Học tập quan trọng, sức khỏe cũng rất quan trọng.”

“Sáng sớm đã ăn đồ bổ như thế rồi à?” Lâm Hành húp hết canh gà, xoa xoa mi tâm, hai chữ thôi, buồn ngủ.

“Buổi trưa các con không thể về ăn cơm, nên chỉ có thể bồi bổ vào sáng sớm.” Từ Viện cũng múc một chén canh cho Cố Cảnh Ngôn, bà vốn đã thích Cố Cảnh Ngôn rồi, chỉ là từ con nuôi biến thành con dâu có hơi khiến khó tiếp thu, “Tiểu Cảnh hôm qua có thức đêm không?”

“Mười một giờ con ngủ rồi ạ.”

“Con đừng học cùng với Lâm Hành, thức khuya hại thân. Thi đại học gì không quan trọng, quan trọng là... Thân thể khỏe mạnh.” Từ Viện vẫn luôn có cái nhìn rất thoáng về phương diện học hành, Lâm Hành có đứng nhất từ dưới lên toàn trường, bà đi họp phụ huynh cũng có thể cười híp mắt, chưa bao giờ dùng thành tích để phán xét thành bại, cực kỳ khoan dung với Lâm Hành. “Ăn nhiều một chút.”

Lâm Hành ăn rất nhanh, ăn xong mặc áo khoác vào cầm cặp hai người, “Đi thôi.”

Cố Cảnh Ngôn húp hết hớp canh cuối cùng, “Cô ơi con đi đây.”

Nhanh chóng đuổi theo bước chân Lâm Hành, nhận lấy cặp.

Từ Viện thở dài, quay đầu nói với Lâm Hướng Phong đang chuyên tâm xem báo, “Em không thể vào công ty Lâm Hành làm được, làm vướng bận con nó. Em có một ý kiến, không biết anh thấy thế nào.”

“Em nói đi.” Lâm Hướng Phong bỏ báo xuống, chuyên tâm nhìn vợ mình.

“Đối diện chung cư chúng ta có nhiều chỗ đặt biển cho thuê, em thuê một nơi mở siêu thị nhé?”

“Chúng ta đều không có kinh nghiệm, cũng cực lắm, bệnh của em chỉ mới vừa khỏi.”

“Em không ở không được.” Từ Viện nói, “Vốn không cao, siêu thị nhỏ thôi, mấy vạn tệ cũng làm được mà.”

“Em hỏi Hành Hành thế nào, anh không biết những thứ này.”

Từ Viện vỗ Lâm Hướng Phong một cái, nói, “Cái gì cũng hỏi con nó, nó rảnh lắm hay sao? Gần đây nó vừa phải học bài vừa hợp tác làm ăn với người ra, cực quá trời.”

Lâm Hướng Phong húp hết bát cháo nhỏ, đứng dậy, “Anh đi làm đây.”

“Con nó nói không cho anh lái xe nữa.”

“Anh biết rồi, anh ngồi xe buýt.”

Từ Viện thật sự muốn làm chút kinh doanh, công ty của Lâm Hành bà không xen tay vào được, gượng ép lấy một cái chức vị thì quá không biết xấu hổ. Bà không có học lực gì, chỉ có kinh nghiệm mấy năm qua vào nam ra bắc.

Ý tưởng này của bà đã bật lên thì không thể ngừng được, sau khi Lâm Hướng Phong đi làm, bà bắt đầu đi khảo sát thị trường. Một tuần sau, bà xác định phương hướng, mở tiệm bán đồ lót.

Khi đã có khách hàng ổn định rồi, vốn ít nhưng lợi nhuận nhiều.

Nói làm liền làm, Từ Viện liên hệ đến xưởng cung cấp gia công và nhà thiết kế.

Tháng mười một, công ty mới của Lâm Hành được thành lập, anh phải cùng Chu Phi đến thành phố B họp. Xin nghỉ hai ngày, trở về Từ Viện đã không thấy tăm hơi, Lâm Hành bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Kiếp trước ba mẹ anh cũng rời đi vào khoảng thời gian này, Lâm Hành vội vã gọi điện thoại cho Từ Viện, nhưng không thấy bắt máy, liền gọi cho Lâm Hướng Phong.

“Ba ở đâu vậy? Mẹ con đâu? Sao gọi điện thoại không được?”

“Ba ở công ty, mẹ con đi Quảng Châu xem hàng, chắc là ở trên máy bay nên không nhận điện thoại được.”

Lâm Hành bối rối vài giây, “Đi xem hàng gì?”

“Bà ấy tính mở tiệm, đến Quảng Châu xem hàng.”

“Đi một mình?”

“Ừm.”

Lâm Hành hít sâu một hơi, một lúc sau mới nói, “Ba, tìm ba lớn thật đó.”

“Mẹ con không yếu như con nghĩ đâu, bà ấy rất lợi hại.” Lâm Hướng Phong nói, “Bà là nữ cường nhân.”

Thua luôn.

Lâm Hành bên này quá nhiều chuyện, lại không thể thoát thân, anh lo lắng đợi mấy ngày. Từ Viện vui sướng bay trở về, nhanh chóng mở tiệm đồ lót.

Tương lai thành phố sẽ quy hoạch, khu này tất nhiên sẽ trở thành trung tâm thành phố.

Cửa tiệm Từ Viện thuê tương lai phát triển tốt. Lâm Hành vốn rất lo lắng, lúc Từ Viện trang trí cửa hàng thì anh cùng Cố Cảnh Ngôn qua xem thử, xem xong mới yên tâm.

Mắt nhìn của Từ Viện rất tốt, chọn vị trí cũng tốt, bên hợp tác rất đáng tin, tạm thời không có vấn đề gì.

Lâm Hành lặng lẽ cho Từ Viện một tấm thẻ mười vạn.

“Không dùng nhiều như vậy đâu.” Buổi tối Từ Viện trả thẻ về, “Tiền của mẹ là đủ rồi.”

“Tiểu Cảnh cho mà.” Lâm Hành nói, “Cậu ấy sợ mẹ mệt sợ mẹ tủi thân, làm ăn không dễ dàng. Mẹ nhận đi, mẹ không nhận cậu ấy buồn đó.”

Từ Viện cầm tấm thẻ, ở chung với Cố Cảnh Ngôn lâu như vậy, mặc dù là bởi vì Lâm Hành, nhưng sau khi biết một vài chuyện trong nhà đứa nhỏ kia thì cũng càng yêu thương Cố Cảnh Ngôn hơn.

Một đứa nhỏ thiên tài, nhưng gia môn bất hạnh. Lúc nó tự mình gây dựng sự nghiệp có phải cũng chịu một chịu tủi thân hay không? Nó còn không có người nhà ở bên cạnh động viên.

“Vây... Cảm ơn Tiểu Cảnh giúp mẹ.”

“Người một nhà cả mà.” Lâm Hành nói, “Cậu ấy cũng là con trai của mẹ.”

Sáng hôm sau Cố Cảnh Ngôn xuống lầu nhìn thấy một bàn điểm tâm phong phú, im lặng nửa ngày, quay đầu nhìn Lâm Hành. Lâm Hành xoa xoa tóc Cố Cảnh Ngôn, nói, “Mấy ngày nay học tập cực khổ, mẹ thương em đấy.”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, khóe mắt ửng đỏ.

Vừa lúc bị Từ Viện nhìn thấy, Từ Viện lại nảo nảo một đồng. Chờ Cổ Cảnh Ngôn đi rồi, Từ Viện lau khôé mắt, nói với Lâm Hưởng Phong vừa ra khỏi phòng, “Lúc trước có phải là em mặt nặng mày nhẹ với Tiểu Cảnh lắm không?”

“Giờ em mới nhận ra à, nó còn chẳng nặng nhẹ gì lại em nữa.”

“Thật à?”

“Tiểu Cảnh đến nhà chúng ta cũng không dám ngăn đầu, anh cứ sợ làm nó khóc, tội nó.” Lâm Hưởng Phong không tim không phổi, nói, “Đứa bé kia chắc là trong lòng cảm thấy Lâm Hành rất quan trọng, nên mới nhìn nhin cái gì cũng không nói.”

Lâm Hành thắt dây an toàn, đưa chai nước ấm cho Cổ Cảnh Ngôn, “Hai ngày nay ăn nhiều dầu mỡ quá, gây chết rồi.”

Cổ Cảnh Ngôn cũng cảm thấy dầu mỡ quá, sáng nay cậu soi gương thấy mình bị nổi mụn, từ sáng đến tối được ba mẹ Lâm dùng nguyên liệu đại bổ để nấu ăn, cậu sắp bị bỏ đến chảy máu mũi luôn rồi.

Cổ Cảnh Ngôn uống nước, “Sáng sớm cô làm sao vậy?”

“Chả sao cả.” Lâm Hành lái xe đi ra ngoài.

Cổ Cảnh Ngôn nhìn Lâm Hành, “Cứ có kiểu như muốn nói lại thôi.”

“Là muốn quan tâm em nhưng không biết nên mở miệng thế nào.”

“Anh không làm cái gì chứ?”

“Không có.” Lâm Hành bật xi nhan, xe tiến vào đường chính, “Hạng mục mua sắm trực tuyến của Chu Khải Sinh vừa mở ra rồi, tuyên truyền quá trời.”

Cổ Cảnh Ngôn mở laptop ra đặt trên đầu gối, Lenovo vừa tung ra kiểu laptop siêu mỏng.

Nokia cũng tung mẫu điện thoại mới, có phần mềm chat hiện đại.

“Mỗi một truyền kỳ thương mại đều là lựa chọn dựa theo thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một thứ cũng không được.” Ngón tay thon dài của Cổ Cảnh Ngôn gõ gõ bàn phím, “Chu Khải Sinh không được đâu.”

“Lỡ được thì sao?”

“Cá không?” Cố Cảnh Ngôn nhấn gửi tài liệu, quay đầu nhìn Lâm Hành.

“Không cá, anh chờ cười vô mặt hần thôi.”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, nói, “Vấn đề no ấm mới vừa được giải quyết, nhu cầu của đại chúng vẫn chưa đạt đến mức độ đó. Lúc hần kéo người đầu tư ba hoa càng nhiều, tương lai thua càng thảm. Đầu tư lâu dài, phải biết nhịn.”

“Triệu Mộ và lão Lưu khá là thân.”

Cố Cảnh Ngôn nói, “Hi vọng Triệu Mộ không phải Chu Khải Sinh thứ hai.”

Trường học đã xếp tiêu chuẩn những học sinh được tuyển thẳng lên đại học, người đầu tiên thầy tìm chính là Cố Cảnh Ngôn, nhưng lại bị từ chối.

“Em không cần tuyển thẳng.”

Thầy: “...”

Lần đầu tiên trong đời gặp phải một đứa không cần tuyển thẳng, đỉnh thật!

Cuối tháng mười một, trường học tìm Lâm Hành nói chuyện, Lâm Hành cũng cho đáp án y hệt, Lâm Hành nói với Lưu Vũ, “Dù thế nào thì em cũng không thể kém hơn vị kia nhà em được phải không?”

“Lỡ thi không nổi thì sao?”

Lâm Hành tự tin nở nụ cười, nói, “Không thể.”

Không thể không thi nổi.

Đến kì nghỉ đông, Lâm Hành nghe được một tin. Đồng Hải thôi học, kỷ luật cả năm đứng thứ nhất từ dưới lên, những người từng chơi với hần đều bắt đầu học tập, chỉ có hần vẫn dậm chân tại chỗ. Lần kiểm tra gần đây nhất, Trần Phi Vũ xếp hạng 100, một thằng vô dụng như Trần Phi Vũ mà còn vào được top 100.

Khoảng cách làm cho hần sợ hãi, hần sợ người khác ưu tú, không dám đối mặt với thất bại của chính mình, nên hần lựa chọn trốn chạy.

Đối với loại người không có tiền đồ như vậy, Lâm Hành không muốn lãng phí một chút lực chú ý nào.

Nghỉ đông mười sáu ngày, 24 tháng 12 mới kết thúc chương trình học. Thành phố C có tuyết rơi, Lâm Hành lái xe chở Cố Cảnh Ngôn từ từ về nhà.

“Tết em có phải về chỗ ba mẹ không?”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, cậu gửi một tin nhắn, nói, “Em về thành phố B một chuyến, còn có một hợp đồng cần em ký tên.”

“Anh đi cùng em.”

Cố Cảnh Ngôn quay đầu nhìn Lâm Hành, nhìn một chút liền nở nụ cười, “Phiền Lâm tổng rồi.”

Lâm Hành xoa nhẹ tóc Cố Cảnh Ngôn. “Đi theo vợ là chuyện anh phải làm.”

Cố Cảnh Ngôn dựa vào tay Lâm Hành, cười đến híp cả mắt.

Công ty Lâm Hành có Chu Phi, anh không có bạn như Cố Cảnh Ngôn. Hai người ở nhà đợi một ngày rồi bay thẳng đến thành phố B. Cố Cảnh Ngôn vẫn ở khách sạn như trước, cậu không muốn về nhà.

Lâm Hành lái xe đưa Cố Cảnh Ngôn đến công ty, cũng không kiêng kị những người khác mà ngồi trong văn phòng của Cố Cảnh Ngôn.

Lúc Chu Phi gọi điện thoại tới, Lâm Hành đang gác chéo chân ăn hoa quả.

“Anh Chu.”

“Ở thành phố B hả?”

“Ừm.”

“Buổi tối đi uống rượu không?”

“Ở đâu?”

Chu Phi báo tên một quán, Lâm Hành nói, “Vậy buổi tối gặp nhé.”

Cố Cảnh Ngôn họp đến sáu giờ chiều mới kết thúc, cậu nhanh chân đi về văn phòng, vừa đi vừa chỉ bảo lại lỗi sai cho cấp dưới. Đẩy cửa ra nhìn thấy Lâm Hành, sắc mặt mới tốt hơn một chút, nói, “Sửa lại hợp

đồng này một lần nữa rồi cậu có thể nghỉ.”

Người kia cầm hợp đồng chạy như một làn khói, Cố Cảnh Ngôn chỉnh cổ áo sơ mi đi tới, “Chán không? Đợi em lâu như vậy.”

Lâm Hành nắm eo nhỏ của Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn mặc một cái áo khoác dạ ngắn màu đen, vừa gầy vừa cao.

“Anh có thể chờ em cả đời, huống hồ chỉ mới nửa ngày ngắn ngủi.”

Cố Cảnh Ngôn đỏ mặt, cúi người hôn lên khóe miệng Lâm Hành, thấp giọng nói, “Về thôi.”

“Chu Phi mời chúng ta ăn cơm, đi không?”

“Ừm.” Cố Cảnh Ngôn thuận thế ngồi trên đùi Lâm Hành, quàng tay qua cổ Lâm Hành, tựa sát vào hôn Lâm Hành. Lâm Hành không thể nhịn được nữa, ôm đầu Cố Cảnh Ngôn hôn sâu một chút rồi mới kết thúc.

Nhà Chu Phi là ở thành phố B, hẳn là đám công tử kia không chơi chung được nữa. Hẳn coi như là một con nhà giàu có hoài bão, rất xem thường cái đám ăn no chờ chết kia. Mà đám kia cũng chẳng ưa gì hẳn, nên Chu Phi lại thành người cô đơn, sau khi biết được Lâm Hành ở thành phố B thì kéo người ta đi chơi.

Thành phố B tuyết rơi đầy, Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn đón xe tới, trời đã tối sầm xuống.

Tối gần cuối năm, nhà hàng cũng tiêu điều. Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn vào cửa thì đụng phải Bạch Kỳ Kỳ, Bạch Kỳ Kỳ học ban xã hội, sau khi lên lớp 12 thì không chơi với bọn họ nữa. Đột nhiên nhìn thấy Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn, nhỏ dừng lại.

“Kỳ Kỳ.” Ba nhỏ gọi, Bạch Kỳ Kỳ quay đầu đi.

Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn lên lầu, đẩy cửa ra nhìn thấy Chu Phi ngồi một mình. Chu Phi mặc một cái áo lông màu vàng nhạt, quần dài nhàn nhã, càng làm tôn lên khuôn mặt non choét.

“Đến rồi à?” Chu Phi liếc nhìn Cố Cảnh Ngôn, cười nói, “Hai người các cậu cũng thật là như hình với bóng.”

Lâm Hành kéo ghế ra cho Cố Cảnh Ngôn ngồi xuống trước, rồi cầm lấy thực đơn, “Tiểu Cảnh qua đây mở cuộc họp.”

“Sao không chuyển công ty về thành phố C?”

Cố Cảnh Ngôn rót nước cho Lâm Hành, nói, “Đại học định thi bên này, không cần chuyển về thành phố C, đến lúc đó lại phiền phức.”

“Được tuyển thẳng hả? Sao chắc chắn như vậy?”

“Không cần tuyển thẳng, đại học B.” Lâm Hành vừa gọi món ăn vừa nói chen vào, “Với thành tích của Tiểu Cảnh thì muốn chọn đại học nào cũng được.”

Chu Phi cầm nước lên uống một hớp, lại nhìn Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành. Trên người hai người bọn họ đều không có cảm giác như còn là trẻ con, là gay quang minh chính đại, chưa bao giờ để ý tới người khác.

Chu Phi đột nhiên sinh ra ước ao, sống thản nhiên như thế cũng là một chuyện khó khăn.

Cửa phòng được gõ lên, Chu Phi bỏ nước xuống quay đầu lại liền thấy Bạch Kiến Thành, ngón tay gõ một cái lên bài, “Bạch tổng.”

Bạch Kiến Thành đến tìm Chu Phi, một mảnh đất không là vấn đề, bây giờ ông còn gặp phải nguy cơ còn to lớn hơn. Ngân hàng bên kia cắt khoản vay của ông, tất cả các hạng mục hợp tác đều bị đình chỉ.

“Chu tổng.” Bạch Kiến Thành bắt tay với Chu Phi, quay đầu nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành.

Ông sững sờ, Chu Phi giới thiệu nói, “Cố tổng của JH, phó tổng Lâm Hành của Thiên Sính.”

Hai người kia quá trẻ tuổi, Bạch Kiến Thành chẳng thể thấy giữa công ty và hai người họ có liên quan gì. Ông bắt tay với Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn, mới quay đầu nói, “Đây là con gái của tôi, Bạch Kỳ Kỳ, mau tới đây chào chú Tiểu Chu đi.”

Lâm Hành nhin không cười ra tiếng, quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ. Sắc mặt Bạch Kỳ Kỳ trắng bệch, nhỏ không nghĩ tới sẽ có một ngày, Cố Cảnh Ngôn và Lâm Hành ngồi vào vị trí mà nhỏ cần phải nịnh bợ.

50. Chương 50

Bạch Kiến Thành dẫn Bạch Kỳ Kỳ tới làm gì? Một tiểu thư như hoa như ngọc, dẫn tới bàn rượu thì có thể có mục đích gì khác? Chính là để nịnh bợ Chu Phi.

Mà tính hướng của Chu Phi không ổn định, hiển nhiên không coi trọng Bạch Kỳ Kỳ. Cho nên Bạch Kiến Thành cũng khá lúng túng, nài ép kéo đề tài, Bạch Kỳ Kỳ đột nhiên đứng lên, “Con có chút không thoải mái, con đi trước.”

Nhỏ đi ra khỏi phòng, Bạch Kiến Thành không ngăn cản, chỉ cười gượng với Chu Phi, “Trẻ con không hiểu chuyện, hôm khác tôi mời riêng Chu tổng đi ăn cơm.”

“Ông khách khí rồi.” Chu Phi cũng không có hứng thú với Bạch Kiến Thành, nói, “Ông xem chúng tôi hôm nay cũng là bữa ăn riêng tư, không chiêu đãi tốt cho ông được.”

Bạch Kiến Thành đứng lên, nói, “Vậy tôi đi trước.”

Ông lại chào Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn một tiếng mới rời khỏi, cửa đóng lại, Lâm Hành cười một tiếng, “Ông đi bán con gái hả?”

“Nếu ông bán con trai thì anh còn có thể tạm đồng ý mua, dù có lên giường cũng không sao, chứ con gái thì thôi bỏ đi, không nở nuốt.”

Cố Cảnh Ngôn nhẹ nhàng nói, “Đúng là ngu xuẩn, cầu người cầu ngay phải đối thủ.”

Chu Phi vẫn là lần đầu tiên thấy Cố Cảnh Ngôn đùa giỡn, “Nếu như Bạch Kiến Thành biết chuyện này là do Cố tổng làm, chắc thú dị lắm.”

Cố Cảnh Ngôn dừng dừng cầm ly nước cùng với Chu Phi, Cố Cảnh Ngôn không uống rượu, không phải cậu không uống được, mà là cậu không thích vị của rượu.

“Vậy thì Chu tổng sẽ một bà vợ họ Bạch.” Cố Cảnh Ngôn vẫn là dáng dấp lãnh đạm.

Phụt!

“Uy hiếp tôi à?”

Cố Cảnh Ngôn nói, “Tôi chỉ đang nói sự thật.”

Lâm Hành nhin cười uống một hớp nước, không nói chen vào.

“Mùng sáu ông già nhà tôi mừng thọ, các cậu có rảnh thì đến.”

“Được, lúc đó em với Cảnh Ngôn sẽ qua.”

Trong bữa cơm bọn họ tán gẫu về những hạng mục phát triển, tới mười giờ rưỡi mới tan cuộc. Bên ngoài tuyết đã đọng rất dày, khắp nơi trắng xoá, dưới ánh đèn đường lập lờ. Lâm Hành nhét tay Cố Cảnh Ngôn vào túi áo nhung của mình, đi về phía trước, “Đi dạo một lúc nhé.”

“Ừm.”

Hai người dọc theo đường cái yên tĩnh đi về phía trước, người đi trên đường rất ít, bỗng nhiên cả thế giới đều tĩnh lặng lại, có cảm giác như đôi vợ chồng già.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Nhấn Cổ Cảnh Ngôn đeo trên tay phải, Lâm Hành sờ nhấn cậu một chút, “Em định thi ngành gì?”

“Máy tính.” Cổ Cảnh Ngôn quay đầu nhìn Lâm Hành, “Còn anh?”

“Tài chính.”

“Điểm của anh thi Thanh Hoa không thành vấn đề.” Cổ Cảnh Ngôn nắm chặt ngón tay Lâm Hành, “Chúng ta sẽ học cùng một trường.”

“Được.”

Đi một đoạn đường, Lâm Hành bỗng nhiên nói, “Anh công em đi.”

Cổ Cảnh Ngôn nhìn quanh bốn phía, đỏ mặt, “Được.”

Lâm Hành cúi người, giày đập ở trên mặt tuyết phát ra tiếng kêu ọp ọp, tuyết rơi chẳng có tiếng động, đêm khuya càng yên tĩnh.

Cổ Cảnh Ngôn rất hôn một cái lên lỗ tai Lâm Hành.

“Làm gì thế?” Lâm Hành quay đầu lại, trọng giọng nói ngậm lấy ý cười, “Cố tổng quấy rầy thú cười.”

“Im miệng.”

“Cố tổng dữ quá, có người quản hay chưa?”

Cổ Cảnh Ngôn vùi mặt vào cổ Lâm Hành, hít một hơi thật dài, cảm nhận được mùi hương trên người Lâm Hành, “Anh quản.”

“Anh quản cái gì?”

“Người nhà anh không quản ai quản?” Cố Cảnh Ngôn nói, “Đây này, người nhà.”

Người nhà, rất tốt.

Cố Cảnh Ngôn ăn tết ở nhà Lâm Hành, Lâm Hướng Phong và Từ Viện đã chuẩn bị đủ hết cả. Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn không có cơ hội ra đường, cho nên bọn họ ở nhà chơi game.

Công ty Cố Cảnh Ngôn nghiên cứu phát minh một trò chơi mới, vẫn chưa beta, Cố Cảnh Ngôn chỉ Lâm Hành chơi. Chỉ chỉ một hồi Lâm Hành kéo Cố Cảnh Ngôn ngồi lên đùi, nắm tay Cố Cảnh Ngôn thao tác trên bàn phím, “Đúng chưa?”

Giọng Lâm Hành trầm thấp, hô hấp nóng rực phả vào gáy Cố Cảnh Ngôn. Năm nay nhiệt độ hơi cao, Cố Cảnh Ngôn nóng như lửa đốt, “Ừm.”

“PK không? Đánh 1 trận nhé?”

“Anh buông em ra đã.”

Trong thư phòng đặt hai cái bàn, Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn ngồi song song.

Sau năm phút, màn hình Cố Cảnh Ngôn tối đen, ngẩng đầu nhìn Lâm Hành, “Có phải anh từng xem em làm chương trình không?”

“Không có.”

Cố Cảnh Ngôn là người sáng lập trò chơi này, vậy mà chơi thua Lâm Hành.

“Chơi lại, nãy em hơi sai sót.”

Trận này còn nhanh hơn, chỉ hơn hai phút. Lâm Hành dựa vào ghế đốt một điếu thuốc, tay dài đặt trên bàn phím, “Tiếp tục nữa không? Tiểu Cố tổng?”

Cố Cảnh Ngôn cũng đốt một điếu thuốc, vén tay áo lên, “Tiếp tục.”

Cái trò chơi này còn chưa beta, Cố Cảnh Ngôn đã muốn xóa rồi, Lâm Hành là BUG phải không!

Cố Cảnh Ngôn có thể chắc chắn thao tác của mình không có vấn đề gì, kỹ năng của nhân vật cũng không chọn sai. Vì đánh Lâm Hành, cậu thậm chí còn dùng cùng nhân vật với Lâm Hành, nhưng vẫn thua.

Cố Cảnh Ngôn ném bàn phím, uống một hộp nước quay đầu nhìn Lâm Hành.

“Đến đây, hôn anh một cái, anh nói em biết tại sao.”

Cố Cảnh Ngôn híp mắt, đối mắt một phút, đứng dậy đi tới cúi người hôn lên trán Lâm Hành, “Anh là BUG.”

Lâm Hành sờ sờ Cố Cảnh Ngôn rồi đặt cậu ở trên bàn hôn một lúc, hôn xong anh dùng ngón tay cái chà sát cằm Cố Cảnh Ngôn, “Tại sao em lại làm trò chơi?”

“Bởi vì anh thích ——” chơi.

Lâm Hành ý cười càng sâu, “Đừng có quên, ai là người dẫn em vào cái giới game này? Anh có thể thua em sao?”

Cố Cảnh Ngôn nghiêng răng, Lâm Hành nghe thấy dưới lầu có âm thanh, hôn Cố Cảnh Ngôn một cái rồi chỉnh sửa quần áo giúp cậu, xoa đầu Cố Cảnh Ngôn, “Ba mẹ về rồi, xuống tìm chút gì ăn đi.”

Hai người xuống lầu, Lâm Hành đột nhiên không kịp chuẩn bị thấy được Vu Châu, anh dừng bước, ánh mắt từ từ âm trầm.

“Đây là mẹ Cảnh Ngôn sao?” Từ Viện nhìn thấy Lâm Hành xuống lầu, dò hỏi. “Ở dưới lầu gặp phải, bà ấy tìm Cảnh Ngôn.”

Lâm Hành nuốt nước bọt, nhìn chăm chú vào Vu Châu, từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Cố Cảnh Ngôn đứng trên lầu vừa nhận ra liền xông thẳng xuống lầu đi về phía Vu Châu, kéo Vu Châu đi ra ngoài.

“Tao là mẹ mày, mày làm gì đấy hả?” Vu Châu lập tức cao giọng, cá giận nói, “Tết cũng không về nhà mà sang nhà trai ở? Mày là nam hay nữ hả? Mày là biến thái phải không? Sao tao lại sinh ra một đứa biến thái như mày.”

Bà tại sao lại muốn sinh Cố Cảnh Ngôn? Bởi vì Cố Cảnh Ngôn là con trai Cố Trường Minh, dùng con trai để ràng buộc đàn ông. Người đàn ông kia sẽ không ngừng đưa tiền đưa, đây là cây rựa tiền của bà.

Nhưng bây giờ cây rựa tiền lớn rồi, lại không đưa bà tiền, không hầu hạ bà cả đời, không làm công cụ của

bà. Nô lệ phản nghịch, nô lệ mất khống chế, khiến bà khủng hoảng. Bà trở thành trò cười, gả vào hào môn không thành, con trai lại là một đứa biến thái thích đàn ông, nàng tất cả những hi vọng của bà đều tan vỡ.

Trước đây Cố Cảnh Ngôn không nghe lời, bà liền đánh Cố Cảnh Ngôn, đánh cho ngoan, Cố Cảnh Ngôn cái gì cũng nghe bà. Bây giờ bà cũng muốn đánh Cố Cảnh Ngôn, nhưng đánh không lại. Bà đòi tự sát lừa gạt Cố Cảnh Ngôn trở lại, Cố Cảnh Ngôn không thèm liếc mắt tới bà một cái, bà còn phải tự đi bệnh viện. Đến tết, những năm qua nhà họ Cố còn có thể cho bà tiền, bây giờ vợ cả nhà họ Cố biết đến sự tồn tại của bà, trực tiếp nắm quyền kinh tế của Cố Trường Minh. Bà chẳng lấy được một đồng nào, quay đầu vùi Cố Cảnh Ngôn. Cố Cảnh Ngôn vững tâm như sắt, một cắc cũng không cho, chỉ bảo bà lên tòa.

Đầu nguồn đều do cái thằng tên Lâm Hành, bà điều tra, sau khi Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn ở bên nhau thì đổi xe đổi nhà. Cố Cảnh Ngôn không đưa tiền cho bà, mà đưa hết cho thằng đàn ông hung tợn này.

“Người ta lừa gạt mày thì có gì tốt! Cả nhà nó đều là phường lừa gạt!”

Lâm Hướng Phong há miệng, bỏ quả tết xuống, “Thông gia —— ”

“Ai là thông gia với mấy người? Mấy người không ngại mất mặt sao?”

“Chúng tôi mất mặt cái gì?” Từ Viện lập tức giận dữ, bà dễ tính cũng chỉ là bởi vì người khác kính trọng bà, vào nam ra bắc nhiều năm như vậy, Từ Viện cũng không phải người hiền lành. Con trai thích người đồng tính, ba mẹ không vui là chuyện bình thường, nhưng chưa từng thấy ai sỉ nhục con trai của mình như vậy, “Con trai tôi với đứa nhỏ này yêu nhau, ông trời tác hợp, nào đến phiên yêu quái như bà phản đối? Bà có tư cách gì? Không phải cứ sinh con thì được gọi là mẹ đâu.”

Cố Cảnh Ngôn đau đầu sắp nứt, “Xin lỗi cô.”

“Con xin lỗi cái gì? Bà ta có lỗi với con.” Từ Viện đứng về hướng cửa, nói, “Con với Hành Hành đi lên lầu, lát nữa cô gọi hai đứa xuống dùng cơm.”

Cố Cảnh Ngôn nuốt nước bọt, vẫn không dám nhúc nhích.

Lâm Hướng Phong nắm lấy vai Cố Cảnh Ngôn, nói, “Cô chú nói chuyện với mẹ con một chút.”

Cố Cảnh Ngôn bị Lâm Hành đẩy lên lầu, cậu đột nhiên nắm lấy tay Lâm Hành, “Xin lỗi.”

“Em chẳng có lỗi với ai cả.” Lâm Hành nói, “Em đã rất tốt rồi, anh đi xuống xem một chút, đừng đi ra ngoài.”

Lâm Hành đi tới cầu thang nghe thấy Từ Viện nói, “Bà có yêu cầu gì, nói nghe xem nào?”

Giống y như mẹ nam chính quảng chi phiếu trăm triệu trong truyện tổng tài bá đạo, Lâm Hành dừng bước.

“Hai thằng con trai bên nhau, mấy người cảm thấy bình thường sao?”

“Có cái gì không bình thường? Trên thế giới này tình cảm gì cũng có, không thể bởi vì loại tình cảm thiếu số này mà nói bọn họ không bình thường. Không chen chân vào tình cảm của người khác, không làm người thứ ba, không phá hỏng gia đình người khác, tự do yêu đương, bên nhau bình đẳng, rất bình thường.”

Vu Châu bị tức nói không nên lời, ba mẹ Lâm cũng không đứng cùng chiến tuyến với bà, còn bị tổn hại một trận. Bà chính là người thứ ba phá hoại gia đình người khác.

“Tìm các người rộng lớn vậy.”

“Không lớn như bà, còn mắng con trai mình biến thái.”

Vu Châu sầm mặt, “Tôi không muốn phí lời với bà, bây giờ tôi chỉ muốn Cố Cảnh Ngôn về nhà với tôi.”

“Nhà của bà ở đâu? Bà cho nó nhà thật sao? Bà bảo nó về sao? Về cái nơi đó?”

Vu Châu sững sốt, lập tức thẹn quá hóa giận, “Nhà các người biến thái như vậy, tôi sẽ đăng báo, để xem người mất mặt là ai?”

“Vậy đi đi, đi thông thả không tiễn.” Từ Viện uống một hớp nước, đứng dậy đi tới kéo cửa ra, ánh mắt hung hăng, “Khuyên bà một câu, hôm nay tôi xem bà là mẹ đẻ của Cảnh Ngôn nên mới ôn tồn nói chuyện với bà, nhưng đây cũng là lần cuối cùng. Hai đứa đều là con trai của tôi, bà dám tổn thương đứa nào, tôi đều không để yên.”

Từ Viện rất kích động trước gia cảnh của Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn là một đứa trẻ rất tốt, thông minh chăm chỉ. Chỉ là số không tốt, gặp phải ba mẹ như thế. Trước đây bà cứ nghĩ mãi không biết ba mẹ Cố Cảnh Ngôn rốt cuộc là thứ gì, hôm nay thấy được, quả nhiên chẳng ra cái thứ gì cả.

Cơm nước xong, Từ Viện và Cố Cảnh Ngôn nói chuyện riêng trong thư phòng.

“Con có muốn về không?” Từ Viện nói, “Nếu con muốn về, cô sẽ xin lỗi mẹ con.”

Cố Cảnh Ngôn lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Từ Viện, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Nếu như cô đẻ bụng, con sẽ lập tức dọn ra ngoài.”

Vu Châu chẳng có tình cảm với bất kỳ ai, bà chỉ cần tiền. Cố Cảnh Ngôn trước khi chết đã đem toàn bộ tài sản đi quyên góp, Vu Châu sau khi biết tin này thì phát rồ, trước khi Cố Cảnh Ngôn chết còn dử tợn

chửi bới cậu.

Cố Cảnh Ngôn giơ tay che ở trên mặt, thở dài, “Con chỉ có —— ”

Một lúc sau cậu mới nói, có chút nghẹn ngào. “Con chỉ có Lâm Hành, anh ấy ở đây, con không có chỗ để đi.”

Không cần biết tâm hồn là bao nhiêu tuổi, tuổi thật của Cố Cảnh Ngôn cũng là mười tám, lời này nói trước mặt ba mẹ Lâm có chút vô liêm sỉ, nhưng Cố Cảnh Ngôn bây giờ cái gì cũng không sợ, cậu chẳng còn để ý đến cái gì nữa.

Từ Viện đứng dậy ôm Cố Cảnh Ngôn vào trong lòng, “Cô không có đuổi con đi, cũng không có để bụng, chỉ là con tử thân. Xuất thân không thể lựa chọn, vậy thì hết cách rồi, sao có thể trách con được chứ? Cho dù tương lai con và Hành Hành ra làm sao, nơi này cũng là nhà của con, con là con của cô chú.”

Cố Cảnh Ngôn lần đầu tiên được phụ nữ ôm, cứng ngắc không biết làm sao.

Từ Viện xoa xoa tóc cậu, nói, “Sau này gặp lại chuyện như vậy, cứ nói với cô. Nói đạo lý, cô chưa từng thua ai.”

Từ Viện gì mà nói đạo lý chưa từng thua ai, bà là bao che khuyết điểm chưa từng thua ai.

Đầu năm sáng sớm mừng một, Cố Cảnh Ngôn mở mắt ra liền thấy tiền mừng tuổi nhét trong khe cửa, không biết Từ Viện nhét vào lúc nào. Cố Cảnh Ngôn lần đầu tiên nhận được tiền mừng tuổi, đi chân trần chạy tới nhặt tiền lì xì, rồi chui vào chăn dựa vào vai Lâm Hành vai mở bao ra nhìn thấy bên trong có một sổ tiết kiệm không mặt mã dưới danh nghĩa tên cậu, hai mươi vạn.

“Cô có tiền sao?” Cố Cảnh Ngôn hơi kinh ngạc.

“Cái cửa hàng của mẹ kiếm lời nhiều hơn anh tưởng.” Lâm Hành cũng bất ngờ, Từ Viện nhanh như vậy đã có hai mươi vạn, vội vã mở bao lì xì của mình ra, hừ một tiếng, mặt thất vọng, “Anh là con nuôi phải không?”

Đều giống như những năm trước, một trăm tệ.

Lâm Hành xoay người lại lấy bao lì xì của Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn luôn luôn hào phóng lúc này đặc biệt hẹp hòi, cấp tốc nhét tiền lì xì của mình xuống dưới gối, nằm xuống đề lên, “Không thể cho anh được.”

Lâm Hành nghiêng răng vờn mình đề lên người Cố Cảnh Ngôn, “Em hẹp hòi với anh như vậy hả?”

“Đây là cô cho em mà, không thể cho anh.” Cố Cảnh Ngôn né tránh nụ hôn của Lâm Hành.

“Vậy đổi cách gọi đi, gọi mẹ đi?” Lâm Hành nói, “Anh xem như em là con ruột.”

Cố Cảnh Ngôn lo lắng, kéo Lâm Hành tới nhận cái hôn, mới nói, “Hay là chúng ta dọn ra ngoài ở đi?” Cậu không muốn rước thêm phiền phức cho Từ Viện, Từ Viện là một người mẹ rất tốt.

“Được.”

“Không hỏi tại sao à?”

“Dù có ở đây, cũng không được bao lâu, chúng ta lên đại học sẽ dọn ra ngoài rồi. Qua một thời gian ngắn bảo Chu Phi xem giúp, mua một căn phòng ở thành phố B mua phòng xép, trang trí sớm.”

“Vu Châu rất phiền phức.” Cố Cảnh Ngôn thở dài, “Em không biết nên nói với anh làm sao.”

“Anh hiểu mà.” Lâm Hành xoa xoa tóc Cố Cảnh Ngôn, “Anh hiểu sự bất đắc dĩ của em.”

Đó là dòng máu vĩnh viễn chảy trong cơ thể, là ký sinh trùng không cắt đuôi được. Cả đời, đều phải đối mặt với dòng máu ấy, rất bất đắc dĩ, lại chẳng có cách nào.

Sau đó Lâm Hành có gặp riêng Vu Châu một lần, cho bà hai lựa chọn, một là vào bệnh viện tâm thần, mãi mãi được hầu hạ, nhưng mất đi tự do. Hai là, mỗi tháng cho bà mười ngàn, bà muốn làm gì cũng được, chỉ cần không xuất hiện trước mặt Cố Cảnh Ngôn.

Đương nhiên, cái điều kiện này không phải Lâm Hành ôn tồn đề cập với bà. Lâm Hành thấy bà trong bệnh viện tâm thần, Vu Châu bị hành đến nổi tóc tai bù xù, nhìn thấy Lâm Hành liền chửi ầm lên.

“Cố Cảnh Ngôn mà biết nó sẽ không tha thứ cho mày, tao là mẹ nó.”

“Chúng tôi chung chăn chung gối mà chẳng lẽ em ấy không biết tôi đang làm gì sao?” Lâm Hành mặc một cái áo khoác rộng, thông dong tào nhả, nhìn anh cũng trưởng thành hơn, vóc người cao to làm cho anh rất có lực uy hiếp, “Tiếp tục ở thế nào? Hay là ký thỏa thuận? Bà lựa chọn đi.”

Bệnh viện tâm thần quá kinh khủng, ở đây, người không có bệnh cũng sẽ bị hành cho ra bệnh. Không ngày không đêm, bệnh nhân phòng bên nóng nảy đập đồ hàng ngày, loảng xoảng loảng xoảng, vô cùng khủng bố.

“Lâm Hành, mày đợi một chút.” Vu Châu nghiêng răng nghiêng lợi, “Thỏa thuận, tao ký thỏa thuận.”

“Tôi mới nhớ ra, hôm nay tôi còn có việc.” Lâm Hành đứng lên, thu hồi giấy tờ, “Thôi, hôm khác tôi lại tới ký.”

Vu Châu:...

Đệt!

Lâm Hành nói đi là đi, thật không quay đầu lại, Vu Châu kêu trời trách đất gào thét chửi bới đều không hữu dụng, nơi này còn khủng bố hơn trong tù.

Lần thứ hai Lâm Hành đến đã là một tháng sau, Vu Châu không còn tinh thần, cũng không còn sức chửi rửa.

Nhìn thấy Lâm Hành liền nhào lên, “Tao ký thỏa thuận! Tao ký!”

Lâm Hành đưa thỏa thuận tới, “Ký đi.”

Vu Châu ký xong, Lâm Hành đột nhiên hung dữ, nắm lấy cổ bà ấn lên tường, lúc Lâm Hành không cười thì cực kỳ hung hãn, “Đừng bao giờ lấy Cố Cảnh Ngôn để làm tiền nữa, nếu bị tôi phát hiện, tôi sẽ giết chết bà. Tôi không phải Cố Cảnh Ngôn mà nhân từ với bà đâu.”

Vu Châu thật sự bị Lâm Hành dọa rồi, cả người bà đều run lên. Tiếp xúc mấy lần, Lâm Hành đều không lên tiếng. Không nghĩ đến lại đột nhiên chinh bà như vậy, tàn nhẫn không kịp chuẩn bị.

“Mẹ vợ.” Lâm Hành buông Vu Châu ra, ung dung thông thả chỉnh ống tay áo, chậm rãi nói, “Tự lo cho mình đi.”

51. Chương 51

Ngày thi đại học Lâm Hương Phong và Từ Viện cùng đưa bọn họ tới, Lâm Hành lần đầu tiên được tham dự kì thi đại học, đời trước anh đã bỏ lỡ, không ngờ lại có cơ hội sống lại để anh bù đắp.

Đề thi dễ hơn anh tưởng tượng, lúc Lâm Hành vào phòng thi đã không còn áp lực, học hành cực khổ suốt cả năm, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Phòng thi của anh và Cố Cảnh Ngôn cách nhau khá xa, lúc Lâm Hành đi ra khỏi phòng thi thì đã thấy ba mẹ đứng ở cổng trường chờ đợi, còn có Cố Cảnh Ngôn, Cố Cảnh Ngôn đã ra từ rất sớm rồi.

“Có căng thẳng không?” Từ Viện căng thẳng muốn chết, vội vã đưa nước cho Lâm Hành, “Đề có khó không?”

“Cũng bình thường.”

Cố Cảnh Ngôn yên lặng nhìn Lâm Hành, vắt nghiêng cặp, tay nhét trong túi.

“Đừng lo lắng.” Tay Từ Viện run lên, bà vẫn cho là con trai mình không thể nào thi nổi đại học, dù sao cũng học quá kém, không ngờ lại còn có một ngày như vậy.

“Con không lo lắng, mẹ đừng run nữa.” Lâm Hành ôm mẹ một chút, cười nhìn về phía Cố Cảnh Ngôn, “Thi thế nào?”

“Cũng ổn.”

Thi đại học kết thúc, lớp 12 cũng kết thúc.

Lâm Hành cảm thấy thoải mái hơn hẳn, anh đi tới phòng học dọn dẹp sách vở, ngồi ở trên ghế nhìn các bạn trong lớp đang quấy diên đảo, bỗng nhiên lại rất bình tĩnh. Anh không nghĩ tới mình sẽ có một đời như thế này, có thể bù đắp tất cả những tiếc nuối.

Cố Cảnh Ngôn đi xuyên qua những tờ đề thi rớt đầy đất đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâm Hành, đưa cho hắn một viên sô cô la, hai người ngồi song song dựa lên tường ăn sô cô la, “Cảm giác thế nào?”

Sô cô la hơi đắng tan trong đầu lưỡi, Lâm Hành quay đầu nhìn Cố Cảnh Ngôn, “Muốn hôn em quá.”

Cố Cảnh Ngôn mím môi cười quay mặt đi, trên bảng đen phía sau viết đếm ngược còn 0 ngày đến kì thi đại học, phía trước có người đang vứt sách. Ngoài cửa sổ có tiếng ve kêu, ánh nắng rất đẹp. Thiếu niên thanh tú như ngọc, đồng phục học sinh cổ tay màu xanh lam, ngày đó kết thúc rồi.

Da thịt trắng nõn như ngọc, hàng lông mi dày khê run. Cái gáy mảnh khảnh, đường nét kéo dài tới trong cổ áo.

“Cố Cảnh Ngôn.”

“Hả?”

Lâm Hành bỏ chân xuống, khoác tay lên vai Cố Cảnh Ngôn, “Lớp 12 kết thúc rồi.”

Cố Cảnh Ngôn dựa vào cánh tay Lâm Hành, cũng lùi cái ghế ra dựa lên tường, cậu ăn thêm một viên sô cô la, “Ừm.”

“Cuộc sống mới.”

Cố Cảnh Ngôn bây giờ còn chưa ra nước ngoài, ba mẹ đều còn sống. Cửa hàng đồ lót của Từ Viện mua may bán đắt, còn sắp mở chi nhánh thứ hai, Từ Viện rất có đầu óc buôn bán.

Lâm Hành không vứt sách, anh cất kỹ vào cặp, nhét vào cốp sau.

“Tốt nghiệp rồi.”

Lâm Hành quay đầu lại nhìn thấy Lưu Vũ, Lưu Vũ mặc một cái áo sơ mi màu trắng, đeo kính mắt. Hắn gầy đi nhìn thanh tú hơn rất nhiều, nhưng vẫn là hình tượng con mọt sách.

“Phải rồi.”

Lưu Vũ vỗ vai Lâm Hành, Lâm Hành hình như có cao lớn hơn một chút, cao rất gây chú ý, “Tôi nay lớp 12/2 có bữa tiệc, đi không?”

Ăn tiệc chia tay, ai đi đường nấy.

“Ở đâu thầy?”

“KTV Thời Gian.”

Lâm Hành quay đầu hỏi Cố Cảnh Ngôn, “Em đi không?”

“Đi chứ.”

“Thêm hai đứa em nữa.”

Lưu Vũ quay người định đi, Lâm Hành mở miệng, “Thầy Lưu, rất vui vì có thể trở thành học sinh của thầy.”

Lưu Vũ quay đầu lại nhìn Lâm Hành, rồi nở nụ cười, hắn đút tay vào túi hắt cảm lên ra vẻ kiêu ngạo, “Biết thầy là giáo viên tốt rồi à?”

“Biết chứ, cảm ơn thầy.”

Lưu Vũ cười mãi không thôi, một hồi sau mới nhin xuống, nghiêm túc nói, “Thật ra bất luận thành tích có thế nò, mỗi người đều phải sống xứng đáng với tuổi trẻ của mình, tương lai mới không hối hận.”

Lâm Hành đóng cốp sau, ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng chói mắt.

“Trường học là một nơi tràn ngập hi vọng.”

Vốn là tiệc chia tay của lớp 12/2, nhưng vì có Lưu Vũ ở đây, nên các học sinh lớp 11/8 cũ đều tới. Cả một khu bàn riêng toàn là mấy nhóc choai choai, trên bàn đổ đầy bia.

Lâm Hành và Cố Cảnh Ngôn tìm một chỗ, mới vừa ngồi xuống liền bị Bạch Mạnh Mạnh nhét vào một lon bia, Lâm Hành ngẩng đầu cười nói, “Không sợ tôi nữa à?”

Bạch Mạnh Mạnh đeo một cái mắt kính vuông, “Cậu cũng không đánh tôi mà, chúng ta tốt nghiệp rồi.”

Lâm Hành và Bạch Mạnh Mạnh cùng ly bia uống một ngụm, hiếm khi cũng đưa cho Cố Cảnh Ngôn một chai bia, “Tốt nghiệp.”

Lâm Hành cùng ly với mọi người, ân oán trong quá khứ vì tốt nghiệp mà tan thành mây khói. Đến Trần Phi Vũ, anh nhìn Trần Phi Vũ chốc lát, tay Trần Phi Vũ cầm ly rất chặt, “Anh Lâm.”

Lâm Hành cùng ly với Trần Phi Vũ, uống một hơi cạn sạch.

Chia tay là thứ rượu được uống nhiều nhất, qua mấy bài hát, mọi người đều làm thình. Im lặng cũng không được bao lâu, khi Lâm Hành hát “Chim cu gáy già Ấn Độ”, bầu không khí liền đạt tới cao trào.

Ca sĩ karaoke Lâm Hành, vừa cầm mic lên thì nơi đây liền trở thành buổi biểu diễn riêng.

Ca sĩ xỉn rồi ca sĩ ơi, đáng sợ quá.

Cố Cảnh Ngôn yên lặng nhần nhần mi tâm, cảm thấy Lâm Hành sẽ hát mấy bài vượt thời đại rồi nhảy như một cô mãi nghệ. Lâm Hành mặc dù có lòng muốn hát mấy bài tiến bộ, nhưng KTV công năng có hạn, chỉ có thể hát ca khúc ở thời đại này

Vì thế anh hát hết cả album mới ra của Chu Kiệt Luân.

Tửu lượng của Lâm Hành rất tốt, nhưng thầy xỉn quá rồi. Đến mười hai giờ rưỡi tiệc tan, Cố Cảnh Ngôn

đỡ Lâm Hành, “Về nhà thôi, đừng nghịch nữa.”

Lâm Hành quay đầu hôn Cổ Cảnh Ngôn một cái, nơi này đầu đầu cũng có người, Cổ Cảnh Ngôn lập tức đẩy mặt Lâm Hành ra, hạ thấp giọng, “Đang ở ngoài mà, anh tém tém chút đi.”

“Lâm Hành.”

Cổ Cảnh Ngôn quay đầu lại nhìn thấy Bạch Kỳ Kỳ, nhú mày, “Có chuyện gì?”

“Tôi gọi Lâm Hành không gọi cậu.” Bạch Kỳ Kỳ hất cằm lên khiêu khích.

Ánh mắt Cổ Cảnh Ngôn lạnh xuống, “VẬY tiếp tục gọi đi.”

Lâm Hành khoác tay lên vai Cổ Cảnh Ngôn, quay đầu lại bề nghệ nhìn Bạch Kỳ Kỳ, đáng vẻ “mau cút khỏi mắt bố mày ngay”.

Vành mắt Bạch Kỳ Kỳ lập tức đỏ chót, “Chuyện lúc trước em rất xin lỗi, em nói xin lỗi với anh.”

Lâm Hành nghĩ đến đời trước nhỏ này dám lừa gạt Cổ Cảnh Ngôn, làm bọn họ chia ly lâu như vậy liền cảm thấy buồn nôn.

“Không chấp nhận, cút.”

Bạch Kỳ Kỳ ngơ ngác nhìn Lâm Hành, Lâm Hành nói, “Không muốn chết thì cút cho xa, đừng làm chứng mắt tôi.”

Hai người đi tới bãi đậu xe, Cổ Cảnh Ngôn không uống rượu, có thể lái xe.

“Anh Lâm?”

Đệt! Cổ Cảnh Ngôn muốn nổ tung, một đứa hai đứa, hết chưa?

Cổ Cảnh Ngôn ngồi vào xe, gương mặt nhìn Trần Phi Vũ, “Có gì nói mẹ đi.”

Trần Phi Vũ cúi đầu chín mươi độ trước Lâm Hành, “Cám ơn anh.”

Lâm Hành cười giễu một tiếng, thu hồi chân đóng cửa xe lại. Bên kia có một nữ sinh chạy tới, Lâm Hành hí hóp mắt, không phải chứ! Mẹ nó gì đây?

Sau đó nữ sinh kia chạy đến trước mặt Cố Cảnh Ngôn, xấu hổ nói, “Chào cậu, mình là Ưông Tuyết, từ lớp 11 mình đã bắt đầu thích cậu, cậu chơi bóng rất ngẫu, mình học lớp 12/1.”

Cố Cảnh Ngôn sững sốt một chút, chỉ chỉ người trong xe, “Đó là bạn trai tôi.”

Lâm Hành ở trong xe quát, “Đệt! Không muốn sống hả? Bố đây chết rồi sao, dám tỏ tình với bạn trai bố à!”

Cô nữ sinh ngây người, Lâm Hành đẩy cửa xe ra đi ra, “Quyết đấu không?”

Cố Cảnh Ngôn đẩy Lâm Hành vào lại xe, gạt đầu với cô một cái, đóng cửa xe vòng sang ghế lái, Lâm Hành còn đang hùng hùng hổ hổ, “Mất dui rồi hay gì? Trên gáy bố viết chữ gay to đừng không thấy hay sao? Dám ngồi lên đầu bố hả!”

“Anh im miệng lại đi.” Cố Cảnh Ngôn không chịu được Lâm Hành uống rượu xong lại lải nhải như vậy, đưa cho anh một chai nước, “Đeo dây an toàn lên, ngồi ngay ngắn.”

“Hôn một cái đi.”

“Không được nhúc nhích.” Cố Cảnh Ngôn phát hỏa, “Ngồi thẳng hoàng.”

Lâm Hành híp mắt, ngồi trở lại đi không nói nữa. Bọn họ vừa về đến nhà, Lâm Hướng Phong nghe tiếng chạy ra xem, “Hành Hành xin rồi hả?”

“Dạ.” Cố Cảnh Ngôn đỡ Lâm Hành về phòng, nói, “Chú đi ngủ sớm đi ạ.”

“Thằng này cứ thích uống rượu.” Lâm Hướng Phong vào nhà bếp rót hai ly nước mật ong, “Uống nhiều quá không tốt cho sức khỏe, nước mật ong đặt ở phòng ăn, lát con xuống lấy uống nhé.”

“Con cảm ơn chú.”

Lâm Hướng Phong trở về phòng, Cố Cảnh Ngôn đẩy Lâm Hành lên giường, mở cúc áo sơ mi. Lâm Hành nhào tới từ phía sau, hôn lên cổ Cố Cảnh Ngôn, “Nữ sinh kia em có quen không?”

“Không quen.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Còn chưa khóa cửa, anh đừng có hôn nữa.”

“Bọn họ sẽ không vào phòng chúng ta đâu.” Lâm Hành đè Cố Cảnh Ngôn lên giường hôn lên hầu kết cậu, mở cúc áo thứ hai, tay hạ xuống tháo dây nịt.

“Tốt nghiệp vui vẻ ~ bạn học Tiểu Cố.”

Quần áo Cố Cảnh Ngôn bị cởi lung ta lung tung, Lâm Hành liền ôm lấy cậu hôn, Cố Cảnh Ngôn thở hổn hển tránh thoát, vừa định đẩy Lâm Hành. Lâm Hành lật cậu lại, tách chân ra.

“Đừng nhúc nhích.”

Mặt Cố Cảnh Ngôn vùi trong chăn, hổn hển nói, “Anh Lâm?”

Lâm Hành vươn tay mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy dầu bôi trơn và bao, “Hửm?”

“Không muốn nằm sấp.”

Giọng Cố Cảnh Ngôn rất khẽ, mềm mại, tim Lâm Hành muốn nhũn ra. Buông Cố Cảnh Ngôn ra, nói, “Không thoải mái à?”

Cố Cảnh Ngôn không nói lời nào, Lâm Hành cũng không ép hỏi nữa. Ngày tốt nghiệp, bọn họ làm yêu một trận cực hoành tráng, sau khi xong, Lâm Hành ôm lấy vai Cố Cảnh Ngôn, “Tắm không?”

Cố Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, cảm thụ dư vị sau trận kịch liệt, cơ thịt còn đang run rẩy. Cậu không lên tiếng, Lâm Hành quay đầu hôn cậu, nói, “Anh ôm em đi tắm nhé?”

Cố Cảnh Ngôn sợ Lâm Hành làm mình ngã chết, anh xin lỗi rồi, vì vậy chỉ lắc đầu từ chối.

Sau đó hai người hôn một lúc, rồi mơ mơ màng màng ngủ.

Công ty Lâm Hành dần dần phát triển, bắt đầu có quy mô, Lâm Hành ở nhà hai ngày rồi đến công ty. Vừa vặn Cố Cảnh Ngôn định đến thành phố S tham gia một hội nghị, cậu đến thành phố S, Lâm Hành cũng không về nhà. Ăn ở đều ở công ty, bạn muốn thăng thiên.

Điểm thi là Cố Cảnh Ngôn tra trước, sau đó gọi cho Lâm Hành.

Lâm Hành sửng sốt một chút, “Em nói bao nhiêu?”

“739.”

Lâm Hành cười ra tiếng, cả mặt đều đầy ý cười, “Còn em?”

“745.”

Được đấy.

“Ngày mấy mới về?” Lâm Hành ra khỏi văn phòng đưa một xấp văn kiện đặt lên bàn trợ lý, nói, “Những tài liệu này, thứ Sáu tôi cần, phải làm cho xong đấy.”

Đi về phòng, “Anh đi đón em.”

“Em đến thành phố B một chuyến, ngày tới về.”

“Anh chờ em.”

Đầu bên kia điện thoại dừng lại một chút, Cố Cảnh Ngôn nói, “Hạng mục của Chu Khải Sinh thất bại rồi.”

“Kích thích vậy?”

“Nói nghiêm túc với anh đó.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Chu Khải Sinh lúc này thua thảm hại, kiếp trước hắn ta tốt xấu gì cũng là nhân sĩ thành công, hiện tại hắn chẳng là cái cóc khô gì.”

“Vậy hắn có đi làm mấy chuyện cực đoan không?”

“Có thể lắm.”

“Nhưng thất bại là vấn đề của chính hắn, có thể làm chuyện cực đoan gì?”

“Em có dự cảm xấu.” Cố Cảnh Ngôn nói, “Cụ thể khó nói.”

“Vậy khi nào gặp rồi nói.”

Đến hôm đó, chuyến bay của Cố Cảnh Ngôn muộn bảy tiếng, đến thành phố C là hừng đông, Lâm Hành ở sân bay đợi đến gần sáng, nhìn thấy Cố Cảnh Ngôn mới nhận không phát cẩu. Anh bước nhanh tới nhận hành lý để lên xe, đưa nước ấm cho Cố Cảnh Ngôn, bóp bóp gáy Cố Cảnh Ngôn, “Mệt không?”

Cố Cảnh Ngôn thấy Lâm Hành buồn ngủ đến nỗi muốn ra ba lớp mí mắt, sờ sờ mi tâm Lâm Hành, “Sao không tìm chỗ nào ngủ một giấc?”

“Thông tin chuyến bay của em không đúng, sợ em đến, anh không đón được.” Lâm Hành lên xe, “Về nhà

thôi, mẹ anh còn dư canh gà, nấu mì cho em ăn.”

Điện thoại vang lên, Lâm Hành cầm lên thấy là số lạ, do dự một chút mới bắt máy.

“Cậu là Lâm Hành đúng không?”

Giọng quen thuộc, nhưng Lâm Hành không nghe ra là ai, “Đúng vậy, cậu là ai?”

“Tôi là Triệu Mộ.” Triệu Mộ vội vàng nói, “Chu Khải Sinh dẫn Thầy Lưu đi rồi, hắn nhất định sẽ hại thầy Lưu, hắn ta muốn trở về, xin các cậu hãy giúp tôi.”

Cố Cảnh Ngôn hỏi, “Điện thoại của ai vậy.”

Lâm Hành híp mắt, ánh mắt chìm xuống, “Chu Khải Sinh dẫn lão Lưu đi rồi.”

52. Chương 52: Kết Cục

Cố Cảnh Ngôn lập tức gọi cho Chu Khải Sinh, nhưng gọi mãi không được, liền gọi cho Lưu Vũ, vẫn là không có tín hiệu. Lâm Hành bật xi nhan, lái xe ra ngoài.

“Đi đâu vậy?”

“Đến nhà Chu Khải Sinh tìm.”

“Lâm Hành.” Cố Cảnh Ngôn bỗng nhiên quay đầu nhìn Lâm Hành, nói, “Nếu như suy đoán của Chu Khải Sinh là chính xác, anh đến đây là vì Lưu Vũ, nếu như thầy ấy có chuyện thì anh sẽ như thế nào?”

Lâm Hành lập tức phanh xe, ánh mắt chìm xuống.

Cố Cảnh Ngôn thông minh như vậy, bọn họ cũng nghĩ tới rồi. Thế giới này rốt cuộc thật tồn tại, hay là hư cấu? Người thật có thể trọng sinh sao? Lâm Hành là bởi vì Lưu Vũ mà chết, mới đến nơi này, nếu như Lưu Vũ chết rồi, Lâm Hành sẽ như thế nào?

Cố Cảnh Ngôn sẽ như thế nào? Bọn họ sẽ phải chia ly sao?

Lâm Hành ôm đầu Cố Cảnh Ngôn lại hôn, nụ hôn của anh rất mãnh liệt, rất nhanh liền buông ra, “Không sao cả, chúng ta sẽ không chia ly, mãi mãi ở bên nhau.”

Bọn họ gặp Triệu Mộ trên đường Nhân Dân, Triệu Mộ lên xe liền siết tay vịn, “Hắn không thể quay về, không ai có thể quay về, nếu thầy Lưu không còn thì sẽ thật sự không còn gì nữa.”

Lâm Hành quay đầu lại nhìn Triệu Mộ, ánh mắt âm trầm, “Có ý gì?”

Triệu Mộ xoa mạnh một cái lên mặt, chỉ lặp lại một câu nói, “Không thể quay về.”

“Cậu cũng trọng sinh?”

Triệu Mộ gật đầu.

“Cậu về đây vì thầy Lưu?”

Triệu Mộ vui mặt trong lòng bàn tay, hít một hơi thật dài, lúc thả tay xuống vành mắt đỏ chót, “Phải.”

Lâm Hành vẫn luôn không muốn hỏi những việc này, thời không nghịch chuyển vốn là chuyện nghịch thiên, trộm một ngày tính một ngày.

“Chu Khải Sinh tại sao trở về?”

“Không biết.” Triệu Mộ nói, “Có thể là bất ngờ, tôi không biết tại sao hắn ta lại cùng trở về.” Triệu Mộ cắn răng, nói, “Hắn ta không chết.”

Lâm Hành liếc nhìn Triệu Mộ, sự tức giận trong mắt Triệu Mộ tản đi, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Tìm người thôi.

Cố Cảnh Ngôn rất nhanh liền hỏi được địa chỉ nhà Chu Khải Sinh, nhưng cũng không có tìm được Chu Khải Sinh, hắn chưa về nhà. Chỗ Lưu Vũ là một phòng cho thuê giá rẻ ở khu Thành, Triệu Mộ ở chung với Lưu Vũ, nhưng cũng không thấy Lưu Vũ đâu.

“Đến cái cầu chúng tôi xảy ra chuyện.” Lâm Hành bật xi nhan chạy, đưa điện thoại di động cho Cố Cảnh Ngôn, “Gọi cho Chu Phi, hỏi anh ấy có thể mượn được lực lượng cảnh sát từ chỗ bạn bè hay không.”

“Được.”

Hừng đông, xe cộ ít ỏi, Lâm Hành chạy thẳng đến cây cầu lớn của thành phố C. Năm 2001, cầu lớn đang xây dựng, ở trên không có đèn, xa xa nhìn qua như một cái quái thú to lớn.

Xe dừng lại ở đầu cầu, Lâm Hành xuống xe lấy đèn pin cầm tay chiếu đến giữa cầu.

“Tiểu Cảnh em đừng đi, để anh tìm.”

Triệu Mộ nhảy lên cầu trước, Cố Cảnh Ngôn đi từ phía sau cầm tay Lâm Hành, “Để em đi với anh, tách ra trong lòng em bất an.”

“Vậy em cầm tay anh.”

Đến giữa cầu, Lâm Hành vẫn không thấy người, anh hoài nghi mình đoán sai rồi. Định đi trở về, chợt nghe tiếng Triệu Mộ. Lâm Hành ngẩng đầu lên, Lưu Vũ đang ở trên giá sắt, Chu Khải Sinh đứng ở bên cạnh hắn.

“Các người đều ở đây, vậy rất tốt.” Chu Khải Sinh cầm dao ngang cổ Lưu Vũ, con mắt hắn đỏ lên, “Ai có thể nói cho tôi biết, tại sao tôi lại trở về? Liên quan gì tới tôi? Mẹ nó liên quan gì đến tôi?”

“Anh có giết thầy ấy thì anh cũng không thể quay về.” Con mắt đen kịt của Triệu Mộ nhìn chằm chằm Chu Khải Sinh, “Anh thả thầy ấy ra đi.”

“Dù gì ở nơi này tôi cũng chẳng còn gì, vậy tôi thử xem.” Chu Khải Sinh tiến gần tới lề bên, cảm xúc Triệu Mộ hơi không khống chế được, hét lớn, “Thầy ấy yêu anh, anh mới trở về. Thầy ấy yêu anh như vậy, anh dùng cách này đối xử với thầy ấy sao?”

“Yêu tôi như vậy, lại không chịu tự sát để tác thành cho tôi sao?”

Đây là con người nói sao?

“Anh đúng là điên rồi.”

Lâm Hành buông tay Cố Cảnh Ngôn ra, nháy mắt với cậu, tránh khỏi Triệu Mộ từ phía sau đi lên. Cố Cảnh Ngôn cầm điện thoại di động, gọi điện thoại báo cảnh sát.

Trên thế giới này dù là ai cũng không liên quan gì đến cậu, chỉ có Lâm Hành. Cậu nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Lâm Hành, gió rất lớn, gào thét ở bên tai, Cố Cảnh Ngôn chỉ lo Lâm Hành ngã xuống.

Lưu Vũ nhắm mắt lại, cười ra tiếng, yêu nhiều năm như vậy, rốt cuộc mình đã thích cái thứ gì đây?

Trở về cái gì? Quá khứ gì?

Hắn ta là ai?

“Thầy ấy tự sát anh cũng không thể quay về.” Triệu Mộ lắc đầu, “Anh bỏ hi vọng đó đi.”

Chu Khải Sinh ở thế giới kia cái gì cũng có, hắn có vợ con, cũng bởi vì Lưu Vũ chết, hắn mới bị mang tới nơi quỷ quái này. Sự nghiệp thất bại, gia đình hỗn loạn, cuộc sống của hắn rối tinh rối mù đều là bởi vì Lưu Vũ.

Hắn đột nhiên trở lại nơi này, hắn vẫn điều tra rốt cuộc là nguyên nhân gì? Tra được người ở bên cạnh Lưu Vũ vì sao lại trở về? Khăng định có liên quan đến Lưu Vũ.

Cái người âm thầm này, lại ảnh hưởng tới toàn bộ cuộc đời hắn.

Chỉ cần Lưu Vũ chết, tất cả những thứ này đều sẽ kết thúc.

Xa xa tiếng còi cảnh sát vang lên, càng ngày càng gần, Chu Khải Sinh nhìn con dao trong tay và người đàn ông vốn ngày xưa mình cũng chẳng yêu và bây giờ lại càng sợ hãi.

Đây là ngọn nguồn.

“Tất cả kết thúc đi.”

Đột nhiên cổ tay tê rần, Chu Khải Sinh ngẩng đầu lên nhìn thấy cái chân bay tới cổ mình, Lâm Hành không biết lúc nào đã bò lên trên. Chu Khải Sinh trợn to mắt, nghiêng người ngã khỏi giá sắt. Hắn không muốn chết. Trong cơn sợ hãi đột nhiên nắm lấy Lưu Vũ. Lưu Vũ bị kéo xuống theo, Lâm Hành bắt được Lưu Vũ, một cái tay khác đột nhiên đau đớn, anh đụng phải nửa đầu đinh sắt. Chu Khải Sinh rơi xuống trước, Lâm Hành muốn đổi lại vị trí đã muộn liến bị kéo thẳng xuống lòng sông.

Rơi từ giá sắt xuống sông, nhưng lại có cảm giác như rớt xuống sàn xi măng.

Nước lạnh leo thâm nhập, đầu óc Lâm Hành trống rỗng, anh ngơ ngác nhìn ánh sáng trên đỉnh đầu. Cả thế giới đều yên tĩnh lại, có người tới gần anh, Lâm Hành quay đầu lại lập tức liền lâm vào hôn mê.

“Tỉnh rồi sao? Lâm tổng?”

Lâm Hành mở mắt ra, ánh sáng chói mắt làm anh thấy không khỏe, liền nhắm mắt lại.

“Lâm tổng tỉnh rồi, tôi đi gọi bác sĩ.”

Ai đang nói vậy?

Lâm Hành lập tức ho kịch liệt, tay anh lại không nhấc lên nổi. Lần thứ hai anh mở mắt ra, một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, Lâm Hành chớp mắt mấy cái.

“Lâm tổng, anh tỉnh rồi sao?”

Lâm Hành hí mắt, thư ký của anh, Trương Thi Nhiên. Gì đây? Trương Thi Nhiên thư ký của anh sau này, bây giờ anh vẫn chưa gặp cô.

Lâm Hành liền nhắm mắt lại, bác sĩ nói đuôi nhau vào.

Tiếng thán phục dồn dập, kỳ tích của y học, vậy mà không chết.

Nửa giờ sau, Lâm Hành nghe được một tin tức khiếp sợ, bà mẹ, anh quay về rồi.

Đệt!

Anh quay về rồi!

Năm 2013, C bệnh viện trung tâm thành phố. Lâm tổng của Thiên Sính ở cầu lớn Thành phố C bị tan nạn xe, xe nát hết chỉ còn dư ghế lái, giữ lại được một mạng. Sau ba ngày Lâm Hành ba ngày, đã tỉnh rồi.

Thực sự là kỳ tích.

Lâm Hành nằm đến ngày thứ tư, hỏi Trương Thi Nhiên điện thoại di, anh gọi vào số của Cố Cảnh Ngôn. Không có tín hiệu. Mười ba năm, Cố Cảnh Ngôn đã sớm đổi số rồi.

“Cô có số điện thoại của Cố Cảnh Ngôn không?”

Trương Thi Nhiên trợn to mắt, hoài nghi Lâm Hành là bị đụng choáng đầu rồi.

“Ý anh là Cố Cảnh Ngôn của Cố thị?”

Lâm Hành gật đầu.

Trương Thi Nhiên hít vào một hơi khí lạnh, “Lâm tổng, anh hỏi thế này có khác nào hỏi em số máy riêng của Mã Vân (*).”

(*) Mã Vân: Jack Ma, chắc ai cũng biết mà hen

Lâm Hành không muốn nói chuyện với Trương Thi Nhiên nữa, hít đau cả phổi.

“Anh tìm anh ta làm gì? Người ta cũng không đầu tư cho chúng ta đâu.” Trương Thi Nhiên nói, “Nếu không em đặt lịch hẹn với Cố thị nhé? Chỉ là không biết có bị xếp sang năm sau không.”

“Biến!” Lâm Hành không thể nhịn được nữa.

Trương Thi Nhiên ngậm miệng năm giây, rồi mở miệng, “Lâm tổng, chúng ta với Cố Cảnh Ngôn của Cố thị không phải đối đầu nhau sao? Sao anh lại muốn số của anh ta?”

Lâm Hành nhìn Trương Thi Nhiên tròn một phút, “Trước khi tôi muốn giết chết cô, mong cô tránh xa tầm mắt tôi ra.”

Lâm Hành có một ý nghĩ rất khủng bố, nếu như Cố Cảnh Ngôn không quay về, vậy anh nên làm gì?

Vết thương của Lâm Hành cũng không nặng, ở trên giường bệnh nằm một tuần là có thể xuất viện. Trương Thi Nhiên đưa quần áo Lâm Hành tới, nói, “Trần tổng chạy tới Mỹ rồi.”

Trần Phi Vũ hốt một trăm vạn của công ty rồi cuốn gói chạy.

Trời thu, Lâm Hành mặc một cái áo sơmi màu đen ung dung thong thả cài nút.

Trương Thi Nhiên nhìn chăm chăm Lâm Hành, Lâm Hành là phúc lợi ngoài tiền lương của tất cả các chị em trong công ty. Tướng mạo anh tuấn có thể so với minh tinh, vóc người trắng kiện, Trương Thi Nhiên may mắn được một lần nhìn thấy cơ bụng Lâm Hành trong phòng tập thể hình, về chảy máu mũi nửa ngày.

Lâm Hành liếc nhìn Trương Thi Nhiên, “Cô muốn ở đây nhìn tôi thay quần sao?”

Trương Thi Nhiên quay người lao thẳng ra cửa, nhưng cô muốn nhìn thật, chỉ sợ Lâm Hành giết chết cô.

Vị tổng tài này chẳng hề hiền chút nào.

Trương Thi Nhiên đứng ở cửa bịt mũi, Lâm tổng mà phá sản thật, đi làm người mẫu nhất định có thể nổi tiếng.

“Lâm Hành ở phòng bệnh này sao?” Tiếng nói lạnh nhạt rơi vào lỗ tai, nghe rất tự nhiên.

Trương Thi Nhiên quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú quen thuộc, vóc người cao gầy, mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen. Chỉ có điều mỹ nam này lạnh lùng quá, có chút không kiên nhẫn.

“Ừm, anh là?”

Người đàn ông lướt qua cô đẩy cửa vào, Trương Thi Nhiên vừa định cản, bỗng nhiên nhớ ra đây là ai.

Cố Cảnh Ngôn của Cố thị, Cố Cảnh Ngôn đó! Mẹ ơi! Hai ngày trước Lâm Hành còn phát bệnh tâm thần nói muốn sổ của Cố Cảnh Ngôn, bây giờ Cố Cảnh Ngôn tìm tới cửa?

Hai người bọn họ không phải đối thủ của nhau sao?

Trương Thi Nhiên vỗ ót một cái liền đi mở cửa, vào mắt liền thấy hai cái đầu đang găm nhau. Trương Thi Nhiên trợn mắt ngoác mồm, đệt mợ! Hai người này quen nhau khi nào vậy? Bọn họ đang làm gì thế?

Lâm Hành ngẩng đầu, “Khóa cửa lại.”

Trương Thi Nhiên tê dại đóng cửa lại, Lâm Hành cúi đầu, ngón tay chà sát cằm Cố Cảnh Ngôn, “Nào, tiếp tục.”

Tai Cố Cảnh Ngôn ửng hồng, nuốt nước bọt, nhìn Lâm Hành.

“Nhìn cái gì?”

Cố Cảnh Ngôn nở nụ cười, “Lâm tổng, sao anh liếc mắt một cái đã nhận ra thế?”

“Đoán thử xem.” Lâm Hành hạ tay xuống, nắm chặt gáy Cố Cảnh Ngôn, cúi đầu hôn. Sau nụ hôn triền miên làm người nghẹt thở kết thúc, Lâm Hành mới buông Cố Cảnh Ngôn ra, cầm lấy áo khoác mặc vào, “Bây giờ anh nghèo rớt mồng tơi rồi.”

Thời điểm bọn họ quay về, Lâm Hành mới vừa bị đối tác phản bội, thất bại thảm hại.

“Người bên ngoài là ai?”

“Thư ký của anh, chỉ là một cô nàng khờ khạo thôi, đừng để ý đến cô ta.” Lâm Hành đeo theo đồng hồ, bây giờ anh càng có mị lực của đàn ông, mỗi một cái phát tay đều đầy hormone nam tính. Cố Cảnh Ngôn rất mê anh như vậy, đặc biệt gợi cảm.

Cố Cảnh Ngôn đụng tay Lâm Hành, mím mím môi, “Anh Lâm?”

Lâm Hành kéo cửa ra, quay đầu lại nhìn cậu, liền cười rộ lên. Hàng lông mày giương lên, đôi mắt mê người híp lại, “Đến nhà anh quét một trận xem có phải trở lại thật không.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng mắng tôi, chuyện là vậy đấy.

Trọng sinh vốn bản thân nó là một giấc mộng đẹp.

Hahaha:)))) Plot twist thật thú vị:))) chắc các bạn hụt hẫng lắm, nhưng đừng lo đã có phiên ngoại, phiên ngoại sẽ có nói thêm về cái kết của câu chuyện Lưu Vũ.

Vì mình rất tâm đắc với cái kết này nên mình bày tỏ cảm xúc xú ha, mình thấy cái kết này cực kỳ hợp lý luôn, mình không biết tác giả có nghĩ như mình nhưng theo mình thì hiện tại mới là quan trọng nhất, có một số chuyện dù có về quá khứ để thay đổi thì cũng chẳng có ích gì, cái cần thay đổi là hiện tại. Nó giống như bộ phim Nhật “Chiến dịch cầu hôn” mà mình từng xem, dù nam chính có trở về quá khứ để thay đổi bao nhiêu chuyện thì ở hiện tại nữ chính vẫn kết hôn với nam phụ, thế nên anh quyết định thay đổi hiện tại bằng cách tỏ tình với nữ chính ngay trong lễ cưới.

Quay lại bộ này, Lâm Hành ở trong giấc mộng trọng sinh đã có được tất cả những thứ mình đã bỏ lỡ rồi, vậy thì cũng đến lúc phải tỉnh mộng chứ đúng không. Mà ông trời thương, may quá vẫn HE:))))))))

Mọi gút mắc đã được hóa giải rồi, kể cả chuyện của Lưu Vũ, nếu bạn nào còn chưa hiểu chỗ nào thì cứ comment mình giải thích cho nhe, còn 4 phiên ngoại để cái kết thêm viên mãn nữa nè!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-ve-tuoi-muoi-bay>